

DEVRİMCİ TEORİ
OLMADAN,
DEVRİMCİ PRATİK
OLMAZ!

SINIF TEORİSİ

2003 ■ AĞUSTOS-EYLÜL ■ 2 AYLIK TEORİK DERGİ ■ FİYATI: 3.000.000 TL

- ✓ KİTLE DERNEKLERİNDE ÇALIŞMA
SİYASETİMİZ
- ✓ KADINLARIN KURTULUŞU HAREKETİ, SINIF
MÜCADELESİ VE PARTİ (2)
- ✓ UKH'NİN ÖNEMLİ TARİHSEL
SORUNLARINDAN BİRİ OLARAK;
AVRUPA MERKEZCİLİK!
- ✓ İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ VE PARTİZAN
DERGİSİ'NİN İDEOLOJİK MÜCADELE TARZI
VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

3

İÇİNDEKİLER

KİTLE DERNEKLERİNDE ÇALIŞMA SİYASETİMİZ..... 7

Kitle dernekleri deyince ne anlamalıyız?..... 7

-I-

KİTLE DERNEKLERİNİN NİTELİĞİ VE AMAÇLARI..... 11

A- KİTLE DERNEKLERİNİN NİTELİĞİ..... 11

B- KİTLE DERNEKLERİNİN AMAÇLARI..... 13

-II-

KİTLE DERNEKLERİNİ ÖRGÜTLEMEDE ÖNEMİNE UYGUN SINIF-
FLANDIRMA YAPMAK..... 15

-III-

DEMOKRATİK KİTLE DERNEKLERİ VE ÇALIŞMA

SİYASETİMİZ..... 19

A- DEMOKRATLIĞIN TEMEL ÖLÇÜTLERİ..... 19

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını (UKKTH)

Savunmak..... 19

Faşizme karşı mücadele yürütmek..... 20

Kadın haklarını savunmak..... 20

Her türlü işgal ve ilhaka karşı çıkmak..... 20

Feodalizme karşı olmak..... 20

B- DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİNDE ÇALIŞMA

SİYASETİMİZ..... 21

-IV-

SONUÇ..... 23

2 aylık teorik dergi
2003 ·3· Ağustos-Eylül

**SINIF
TEORİSİ**

KARDELEN BASIM YAYIM REKLAM GÖSTERİ
ORGANİZASYON LTD. ŞTİ.

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü:

Erdal GÜLER

Yönetim yeri: Atatürk Bulvarı, Emlak Bankası
Apt. C. Blok, No: 142, Kat: 6, Daire: 24,
Aksaray/İST.

Tel: (0212) 520 54 42-520 54 39

Fax: 520 53 93

Dizgi: Kardelen Yayımcılık

Baskı: KAYHAN MATBAASI

KADINLARIN KURTULUŞU HAREKETİ, SINIF MÜCADELESİ VE PARTİ (2)..... 25

-III-

KADIN VE HALK SAVAŞI..... 25

A- DEMOKRATİK MÜCADELE İÇİNDE DEĞİŞİM VE DÖNÜŞÜM..... 25

B- HALK SAVAŞI; SAVAŞIN DEĞİŞTİRİCİLĞİ, DÖNÜŞTÜRÜCÜLÜĞÜ..... 31

1- Ülkemizde Demokratik Kadın Hareketi'nin Temel Gücü Köylü Kadınlarıdır..... 31

2- Maoist Halk Savaşı İle Yeni Demokratik Cumhuriyet'i Adım Adım Yaratmak; Yaşam, Kültür ve İlişkilerde Yeni Örneği..... 34

-IV-

ÖNCÜ KADIN..... 40

A- KADIN VE İDEOLOJİ..... 40

1- İdeolojik Sağlamlık..... 40

2- Maoist Bilinç ve Nitelik..... 43

B- KADIN VE POLİTİK DURUŞ..... 45

1- Bilincin Etkin, Dinamik Rolü..... 45

2- Siyasi İktidar Yürütme Kapasitesi..... 48

-V-

KADIN VE PARTİ..... 51

A- KADIN VE KADRO POLİTİKASI, KADRO EĞİTİMİ..... 52

B- İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİ VE KADIN-ERKEK ÇELİŞKİSİ..... 54

C- BİREYSEL CİNSEL AŞK..... 57

D- ÖRGÜTLENME VE KADINLARIN KURTULUŞU HAREKETİ..... 59

UKH'NİN ÖNEMLİ TARİHSEL SORUNLARINDAN BİRİ OLARAK, AVRUPA MERKEZCİLİK!..... 60

Komüntern Üzerine Kısa Bir Yaklaşım..... 67

Kısa Bir Sonuç..... 76

II. Dünya Savaşı ve UKH Konusunda Bir Başlangıç..... 77

İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ VE PARTİZAN DERGİSİ'NİN İDEOLOJİK MÜCADELE TARZI VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ..... 80

-I-

PARTİZAN DERGİSİ 49. SAYISINDA MAOİST ÖNCÜYE YAPILAN SALDIRILAR ÜZERİNE..... 81

-II-

İŞÇİ-KÖYLÜ VE PARTİZAN DERGİSİ HIZ KESMEYEN SALDIRILARINI DAHA DA ARTTIRDI..... 103

-III-

SONUÇ..... 133

Ağustos-Eylül 2003 tarihli üçüncü sayımızla merhaba diyoruz.

Geçen sayımızda da belirttiğimiz gibi, Kadınların Kurtuluşu Hareketi, Sınıf Mücadelesi Ve Parti başlıklı yazımıza Halk Savaşı Ve Kadın başlığıyla devam ediyoruz.

Bu dizi yazının yan sıra bir süreden beri Partizan dergisi ve İşçi-Köylü gazetesinde Maoist Komünist Partisi'nin tarihi muhasebesinden hareketle ideolojik ve politik duruşuna ilişkin "Tasfiyecilik" genel başlığıyla devam eden değerlendirme ve polemiklere karşı hazırlanan kapsamlı bir değerlendirmeyi sunuyoruz.

Bu kapsamlı değerlendirme ile birlikte aynı partinin kongre sonuçları olarak ortaya konulan "İdeoloji: Marksizm-Leninizm-Maoizm" adlı belgeden Uluslararası Komünist Hareket'in tarihsel sorunlarından biri şeklinde ele alınarak değerlendirilen Avrupa Merkezilik konusuna yer verdik ki, Avrupa Merkezilik, dünden bugüne Marksist hareket içerisinde de öne çıkan bir yanılğı olduğu gibi, bugün, özellikle demokratik kamuoyu içerisinde ülkemiz özgölünde de öne çıkan yanılğılardan biridir. Dolayısıyla ülkemiz siyasal gündemlerinin merkezinde duranlarından biridir ve bu yüzden, konuyu ideolojik ve siyasal boyutlarıyla irdeleyen değerlendirmelere ihtiyaç var.

Demokratik kamuoyu içerisinde Avrupa Merkezci yaklaşımların etkisiyle "Sivil Toplum Örgütleri"ne dönüştürülen ya da dönüştürölmek istenen demokratik kitle örgütleri demokratik mücadelenin pratik güçlerinden biri olarak önem arz etmektedir. Bu güçler üzerinden yürütölecek mücadeleler ne kadar sağlam zeminlere oturursa ya da oturtulursa, emperyalizmin halk üzerinde kurmaya çalıştığı ideolojik hegemonya da aynı kuvvetle boşa çıkarılır ve halka, kendi örgütlölükleri olan kitle dernekleri üzerinden de daha iyi alternatifler sunularak kendi demokrasisini icra etme fırsatları sağlanmış olur. Bu önemden ötürü, bu sayımızda, kitle dernekleri üzerine yapılan bir çalışmayı da sunmaya çalıştık.

Yazı ve değerlendirmelerimizi okurlarımızın ilgisine sunuyor, demokratik mücadeleye ve devrimci savaşa katkılarını bekliyoruz.

KİTLE DERNEKLERİNDE ÇALIŞMA SİYASETİMİZ

Politikanın güçle yapıldığını devrimci siyasetle ilgilenen herkes bilir. Bu gücü oluşturmak için de önce doğru bir görüş açısına sahip olmak sonra ise bu görüş açısı doğrultusunda örgütsel güçleri harekete geçirmek baş koşuldur. Küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru adım adım örgütsel güçleri geliştirmek ve kurumlaştırmak devrimin temel örgütsel mantığıdır. Bunun için de kitle derneklerine ilişkin politik-perspektif doğrultusunda hareket etmemiz şarttır. Yoksa belirlenen teorik politikalar pratik politikalara dönüşemeyecektir.

GİRİŞ:

Bir görevin kavranması için öncelikli olarak o sorunun devrim açısından anlamı; nitelik ve işlevine ilişkin doğru bir görüş açısı ve siyasete sahip olmak şarttır. Buradan hareketle kitle derneklerindeki çalışma siyasetimizi ortaya koymadan önce bu ifade tarzından ne anlıyoruz?

Kitle dernekleri denilince ne anlamalıyız?

Kitle dernekleri ekonomik, demokratik, kültürel, mezhepsel, sosyal, cinsiyet, çevre, mesleki, yöresel vb. özgün talepler etrafında kitlelerin açık (yasal) olarak örgütlendikleri derneklerdir.

Farklı talep ve amaçlar etrafında kurulan kitle dernekleri yaptığımız tanımlamadan da anlaşılacağı üzere çok çeşitlidirler. Bu derneklerin hemen hepsi şehir merkezlerinde kurulmuş veya kurulmaktadır. Bu gibi dernekler köy ve kasaba gibi küçük yerleşim birimlerinde de söz konusudur. Ancak bunlar yaygın ve etkili değil.

Şehir de olsun köylük alanlarda olsun genel olarak sözünü ettiğimiz kitle derneklerinin ezici çoğunluğu ideolojik-politik bakımdan mevcut sistemin hakim sınıf partilerinin nüfuzu altındadır. Çok az sayıda dernek ve kurum üzerinde komünist ve devrimcilerin etkisi söz konusudur.

Emperyalizm ve yerli uşaklarının bu öz-

gün örgütler içerisinde öne çıkarttıkları; ve bir fiil olarak hakimiyeti altına almak istedikleri kurumlar ise daha çok adına "Sivil Toplum Örgütleri" (NGO) dedikleri İHD, TIHV, TOHAV, Barolar Birliği, TMMOB, TTB, Sendikalar vb. gibi mesleki, ekonomik ve sosyal amaçlı kurumlardır.

Emperyalizm ve tüm gerici iktidarlara proletarya ve diğer ezilen-sömürülen sınıfları siyasi olarak kuşatma altında tutmak için çok çeşitli örgütsel araçlar devreye sokmakta olduğunu biliyoruz. Özellikle de 20. yüzyılın son çeyreğinde daha çok bu tür kurumlar üzerinden siyaset yapmaktadırlar. Mazlum halkların kendiliğinden gelme eylemlerine yön vermek; bu hareketlerin komünist ve devrimci potaya atmasını engelleyip kendi potasında eritmek için bu tür "sivil toplum örgütlerinin" hem örgütlenmesini yaptılar hem de bu kurumların harekete geçmesine çok büyük önem verdiler-vermektedirler.

Bu tür örgütlenmelerin asli görevi kitlelerin kendiliğinden gelme hareketlerine yön verip düzen içinde boğmak oluşturmaktır. Bu kurumların görevi sadece bununla sınırlandırılmış değildir. Diğer bir görevleri ise mevcut sistemlerinin bozulan yönlerini yeniden reform etmek için çeşitli tondaki tepkileri denetim altına almaktır.

NGO'lar diye bilinen "sivil toplum örgütlerinin" siyasi arenaya çıkışlarının mucidi emperyalist devletler olduğundan pek tabii ki bu kurumların finans kaynağı da aynı devletler olacaktır. Bu finans merkezlerinin başını ise ABD ve Almanya çekmektedir.

Yanlış anlayışlara meydan vermemek için hemen belirtelim: Bu oluşumların emperyalist devletler tarafından kurulması ve aynı zamanda mali-ekonomik bakımdan bu devletlerce finanse edilmesi, bize bu kurumlar içerisinde çalışma siyasetini reddetmeyi getimez. Bir oluşumun emperyalist amaçlar doğrultusunda kurulması farklı ancak bu kurumlar içerisinde şu veya bu talep ve amaçlar doğrultusunda yer alan kitleleri örgütlemek ise farklıdır.

Maoistler; nerede halk yığınları varsa orada örgütlenmeyi savunur; reddetmez. Kitleleri örgütlemek Maoistlerin temel siyasetidir. Dolayısıyla söz konusu kurumlar hangi politik parti (isterse en gerici olsun) önderliği altında olursa

olsun burada temel alacağımız gerici önderliklere karşı kitleleri örgütlemek ve mevcut kurumları devrimin hizmetine sokmaktır. Kitlelerin içinde yer aldığı bir kurumun gerici bir partinin politik inisiyatifi altında olmasından hareketle bu tür kurumlar içerisinde çalışmayı reddetmek bu mevzileri ve kitleleri gericiyle terk etmek demektir.

Örgütlemeye öncelik-sonralık ayrımı yapmakla buralardaki faaliyetleri tümünden reddetmeyi birbirine karıştırmamalıyız. Kitle örgütleri ve demekleri içerisinde örgütlenme faaliyeti yürütürken öncelik-sonralık ayrımı yapmak şarttır. Bir anda her tarafa yumruk sallayamayız. Bu yerlerin devrim açısından oynadığı önem ve role göre ayrımı yapmak devrimin örgütsel mantığıdır. Buradaki kilit sorun söz konusu kitle örgütleri ve demeklerinin devrim açısından oynadığı nitelik ve işlevdir. Örneğin sınıfın ekonomik kitle örgütü sendikalar içerisinde çalışmanın önemiyle bir mahalledeki "sosyal yardımlaşma" adı altında kurulan dernekler içerisinde çalışmanın önemi ve işlevi bir ve aynı olamaz. Birincisi bu tür faaliyetler içerisinde birinci derecede ağırlık noktasını oluştururken diğeri üçüncü-dördüncü derecede önem arzeder. Bu tür örnekleri çoğaltabiliriz.

Daha konumuzun başındayken vurgulamalıyız ki, bugüne kadar kitle demekleri ve örgütleri içerisinde örgütlenmeyi yeterince ve doğru bir şekilde bilince çıkartamadık. Bu konuda izlediğimiz çizgi ise esasta sol-sekterdi. Bu çizgi kendi bağrında sağ-liberal çizgiyi de barındırmaktaydı. Ancak hakim olan tarz sol-sekterdi. Bu alanlardaki örgütlemeyi ya hiç yapmıyor ya da alabildiğine küçümsüyorduk. Kendi inisiyatifimizde olan kurumları ise aynı sol-sekter çizgiden kaynaklı olarak genişletip yaygınlaştıramıyorduk. Bu yanlış ve hatalı politikalarımız öncünün kitlelerle buluşmasını sağlamıyor, onlardan kopmayı beraberinde getiriyordu. Bu durumda, yani öncü olarak eğer bizler kitleleri örgütlemesek burjuvazi ya da küçük burjuva reformist akımlar kendi peşinde sürükleyecektir. Kitleleri örgütlemek bir politika olduğu gibi örgütlememek de bir politikaya denk düşer.

Bilindiği gibi, sınıfa devrimci bilinç dışından götürülür. Kitleler kendiliğinden bu bi-

linici edinmez. Bu bilimsel gerçeklikten hareketle, biz Maoistler olarak bu tür alanlardaki kitleleri örgütlemek için gitmez veya küçümsersek o zaman bu boşluktan egemen sınıflardan ve küçük burjuva akımlar yararlanacaktır. Bu da sınıfa ve mazlum halklara karşı suç işlemektir. Kitleleri örgütlemeyen; onları Maoist partinin Yeni Demokratik Cumhuriyet programı altında devrim için seferber etmeyen bir devrimci gerçek Maoist olamaz. Gerçek Maoistler söz ve eylemin diyalektik birliği içerisinde kitlelerle bütünleşenlerdir.

Şüphesiz ki bu tür oluşumlarla tek başına devrim gerçekleşmez. Bizimki gibi ülkelerde açık (legal) mücadele alanlarını esas örgütlenme biçimi olarak ele almak doğru bir çizgi değil. Mücadele biçimi olarak illegal silahlı mücadele, örgüt ve örgütlenme biçimi olarak ise halk ordusunu örgütlemek esastır. Diğer mücadele ve örgüt biçimlerinin tümü Halk Savaşı devrim çizgisinin bu merkezli örgütlenmesine tabi kılınarak ele alınmak zorundadır. Yoksa devrimi başarıya götürmek mümkün olmaz. Bu tür kitle demekleri ve örgütleri içerisinde çalışmayı esas almayacağız, ama bu olanakları da devrim için alabildiğine kullanacağız, kullanmalıyız. Bu alanlar devrimin nefes boruları işlevini görmektedir.

Bu tür kurumların faşizm ve gerici diktatörlükler tarafından çıkarlarına ters düştüğü zaman kapatıldığının bilincinde olmak zorundayız. Özellikle de açık faşizm koşullarında (12 Eylül askeri cunta dönemleri gibi) bu tür kurumların hemen hepsi devlet tarafından kapatılmaktadır. Sadece bu gerçekliği dahi göz önünde bulundurursak bizimki gibi ülkelerde esas mücadele ve örgüt biçiminin bu tür örgütlenmeler olmadığı gerçekliği açık ve net bir şekilde algılanmış olur. Tersine anlayış ve pratik politikalar sağ-liberal çizgilerdir. Bu tür oluşumların, yani açık (legal) olanakların esas çalışma olarak belirleneceği ülkeler ancak faşizmin hüküm sürmediği kapitalist-emperyalist ülkeler olabilir.

Özcesi, bu tür olanaklardan devrim için yararlanmayı reddetmek veya küçümsemek ne kadar yanlış ve tehlikeli bir anlayış ise, bu olanakların gücünü; önem ve işlevini abartmak da tehlikeli sağ anlayıştır.

Geçmişin bir çok radikal küçük burjuva

örgüt ve partilerinin sağ tasfiyeci kulvara savrulmalarının politik arka planında yatan önemli bir neden de legal örgütlenme ve olanakların gücünü abartmalarıdır. Bir çok küçük burjuva hareket genel siyasal çizgilerinin ülke gerçekliğinden kopuk, sağ veya sol olduğunu görüp sorgulamak yerine genellikle sağdan yorumlayarak reformist-tasfiyeci kulvara demirlemişlerdir. Sol'dan yorumlamaya çalışan bir kısım akım ise bir yandan sağcılaşıpken öte yandan ise anarşist veya Troçkist olup çıktılar.

Reformist-tasfiyecilik ve sağ oportünist çizgilerin daha çok boy verdiği tarihsel politik koşullar devrimci dalga ve durumun alt düzeylerde seyrettiği dönemlerdir. Bu durum Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Irak savaşı öncesine kadar önemli derecede etkisini sürdürmekteydi. Emperyalist işgal ve ilhak karşıtı tepkilerin dünya ve ülkede baş göstermesi bu durumun belli oranda kırılmasını da beraberinde getirdi. 1996 yılı 1 Mayıs'ından sonra ilk kez böylesine kitlesel 1 Mayıs kutlamasının gerçekleşmiş olması devrimci durumdaki yükselmenin belirgin bir göstergesi oldu.

Belirtmek gerekir ki Maoist hareket de dahil bütün devrimci politik yapılar '95-96 sonrası da örgütsel olarak çok ciddi darbeler aldı. Bu durum '99 yılında PKK önderliğinin esir düşmesi ve arkasından silahlı mücadeleyi durdurması, dahası devrimci ulusal çizgisinden ciddi kınımalarına baş göstermesiyle daha da hızlanmış oldu. Bu gelişmeleri feodal-burjuvazi yerinde ve zamanında kullanarak reformist-tasfiyeciliğin önünü daha da açtı.

1990'lı yılların başı ve ortalarına doğru TDKP, Dev-Yol, Kurtuluş, TKEP vb. gibi küçük burjuva akımların bir bir yasalıcı-tasfiyeci kulvara evrilmelerinin tarihsel arka planında Rusya ve Arnavutluk yönetimlerinin kendi yüzlerindeki sosyalist maskeyi çıkarıp atmalarının yanı sıra, 12 Eylül Askeri faşist cuntası ve faşist diktatörlüğün '93 konseptini görmezlikten gelemeyiz. Yakın geçmiş açısından ise bu durum kendisini daha çok 19 Aralık 2000 yılında devletin hapisbanelere yönelik gerçekleştirdiği katliamlar ve arkasından devreye sokulan tasfiye hareketiyle göstermiştir.

Bugün ise Avrupa Birliği'ne (AB) üyelik maskesi altında reformist-tasfiyeciliğin önünü

daha fazla açmak istiyorlar. Bunun da pratik ayaklarını daha önce sözünü ettiğimiz kurum ve kuruluşlar aracılığıyla topluma empoze etmeye çalışmaktadırlar. Bunda geçmişin PKK'si günümüzün ise KADEK'i önemli rol oynamaktadır. KADEK, çok sınırlı ve darlaştırılmış ulusal talepleri elde etme adı altında Avrupa Birliği'ne üyeliği hararetle bir şekilde savunmaktadır.

Devlet ise emperyalist devletlere kendisini daha çok pazarlamak için kısmi de olsa sözüm ona "reform paketleri" hazırlamaktadır. AB'ye kölece bağlanma projesini toplum üzerinde nüfuz ettirmenin payandaları olarak ise daha çok "sivil toplum örgütleri"ni kullanmaktadır.

Devrimci radikal güçlerin arka arkaya aldığı bu darbe ve yenilgiler beraberinde silahlı mücadele, özellikle de köylü gerilla savaşına yönelik ideolojik saldırıları daha da hızlandırdı.

Bu tasfiyeci süreçten Maoist parti de önemli derecede nasibini aldı. Son on yıllık tarih bilincimizi yokladığımızda, Maoist partinin en fazla güç kaybına uğraması ve ağır darbeler alması bu zaman dilimi içerisinde gerçekleşmiştir.

Her sınıf kendi bildiği gibi savaşır. Bizim için tayin edici olan Maoist partilerin sınıf mücadelesi içerisindeki yeri ve önemidir. Bu bağlamda öncelikli olarak kendi eksik ve hatalı yanlarımızdan öğrenmesini bilmek zorundayız. Yoksa feodal burjuvazi kendi sistemine karşı olan siyasi güçleri, özellikle de radikal güçleri kendi potasında eritmek için her türlü yola başvurur. Bu, onun için vazgeçilmez siyaset tarzıdır. Ancak bizler aynı siyaset tarzını güdemeyiz. Mevcut sistemi her bakımdan yıkmak için yola çıkmışsak, o halde başarısızlıklarımızın da esas nedenini kendi yanlış ve hatalı siyaset tarzlarımızda aramamız zorunludur. Hatalarımızın esas kaynağını dış faktörlere bağlayarak siyaset yapamayız. Bu, idealist bir anlayış ve çözümleme tarzıdır. Meselenin kilit noktası neden-niçin hata yaptığımız; bunun iç ve dış faktörlerini, subjektif ve objektif koşullarını birlikte ele alıp çözümleme yapmak olmalıdır. Bu sorgulamadaki diyalektik yöntem ise iç faktörlerin tayin ediciliği bilinciyle hareket etmek olmalıdır. Başkan Mao konuya ilişkin şu bilimsel-politik

belirlemeyi yapmaktadır:

"Hiçbir komünistin aklından çıkarmaması gereken temel çalışma yöntemi, çalışma siyasetlerimizi somut duruma göre belirlemektir. Yaptığımız hataların nedenlerini araştırdığımızda, bunların hepsinin, belirli bir zaman ve yerdeki gerçek durumdan uzaklaştığımız ve çalışma siyasetlerimizde öznelci davrandığımız için ortaya çıktığını görüyoruz. Bu, bütün yoldaşlara ders olmalıdır." (cilt:4, Sf 221)

Politikanın güçle yapıldığını devrimci siyasetle ilgilenen herkes bilir. Bu gücü oluşturmak için de önce doğru bir görüş açısına sahip olmak sonra ise bu görüş açısı doğrultusunda örgütsel güçleri harekete geçirmek baş koşuldur. Küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru adım adım örgütsel güçleri geliştirmek ve kurumlaştırmak devrimin temel örgütsel mantığıdır. Bunun için de kitle derneklerine ilişkin politik-perspektif doğrultusunda hareket etmemiz şarttır. Yoksa belirlenen teorik politikalar pratik politikalara dönüşemeyecektir. Her mücadele biçimine uygun örgüt biçimi yaratmak şarttır. Daha açıkçası açık (legal) mücadele biçimini reddetmiyorsak buna uygun da örgüt ve örgütlenme biçimleri yaratmak zorundayız. Bu da elbetteki bir-iki gün içerisinde gerçekliğe dönüşmez. Doğrularla inatçı ve sabırlı olmak başarı için temel anahtardır. Yoksa sabırsız ve aceleci bir ruh haliyle hemen başarı beklentisine girmiş oluruz ki bu da küçük burjuvazinin günü kurtarmak için yürüttüğü çalışma tarzından başka bir pratiğe hizmet etmiş olmaz. Bu alanda hala belli bir yetersizlik ve eksiklikler taşımış olsak da yine de yeni yönelime koşut olarak önemli mesafeler kaydettiğimizi söyleyebiliriz. Bu da bu alanlara ilişkin yönelimimizin doğruluğunu ortaya koymaktadır. Ancak yaptıklarımız henüz yeterli değil. Daha çok üretmek, daha çok çaba sarfetmek zorundayız. Hem de bunu, enerjimizi on katına çıkartarak yapmalıyız. Bu çalışmalarımız bu açık alanların kurumsal varlığı sistem tarafından engellenmediği sürece de devam edecektir. Hem de daha kurumsallaşarak. Çünkü bu mevzileri devrimin çelişkilerini çözmek için yardımcı kuvvet olarak kullanmak mecburiyetindeyiz. Biz bu araçları devrim için kullanamazsak feodal burjuva partiler ve ara akımlar kendi çıkarları için kullanmaya devam edecektir.

-I-

KİTLE DERNEKLERİNİN NİTELİĞİ VE AMAÇLARI

Kitle demeklerinin niteliği ve amaçları doğru bir şekilde ortaya konulmadan bu alandaki çalışmaların devrim açısından oynadığı işlevi de yeterince bilince çıkartamayız. Legal çalışmanın illegal çalışmayla diyalektik bağını kurmak ve bu olanakları devrimin asli politik görevlerine tabi kılmamanın yolu bu olanakların niteliğine ilişkin doğru bir görüşe sahip olmaktan geçer. Bu bağlamda öncelikli olarak kitle demeklerinin niteliğinden ne anlıyoruz sorusunu yanıtlamak zorundayız. Niteliğin doğru bir şekilde ortaya konulması beraberinde kitle demeklerinin amaçlarına ilişkin doğru fikirleri de ortaya çıkartmış olacaktır. Çünkü amaç ve nitelik birbirinden ayrılmaz bir bütünü oluşturur.

Belirtmek gerekir ki Maoist hareket de dahil bütün devrimci politik yapılar '95-96 sonrası da örgütsel olarak çok ciddi darbeler aldı. Bu durum '99 yılında PKK önderli inin esir dümesi ve arkasından silahlı mücadeleyi durdurması, dahası devrimci ulusal çizgisinden ciddi kırılmaların da göstermesiyle daha da hızlandı. Bu gelişmeleri feodal- burjuvazi yerinde ve zamanında kullanarak reformist-tasfiyeciliğin önünü daha da açtı.

A-Kitle Derneklerinin Niteliği

Her örgüt ve örgütlenme bir ihtiyaçtan doğar. En özlü ifadeyle, örgüt ve örgütlenme birden fazla kişinin kolektif bir şekilde aynı işi yapmasıdır. Bu durum kolektifliğin ilk adımı olarak ortaya çıktığı gibi toplumsal yaşam devam ettiği müddetçe bu örgütlülük de devam edecektir. Siyasi örgüt ve partileri bununla karıştırmamalıyız. Siyasi örgüt ve partiler belli bir sınıfın ihtiyacı olarak ortaya çıkar. Söz konusu sınıflar adım adım ortadan kalkınca bu partiler de tarih sahnesinden silinmiş olur. Daha açık bir deyişle tüm politik kurum ve kuruluşlar sınıfların ortadan kalkışına koşut olarak ortadan kalkacaktır. Kısacası, mevcut sistem

içerisinde kurulu bütün kurum ve kuruluşlar belli bir politik nitelik taşımaktadır. Bu kurumlara hepsi de sınıflı toplumlarda üst yapı kurumu içerisinde ele alınıp değerlendirilir-değerlendirilmelidir. Dolayısıyla ki bütün kurum ve kuruluşlar belli bir sınıfın politik karakterini taşıyarak o sınıfa hizmet eder. Fakat bu, bütün kurum ve kuruluşların aynı niteliği taşıdığı anlamına da gelmez-gelmemelidir.

Lenin yoldaşın dikkat çektiği gibi “Herhangi bir örgütün niteliğini doğal ve kaçınılmaz olarak belirleyen şey, o örgütün eyleminin içeriğidir.”

Bu bilinçten hareketle “Kitle demekleri” diye politik bir kavramdan söz ediyorsak o zaman sözü edilen tüm demeklerin belli talepler ve amaçlar doğrultusunda eylemlilikleri de söz konusudur. Burada meselenin kilit noktasını ise söz konusu eylemliliklerin içeriği oluşturmaktadır. Bu başlık altında tartışmasını yapmak istediğimiz konu tam da burasıdır.

Bu örgütler hangi özgün ekonomik, sosyal, sportif, kültürel vb. talep ve amaçlar doğrultusunda kurulursa kurulsun ancak bu örgütlerin hiçbirisi de önümüzdeki siyasal devrimi gerçekleştirecek güç ve nitelikte değildir-olamaz.

Bu ne demektir?

Bunun, özellikle de bizimki gibi faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü ülkelerde aldığı boyutlar sistem tarafından aşağıdaki sınırlar temelinde çizilmiştir veya çizilmeye mahkum edilmiştir:

Birincisi, mevcut durumda dünyanın herhangi bir ülkesinde Sosyalist veya Yeni Demokratik Devrimi kansız-barışçıl yoldan gerçekleştirmenin imkanı yoktur. Sınıfsal kurtuluş öznel devrimler dünyanın neresinde olursa olsun ZOR örgütlenmeden yapılamaz. Çünkü hakim sömürücü sınıflar kendi gönüllükleriyle iktidatlarını proletarya ve ezilen halka bırakmazlar. Bu bağlamda Yeni İktidarlara kurmanın anahtarı Mao'nun dediği gibi “Namlunun Ucundadır!”

İkincisi, bu tür kurumların herhangi birisi doğrudan komünist bir örgüt ve kurum olamaz.

Üçüncüsü, bu tür legal kurumlar mevcut sistemlerin yasal sınırları çerçevesinde izinli

olarak kurulmuş açık demeklerdir. Gerici siyasal sistemler çıkarlarını tehlikeye düşüren demekleri ya hemen kapatırlar ya da kapatmanın yolunu ararlar. Dolayısıyla bu tür çalışma alanlarını "biricik", "temel" çalışma alanları olarak tespit etmek devrim ve parti açısından legalizm ve tasfiyeciliktir. Buralardan devrim için yararlanmak farklı, ama bu alanları olmazsa olmaz temel çalışma alanları olarak belirlemek ise farklı şeydir. Bu olanakları "temel", "biricik" veya "başlıca alanlar" olarak değerlendirmek, bunlarsız devrim gerçekleşmez anlayışını savunmak demektir. Önemli görevler içerisinde ama devrim için vazgeçilmez temel görevler de değildir. Öyle olsaydı legal demekler olmadan devrim olmaz anlayışını savunmamız gerekirdi. Ya da legal olanaklar sistem tarafından kapatıldığı durumda devrim faaliyetini durdurmamız gerekirdi. Bu, legal çalışmayı esas alan legalizmden başka bir şekilde ifade edilemez.

Sistem, bırakalım söz konusu legal kitle demeklerini kapatmayı bir kenara işine gelmediği zaman kendi yasal parlamentosunu dahi kapatıyor-kapatmaktadır. Çünkü gerici devletler için polis, ordu, mahkemeler, hapishaneler vb. gibi hakimiyet aracı olan kurumlar dışında kalanların hiçbir kalıcılığı yoktur.

Dördüncüsü, adı geçen legal kitle demeklerindeki bütün toplantılar düzenin polisleri tarafından izlenip denetlenmektedir. Bir başka deyişle söz konusu demekler içerisinde kitleye yönelik izinsiz açık toplantılar yapmak yasak ve suçtur.

Beşincisi, söz konusu demekler içerisinde veya toplantılarda illegal bir parti adına doğrudan bir konuşma yapmak ve faaliyette bulunmak sistem tarafından suç unsuru olarak belirlenip yasaklanmıştır.

Altıncısı, feodal faşist ve gerici diktatörlüklerin demokrasi düşmanı yasalarından dolayı bu tür ülkelerde komünist partisi hem bir bütün olarak hem de her bir çekirdeği bakımından illegal olmak zorundadır.

Komünist partisinin her bir çekirdeğinin illegal olması zorunluluğuyla bu alanlarda faaliyet yürütmeyi birbirine karıştırmamalıyız. Bu alanlarda parti faaliyetini yürütmekten "ben komünist partiliyim" diye kendisini tanıtmak anlaşılabilir-anlaşılmamalıdır. Aksi anlayış ve çalışma tarzları partiyi legalleştiren

reformizm; legalizm ve tasfiyeciliktir.

Yedincisi, legal demeklerin tümü kuruluş amaçları bakımından homojen bir özgülük oluşturmamaktadırlar. Her biri ayrı özgülükler üzerinden kurulmuş demeklerdir. Bundan dolayı da ayrı nitelik taşımaktadırlar. Örneğin ekonomik, demokratik, mesleki, kültürel, sosyal, cinsiyet, sportif, yöresel (köy, kasaba, şehir demekleri gibi), akademik, gençlik vb. vb. demeklerin hepsi de farklı amaçları ifade etmektedir. Hepsinin de en belirgin ortak özelliği mevcut sistemin yasalarının izin verdiği sınırlar kapsamında açık bir şekilde kurulmuş olması ve yönetimlerini aşağıdan yukarıya doğru seçimle gerçekleştirmiş olmalarıdır.

Sekizincisi, legal demekler sosyal, sınıfsal bileşimi bakımından hem tek hem de çok çeşitlidir. Daha açık bir deyişle bu demeklerin kitlesele bileşimi tek bir sınıftan meydana geldiği gibi (örneğin işçi sendikaları gibi) bir çok sınıf ve tabakadan da (örneğin küçük ve orta burjuva esnaf ve zanaatkarların kurduğu dernekler, köy kooperatifleri gibi) meydana gelmektedir.

TÜSİAD ve TİSK (Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu) gibi kurumları sözünü ettiğimiz legal kitle demekleriyle karıştırmamak gerekir. Bu demeklerin kitle demekleriyle uzaktan yakından alakası yoktur. Bunların hepsi de bir avuç komprador-bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağaları tarafından kendi siyasi-ekonomik çıkarlarını korumasavunmak amaçlı kurulmuş demeklerdir.

MÜSİAD (Müstakil Sanayici Ve İş Adamları Derneği): Bu demek gerici feodal islami ideolojiyi savunan Türk milli burjuvazisinin sağ kanadının kapitalistleri tarafından kurulmuştur. Bu kesimin daha çok batılı emperyalist devletlerle, özellikle de Alman emperyalizmiyle işbirliği söz konusudur. Bir bütün olarak uşak bir sınıf değil ama devrimci-ilerici bir sınıf da değildir. Demokratik devrimi istemeyen milli burjuvazinin karşı-devrimci sağ kesimini temsil etmektedir.

Dolayısıyla adı geçen demekleri kitle demekleri içerisinde saymak doğru bir bakış açısı olamaz. Buralara üye olmak ve üye olarak kabul edilmek için ya ekonomik-siyasi olarak söz konusu sınıfa ait olmalısın ya da bu sınıflara ideologlarından olmak şarttır.

Kitle dernekleri denilince bununla, Yeni Demokratik Devrim'in sınıf bileşenlerinin içinde yer aldığı dernekleri anlamalıyız.

Tüm bu faktörlerden hareket edildiğinde legal kitle demeklerinin dolaysız bir şekilde mevcut siyasi iktidarı hedefleyen politik kitle örgütleri olmadığı açıktır. Yukarıda sıraladıklarımız kitle demeklerinin niteliğini açık ve net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Burada bir noktanın altını çizmek istiyoruz: Söz konusu örgütler kendi özgün talepleri ve yasal sınırlar çerçevesinde kurulmuş da olsa ancak bu, kitle demeklerinin mücadelesini politik iktidar mücadelesinin hizmetine sokmayacağı-sokulmaması gerektiği siyasetini getirmez. Hangi açık kitle kurum ve kuruluşu olursa olsun aslolan bu kurumların mücadelesini politik iktidar mücadelesine tabi kılarak ele almaktır. Bir kurumun devletin yasal izniyle kurulması o kurum veya kurumların her türlü mücadelesini de devletin tanıdığı sınırlar çerçevesinde sürdürmesi anlamına gelmez-gelmemelidir. Bu, devrim için hiçbir katkı sunmamakla eş anlamlıdır.

Burada kavranılması gereken ana halka, adı geçen kurumların özgün talepleri için yürüttükleri mücadelenin siyasi mücadeleyle doğru-diyalektik bağına kurup kurmamaktır. Ters durumda ekonomizm ve sosyal reformizmin bataklığına düşülmüş olunur.

B- Kitle Derneklerinin Amaçları

Daha önce ifade ettik. Kitle demekleri çok çeşitlidir. Bu çeşitliliklerin kaynağında ise özgün sorunlar temelinde kurulmaları yatmaktadır. Örneğin işçi sınıfının ekonomik taleplerini çözmek amaçlı kurulan sendikalarla, bir TMMOB, TTB gibi mesleki dernekler veya bir demokratik kitle dernekleri veya kültür derneklerinin kuruluş amaçları farklıdır. Yalnız şu da var ki, bu dernekler her ne kadar özgün sorunlar odaklı kurulmuş olsa da ancak denilebilir ki, bir çok derneğin talep ve hedefleri arasında ekonomik sorunlar da mevcuttur.

Bu çok çeşitli demeklerin başlıcaları içerisinde yer alanları önem sırasına göre sıralayalım:

Sendikalar: Bunlar, işçi sınıfının ekono-

mik mücadele örgütleridir. Halihazırda işçilerin üyesi olduğu Türk-İş, DİSK ve HAK-İŞ adında üç büyük sendika söz konusudur. Her üç sendika yönetimine hakim olan güçler düzenin feodal-burjuva partileridir. Bu sendikalar içerisinde en çok üyeye TÜRK-İş sahiptir. TÜRK-İş yönetimi kuruluşundan beri egemen sınıf partilerinin çizgisinde hareket etmiştir. Bu sendika ağalarının çoğunluğu daha sonra CHP'den milletvekili seçilerek parlamentoya girmişlerdir. Dolayısıyla bugüne kadarki gelmiş geçmiş bütün sendika başkanları gerici, reformist çizgide olup sisteme yedeklenmiş sendika ağalarıdır.

DİSK ise, kuruluşundan 12 Eylül cuntasına kadar bir dönemin Rus sosyal emperyalizminin modern revizyonist çizgisinde hareket eden TKP'nin ideolojik-siyasi denetimi altındaydı. Geline aşamada ise CHP çizgisinde hareket etmektedir.

HAK-İŞ: Bu sendika 12 Eylül öncesi '70'li yıllarda Türk-İş ve DİSK'e alternatif olarak Saadet Partisi öncellerinden Milli Selamet Partisi'nin feodal islamcı burjuva çizgisinde kurulmuştur. Varlığını hala da sürdürmektedir.

Bilindiği gibi, son yıllarda memur kesimi tarafından kurulan sendikalar da söz konusudur. Bu sendikal örgütlerin kuruluşunun odak merkezini de memurların ekonomik haklarını elde etme oluşturmaktadır. Tümünü ekonomik amaçlı örgütler olsa da ancak bu örgütlerin kuruluş amaçları içerisinde sosyal, akademik ve demokratik içerikli talepler de söz konusudur.

Mesleki dernekler: TMMOB, TTB, Barolar Birliği vb. gibi. Bu dernekler mimar-mühendis, doktor ve avukatlık mesleğinden olanlar tarafından daha çok mesleki sorunlarını çözme amaçlı kurulmuş örgütlerdir. Sine-ma sanatçılarının kurduğu dernekler de bu mesleki dernekler içerisinde dir.

Hümaniter kuruluşlar: Bu ve benzeri adlar altında kurulan dernekler yazımızın giriş bölümünde de ifade ettiğimiz gibi emperyalizm tarafından kitlelerin kendiliğinden gelme eylemlerini kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmek için kurulmuş (kurulmuş olmasa da, sonrasında kendi etki alanına almaya çalıştığı) derneklerdir. Bir başka deyişle bu gibi örgütler "sivil toplum örgütleri"(NGO) olarak bilinmektedir.

Bu, vb. demekler her türlü savaşa karşı olma adı altında esasta sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin şiddet temelinde yürütülmesine karşıdır. Bu kurumlara toplum üzerinde reformist düzlemde ciddi bir ideolojik-siyasi nüfuzları mevcuttur. Bu kurumlar ülkede '80'lerin ortalarından sonra kurulmaya başlandı. Ekonomik olarak emperyalizm tarafından finanse edilmektedirler.

Alevi Dernekleri: Bu demekler, sözde Alevi mezhebinin dinsel-kültürel ve sosyal sorunlarını çözmek için kurulmuş demeklerdir. Bir bakıma politik amaçlı kuruluşlardır. Fakat bu demeklerin hiçbirisi de mevcut sistem içerisinde Alevi mezhebinin dinsel ve kültürel baskıdan kurtaracak politik bir güç ve karaktere sahip değildir. Hepsisi de sistem içi hareket tarzı izlemektedir. Bu demekler kendi içerisinde aynı gruplar şeklinde örgütlenmişlerdir. Bunların başlıcaları Ehli-beyt'çiler, Hacı Bektaşçılar, Cem evleri ve Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri (PSAKD)'dir. Bu oluşumlar içerisinde esasta ilerici karakter taşıyan demekler son ikisidir. İlk ikisi gericici ve aynı zamanda devletçi bir politik duruş sergileyerek sınıfsal kurtuluş mücadelelerinin karşısında yer almaktadır.

Bu demekler çatısı altında mezhepsel temelinde de olsa önemli bir kitle toplanmıştır.

Bu oluşumlar talepleri ve amaçları bakımından esasta demokratik bir karakter taşıırken tabanları bakımından ise yine bu bakı ve ilerici taleplerinden dolayı çok güçlü devrimci potansiyele sahiptirler. Devlet bu devrimci potansiyelin sınıfsal kuruluş mücadelesine atılması için bu tür oluşumları çeşitli yol ve yöntemlerle denetimi altına alıyor-almaya çalışıyor. Devlet, özellikle de Hacı Bektaş gericileri ve takipçilerinin Kemalist devletle ideolojik-siyasi yakınlığını kullanarak Alevi mezhebinin tarihsel-ilerici yönünü boşaltarak sistemle siyasi olarak bütünleştirmeye çalışıyor.

Yöresel Dernekler: Bu demekler nüfus bakımından büyük şehir merkezlerinde (İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Bursa gibi) veya kazalarda yoğunluklu olarak yaşayan başka il ve ilçelerin, hatta aynı köyden insanların bir araya gelerek sosyal-kültürel amaçlarla kurmuş oldukları demeklerdir. Büyük şehir merkezlerinde kurulan demeklerin çoğunlu-

ğunu, hem de yüzde 70'ni yöresel (hemşehrili) demekler oluşturmaktadır. Bu durum İstanbul için geçerli olduğu gibi sözünü ettiğimiz illerde de benzer demekler yaygındır. Bu gibi demekler içerisinde mevcut durumda politik bakımdan en ileriye temsil eden demek ise Dersim ve Dersim'in küçük yerleşim birimleri adıyla kurulan demeklerdir. Bunun dışında diğer iller adıyla kurulan demeklerin hemen hepsi (istisnalar hariç) bir tabela derneği olmaktan ve yılda bir kez kendi il ve yöresini temsilen geleneksel şölen (gece vb.) hazırlamaktan öteye geçmemektedir. Her şeye karşın bu demeklere üye olan çokca insan var. Fakat işlemiyor-işletilmiyor. Bu demekler içerisinde ileride doğru bir perspektif ve politika doğrultusunda çalışma yapılırsa o durumda bu demekler de tıpkı Dersim demekleri gibi devrimin hizmetine sokulabilir.

Cinsiyet özlü kurulan demekler: Bu demekler çok çeşitlilik arz etmektedir. Örneğin feminist kadın demekleri, "sosyalist feministler" adıyla ve küçük burjuva devrimci akımların inisiyatifinde kurulan demekler. Dahası orta burjuva (Türk veya Kürt) partiler ve komprador burjuva partilerin kolları olarak kurulan kadın demekleri çok çeşitli politik nitelik taşımaktadır.

Çevreci Dernekler: Bu demekler çevre kirliliğini önlemek; doğayı kirlitip zehirleyen petrol atıklarından, nükleer ve kimyasal gazlardan korumak amaçlı kurulmuştur.

Spor kulüpleri: Bu kulüplerin oldukça fazla sayıda üyesi bulunmaktadır. Özellikle de futbol kulüplerinin üyeleri hayli kabanktır. Sporu, başta da futbolu, Türk hakim sınıfları tıpkı İspanya'nın faşist Franko'su, Protekiz'in Salazar'ı gibi kitleleri uyuşturup-yönetmek için kullanmaktadır. Bu tür kulüplere hakim olan mafya-devlet ilişkisi üzerinde şekillenen güçlerdir. Dünyanın bir çok ülkesinde böyledir. Milyonlarca emekçiye bu vb. spor etkinlikleri üzerinden nüfuz etmek isteyen partiler var. Bir afyon gibi kullanılmak istenen bu kulüplerin en üst yöneticileri hariç geri kalanların hepsi yoksul ve orta halli emekçi çocuklarıdır. Dolayısıyla milyonların ilgi duyduğu bu spor kulüplerine üye taban kitleyi ister demek isterse değişik araç ve yöntemlerle örgütle-

mek devrimci görev olarak bilinmelidir.

Demokratik Kitle Dernekleri: Bunlar; komünist, devrimci, ilerici-demokrat ve Kürt ulusalcı grup ve partiler inisiyatifinde tutuklularla dayanışma, kültür, tiyatro, müzik, sanat-edebiyat vb. etkinlikleri geliştirmek amaçlı kurulmuş ve aynı zamanda demokratik mücadelede yer almayı önüne görev olarak koymuş derneklerdir.

Mevcut durumda ülke ve dünyada politik gelişmeler karşısında yeterli düzeyde olmasa da devrimci, demokratik duruş sergileyen bu kurumlardır. Buna, daha önce vurgusunu yaptığımız bazı sendika şubeleri, Dersim Yöre Dernekleri, PSAKD gibi devrimci, demokratların hakim olduğu dernekleri de eklemek gerekir.

Yukarıda sıraladığımız bu çok çeşitli kitle dernekleri dışında başkaca özgün amaçlar doğrultusunda kurulmuş irili-ufaklı bir dizi demek söz konusudur. Örneğin, mahalle ve semtlerde "sosyal yardımlaşma", "tüketiciyi koruma dernekleri"(bu derneklere on binlerce küçük ve orta burjuva düzeyde mülk sahibi üye olmuştur.), gibi dernekler...

-II-

KİTLE DERNEKLERİNİ ÖRGÜTLEMEDE ÖNEMİNE UYGUN SINIFLANDIRMA YAPMAK

Kitle derneklerinin nitelik ve amaçlarını ortaya koyduk. Bu derneklerin çatısı altında farklı sınıf ve tabaklardan kitlenin yer aldığından da söz ettik. Şimdi ise söz konusu kitle dernekleri içerisinde öncelikli olarak hangisi veya hangileri içerisinde faaliyet yürütmeliyiz sorusuna yanıt bulmaya çalışalım.

İlke olarak kitle dernekleri içerisinde çalışmayı reddetmeyiz. Hatta bu kitle derneklerine, özellikle de sendikalar içerisinde en gerici sınıflar bile hakim olsa yine de buralardaki çalışma reddedilmez-reddetmeyiz. Tersine anlayış ve pratikler kitleleri gericiilere teslim etmeye hizmet eder.

Bu, devrim için ne denli gerekli ve doğru bir devrim mantığı ise, adı geçen kitle dernekleri arasında bir ayrım yapmak da devrimin mantığıdır. Şüphesiz ki devrim açısından bir şeyin önemi o şeyin devrim için oynadığı rol ve görevle ilgilidir. Bu bilinçten hareket edildiğinde söz konusu kitle dernekleri içerisinde işçilerin ekonomik amaçlı olarak kurduğu sendikal örgütlerin öncelikli kitle dernekleri olduğu açığa çıkar. İşçilerin politik mücadele bakımından örgütlenmesinde esas alınması gereken alanlar birim fabrikaları özgünlükteki illegal örgütlenmeler olacaktır. Bizim burada tartıştığımız, parti hücrelerinin birim fabrikaları temelindeki örgütlenmesi üzerine değil. Kitle dernekleri içerisinde hangisini esas hangisini tali ele alacağımızdır. Bu da devrimimizin bugününe ve geleceğine sınıfsal açıdan (ideolojik-politik olarak) öncülük ve önderlik edecek işçi sınıfından başkası olamaz.

Daha açıkçası, kitle dernekleri içerisinde işçilerin ekonomik kitle örgütü olan sendikalar da çalışma yapmak esas alınmalıdır. Yoksa öncü, önder sınıf söylemleri soyut ve havada kalmış olur.

Öncü, önder sınıf olma özelliğiyle komünist örgüt olma özelliklerini de birbirine karıştırmamalıyız. İşçi sınıfının öncü ve önder sınıf olma özelliği halk sınıf ve tabakaları içerisinde ideolojik ve politik bakımdan en ileri ve devrimci sınıfı temsil etmesindendir. Bundan hareketle diretti günümüzdeki sınıfsal kuruluş devrimlerinde adı geçen sınıflar içerisinde işçi sınıfının öncülüğü şarttır. Dolayısıyla bu durumla işçi sınıfına ait her işçinin komünist, bir başka deyişle Marksist-Leninist-Maoist olduğu anlaşılmalıdır. İşçi sınıfının en ilerici ve en devrimci sınıf olması farklı şey, bu sınıfa ait her bir işçinin komünist olması farklı şeydir. Bu, tamamıyla ideolojik bir sorundur. Yani bir işçinin komünist olabilmesi için Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisiyle donanması şarttır. Kısacası, bir işçinin üretimde oynadığı nesnellik farklı, onun Marksist-Leninist-Maoist olması farklıdır. İşçi sınıfı kendisi dışındaki diğer sınıflara siyasi olarak önderliğini komünist partisi aracılığıyla yapar.

Lenin yoldaşın komünistlerin örgütü partiy-le işçilerin ekonomik örgütü sendikalar arasın-

daki ayırım noktalarına ilişkin ekonomistlerle yaptığı polemikçi aktarmakta fayda görüyoruz:

"...Ekonomistlerin hem örgüt, hem de siyaset sorunlarında durmadan sosyal-demokrasiden trade-unionculuğa kaymakta oldukları gerçeğindedir. Sosyal-demokrasinin siyasal mücadelesi, işçilerin işverenlere ve hükümete karşı iktisadi mücadelesinden çok daha geniş ve karmaşık bir mücadeledir. Aynı biçimde (ve bundan ötürü), devrimci sosyal-demokrat partinin örgütlenmesi, kaçınılmaz olarak, işçilerin iktisadi mücadele için örgütlenmesinden, ayrı türde bir örgütlenme olmak zorundadır. İşçilerin örgütü, ilkin sendikal bir örgüt olmalıdır; ikincisi, olabildiğince geniş olmalıdır; üçüncüsü, koşullar elverdiğince gizlilikten uzak, açık olmalıdır (söylenin gereği yok ki, burada olsun, daha ileride olsun, söz konusu olan, yalnızca otokratik Rusya'dır), buna karşılık, devrimciler örgütü, her şeyden önce ve esas olarak devrimci eylemi meslek edinmiş kişilerden oluşmalıdır (işte bunun için, devrimciler örgütünden söz ederken, devrimci sosyal-demokratları kastetmekteyim). Böyle bir örgütün üyelerinin bu ortak özelliği karşısında, işçilerle aydınlar arasındaki ve hele ayrı meslekler arasındaki her türlü ayırım kesin olarak silinmelidir. Besselli ki, bu örgüt, pek geniş tutulmamalı ve olabildiğince gizli olmalıdır." (Ne yapmalı? Sf: 139)

Lenin yoldaş yine aynı makalesinde işçilerin iktisadi mücadeleyi amaçlayan örgütleri sendikal örgütler olmalıdır vurgusunu yaptıktan sonra komünistlerin önüne şu görevleri koymaktadır:

"İktisadi mücadeleyi amaçlayan işçi örgütleri, sendikal örgütler olmalıdırlar. Her sosyal-demokrat işçi, elinden geldiği kadar bu örgütleri desteklemeli ve bunların içinde etkin olarak çalışmalıdır. Bu, böyle olmakla birlikte, "sendikalarda" üyeliğe yalnız sosyal-demokratların seçilebilmesini istemek, elbette ki bizim çıkarımıza olan bir şey değildir; çünkü, böyle bir şey, olsa olsa, bizim yığınlar üzerindeki etkimizin kapsamını daraltır. İşverenlere ve hükümete karşı mücadele için birleşmenin gereğini anlayan her işçi, sendikalara girebilmelidir. Eğer sendikalar, hiç değilse bilinçlenmenin bu ilkel derecesine ulaşmış olan herke-

si birleştirmese ve çok geniş örgütler olarak kurulmazsa, sendikaların asıl amacına ulaşması olanaksızlaşır. Bu örgütler ne kadar geniş tutulursa, bunlar üzerindeki etkimiz de o ölçüde geniş olur. Bu etki, sadece iktisadi mücadelenin "kendiliğinden" gelişmesi yüzünden ileri gelmez, sosyalist sendika üyelerinin, yoldaşlarının etkilemede gösterdikleri doğru ve bilinçli çabadan da ileri gelir." (age.Sf:141)

Sendikal mücadeleyi sadece işçilerin ekonomik mücadelesiyle sınırlamak ekonomizm olur. Bunlar yeri ve zamanı geldiğinde politik talepler için de mücadele yürütmeli ve politik mücadele yürüten sosyalist, devrimci ve ilerici güçlere destek sunmalıdır.

Özcesi, Maoist parti hücreleri bir yandan ekonomik mücadeleye önderlik ederken öte yandan sendikalarda, sendikalar içindeki Maoist parti hücreleriyle ve sendikal hareketin önderleriyle güçlü bir birlik içinde olmalıdır.

Burada meselenin kilit noktasını legal olanaklardan doğru bir şekilde yararlanmak ve bunun illegal mücadeleyle doğru diyalektik bağını kurmak oluşturmaktadır. Bir başka deyişle legal mücadele olanakları illegal mücadele ve partinin hizmetine tabi kılınarak ele alınmalıdır. Tersine anlayış ve pratik duruşlar legalizm ve tasfiyeciliktir.

Mevcut durumda işçi sendikaları dışında önem derecesine göre örgütlenmede ağırlık vermemiz gereken kitle dernekleri memur sendikaları ve mesleki kitle örgütleridir.

Gerilla bölgelerinin özgün sorunları ve ihtiyacını göz önünde bulundurduğumuzda yoğunlaşılması gereken dernekler ise yöresel kitle dernekleri olmalıdır. Tabii ki burada öncelikli hedef kitlemiz gerilla bölgeleriyle yakın ilişkisi olan yöre dernekleri olmalıdır. Yöre derneklerini özgün sorunlarıyla birlikte daha da politikleştirip aktif hale getirebiliriz.

Doğru politikaların ışığı altında uzun erimli çalışmalar yürütüldüğünde başarılmayacak hiçbir şey yoktur. Adım adım, sabırlı ve inatçı çalışacağız. Dört bir tarafa yumruk sallayarak çalışma yürütmek başarıyı değil, başarısızlığı getirir.

Hangi alan ve kurum içiresinde olursa olsun bütün adımlarımız politik iktidar mücadelesini geliştirip güçlendirmeye yönelik olma-

lıdır. Her alandaki örgütlenmede ana doğrultumuz Yeni Demokratik Cumhuriyet programını kitlelere nüfuz ettirmek olmalıdır. Bunun ilk ayağını da kuşkusuz ki Yeni Demokratik Devrim mecrasında kitleleri seferber etmek oluşturacaktır.

Bu alanları devrimimizi geliştirmenin mevzileri yapmalıyız. Açık yasal yollardan alabildiğine yararlanmalı; parti yeraltı hücreleri (illegal) bu tür kitle demekleri içerisinde gizlenebilmeli ve kitlelere nüfuz etmek için onların politik bilinçlerini geliştirmelidir. Yoksa sadece deve kuşu misali kendimizi gizlemeye çalışırsak kitlelerin gücünü toplayıp, onların kuvvetlenebilmelerini sağlayamaz ve politik bilinçlerini geliştiremeyiz. Daha önce işaret ettik. Hiç kimse bu tür olanaklarla devrimin olacağı hayaline kapılmasın. Dolayısıyla çalışmalarda buralara kalıcılık gözüyle yaklaşılmalıdır. Burada kavranılması gereken zincirin ana halkası, bu olanakları devrimin lehine kullanmaktır. Temel perspektifimiz kıvılcık üs alanları yaratmaktır. Bunun yatağı da köylük bölgelerdir. Böylesine legal olanakların arttığı bu gibi koşullarda karşı-devrim güçlerinin şehirlerde ne denli güçlü olduğunu belirtmeye gerek yok. Bunu kendi tarihimize de yaşadık. 12 Eylül öncesi koşulları aktarmaya gerek yok. Ama Maoistler de dahil bütün devrimci yapılar şehirlerin bu görece büyüklüğüne kapıldılar. Ve sonrasında bu yanlış ve hatalı çizgileri sonucu cuntanın gelişle birlikte bir yenilgi almaktan kurtulamadılar. Bugün de benzer durum ve anlayışları savunanlar var. “Şehirler öne çıkmış” diyip buraları mesken tutmaya çalışan siyasetler geçmişte aldıkları darbelerin aynısını almaktan kurtulamayacaktır. Sırtını dağlara dayayıp köylü gerilla savaşı konusunda yoğunlaşmayan bir hareketin şehir merkezlerinde görece güç elde etmesi onu yenilgi almaktan kurtarmayacaktır. Bir yandan karşı-devrimin “ordu vb. savaş güçleri daha tecrübe ve güç kazanmıştır” diyeceksin ama öte yandan karşı-devrim yönetiminin güçlü olduğu şehir merkezlerini esas alacaksın. Bu anlayış hem teorik hem de pratik olarak tutarsızlık göstermektedir.

Burada bu tür anlayış ve pratiklerin ayrıntılı tartışmasını yapmak istemiyoruz. Tartışmasını yapmak istediğimiz, feodal-burjuva

yönetimin güçlü olduğu yerler esas alınarak devrim mücadelesi kalıcı bir şekilde büyütülemez, köylü gerilla savaşı istenilen seviyede geliştirilemez gerçekliğidir. Stratejik düşünmek zorundayız. Günümüzde ve geçici başarılar göze siyaset yaparsak stratejik hedefimize asla ulaşamayız. Büyük düşünüp büyük iş yapmak, stratejik planlara uygun taktik politikalar geliştirmektir. Taktik adı altında stratejiyi yiyen politikalar izlemek genel siyasal çizgiden sapmaktır. Özgün durumdur deyip, genel siyasi çizgiyi gözönünde bulundurmadan yapılan siyaset tarzı oportünizmdir. Yoksa buralarda tabii ki faaliyetlerimiz olacaktır ve olmalıdır. Ama hangisi esas hangisi ikincil? Hangisi hangisine bağlı ve onun hizmetinde olacak? Meselenin kilit noktasını bu vb. noktaları doğru yanıtlamak oluşturmaktadır. Kısacası, ülke devriminin ayırt edici özelliklerini doğru kavramak zorundayız. Yoksa buralardaki kitle çalışmalarını reddetmek elbetteki doğru bir anlayış olmaz.

Başkan Mao kırşehir ikileminden hangisinin esas hangisinin ikincil olduğuna ve şehir faaliyetlerini esas alan sol çizgi sahiplerine ilişkin şu ana vurgularda bulunmaktadır:

“İkincisi; çeşitli ‘sol’ çizgiler devrimci savaş ve devrimci üs alanları konusunda hatalıydılar. Stalin yoldaş ‘Çin’de silahlı devrim silahlı karşı- devrimle savaşıyor. Bu, Çin devriminin ayırt edici özelliklerinden ve üstünlüklerinden biridir.” Stalin yoldaş gibi Mao Zedung yoldaş da toprak devrimi savaşının ta ilk aşamalarında doğru bir görüşle yarı-sömürge ve yarı-feodal Çin’in büyük ve her bölgesi benzer olmayan, demokrasi ve sanayiden yoksun bir ülke olması nedeniyle; Çin Devriminde silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olduğunu ve esas olarak köylülerden oluşan bir ordunun ana örgüt biçimi olduğu geniş köylük alanların, Çin devriminin vazgeçilmez hayati mevzileri olduğunu (Devrimci köyler şehirleri kuşattı. Ancak devrimci şehirler kendilerini köylerden ayırmazlar) ve Çin’in ülke çapında zaferinin (bütün ülkenin demokratik olarak birleştirilmesinin) başlangıç noktası olarak silahlı devrimci üs alanları kurabileceğini ve kurması gerektiğini de belirtmiştir. 1924-27 devrimi döneminde Guomindang-Komünist işbirliği yoluyla bir koalisyon hükümeti ku-

bulduğu zaman, bazı büyük şehirler üs alanlarının temellerini sağlamlaştırmak için proletaryanın önderliği altında köylülerin ana gövde olduğu bir halk ordusu kurmak ve köylük alanlarda toprak sorununu çözmek gerekliydi. Toprak Devrimi Savaşı döneminde şehirlerin hepsi güçlü karşı-devrimci kuvvetler tarafından işgal edilmiş olduğundan, üs alanlarının önce karşı-devrimci yönetimin zayıf olduğu kırsal bölgede (ana şehirlerde değil) ve esas olarak köylü gerilla savaşına dayanarak kurulması, genişletilmesi ve sağlamlaştırılması gerekiyordu.”

Mao, demokratik devrimde köylük alanlar ve köylü gerilla savaşının temel önemine ilişkin vurgularını şöyle sürdürüyor:

“Sovyetler Birliği’nin bütün dünyada kazandığı gibi, bütün ülkelerde devrimci kitlelerin güvenini kazanmak ancak bu yolla mümkün olacaktır. Ancak bu yolla, gerici hakim sınıflar için korkunç güçlükler çıkarmak, onları kökünden sarsmak ve iç çözümlerini hızlandırmak mümkün olacaktır. Ancak bu yolla, geleceğin büyük devrimi için esas silah olacak bir Kızıl Ordu yaratmak gerçekten mümkün olacaktır. Kısacası, devrim dalgasının yükselişini hızlandırmak ancak bu yolla mümkün olacaktır.

Bu dönemde, şehirlerdeki kitle çalışması- na gelince ana siyaset Beyaz bölgelerdeki çalışmada doğru çizgiyi savunan Liu Şao-Şi yoldaşın savundukları olmalıdır; yani esas olarak (saldırıda değil) savunmada bulunmak, çalışmalarda mümkün olan bütün yasal olanakları kullanmak (yassallığın kullanılmasını reddetmemek). Öyle ki Parti örgütleri kitleler arasına girebilsinler. Üstü kapalı olarak uzun süre çalışabilsinler. Ve güç toplasınlar ve köylük bölgelerde silahlı mücadele başlatmak için adam göndermeye her zaman hazır olabilsinler ve böylece kırsal alanlarda mücadele ile bağ kurup devrimci durumun gelişimini ilerletebilsinler. Bu nedenle genel olanak sağlayıncaya kadar Çin devrimci hareketi köylük bölgelerdeki çalışmayı esas almalı, şehir çalışmasını ise buna tabi kılmalıdır.” (cilt:3, Sf; 230-31)

İleride yeri geldiğince değineceğiz. İçerisinde çalıştığımız tüm kitle derneklerinde örgütlenmede demokratik ilkelere şaşmamalıyız. Gerek kendi inisiyatifimizdeki derneklerde

gerekse başka parti, grup ve akımların inisiyatifindeki derneklerde örgütlenmede temel alacağımız ilke demokratik merkezîyetçilik olmalıdır. Bu ilke söz konusu kitle örgütleri içerisinde mutlak bir şekilde oturtulmalıdır. Örgütlenmede demokratik yaşam oturtulduğu zaman o kitle derneğinin politik mücadeleye katkısı daha güçlü ve nitelikli olur.

Söz konusu derneklerin üyesi olduğumuz müddetçe ve bu dernekleri ele geçirmek istiyorsak o zaman “azınlığın çoğunluğa uyması” demek olan demokratik merkezîyetçilik ilkesine de uymak zorundayız. Bu, tüm dernek üyeleri için geçerlidir. Her dernek üyesinin örgütsel açıdan ana görevi derneğin çoğunluk üyeleri tarafından alınan kararlara uygun hareket etmesi olmalıdır.

Burada dikkat edilmesi gereken dernek yöneticilerinin kitleyi ilgilendiren herhangi bir soruna ilişkin karar almadan önce söz konusu sorunları kitlenin görüşlerini almak için tartışmaya sunmak olmalıdır. En geniş kesimi bu tartışmalara katmalıyız. Tartışmalara ne kadar geniş kesim katılırsa tartışmalardan o kadar verim alınmış olur. Ki karara olumlu veya olumsuz boyutuyla iradesini yansıtan kitle o kararı daha bilinçli bir şekilde sahiplenmiş olur. İradesinin yansımadağı bir politikaya kitle gönülsüz katılır veya hiç katılmaz. Onun için bu tür kitle derneklerine ne denli demokratik işlevlik kazandırılırsa o kadar verimli sonuçlar alınmış olur.

Nerede olursak olalım doğru örgütsel çizgi “kitlelerden kitlelere” çizgisidir. Gerisi, tepeden inmecî; emir ve talimatların gücüne güvenerek kitlelere karar dayatmaktır. Bu, asla doğru bir kitle çizgisi olamaz. Bu, bürokratik çalışma tarzıdır. Kısacası, Maoist kitle çizgisi siyaseti sadece parti içerisindeki üyeler için geçerli değil. Parti dışı, bir başka deyişle Maoist örgütsel çizginin ana merkezini oluşturan “kitle çizgisi” anlayışı halk sınıf ve tabakaları için de geçerlidir. Aynı örgütsel çizgi kitle dernekleri için de geçerlidir-geçerli olmalıdır. Yoksa bu derneklerde örgütsel alanda demokratik yaşam etkili olamaz, hakim kılınamaz. Özcesi, buralarda daha fazla itinalı ve demokratik olmamız şarttır. Çünkü buralarda yapacağımız her hareket, her davranış tarzı doğrudan partinin aynası gibidir. Konuşmadan oturuş ve tartışmaya, ora-

dan demokratik işlerlik ve çalışma tarzına kadar atılacak her adım Yeni Demokratik Devrimi güçlendirmek olmalıdır. Tersine anlayış ve pratik duruşlar Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı'nın örgütlenmesinde temel ilke olarak belirlendiği Demokratik Merkezîyetçilik ilkesine uygun hareket edilmiş olunmaz...

-III-

DEMOKRATİK KİTLE DERNEKLERİ VE ÇALIŞ- MA SİYASETİMİZ

Daha önce ifade ettik. Demokratik kitle demekleri şu veya bu devrimci, komünist, ilerici ve yurtsever akımların inisiyatifinde demokratik talepler eksenli mücadele etmek için kurulmuş derneklerdir.

Elbette ki bir derneğin demokratik olması, sadece o derneğin yönetiminin ve-ya örgütsel işleyişinin aşağıdan yukarıya doğru seçimle işbaşına getirilmesiyle sınırlanmaz. Bu, işin hukuksal boyutu ve bir anlamda görüngüsel durumudur. Burada esas alınması gereken söz konusu demeklerin politik mücadeledeki duruşunu nasıl belirlediği olmalıdır. Bir dernek sadece sistemin izin verdiği sınırlar ve kendi özgün sorunları temelinde hareket ederse o derneğin niteliği kelimenin gerçek anlamında demokratik olamaz. Peki öyleyse bir kitle derneğinin batta bir bireyin gerçekte demokratik veya demokrat olup olmadığını değerlendirmek için hangi politik ölçütlerden hareket edeceğiz? Önce bu sorunun yanıtını verelim, sonra bu alanlara ilişkin örgütsel çalışma siyasetimizi ortaya koyalım.

A-Demokratlığın Temel Ölçütleri

- 1) Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını (UKKTH) savunmak
- 2) Faşizme karşı olmak
- 3) Emperyalist işgal-ilhak, daha doğrusu bütün işgal ve ilhak hareketlerine karşı çıkmak
- 4) Kadın Haklarını savunmak
- 5) Feodalizme karşı mücadele etmek

Yukarıda sıraladığımız ölçütleri üzerinde taşımayan ve bu sorunlar için mücadele etmeyen insanların politik kimliği ne olursa olsun

gerçekte demokrat olamazlar. Bizim burada ortaya koyduğumuz ölçütler bir komünist için aranan ölçütler değil. Tamamıyla demokrasi sorunuyla ilgili ölçütlerdir.

Bu özelliklerin önemi üzerinde kısaca da olsa duralım.

Ulusların Kendi Kaderlerini

Tayin Hakkını savunmak:

Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını savunmayan gerçek bir demokrat olabilir mi? Birden fazla ulusun yaşadığı; ezen-ezilen, dahası kendi kaderi egemen ulusun burjuvazisi tarafından ilhak edilmiş Kürt ulusunun ulusal baskıdan ve ilhaktan kurtulmasını savunmayan bir insan, bir örgüt gerçekte demokrat olabilir mi? Bu ülkede demokratlığın en tayin edici kriteri, budur. Demokratlığın ana yolu Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını savunmaktan geçer. Eğer bir insan Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmuyorsa o durumda kişi kendisini ne kadar demokrat olarak ilan ederse etsin yi-

ne de gerçek demokrat olamaz. Kürt ulusunun ulusal hakları verilmeden, Türk ve Kürt ulusu arasında tam hak eşitliği sağlanmadan orada kurulacak iktidar hiçbir zaman demokratik olamaz. Çünkü bu ülkede demokrasi sorununun gerçek anlamda çözüme bağlanmasının en önemli noktalarından biri de Kürt ulusal sorununun çözümüdür. Bu da ancak Yeni Demokratik Cumhuriyet programıyla gerçekleştirilebilir.

Bunu söylerken, azınlık milliyetlere uygulanan millî zulme de karşı çıkmanın demokrat bir insanın görevi olduğunu unutmamalıyız. Sadece Kürt ulusuna yönelik ulusal zulme karşı çıkmanın demokratlık için yeter kriter olmayacağını bilmeliyiz. Dolayısıyla bu sorunlar birbirine bağlı olarak ele alınmalıdır.

Faşizme karşı mücadele yürütmek:

Bilindiği gibi faşizm her türlü demokrasi-nin reddidir. Bizimki gibi ülkelerde faşizm, emperyalizm; komprador bürokratik kapitalizm ve feodalizm ittifakı üzerinde yukarıdan aşağıya doğru devlet biçimi olarak şekillenir. Bu ülkede faşizm 1923'lerden günümüze kadar sürekli olarak varlığını sürdürmektedir. Faşizmi, sadece askeri cuntalarla eşitlemek ise tamamıyla yanıltıcı bir anlayış ve sınıf işbirlikçisi sağ bir çizgidir.

Bundandır ki faşizme karşı çıkmayan bir insan demokrat olamaz.

Kadın haklarını savunmak:

Kadın haklarını ulusların kendi kaderlerini tayin hakkıyla aynılaştırarak ele almak yanıltıcı bir yaklaşım olmasa gerek. Kadının kendi kaderini tıpkı UKKTH gibi ele almalıyız. Aksi anlayışlar kadını ezen, onun haklarını ilhak eden tavır ve davranışlardır. Bir insanın, bir ulusun doğal olan hakkını gasp etmenin demokrasi kültürüyle uzaktan yakından ilişkisi yoktur. Dolayısıyla, bir insanın, bir ulusun demokratik haklarını savunmayan bir insan da demokrat olamaz. Demokrasi sınıflar üstü bir kavram değil. O da bir diktatörlük biçimidir. En yüksek ve ileri olan devrimci demokarsinin kendisi de bir iktidar biçimini ifade eder. Ama bu tür demokarsilerde ulus ve insan hakları tam eşitlik ilkesi üzerinde garanti altındadır.

Her türlü işgal ve ilhaka karşı çıkmak:

Çağımızda işgal, ilhak ve istilacılığın başı-

nı emperyalizm çekmektedir. Ancak işgal, ilhak ve istilacılık sadece emperyalist devletlerde sınırlı değildir. Örneğin çok uluslu yarı-sömürge ülkelerde ezilen bağımlı ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı egmen-ezen ulus burjuvazisi-devleti tarafından ilhak edilmektedir. Kürt ulusu gibi. Geçmişin çok uluslu Yugoslavya'sı, Rusya'sı, İran, Hindistan gibi. Dahası Türk devletinin Kıbrıs'ı işgal etmesi gibi. İşgal, ilhak, istila ve sömürgecilik hangi güç tarafından yapılsa yapılsın hepsi de bir ulusun haklarını gasp etme girişimidir. Dolayısıyla başka ulusların haklarını gasp etmek demokrasinin reddidir. Bu bağlamda her tür işgal, ilhak hareketine karşı çıkmak her demokrat insanın görevi olmalıdır. Çünkü işgal ve ilhak bir ulusun özgürlüğünü gasp etmek ve onu millî zulüm altında tutmaktır.

Bu görev ister emperyalist ülkelerde isterse sözünü ettiğimiz çok uluslu ülkelerdeki tüm devrimci demokratların olsun hepsinin görevidir. İlhaklara karşı çıkmak aynı zamanda ulusaların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmak demektir. Buna uygun politika izlemeyen "komünist partiler" ise sosyal şoven ve sağ oportünist olup çıkarlar.

Dolayısıyla kendisini demokrat olarak tanımlayan her insanın öncelikli olarak her türlü ilhak ve işgal hareketine karşı çıkması şarttır.

Feodalizme karşı olmak:

Feodalizm her türlü demokrasinin (ister burjuva isterse devrimci demokrasi olsun) reddidir. Üretici güçler önünde birinci derecede engellik teşkil eden en gerici üretim ilişkisi feodal üretim ilişkileridir. Bu ilişkileri günümüzde büyük toprak ağaları ve yarı-feodal burjuva ağalar temsil etmektedir. Önümüzdeki yakın devrim hedefimiz öncelikli olarak feodalizmi tasfiye etmek ve köylülüğün toprak sorununu çözmektir. Bunun da kendisi demokratik devrimdir. Demokratik devrimin önünde engellik teşkil eden asıl güç feodalizm olduğu gerçekliğinden hareketle her demokrat insanın da feodalizme karşı çıkması şarttır.

Demokratik devrimin özü toprak devrimidir derken bu devrimle sadece feodalizm hedeflendiği anlayışında olduğumuz sanılmasın. Bu devrimin stratejik hedef güçleri emperyalizm ve komprador bürokratik kapita-

lizmdir. Bizimki gibi ülkelerde anti-feodal mücadeleyle anti-emperyalist mücadelenin birbirine kopmaz bir şekilde bağlı olduğunu unutmamalıyız. Bu bağlamda demokratik devrimle ulusal mücadele iç içedir. İşgalin olmadığı koşullarda esas devrim demokratik devrim iken işgalin olduğu koşullarda ise milli devrim mücadelesi esastır.

Görüldüğü gibi aktardığımız ve üzerinde durduğumuz tüm sorunlar demokrasi sorunuyla doğrudan ilişkilidir. Hepsi de başlı başına demokratik özlü sorunlardır. Dolayısıyla ki bu sorunlar karşısında doğru tutum takınmayanlar gerçekte demokrat olamazlar. İşaret ettiğimiz tüm sorunlar demokratlık ve demokratik olmanın özellikleri ve görevleridir.

Bu ölçütlerden hareketle ki demokratik kitle derneği olarak bilinen her kurum, bu vb. demokratik sorunlar için doğrudan mücadele yürüten komünist partileri, devrimci ve ilerici politik hareketleri dolaylı da olsa desteklemelidirler. Elbette ki tüm bu sorunlar ve çözümü mevcut sistem devam ettiği müddetçe kalıcı ve köklü bir şekilde çözülmez. Bu vb. demokratik sorunların bir bütün olarak çözümü ancak Yeni Demokratik İktidar, Sosyalizm ve Komünizme varmakla mümkündür. Dolayısıyla burada meselenin özünü işaret ettiğimiz ölçütleri savunup savunmamak ve doğrudan mücadele yürüten güçlere destek sunup sunmamak oluşturmaktadır. Destekte ölçüt, söz konusu hareketlerin devrimci, ilerici ve demokratik karakter taşıyıp taşıyamaması olmalıdır. Bu tür hareketler desteklenirken ölçüt "benim önderliğimde" yürütülüyor olup olmaması değil. Bir başka ifadeyle grup kaygılarıla başka hareketlerin önderliğinde gelişen ilerici-devrimci hareketleri desteklememiz yapamayız. Aksi anlayış ve duruşlarla demokratik niteliğimize gölge düşürmüştür oluruz. Gücümüz ve koşullarımız ölçüsünde devrimci-demokratik hareketler desteklenmelidir. Çünkü yaratılacak olan bütün devrimci değerler hepimizindir. Dolayısıyla bu değerlere uzak durarak sahip çıkılamaz...

B-Demokratik Kitle

Derneklerinde Çalışma Siyasetimiz

Genel olarak söylemek gerekirse devrim için legal olanaklardan yararlanmayı sol bir görüş açısıyla küçümsedik. Bu sol anlayışlarımız bu alanlardaki çalışma siyasetimize de yansdı. Bu sol-sekter siyasetimiz yeni değil, '70'li yıllardan günümüze dek devam ediyor. Kendi inisiyatifimizde veya başka devrimci yapılarla birlikte yürüttüğümüz kitle derneklerini adeta örgütün-örgütlerin birer tekkesi-bürosu haline dönüştürdük. Halk sınıf ve tabakalarına mensup bireyleri buralarda eğitip dönüştürmek yerine buradan uzaklaştırdık. Dahası legal faaliyetle illegal faaliyeti birbirine karıştırarak doğrudan parti diliyle konuşup-tartıştık. Partinin örgütsel sorunlarını buralara taşıdık; buralarda tartışmaktan çekinmedik, sakınmadık. O da yetmiyormuş gibi sen şu partiden ben bu partiden tartışması yaparak örgütsel deşifreyonlara girdik. Adeta polis gel bizi götür dedik. Kısacası, buraların polisin av merkezleri olduğunu adeta unutarak illegal bir örgütün doğrudan faaliyetçileri gibi davranıp illegal pankartlar taşıdık.

Dahası da var: Hatalı kitle çizgimizle kitle derneğini ilgilendiren sorunların çözümünü demokratik danışma yoluyla çözmek yerine yukarıdan örgüt talimatları ve emri-vaki bir şekilde çözmeye çalıştık.

Bu derneklere üye olmak isteyen veya gelen-gelmek isteyen insanları "lumpendır-bizden değil" diye derneklerimize almadık-alınamazlık yaptık. Bu kurumların bir görevinin de insanları Yeni Demokratik Cumhuriyet kültürü doğrultusunda eğitmek ve değiştirmek olduğunu unuttuk. Elbette ki dernek üyesi bir kişi ve üye olmak isteyen her insan söz konusu dernek içerisindeyken onun iç hukuku ve disiplinine uymak zorundadır. O kişi veya bireyler dernek çatısı altında veya toplantılarda iç disiplini bozamazlar.

Söz konusu derneklerin yönetimine seçimi yukarıdan doğrudan örgütsel müdahaleler yaparak yönlendirmeye çalıştık. Dernek üyelerinden her hangi birisinin dernekten atılması gerektiğinde bunu dernek üyelerinin çoğunluk, yani iç hukukuna uygun demokratik bir şekilde yapmayı partinin örgütsel müdahale-

siyle çözmeye çalıştık. Dolayısıyla derneklerin iç hukukunu zedelemiş olduk. Bu da kitlelerde demokratik olmayan bir bilinci geliştirdi. Dahası bu yanlış tutumlarla söz konusu demokratik kitle derneklerinin iç hukukunu çiğnemiş olduk. Bu hukuksuzluk da kitleleri parti ve dernekle yakınlaştırmak yerine daha da uzaklaştırdı.

Şüphesiz ki bu dernekler içerisinde parti faaliyeti yürütülecektir. Fakat bu çalışma gizli yürütülmelidir. Ancak buralara üye olanlara parti üyesi ve örgütlü taban kitlesi gibi yaklaşılamaz. Buralar partinin doğrudan siyasi örgütleri değil. Bir partiye, bir orduya, bir gençlik örgütlenmesine üye almıyorsun ki seçici davranasın. Senin yapacağın bu dernekleri devrimin hizmetine dolaylı ve verimli bir şekilde nasıl sokacağın sorunu olmalıdır. Tabii ki bu alanlarda yapacağın gizli bir örgütlenmeyle savaş, gençlik ve parti için insanlar da kazanacaksın. Çalışmanın esas amacı bu olmalıdır. Bunu yaparken yönetime gelmeyi de önüne hedef olarak koyacaksın. Dahası tüm kitle derneklerinde yönetimleri ele geçirme temel hedefin olmalıdır. Bunları yaparken taraf değiliz şeklinde de yapmayacaksın. Elbette ki tarafız. Bunu söylemekten sıkınmayacağız. Burada diktatleri çekmek istediğimiz kilit nokta "ben-biz şu partinin görüşlerini savunuyoruz" vurgusunu yapmamak olmalıdır. Onun görüşlerini dolaylı aktaracağız. Örneğin Yeni Demokratik Cumhuriyet programını açıktan savunacağız, ama partinin görüşlerini açıktan savunmayacağız. Kısacası, kurallarına ve ilkelerine uygun görevlerimizi yapacağız. Daha önce vurgusunu yaptık: Maoist parti hem bir bütün olarak hem de her bir çekirdeğinde illegal olmak zorundadır. Devrim mecrasını rayında yürütmek ve genişletmek olan tüm çalışmasında illegal olmak zorundadır. Dolayısıyla ki Lenin yoldaşın dediği gibi Maoist bir partinin "en açık çekirdeğinin en açık çalışması bile, 'açık bir şekilde yürütülen Parti çalışması' olarak görülemez."

Burada açıkça ifade edilmek istenen temel nokta şudur: Bir dernekte faaliyet yürüten herhangi bir kişinin partili olduğu bilinse bile yine de onunla ilişki illegal bir şekilde olmak zorundadır. Bu, faaliyetçi bir partili için de ge-

çerlidir. Ne bir partili "ben partiliyim, dediğim geçerlidir", gibisinden açıktan bir tavır sergileyebilir ne de bir dernek üyesi "sen bir partilisin" diye partiliyi deşifre edebilir. Veya ondan açıktan partili gibi konuşmasını-davranmasını bekleyebilir. Legal siyasi dernekler kurulmaz ama legal dernekler kurulur. Aksi anlayış ve pratik çalışma tarzlarıyla parti legalize olup tasfiyeye uğrar.

Yeri gelmişken başkan Mao'nun beyaz bölgelerdeki çalışmalar noktasında sol bir çizgi izleyenlere yönelttiği eleştirileri aktaralım:

"...Beyaz Bölgelerdeki çalışmaya gelince; geri çekilme ve savunma için gerekli olan adımları atmayı veya devrimci atılımın gerilediği ve karşı-devrimci egemen kuvvetlerin çok güçlü olduğu şehirlerde bütün yasal olanaklardan yararlanmayı reddettiler. Bunun yerine var olan koşullarda kabul edilmeyecek biçimde saldırıya geçmeye devam ettiler; kitlelerden kopuk, savunmasız Parti örgütleri ve çışitli 'kızıl kitle örgütleri' kurdular ve partiyi çift karakterli kılarak, hiç durmadan ve koşulları göz önünde tutmadan, siyasal grevler, ortak grevler ve öğrenci, tüccar, asker, aydınlanma toplantıları ve hatta silahlı ayaklanmalar, kitlelerin katkısını veya desteğini kazanması olasılığı olmayan veya kazanmayan faaliyetler talep ettiler ve düzenlediler. Ve bu faaliyetlerin başarısızlıklarını 'zafer' diye yanlış yorumladılar. Özet olarak çeşitli 'sol çizgiler ve özellikle üçüncü 'sol' çizgiyi izleyen yoldaşların tek marifeti kapalı kapıcılık ve maceracılık oldu." (cilt:3-Sf:238)

Bu sözlerin aynısının Partimizin geçmiş şehir çizgileri için de geçerli olduğunu hemen söyleyelim. Buradaki tek bir fark var o da biz de kızıl üslerin henüz kurulmuş olmamasıdır. Bu da kızıl bölgelerle beyaz bölgelerin net bir şekilde ayrışmasını getirmez. Bu eleştiriler 1927-1935'li yıllar arası üçüncü 'sol' çizgi başta olmak üzere diğer 'sol' çizgiler için yapılmıştır.

Burada şehirlerde izlediğimiz 'sol' çizginin ayrıntılı değerlendirmesini yapmayacağız. Çünkü bu sorun çok derinlikli ve kapsamlı bir konudur. Soruna ilişkin ayrıntılı bilgi edinmek isteyen okura 'TKP(ML)'den Maoist Komünist Parti-

si'ne Bu Tarih Bizim'' adlı kitabı incelemesini öneririz.

Demokratik kitle demeklerinde örgütsel açıdan gözden kaçınılmaması gereken iki temel nokta var:

Bunlardan birincisi, bütün devrimci demokratik ve ilerici politik hareketleri grup-örgüt farkı gözetmeksizin desteklemek iken, ikincisi ise bu dernekleri demokratik işleyiş ve kurallarından şaşmadan demokratik merkezîyetçilik ilkesi ışığında uygulamak olmalıdır.

Tabii ki DKÖ'ler somut-güncel gelişmeler karşısında sessiz kalamaz. Bunun için somut politikalar-kampanyalar örgütleyebilmeli ve örgütlemelidir.

Daha önce işaret ettik. Bu tür kurumlar içerisindeki örgütsel işleyiş ve kurumun amacı doğrultusunda hareket etmekle farklı siyasi yapıların eylem birliklerini birbirine karıştırmamalıyız. Eylem birliklerinde olduğu gibi bu türden kurumlar içerisinde de herhangi bir siyasetin siyasi bağımsızlığına dokunulamaz. Fakat bir derneğin çalışma programı ve örgütsel işleyişine her birey gibi her siyasi akımın çalışanları da uymalıdır. Bununla kastettiğimiz eğer dernek bileşimi derneğin amacını aşmayan, onunla çelişmeyen bir eylem programı ortaya koyuyorsa o derneğin bütün bileşenleri de bu politika doğrultusunda hareket etmek zorundadır.

Hiçbir parti kendi siyasi kararlarını DKÖ'lere dayatamaz. Ancak kendi çalışanları aracılığıyla destek istemek için öneri götürebilir.

Bu tür demokratik kitle örgütleri içerisinde çok yönlü etkinlikler düzenlemeliyiz. Demokrasi ve demokratik devrim sorunları ile yakından ilgilenip somut demokratik projelerle diğer demokratik kitle örgütleriyle geniş bir platform oluşturmamız. Örneğin ABD vd. işgalci güçlerin Irak'a saldırı savaşı döneminde oluşturulan "Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu" gibi özgün komiteler oluşturulmalıdır. Bu tür platformlar savaşlara karşı oluşturulacağı gibi bir kültür dernekleri, kadın dernekleri, yöre dernekleri, tutuklu dernekleri, göç dernekleri vb.lerinin

geniş katılımlı platformlarını oluşturmamız.

Kendi inisiyatifimiz ve yakın ittifak güçlerimizin inisiyatifinde kurulan özgün merkezli demokratik kitle örgütlerini tek bir merkezi platforma doğru götürebilmeliyiz. Bu platformun bileşimine demokratik hakları savunan ve bunun için mücadele eden tüm küçük birim platformlar da dahildir. Kısacası demokratik haklarını savunan- savunmak isteyen her kurum ve kuruluş varolan veya oluşturulacak platformlarına bileşeni olabilir-olması için çaba sarf edilmeli, somut politikalar izlenmelidir.

Bu konudaki öncülük görevimizi yerine getirmeliyiz. Grup ve örgüt hesabıyla değil, devrim hesabıyla sorunlara yaklaşmalıyız. Onun için önce vermesini bilmeliyiz. Vermeden karşılığını alamayız. Üretmedin mi tüketici olursun. Devrim, çelişkileri çözmek sorunudur. Vermeden almak anlayışını savunmak bürokratik düşünme ve çalışma tarzıdır.

Bu dernekleşme faaliyetlerinde ise önceliği kadın derneklerine vermeliyiz. Diğer faaliyetlerde olduğu gibi bu gibi demokratik kitle demeklerinde kadınlara daha çok inisiyatif tanımalıyız.

Kadın derneklerinin yanısıra pahalılık ve işsizlikle mücadele dernekleri gibi özgün dernekler açılmalıdır. Özellikle de şehirlerde milyonlarca işsiz söz konusudur. Bunların hemen hepsi de örgütsüz durumdadır.

Kısacası, daha değişik özgün ekonomik-demokratik sorunlar merkezli dernek örgütlenmelerine gidilebilir... Bu tür dernekleri mahalle ve semtlerde yaygınlaştırabiliriz... Bunun, koşulları mevcuttur... Her alanda derinleşip yoğunlaşarak yaygınlaşma günün ve geleceğin somut ve stratejik perspektifidir.

-IV- SONUÇ

Kitleler, örgütlülük ve önderlik bekliyor. İçinden geçtiğimiz dönem itibarıyla kitlelerin örgütlenmesi için objektif koşullar bir yıl öncesine oranla daha elverişlidir. İşte bu örgütsüz kitleleri örgütlemek için onlara poli-

tik bilinç götürmediğimiz zaman egemen-sömürücü sınıflar onları daha fazla boğazlayacaktır. Örgütlü bir halkın her şeye kadir olduğunu vurgulamaya gerek yok. Tarihin yaratılmasında biricik güç kitleler ise o halde kitlelere öncülük-önderlik etme sorumluluğumuzdan kaçamayız.

Her zaman vurgusunu yaptığımız gibi kitleleri örgütlerken "kitlelerden kitlelere" şeklinde formüle ettiğimiz kitle çizgisinden asla şaşmamalıyız. Kitlelere gitmeyince kitleler kendiliğinden örgütlenmez. Onların kapisını çalmak her bir Maoist aktivistin temel görevidir. Bu önemli görevleri arasında elbette ki kitle derneklerini örgütleme sorunu da var. Sistem istediği zaman bu kitle derneklerini kapatma yoluna gider. Fakat bu, bizlere oraları örgütlememeyi getirmez. Tam tersine daha fazla örgütlemeye, daha fazla kitlelere gitmeye mecburuz. Yoksa buraları sisteme terk etmiş oluruz. Zaten sistem de bunu istiyor.

Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı'nı her alanda tartışmalı, Maoist partinin Yeni Demokratik Cumhuriyet sloganını güncelleştirmeliyiz.

Yukarıda ortaya koyduğumuz demokratlığın ve demokratikliğin ölçütlerini her kitle derneği ve bireyin bilincine nüfuz ettirmeliyiz.

Mücadele biçimleri arasında esaslık-talilik ayrımına evet, ama devrim için hiçbir mücadele biçimini reddetmemeliyiz. Bunu reddetmek bu alanlardaki kitleleri burjuvazi ve küçük burjuvaziye terk etmekle aynıdır. Devrim için hiçbir mevziyi kullanmaktan vazgeçemeyiz. Her mücadele ve örgüt biçimini devrimin ana görevleriyle doğru orantılı kullandığımız zaman küçükten büyüğe doğru başarılar kaçınılmazdır.

Legal olanaklardan yararlanırken bunu illegal mücadeleye tabi kılarak ele almalı; legalle illegalin diyalektik bağını doğru kurmalıyız. Legal mücadeleyi, illegal mücadelenin hizmetine sokmadığımız zaman partiyi tasfiyeciliğe götürmüş oluruz. Atacağımız her adım merkezi görevlerimizi geliştirip-

Kitleler, örgütlülük ve önderlik bekliyor. İçinden geçtiğimiz dönem itibariyle kitlelerin örgütlenmesi için objektif koşullar bir yıl öncesine oranla daha elverişlidir. İşte bu örgütsüz kitleleri örgütlemek için onlara politik bilinç götürmediğimiz zaman egemen-sömürücü sınıflar onları daha fazla boğazlayacaktır. Örgütlü bir halkın her şeye kadir olduğunu vurgulamaya gerek yok. Tarihin yaratılmasında biricik güç kitleler ise o halde kitlelere öncülük-önderlik etme sorumluluğumuzdan kaçamayız.

güçlendirecek nitelik ve derinlikte olmalıdır.

Kitlelere doğru temelde giden, onlara güvenen; onları devrim için daha fazla örgütlemeye çalışan bir politik yapıyı hiçbir gerici güç gerçek yolundan döndüremez... Doğru çizgi her zaman için başıyı getirir...Yeterki genel siyasal çizgimiz ve onun emrettiği somut-taktik önderlik çizgisinden sapmayalım.. Çünkü önümüzü aydınlatıp geleceğin Yeni Demokratik İktidarına taşıyacak olan genel siyasal çizgimizin anahtarı olan kitle çizgimiz doğrudur...

KADINLARIN KURTULUŞU

HAREKETİ, SINIF MÜCADELESİ

VE PARTİ (2)

III- KADIN VE HALK SAVAŞI

A- DEMOKRATİK MÜCADELE İÇİNDE DEĞİŞİM VE DÖNÜŞÜM

İnsanı ve Halkı Yenilmez Kılan, Tarihsel Maddi Gerçeğinden Aldığı Güçle Ortaya Koyduğu İradedir

İrade... Bilinçli istek ve o doğrultuda ortaya konan emek ve eylem... İnsanı doğadaki diğer canlı hayvan varlıklarından farklı ve ayrıcalıklı kılan budur. İnsan, emek süreciyle insan olmuştur. 'Emek', herhangi bir canlının işi değildir, insana mahsustur. Marx'ın belirttiği gibi, bir mimarı, mühendisi örümcekten ayrıran da budur. Örümcek çok muazzam güzellikte ağlar örebilir. Ancak buna sanat ya da emek ürünü diyemeyiz. Örümcek yaptığı işi önceden hayal etmez, sadece yapar. Nedenleri, süreç ve sonuçları da onu düşündürmez, ilgilenmez. Çünkü örümcek düşünmez.

Kuşkusuz insan düşündüğü için var değil, var olduğu için düşünüyor. Ancak insan varlığı bilincinden bağımsız değildir. İnsanın bilincini maddi yaşamı belirlerken, bilinçle madde arasında da diyalektik bir ilişki vardır. O,

maddi yaşam gerçekliğiyle belirlenen bilinciyle insan, bilinçli emek sürecine girer. Bu emek süreci insanın bilincini de değiştirir, dönüştürür. İnsan, insan olur... İnsan bilinciyle yaşama müdahale eder. Elini kullanırken, eline benzer aletler yapar ve onları bilinçli kullanır, giderek geliştirir... İnsan, giderek daha fazla insan olur. Değişir, değiştirir.

"Örümcek kafalı" deyimi genellikle tutucu, değişmeyen, dönüşmeyen, yeniye kapalı, kafası eskide kalmış ve örümcek ağlarıyla kaplanmış kişiler için kullanılır. Ama aslında örümcek kafalılığın karşıtını da tanımlamak gerek.

İnsan, insantlaşırken, diğer insanlar üzerinde egemenlik kurmaya başladı. Kimi efendi oldu, kimi köle. İnsan, insan tarafından örümcekleştirildi. Örümcek iyi işçidir, ama yaratıcılığı yanılsamadır. O 'yaratıklarının' farkında dahi değildir. Doğa onu yönlendirir, çekip çevirir. Doğanın bir parçası olan örümcek, egemen olan doğaya mahkumdur. Doğa karşısında kesin olarak iradesizdir. Bilinçsizdir. Yaratamaz. Örümcek kafalıları, örümcek insanlar yaratırlar, zorla, baskıyla.. Tüm toplum örümcekleşmeye yüz tuttu, çürüdü. Çürüyen toplumsal sistemi örümcekleşmek istemeyenler tarihin derinliklerine gömerler. Böyle kaç toplumsal sistem devrimlerle tarihin çöplüğüne

atıldı. Bu devrimlerin candamalarının zor yoluyla iktidarın ele geçirilmesi olduğunu önceki bölümde belirtmiştik. Bu tarihsel bir zorunluluk ve evrensel bir ilkedir.

İnsanın özü, insanı insan yapan bilinçli emek gerçeği; örümcekleşmeye karşıdır. Örümcek olmaya isyan eder. Bu sebeple, şartlar bir kez oluştuktan sonra, ezilenlerin devrim istenci yani iradesi tayin edicidir. Bu iradeyi açığa çıkaran öncünün taşıdığı bilinç; ideoloji tayin edicidir.

Bir sınıfın veya sınıfların diğerlerini baskı altında tuttuğu sömürü sistemleri, egemen olan örümcek kafalıların, ezilenleri örümcekleştirdiği sistemlerdir. Ezilenler örümcekleştirilir. Kendisine, varlığına, insanlığına; emeğine yabancılaştırılır. Gerçekte yaşadıklarını bilinçsiz, iradesizce yaşar. Örümcekleştirilme, yabancılaşma ve iradesizleştirilmedir.

Bu yabancılaşma, insanlığın en son kavgasının verildiği emperyalist kapitalist sistemde dehşet boyutlar alır. Otomobil bandındaki proleter, sıkıldığı vidadan başını kaldırıp bandın sonuna bakabildiğinde, pırl pırl bir son model otomobil görür. Bu otomobilin, akşamları yağmur altında, altı delik ayakbaşıyla yürürken, caddeden bangır bangır bir müziğin eşliğinde son sürat geçerek üstüne çamur sıçratmasının aynısı olduğunu farkedince, yüreğini bir burgu gibi delen bir hınc, sıkıntı, öfke ve kabaaran bir isyan tohumu bulur: sınıf kini. Bu tohumda kaynağını bulan isyan dereciklerini dev bir okyanusa akan coşkun bir nehrin mecrasında toplamak; öncünün işidir. Örümcekleştirildiğini, bunun nedenlerini ve sonuçlarını kavrayarak bu durumu değiştirme bilgisi, bilinci ve iradesiyle; proletarya biliminin silahıyla donanmış sınıf bilinçli proleter; partisiyle dev isyan ordusunu buluşturur.

İradesizleştirme, iktidarsızlaştırma insanı hiçleştirmez. Kadının iradesizleştirilmesi erkekten daha derin, daha köklü ve daha sinsidir.

Sistem insanlara nasıl yaşayacağını ve nasıl düşüneceğini öğretir. Egemen sınıfların ideolojisi, kültürü, sınıf çıkarları ile şekillenen egemen sistemde, sistemin hep böyle gelip ve böyle gideceği öğretilir. Sistemin maddi gerçekliği, statüko, sisteme entegre her bir birey

tarafından hazır şablonlar halinde kimlikler şeklinde özümseir: içselleştirilir. Nesnelleşenin olduğu gibi içselleştirilmesi; nesnel olanın hareketi içerisinde, çelişkileri ve dinamizmi ile kavranmamasından kaynaklanır. Nesnelleşenin tarihsel hareketini, diyalektiğini ancak o değişimden çıkan olan sınıflar, yani devrimci sınıflar ortaya koyar. Ve gene Marx'ın dediği gibi, bu nesnelliği yorumlamakla kalmazlar, o çelişkiyi ilerici bir tarzda ele alarak ona bilinçli devrimci müdahalelerde bulunurlar. Burada insan iradesi açığa çıkar. İnsanın kendini gerçekleştirmesi, iradesini ortaya koymasındır. Halkın iradesi, devrimdir; sistemi köklü olarak değiştirme isteği, iradesi ve eylemidir.

Görüldüğü gibi, değişim ve değiştirme iradesini ortaya koyabilmek, öncelikle değişim olanaklarını, dinamiklerini görebilmeyi gerektirir. Her gün "kocasından" dayak yiyen ve ona hizmeti, adanmayı kendini gerçekleştirmenin tek yolu olarak bilen ve kabul eden bir kadın, hakim feodal ideoloji ve kültürü özümsemiş, onu meşru bulan ve hak ettiğini düşünen; her gün gördüğü baskı, şiddet boyutunu aldığında, ne yanlış yaptığına kafa yoran, örümcekleştirilmiş, iradesizleştirilmiş bir kişiliktir. Bu kişilik esasen feodal toplum nesnelliğinin kadına biçtiği kimliktir. Bu kimliği gerçek anlamıyla, olduğu gibi içselleştiren köle, mutlu köledir. Köle olma özgürlüğünü kullanır, yaşar. Feodal toplumda kadın kendisini "ben kimim" diye tanımlayamayacak kadar gerçek yaşamdan uzaklaştırılmıştır. O çamur sıçratan arabaya da, gerçek yaşama da uzaktır. Feodal toplumda, erkekte de, sistem, onun temsilcisi ağa, şeyh vd. karşısında "ben bilinci" yoktur. Ama erkek en azından kadın karşısında "ben"dir; iktidar ve irade sahibi, egemen olandır. İradesiz ve iktidarsız erkek bu sebeple kadın karşısında daha hırçın, daha saldırgandır. Onun karşısında istediği gibi egemen olabileceği nesnedir kadın.

İradesizleştirilmeye Karşı İkel Ama Haklı Çıkışlar

Köle köleliğini fark etmeye başladığında; çürüyen, örümcek bağlayan sistemlerde o dipden gelen dalga kıpırdanmaya başladığında; artık mutlu kölelik kalmaz. Mutlu kölelik yerini ilkel isyanlara bırakır, ta ki sınıf mücadelesi

denizinin izleyeceği mecra bu eylem ve bilgi süreci içinde oluşuncaya dek. Ve ta ki o mecranın öncüleri tarihsel deneyimler üzerinden berraklaşan bilinçleriyle ilkel isyanlara yön vermeye başlayıncaya dek...

İlkel veya olgunlaşmış bir mücadele bilinci, bir isyan hareketi, çıkışı; teorik ve pratik bütünsellik içerisinde gelişir ve geliştirir. Kısacası ilk çıkış, ilk isyan çok önemlidir. Yeni bir çıkışı ifade eder. İlk işçi hareketleri, işçi sınıfı biliminin gelişmesinin ve ileri devrimci komünist işçi hareketlerinin ebesi olmuşlardır. Bu mücadele pratiği, sınıf mücadelesi, inişleri çıkışlarıyla kaçınılmaz bir tarihi akışın insan iradesiyle yaratılması pratiğidir: tarihi yazan gerçek güç sadece ve sadece halktır. Bu pratik önce ilkel bir tepki, öfke, isyan duygusuyla başlar: sonra ortaya konan bu ilkel irade kendi pratiğinden öğrenir ve güçlenir. Karar gücü olmayı öğrenir. Müdahale etmeyi öğrenir. Nesne, edilgen bir örümcek değil irade sahibi bir özne olmayı öğrenir. Halkın büyük çoğunluğu bu süreçten geçtiğinde devrim artık karşı konulamaz bir kolektif irade halini alır. Yaşam değiştikçe yaşamın değişebileceği umudu, yerini, yaşamın değişebildiği bilgisine ve değiştirme bilincine bırakır. Umut güçlenir, zafer iradesine dönüşür.

Kadınlar, insanlar arasında en uzun süre mutlu köleliğe hapsedilen, en ağır şartlarda ter döken örümcek işçilerdir. Kadının ilk modern çıkışı ancak toplumda genel olarak, toplumun hemen tüm bireylerine yansıyan bir "ben olma", "bireysellik" bilincinin, kapitalistleşme ile birlikte burjuva demokratik mücadele ve devrimlerle toplumsal bir hareket şeklinde ortaya çıkmaya başlamasıyla; kadın da işçi sınıfı saflarına katıldıkça başlar. Ama yazımızın önceki bölümlerinde de ifade ettiğimiz gibi burjuva demokratik devrimle birlikte "cinsel özgürlük" yanılsamasıyla boğulur, güdüleştirilir. "Bağımsız" kadın hareketlerinin, toplumsal sınıfların hareketlerinden ve mücadelesinden kopan kadın hareketlerinin, kısacası tüm proleter-dışı kadın hareketlerinin yanılsamalar içinde boğulmaması mümkün de değildir.

Yeni toplumsal sistem (burjuva demokrasisi) yeni bir kadın kimliği tanımlar ve bu kez bu kimlik içselleştirilir. Ta ki proleter hareket, ka-

dın bölükleriyle adımlarını güçlendirinceye dek. 8 Mart, bu sıçramanın tarihsel miladıdır.

Kendini Söz ve Eylemle İfade Etmek, Kendini Gerçekleştirmek

İradesi binlerce yıldır kırılmış, iradesizleştirilmiş, suskunluğa gömülmüş kadının üzerindeki ölü toprağını atması, mutlu kölelikten, köle olma özgürlüğünden vazgeçmesi öyle kolay değildir. Erkeğin gölgesinde, bağımlı; düşüncede ve yaşamın üretilmesinde asalak bir yaşamdır kadınıki. Üretmez, yaratmaz. Hizmet eder ve tüketir. Onun asalaklığını diğerlerinden ayıran, kölece çalışmasıdır. O, bıkıncı, tüketici ve kendini tekrar eden dar dört duvar arasındaki çalışmada her geçen gün, daha fazla örümcekleşir, tükenir, hiçleşir.

Kadın, kendisi adına yaşayan, kendisi adına tüm kararları alan, fazla düşünmesine, hayatın zorluklarına tek başına göğüs germek üzere kafa yormasına gerek bırakmayan bir erkeğe ihtiyacı olduğunu düşünür. Böyle düşünen, ancak artık kapalı feodal toplumun ağır geleneksel, diinsel zincirleri içerisinde de yaşamayan, yanılsamalı bir özgürlük düşüne dalmış olan kadınlar, bağımlılıklarını, tabiyetlerini karşılıklı kılmak isterler. Bu, bir kölenin efendisini kendisine bağlaması çabasıdır. Burjuva aile kurumu gerçekte kadına dayanır. Onun billur çekirdeği, olmazsa olmaz dayanağı, sistemin şekil verdiği bu geleneksel kadın kişiliğidir. Efendiyi kendisine köle etmek isteyen bir köle kişiliğidir. Efendisinin tek kölesi

Kadın, kendisi adına yaşayan, kendisi adına tüm kararları alan, fazla düşünmesine, hayatın zorluklarına tek başına göğüs germek üzere kafa yormasına gerek bırakmayan bir erkeğe ihtiyacı olduğunu düşünür. Böyle düşünen, ancak artık kapalı feodal toplumun ağır geleneksel, diinsel zincirleri içerisinde de

olmak isteyen, mutlu köle olmak isteyen bir köledir artık kadın.

"Kadın ve söz" deyince, genellikle "dındır" etmek gelir aklı. Dındırıcılık, ha bire şikayet etmektir. Baskı, ayrımcılık, eşitsizlik ve bağımlılığına sızlanmaktır. Hiç değişmeyeceğini düşündüğü dar dünyasını kendi kölelik çıkartları için koruma çabasıdır. Yaşamda hiç olmaktan özne olmaya doğru ilkel adımlar atmak, en azından kölelik durumuna hakim olmak isteyen kadın, dındırıcı olur. Söylenir durur. Böylece varlığını ve iradesini kendisine ispatlamaya çalışır. "Senin için saçımı süpürge ettim" edebiyatı buradan gelir. Gerçekte iradesizliğin, acizliğin, budalaca bir özgürlük ve isyan yanılsamasıyla bağırarak dışavurulmasıdır sözkonusu olan. Çaresiz, umutsuz, hırçın, hatta histerik bir isyanla erkeği, sözleriyle, bir taş duvarı yumruklar gibi yumruklar. Bu durumu, sistem karşısında alternatif ve iktidar olamayan, bu sebeple "kadın gibi söylenip şikayet eden, sızlanan" erkek emekçinin durumuna benzer.

Erkek, kadın karşısında buna güler geçer; hatta "gene çattık" diye sinirinden kabakbalar atar. Erkek buna, yaramaz bir çocuğun kaptisleri diye şefkatle yaklaşır. Erkek bundan sıkılır; evden kaçır hale gelir. Ve erkek, bu hırçınlıklar, dındırılar, kaptisler sürdükçe, işin ciddi olduğunu, gerçekten iktidarı ile oynandığını anlar ve bunu kesinlikle hazmedemez. Tıpkı zayıf, çürüyen, zora dayalı sistemin onun benzeri çıkışlarını hazmedemediği gibi... Ve erkek, yani kadın karşısındaki gerici iktidar, mutlak hakim olabildiği tek kölenin, karşısına, farklı düşünceleri, bağımsız istekleri olan ayrı bir kişilik olarak utanmazca çıkışlara cüretine, eleştirilerine "yeter" demek durumundadır. Gerekirse şiddetle, kadının "haddi bildirilir"; efendinin kim olduğu batırılabilir; "çenesi kapatılır"...

Kadın Değişime Önce Kendi Geleneksel Kişiliğinde Başlamalı, Kendini Neşterlemeli: Önce İçindeki Düşmanı, Sistemin Zihnindeki Kristalize İktidarını Altetmelidir.

Kadının erkekle ilişkisinde statükoyu korumakla birlikte, geleneksel kadın-erkek ilişkisine "çağdaş" bir biçim verme çabası hüsrana sonuçlanır. Çünkü bu geleneksel ilişkide kadın ile erkek eşit değildir, olamaz. İradesiz olan

iradesi varmış gibi davranamaz. Erkeğe mahkum ve ihtiyacı olduğunu düşünen, onsuz kendini gerçekleştiremeyeceği bilgisiyle donanmış kadın, sığınak ve hami olarak tanımladığı erkekten kopamaz. Bu da feodal-faşist diktatörlüklerde halktaki "devletçi gelenek" in, büyük ve koruyan devlet fikrinin, her şeyi devlet babadan bekleme duruşunun kadın-erkek ilişkisi boyutundaki yansımasıdır. Sarı sendikaların önderliğindeki işçiler eylemlerinde, hatta grevlerinde, bizzat egemenlerin kendi egemenlik aracı olan devletten, "devlet baba" dan! Türk ulusal bayraklarıyla şefkat bekler; grevlerini "kadınca kaptislerle" benzetirler. Karşılığı cop, tazyikli su, gözaltı, baskıdır. Kadınlar da bunu aile içinde yapar. Dolayısıyla geleneksel kadının sınırlarını aşamaz, ona yeni bir kadın tipi ekler: hırçın, histerik, kadınca kaptislerle erkeğe dünyayı dar eden kadın.

Çaresizlik, dayak, evlilik içi tecavüzler dahil şiddet, gözyaşları, bunalımlar, zindan olan dünya edebiyatı ve bütün bunların sorumlusu kadındır! Fakat köle, köle olduğunun farkına varmıştır. Artık mutlu bir köle değildir. Yarı-feodal toplumun en yaygın kadın-erkek ilişkileri böyledir. Özellikle yarı-kentli kültürün tipik bir evlilik resmidir yukarıdaki. (İlk küçük burjuva feminist hareketler bu durumun bağrından, erkekten kopuş çözümlüyle çıkar. Rekabet ve erkeğe düşmanlaşma; ilkel feminist hareketlerin doğasıdır.)

Kendi gücüne güvenmeyen, kendi kafasını kendi omuzları üzerinde taşıyamayan, kendi ayakları üzerinde durmaya, bağımsız bir varlık olarak kendini gerçekleştirmeye cüret edemeyen ancak durumundan da memnuniyetsiz bir kişiliğin "dındırıcılık", "boş konuşmak ve şikayet" dışında bir duruş geliştirmesi mümkün değildir. Kadın, bu geleneksel duruşuyla sorunlarına çözüm gücü, kendi yaşamı hakkında karar gücü olamaz. Kendi yaşamı hakkında atacağı adımları, istemlerini, erkekten, egemen olandan "talep ediyor", kabul görmeyince hırçınlaşıyor, ancak zincirlerini kırıp atmıyor, atmıyordur kadın. Kazanmak için zincirlerini kaybetmeyi göze alamıyordur. Bu, gene de bir arayıştır. Bir çözüm, bir alternatif arayıştır.

Geleneksel bir ilişkide erkeğin evden dışarı çıkmak için izin alması gerekmez. Erkek kendisi için bağımsız planlar yapar. Kendi ha-

yatını yaşar. Kadın için de plan yapan odur. Ancak kadının iradesi dışında yapılan, kadına dair veya iki kişilik planlar erkeğin bağımsız kararlarına, bağımsız planlarına ve yaşamına tabidir. Bundan rahatsızlık duymaya başlayan kadın, sadece iki kişilik planlara müdahale eder. Erkekle eşitmiş ve ayrılmaz bir bütünmüş gibi davranır (burjuva aile kurumunu veri alır), bağımsız yaşam planlamaz. Kendisi ile ilgili konularda erkeğe danışır. Egemen olanın sözünü bağlayıcı kabul eder; itirazı sadece sızlanma şeklinde olur. Erkek, kadının iki kişilik plan talebini bağımsızlığına müdahale olarak görür. Çünkü onun iradeden, bağımsızlıktan anladığı erkek-egemen statü kodur. Bu durumda, egemen olan erkek olmasına karşın erkek ile kadın arasında bağımlılık ilişkisini kurumlaştıran evlilik ve aile gibi kurumları koruyan, güçlendiren, daha tutucu davranan kaçınılmaz olarak kadındır. Kadın bağımsız ve özgür düşünmediği, beklentilerini iradeye ve eyleme geçirmede; yaşamda bağımsız bir birey, özne olmaya başlamadığı müddetçe, başka deyişle kafasında erkeğe bağımlılığı kıramadığı müddetçe; çırpınmaları sadece statükoyu güçlendirir ve erkeği de bu geleneksel ilişkilere, sisteme daha fazla entegre eder.

Zihinlerde Değişim, Dönüşüm; An'dan Başlayarak Sınırsız Kültür Devrimleri, Nesnel Yaşam Pratiğinden, Maddi Yaşamdan Kopuk Olamaz

Bağımsız düşünce, bağımsız eylem ve irade için kadının kendisini yaşam pratiği içerisinde yeniden tanımlayabilmesi gerekir. Feodalizmin hakim olduğu toplumlarda geleneksel kadın kişiliği, bağımsız eylem bir yana fikirlerini ifade etme noktasında dahi baskı altındadır. Konuşması ayıp, saygısızlık sayılan, düşüncelerine değer verilmeyen; kendisi hakkında dahi bir fikir ileri sürmesi 'isyanlılık' olarak tanımlanan kadının sessiz bir köle olmaktan çıkabilmesi ancak daha fazla sosyalleşmesi, dünyada kendisine ait bir yaşam alanı yaratabilmesi ile mümkündür. Bağımsız yaşam alternatifleri, kadının erkeğin izni olmadan çalışma hakkı, toplumda cins ayrımcılığının giderek incelenmesi ile burjuva demokratikleşme süreçlerinde ortaya çıkar. Kadın fabrika-

da, tarlada, iş hayatında ve dolayısıyla bağımsız bir ekonomik ve sosyal yaşamla buluştuğunda, ev işlerinin dışında da söyleyecek sözü, karar alanı, yaşam alanı olabildiği açığa çıkar. Ancak bu olanaklar kültür ve insan ilişkileri dünyasında hemen gerçekliğe dönüşmez. Üstelik bu olanaklar yarı-feodal üretim ilişkileri zemininde son derece kısıtlıdır ve oldukça dar bir kadın kesiminin önündedir.

Aydın, yarı-aydın, öğrenci kadınlar, eğitim görmüş çalışan kadınlar ve proleter kadınlar yarı-feodal toplumda nicel olarak azınlıktadır. Bağımlılık, zayıflık, özgüvensizlik ve iradesizleşme onlarda çok daha sancılı, sıkıntılı ancak inceltirilmiş biçimlerde kendisini gösterir. Kendinden güçlü olana yaslanma, dayanma, güç alma kültüründen sıyrılabilme için kendi güçlerini açığa çıkarıp harekete geçirmeleri köklü bir kopuş gerektirir. Bu köklü kopuşu yakalayabilecek ekonomik koşulları olsa dahi, ne moral dünyaları (bilinçleri, ideolojileri) ne de toplum buna kolay kolay izin vermez. Çoğunlukla bağımsızlaşmaları, bilinçli bir tercihten çok maddi yaşamın doğal akışında zorunluluklar içinde sancılı, acılı bir yaşam deneyimiyle söz konusu olur: dul kalma, terk edilme, şiddet ve aşağılanmaya tahammül edemeyerek boşanma hakkını kullanma, ekonomik veya politik sebeplerle eş, baba veya dayanılan erkekten ayrı düşme vb.

Kadın Demokratik Mücadele İçerisinde Güçlenir

İster bilinçli, ister üretim faaliyeti, ister kendiliğinden girilen yaşam ve sınıf mücadelesi, baskı ve ayrımcılıklara karşı mücadele; kadının moral dünyasını değiştirir. Kendi kararlarını almak, kendi ayakları üzerinde durmak zorunda kalan kadın bunu yapabildiğinde özgüveni gelişir. Kendini söz ve eylemiyle ifade eden bir özne, mücadelecisi bir kişiliğe bürünür.

Toplumsal yaşamda kadın ayakta durabilme için cins ayrımcılığına, kendisine yönelik özel, özgün baskı ve uygulamalara karşı, iş hayatında, sosyal yaşamda, yasalar karşısında sürekli bir mücadele içerisinde bulunmak durumundadır. Kadın, bu demokratik mücadele içerisinde güçlenir. Düşünen, tartışan, değişen, üreten, kendini sözleriyle, eylemiyle ifade

eden, eleştirel ve bağımsız bir kişiliğe doğru yürür. Kısacası, kadın insanlaşmaya başlar. Özgürleşmeye başlar. Doğru ya da yanlış, aldığı kararlar kendisine ait olan bir birey olmaya başlar.

Demokratik mücadele içerisinde, tabular parçalanır; özgür düşüncenin önü açılır, binlerce yıllık yalanlar paramparça olur. Kadının zihnindeki erkek iktidarı adım adım yıkılır. Kadın ile erkek arasında toplumsal ilişkiler de bu zeminde değişmeye, yeniden tanımlanmaya başlar. Bunun için kadının özgün ve bağımsız demokratik mücadelesinin, hareketinin ve örgütlerinin çok büyük önemi vardır. Kadın, bu tür örgütlenmelerde, kendi gücüne dayanmayı, onu açığa çıkarmayı, kadın gücüne güvenmeyi pratiğinde öğrenir. Sorunlara bir erkeğe danışmadan, yaslanmadan, bir erkekten güç almadan çözüm üretmeyi; çözüm gücü olmayı öğrenir. "Kendine ait" bir sosyal yaşam pratiği içerisine girer. Kendi planlarını yapar ve uygular. Kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenir.

Ezilen sınıfların feodal-faşist diktatörlük ile ilişkilerinde de durum budur. İşçi sınıfı ve ezilen halk kitleleri, yeni demokratik devrim mücadelesi içerisinde kendi bağımsız demokratik mücadele örgütlerinde, son tablilde yeni demokratik devrimin her bir aşamasında değişik biçimlerde gerçekleştirilen iktidar organları veya onların nüvelerinde, yeni demokrasiyi, alternatif olabilmeyi, çözüm ve yönetim gücü olabilmeyi öğrenir ve yeni bir kültürel şekillenişle donanarak feodal gelenekçi, devletçi kültürden sıyrılır, iktidar yürütme kapasitelerini geliştirirler.

Genel olarak toplumdaki yeni demokratik devrim mücadelesinin paralelindeki demokrasi mücadelesi içerisinde, zihninde erkek iktidarı yıkılan kadın, gerçek yaşam, üretim içerisinde, sınıf mücadelesi zemininde, toplumsallaşıp-siyasallaştıkça, kendini, bunu yapmayan ya da yapamayan diğer kadınlardan, hemcinslerinden ayrıcalıklı görmekten de kurtulur. "Bireysel kurtuluşu"nu kendine bas meziyetlerinde, erkekle rekabet ve erkekleşme zemininde "sınıf atlama" durumunda tanımlamaktan;

ilk çıkışı ve kopuşundaki özgürlük yanılsamasından sıyrılır. Ortak sorunların ortak temellerine iner, ortak çözümler üretmek çabasına girer. Toplumsal duyarlılığı artar ve dayanışma kültürü gelişir.

Kadın, kolektif mücadele, çalışma ve hareket içerisinde diğer kadınlarla ilişkilerinde erkekten daha yüksek bir dayanışma platformu yaratabilir. Çünkü yönetebilmeyi, önce kendisini yönetebilmeyi diğer kadınlarla birlikte öğrenen kadın; geleneksel gerici erkek yönetim ve egemenlik tarzından çok farklı bir yönetim gücü olabilmek kültürünü ortaya koyabilecek; yönetim gücü olmayı gerici bir iktidar, baskı, imtiyaz olarak gerçekleştirmeyecek bir dinamığa sahiptir. Binlerce yıldır hiç iktidar olmamış kadın, gerçek anlamda yönetim gücü, çözüm gücü olmayı öğrendiğinde; bunu erkekten, gerici iktidarlardan güç almadan, kendi gücüne dayanarak, zihnindeki iktidarlara yıkarak yapabildiğinde; ortaya yeni demokrasi kültürüyle yoğrulmuş, tüm iktidarlara son verme iddiasında bir iktidarlama, köklü olarak farklı bir irade çıkacaktır.

Kadın, demokratik mücadele ve toplumsallaşma içerisinde; farklı görüşlere açık olmayı, demokratik tartışma kültürünü, tüm ezilenlerde dayanışmayı öğrenir, politikleşir. Bu, kısmi-nitel değişim, kadınlar arası geleneksel rekabet, karpisler, çekememezlik, küçümseme, kıskançlık gibi duygulara da son verir ve kadın dayanışmasını ateşler. Kadın ile erkek arasındaki çelişkiye daha toplumsal bir bakışın, ezilen sınıfların kadınları ve erkekleri arasında birlik-mücadele diyalektiğiyle bir sınıf dayanışmasının; meselenin köküne, kaynağına dönük daha toplumsal ve köklü müdahalelerin önünü açar.

Demokratik mücadele, demokratik hareket, kadını kişilik olarak bağımsızlaştırır ve duruş olarak toplumsallaştırır. Böylesi bir Demokratik Kadın Hareketi'nin inşası, örgütlenmesi ve geliştirilebilmesinde, kuşkusuz Maoist ideoloji ve perspektifle donanmış öncü kadınların duruşu tayin edici olacaktır. Çünkü ancak Maoist ideolojiyle demokratik devrim sorunu köklü bir özgürleşme sorunu olarak ele alınır ve nihai hedefe yürünürken sadece poli-

tik değil, ekonomik, sosyal, kültürel ve ideolojik donanım da tüm cephelerde radikal devrim perspektifiyle sağlanır.

Öncü Kadın, bir Demokratik Kadın Hareketi'ni Kadınların Kurtuluşu Hareketi'nin bugünkü tarihsel şartlardaki somut ve gerçek platformu; bir kültür devrimleri, kadının geleneksel kadını altettiği ve yeni kadını yarattığı bir platform olarak örgütleyebilir ve örgütlemelidir. Maoist Öncü Kadının önderttiğinde böyle bir hareket, toplumun köklü politik, ekonomik ve kültürel dönüşümünde tayin edici araçlardan biri olacaktır.

B-HALK SAVAŞI; SAVAŞIN DEĞİŞTİRİCİLİĞİ, DÖNÜŞTÜRÜCÜLÜĞÜ

1- Ülkemizde Demokratik Kadın Hareketi'nin Temel Gücü Köylü Kadınlardır

Yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde demokratik mücadele ve demokratik hareket, özelde kadının demokratik mücadelesi ve hareketi; yukarıda genel hatlarıyla ortaya koyduğumuz bir seyirde, aydın, yarı-aydın, kent soylu küçük burjuva kadınların üzerinden belirlip gelişse de; nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan ve çok daha kaba, çok daha koyu baskılara maruz kalan köylü kadının katılımını sağlamadan gerçek bir kitle hareketine dönüşmeyeceği gibi, toplumsal sonuçlar da alamaz. Aksine, ayrıcalıklı bir azınlık kadının burjuva görünümlü, gerçekte feodal kültür ve ilişkilerden kopamamış; toplumdaki ve hatta yasalardaki feodal sınırları aşındırma gücü dahi ortaya koyamamış bireysel yaşam duruşları; marjinal "kurtuluş" ve "özgürlük" yanılsamaları olarak kalır.

Birincisi, genel olarak toplumun demokratikleşme sorunu çözülmeden, kadının demokrasi mücadelesi sonuç veremez. İkincisi, toplumun ancak feodalizmi köklü tasfiye edecek bir yeni demokratik devrimle çözülebilecek demokrasi ve demokratikleşme sorununa doğru ve bilimsel toplumsal çözüm projesini sunan öncünün ideolojik ve politik önderttiği ol-

madan bu çözüm örgütlenemez. Feodalizmin köklü tasfiyesini sağlayacak olan, özü toprak devrimi olan bir yeni demokratik devrimdir. Bu devrim feodalizmi hem ekonomik, hem politik hem de kültürel ve ideolojik planda tasfiye etmelidir. Bunu gerçekleştirmenin tek yolu olan Halk Savaşı, bu anlamıyla salt politik iktidarı biçimsel olarak ele geçirmeye dönük bir askeri savaş stratejisi olarak ele alınamaz. Proletarya biliminin en ileri, yeni nitel üçüncü aşaması olan Maoizmin yön verdiği bütünlüklü bir politik strateji olarak kavranmak durumundadır.

Ne dar pratik politik yaklaşımlar, ne ekonomist yaklaşımlar ne de idealist psikolojik, kültürel, reformist yaklaşımlar kadına gerçek çözüm ve kurtuluş alternatifleri sunamaz. Çözüm, ekonomisi, politikası, kültürü ve ideolojisiyle her yönden köklü dönüşümlerdir: Çözüm MAOİST Halk Savaşı'dır, yaşamın her cephesinde aşamalı ve kesintisiz devrim ve kültür devrimleri ile sınıfsız, sömürsüz bir toplum mücadelesidir.

Halk Savaşı, özü toprak devrimi olan yeni demokratik devrimle Yeni Demokratik Cumhuriyet'i kültürü ve insan ilişkileri ile de adım adım inşa etmenin yoludur. Eskiye yıkarken, eskiyi yıktıkça yeniyi inşa etmenin; nicel birikimlerin ürünü nitel sıçramaların ötesinde, nicel birikimlerin içerisinde, anda, somut olarak nitel sıçramaları yaratmanın yoludur. Çünkü Halk Savaşı'nın özü, halkın an'dan başlayarak, her somut durumda somut biçimler alan iktidaraşmasının yoludur. Yeni Demokrasi için mücadele ederken, Yeni Demokrasi pratiğidir.

Halk Savaşı, uzun süreli köylü savaşıdır. Yeni demokratik devrimin temel gücü olan köylülüğün kadın bölükleri bu uzun süreli savaş pratiği içerisinde kadının yeni demokratik devriminin de temel gücü olacaktırlar kuşkusuz.

Demokratik Kadın Hareketi Teori ve Pratiği

Felsefi, ideolojik, politik olarak "çok ileri" ve derinlikli, ince boyutlarıyla yapılan kadın sorunu tartışmaları, ne kadar teorik zenginlik taşırsa taşırsın, ülkemiz kadın gerçekliğinden kopuk olduğu oranda, marjinal kadın mücadeleleri örgütlemekten ileri gidemez. Ve Marksist, sosyalist ve hatta komünist söyleme kar-

şın, devrimci sınıf hareketleriyle bağlar kursa dahi, dar feminist sınırları, sistemi aşamaz. Kadın sorununda teorik derinlik; Maoist toplumsal devrimler ve Kültür Devrimleri öğretisi, ideolojik bir netlik, stratejik politik duruş ve onun pratiğiyle buluşmadığında tek tek aydın ya da küçük burjuva, eğitim almış, çalışan kadınların bireysel aydınlanmalarından ve beyin jimnastiğinden öte bir rol oynamaz.

Dolayısıyla sosyal ve siyasal yaşamda bağımsız bir duruş geliştirmeye, bireyleşmeye, kadın-insan oluşa doğru ciddi adımlar atması, görece aydın ya da aydınlanmış kadınların doğru siyasal ve toplumsal perspektifle bu teorik derinliği başta işçi ve köylü kadınlar olmak üzere kadın halk kitlelerine taşıyabilmesi, onlarla kaynaşıp buluşabilmesi son derece önemlidir. Bunu genel kadın gerçekliğinin yaşadığı somut, yalın, çınçlıplak sorunların diline uygulayabilmek, kadının demokrasi mücadelesini ve buna öndertlik, öncülük etme iddiasında olanları üç temel yanlış ya da hatadan kurtaracaktır: Bu üç hatalı yaklaşım üzerinde durulur.

Birincisi, toplumumuzda kadının kurtuluş ve özgürlük mücadelesi, kadının "cinsel özgürlüğü" diye tanımlanagelen, kadının özel ilişkilerinde özgür seçim ve karar hakkını sağlamaya indirgenemez:

Feodalizmin hakim olduğu ülkede, genel olarak insanın kendini sözle dahi ifade etme özgürlüğü yoktur: kadının hemen hiç yoktur. Cins sorunu (cins sorunu/ kadın sorunu) ile cinsel sorun ve cinsellik birbirinden ayrıştırılabilmeli; cins baskısı ve cins ayrımcılığına daha toplumsal, doğru bir politik perspektifle, daha derinlikli bakılabilmelidir. Bu yanlış bakış açısı özellikle kent soylu, yarı-aydın küçük burjuvazide hakimdir. Kaynağını küçük burjuva feminizminden; dar pratikçi, öznelci bakış açısı ile teorik ve politik gerilikten alır. Sığ ve yüzeyseldir. Sistem içidir.

İkincisi, kadınlara yönelik baskı ve kadın sorunu, evde kim bulaşık yıkıyor, kim kimin lafını dinliyor, kim efendidir, kim köledir darlığından, yüzeyselliğinden kurtarılmalı; kadın sorununun tartışılması evin dört duvarına sıkıştırılmamalıdır:

Bu yanlış bakış açısı, aydınlanmamış işçi ve özellikle köylü kadınlarda yaygındır. Dola-

yısıyla, yalnız yaşamayı ve ekonomik bağımsızlaşmayı veya sınıf mücadelesinde ya da demokratik mücadelede bir şekilde mevzilenmeyi, bağımsızlaştım, özgür oldum yanılsamasıyla ele alabiliyorlar. Bu kavrayış, kadının dünyasını eviyle sınırlamaya ve dünyada, çevresinde olup bitenlere duyarsızlığı, yabancılaşmayı, asosyalliği sürdürmesine vesile olmaktadır. Bu kavrayış, asgari demokratik hakların kazanıldığı kapitalist sistemlerde kadın sorununu kavramaktan uzaktır. Ve hatta mücadele platformlarında kendini yaşattığında, kadının geleneksel kadın kişiliğini özgün biçimlerde sürdürmesine, daha inceltilmiş köleliğe ya da erkeği taklit eden sektör, kibirdi, kendisini yönetmekten aciz ama bol miktarda aşağılık kompleksi taşıyan çarpık kadın kişiliklerine sebep olmaktadır. Buna karşılık tartışmaların merkezine, geniş ufuklu bir politik perspektifle, kadının bir bütün olarak toplumsal varlığı, insan olarak yaşamda irade ve karar sahibi olan, topluma müdahale eden, gerçek yaşamda kendini var eden duruşu oturtulmalıdır.

İdeolojik ve politik olarak bilinçlerde feodalizm ve egemen gerici kültür ve ideolojinin iktidarı yıkılmadıkça; "özgürleştim", "özgürüm" çığlığı sadece bir yanılsamadır. Bu yanılsama içerisindeki kadınlar, bırakalım kadın örgütlenmesini ve mücadelesini, "kadın sorunu" konusunda konuşmayı, tartışmayı dahi gereksiz bulur, hatta küçümserler. Çünkü bu "henüz özgürleşmemiş olanların" işidir. Devrimci hareket içerisinde, devrimci örgütlere politik ve örgütsel olarak katılmış ancak ideolojik olarak halen dönüşmemiş pek çok kadın ve erkek, kadına inceltilmiş baskı, ayrımcılık ve "feodal-devrimci" yaklaşım tarzının, kimi zaman hiç yontulmamış haliyle uygulayıcıları bile olabilmektedir. Ve kadınlara "kurtuluşunuz devrimdedir" dışında söyleyecekleri hiçbir söz olmadığı gibi, gerçeklikleri ve yaşam pratikleriyle alternatif ilişkilerin değil, geleneksel eşitsizlik ve ayrımcılıkların, geri feodal kültürün temsilcileri olmaya devam ederler. Bu haliyle kaba materyalist bir zihniyetle halkın demokratik iktidarını kadın sorununun çözümü için yeterli görmekle ve kültür devrimlerini küçümsemekle kalmaz; niyetlerinden bağımsız olarak kadına burjuva demokrasisini, kapitalist ve emperyalist sistemi alternatifmiş

gibi sunma durumuna düşerler. Bunun sebebi bakış açısında dar pratikçi öznelcilik ve teorik, politik geriliktir. Bu ideolojik ve politik duruş, kadınlara devrimin ve kurtuluşun yollarını açar, olanaklarını sunar ancak orada tıkanır; köklü çözüm geliştiremez, kadını gerçek kurtuluş ve özgürlüğe taşıyamaz. Ne kadar radikal görünse de bu dar/ilkel pratik/politik yaklaşım, ekonomisttir, reformisttir.

Buna karşılık üçüncüsü; kadın sorunu sosyo-ekonomik yapı ve koşullardan kopartılarak salt bir kültür ve eğitim sorununa da indirgenemez:

Namus cinayetlerinin, töre cinayetlerinin, cinsel şiddet ve tecavüzlerin, başlık parasının, berdelin, kadının açık ve kaba biçimde geleneksel olarak mal şeklinde alınıp satılmasının, erkeğin kadına ayaklarını yıktığı, hiçbir söz ve karar hakkı vermediği aile ilişkilerinin, kadına dayatılan, aşağılamanın, bekaret kontrollerinin, çeyiz kültürünün, kız çocuklarını okutmamanın, küçük yaşta zorla evlendirmelerin, kadının yüzünün, sesinin "namahrem"e kapalı oluşunun; dul, bakire, yalnız yaşayan kadının fahişe kabul edilmesinin; kadına gülümseme, kabbaha atmanın dahi "hafifmeşreplik" damgasıyla yasak oluşunun; kadın deyince insan değil, cinsel obje ve hizmetçi kavrayışının yaygın, bakım ve meşru olduğu bir toplumsal gerçeklikte; bunlar yokmuş gibi kadın sorununu soyut bağımsızlaşma, ekonomik bağımsızlık, boşanma hakkı, "kendini bayatını yaşama" kavramlarıyla ve salt kadının iradesi ekseninde tartışmak da "sol" ve kibirli tabidir.

Kadın isyan edecek, kendi vücuduna ve yaşamına, kararlarına sahip çıkacak, "ben varım", "insanım" diyecek, ama nasıl? Hangi toplumsal, kültürel ve siyasal zemine bunu yapabilecek? Bu noktada insan bilinci ve iradesini doğru tanımlamak ve iradeci yaklaşımlardan uzak durmak gerekir. Bu zemini, politikası, ekonomisi ve kültürü, ideolojisiyle bir bütün olarak oluşturmak gerekir. Aksi takdirde

bu ezici kadın çoğunluğuna zavallı gözyle bakıp acımak, modern, "aydın" kadınlarımızın genel özelliğidir. Demokratik devrimini yapmamış ve kısmi demokratik haklar ve refah sunmaktan dahi aciz bir ülkede, kadın sığınma evleri, kadın danışmanlıkları, kadın dayanışma kurumları, okuma yazma seferberlikleri gibi çabalar; köklü çözümlere yönelmeyerip dar çevrelerin, bireylerin çabaları olarak kaldıkça iyi niyetli ancak boş çabalarlardır. Sonuçsuz kalmaktadırlar. Bu çabalar ve mücadeleler gene olmalıdır. Ama bu tür reformlar için yasalara zorlanması dahi daha radikal demokratik kitle mücadelelerini ve hareketlerini gerektiriyor. Üstelik feodal aşiret kültürünün, feodal namus anlayışı, feodal din ve geleneklerin hüküm sürdüğü ve en geniş kesimi oluşturan

Bugün kadının demokratik devrim mücadelesinin şahdamarını, yeni demokratik devrim mücadelesinin stratejik yolu olan Maoist Halk Savaşı Stratejisinin içinde bulunduğumuz stratejik savunma dönemindeki somut uygulanma biçimi olan Kızıl Siyasi İktidarlar için Köylü Gerilla Savaşı oluşturuyor.

ran kırlık coğrafyalarda, bunların esamesi bile okunmuyor.

Kadın nüfusunun çoğunluğunu oluşturan köylü kadın ne yapacak? Ve acaba, kent küçük burjuvazisi ve hatta çalışan, aydın kadınlar, öğrenci kadınlar, ilkel kaba feodal cins baskısı ve ayrımcılığından gerçekten muaf mıdır?

Genç öğrenci kadınlar yurtlarda, okullarda, namus bekçilerinin, bekaret kontrollerinin, haremlik uygulamalarının, nefes aldırılmayan tabakaların cenderesinde değiller mi?

Sadece kız çocuklarının azınlığının devam edebildiği ortaokullar ve liselerde dahi masum flörtler, duygusal ilişkiler, engizisyon mahkemeleri misali çirkince disiplin kurullarına taşınmıyor mu?

Memur, aydın veya çalışan kadınlar, işlerinin ve emeklerinin küçümsemesine, hor görülmesine, sözlerinin ciddiye alınmamasına ve kariyerlerinde cins ayrımcılığına; giyimlerine kadar gerici müda-

halelere; söz ve eylemle cinsel tacize ve cinsel istismara maruz kalmıyor mu?

İşçi ve işsiz kadınlar; en ağır şartlarda, ucuza, kölece, kayıtsız çalışırken, gerek kendileri gerek çocukları için her türlü sosyal hak ve güvenceden yoksun değil mi?

Ve tümü de ailenin, erkeğin, toplumun ve egemen sınıfların yasaları karşısında ezilmiyor; baskı görmüyor mu?

En "modern" görünümlü, aydın, çalışan kadınlar dahi evlilik içi şiddete, tecavüze maruz kalıp bunu utancından gizlemiyor mu?

Tüm kadınların yaşamda, kültür vb. ilişkilerde; bunların sosyo-ekonomik zemininde köklü değişimlere, dönüşümlere ihtiyacı var. Kadın bu mücadeleler içerisinde yeniden toplumsal kimliğini ve bağımsız kişiliğini, maddi yaşamı ve bilincinin diyalektiğinde yaratıyor; yaratacaktır. Evet, kadın, her şeyden önce ben kimim diye sormak ve ben varım; kadınam, insanım diye yanıtlayabilmek durumunda. Fakat söz, karar, çözüm ve yönetim gücü olmadan bunun bir anlamı yoktur. Böylesi bir kişilik, kültürel duruşu da ancak yaşam ve mücadele pratiği içerisinde, toplumsal bir değişim, dönüşümle iç içe yakalanabilir.

2- Maoist Halk Savaşı İle Yeni Demokratik Cumhuriyet'i Adım Adım Yaratmak: Yaşam, Kültür ve İlişkilerde Yeniyi Örmek

Bugün kadının demokratik devrim mücadelesinin şahdamarını, yeni demokratik devrim mücadelesinin stratejik yolu olan Maoist Halk Savaşı Stratejisinin içinde bulunduğumuz stratejik savunma dönemindeki somut uygulanma biçimi olan Kızıl Siyasi İktidarlara için Köylü Gerilla Savaşı oluşturuyor.

Maoist Halk Savaşı, mevcut egemen sistemi, komprador bürokrat feodal-faşist diktatörlüğü yıktıp yerine Yeni Demokratik İktidarı kuranın yegane politik yoludur. Feodalizm, Yeni Demokratik Devrim yoluyla köklü bir şekilde tasfiye edilmeden, devlet demokratikleşmeden demokratik bir rejimden bahsetmek mümkün değildir. Emperyalizme göbekten bağımlı yarı-feodal yarı-sömürge ülkemizde, emperyalizm ulusal kapitalizmin gelişim dinamiğini baltalamış ve baltalamaktadır. Dola-

yısıyla ülkemizde emperyalizm tarafından baskı altında tutulan, ezilen ulusal burjuvazinin de önemli bir bölümü, sınıf çıkarları gereği, kendi pazarına egemen olabilmek için feodalizmin tasfiyesini, emperyalizmden ekonomik ve politik bağımsızlaşmayı ve bunlar için bir burjuva demokratik devrimi istemekle birlikte; buna önderlik edecek ekonomik ya da politik güce sahip olmadığı gibi emperyalizmle ve emperyalistlerin ülkemizdeki acenteleri, emperyalist sermayeyle varolabilen sadık uşakları olan komprador bürokrat burjuvaziyle rekabet edemediğinden gündün güne daha fazla yıkıma uğramaktadır. Diğer yandan emperyalizm egemenliğini esasen feodalizme dayanarak sürdürebilmekte; bu sebeple ülkede kapitalizmin gelişmesini sınırlamakta; ülkedeki stratejik uşakları olan hakim sınıfların, komprador bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağalarının iktidatlarının sürmesi için zorunlu olan feodal-faşist rejimin devamı için her türlü ekonomik, askeri ve politik desteği sunmaktan geri durmamaktadır.

Sadece ülkemizde değil, emperyalizm çağıyla birlikte tüm dünyada burjuvazinin devrimci barutu tükenmiş ve burjuva demokratik devrimin yapılmadığı ya da emperyalizm sebebiyle tamamlanamadığı ülkelerde bu devrim önderlik görevi ve misyonu devrimci proletaryanın omuzlarında kalmıştır. Proletarya bu görevi öncü müfrezesi Maoist Komünist Partisi aracılığıyla; onun önderliğinde yürütülen Halk Kurtuluş Savaşının öncü gücü olarak üstlenmek durumundadır. Bu savaşın temel gücü köylülüktür. Bu savaşın, yeni demokratik devrim mücadelesinin önemli bir bileşeni olan demokratik kadın hareketinin temel gücü de yukarıda vurgulamış olduğumuz gibi, doğal olarak köylü kadınlardır.

Savaşın, özelde haklı ve devrimci savaşların, kadının yaşamında ve özgürleşmesinde doğası gereği ne gibi değişimlere sebep olduğunu; kendiliğinden ve nesnellüğünde kadını aktif bir özne olarak gerçek yaşam platformuna taşıdığını, buna bir bakıma mecbur bıraktığını yazımızın seyri içerisinde defalarca belirttik. Bu nesnelliğin bilinçli devrimci ideolojik, kültürel müdahaleler ve öncülükle birlikte gerçekleşmesi muazzam dönüşümlere sebep ol-

maktadır.

Genel olarak demokratik mücadele, demokrasi mücadelesi, kadının yaşamında, özgürleşme ve kurtuluş yürüyüşünde nicel veya kısmi nitel değişimlere yol açmakla birlikte, bu silahlı mücadele, gerilla savaşı boyutu aldığı anda etkisi, sonuçları çok daha büyük atılımlar, kapsamlı ve derinlikli, alabildiğine hızlı sosyal, politik ve kültürel değişimler şeklinde olmaktadır. Çünkü halkın savaş hali, fiili olarak, egemen sistemin ekonomisi, politik iktidarı, kültürü ve ideolojisi ile şu veya bu ölçüde rafa kalktığı; ancak egemen ideoloji ve kültürün, zor yoluyla değil halk tarafından içselleştirilmiş olduğu boyutuyla varlığını sürdürebildiği olağanüstü özgün şartlar ortaya koyar. Halk Savaşı'nı gerçek bir Yeni Demokratik İktidar yaratma bilinciyle Maoist perspektifle kavrayış ve uygulama; bu özgün şartlarda salt bir askeri savaş stratejisi yürütmez; parça parça ve adım adım yıktığı eski sistemin yerine tüm yönleriyle yeniyi inşa ederek, halkın, yeni demokrasi kültürüyle parça parça ve adım adım iktidaraşmasını sağlar. Politik iktidaraşma perspektifi ve atılan her adımda kültür devrimi ruhu ve pratiği Maoist Halk Savaşı'nın özüdür.

Köylü Gerilla Savaşının verildiği bölgelerde kadın, bambaşka bir yaşam alternatifiyle yüzleşir. Her şeyden önce devrimci savaşın yarattığı olağanüstü koşullarda, kadının yetenekleri ve kapasitesi çarpıcı bir şekilde açığa çıkar. "Kadın yapamaz, kadın işi değil" diye bilinen birçok işin üstesinden gelen kadına dair toplumsal yargılar pratikte teker teker yıkılır. Geleneksel düzen altüst olduğu için kadın ile erkek arasındaki geleneksel işbölümü de altüst olur. Savaş alanında ve gerilla bölgelerinde kadın erkek ile eşit bir birey olarak tarih sahnesinde ve mücadele arenasında yerini alır. Ortak dava ve ortak mücadele zemininde tüm bunlar kadın ile erkeğin arasındaki ilişkinin yıkılması veya kopmasıyla değil yeniden tanımlanması ile gerçekleşir. Başka deyişle kadın ile erkek arasındaki ilişki değişir, dönüşür. Bu süreçte kadının fedakarlığı ve adanmışlığı erkeğe değil topluma yönelir ve bu sayede kadın kendisini toplumsal ilişkiler içerisinde bağımsız bir birey olarak yeniden tanımlama olanağı bulur.

Gerilla bölgelerinde öncünün varlığı ve ya-

şam tarzı, ilişkileri; farklı bir kültürü, yeni demokrasi kültürünü, eşitlikçi demokratik bir platformu halka doğal pratiğinde taşıırken çekim gücü oluşturur. Kadın bu platformda, halk toplantılarında, evlerde, tarlalarda kendini ifade etmeye başlar. Kadın binlerce yıllık suskunluğunu bozar ve konuşmaya başlar. Konuşması dikkate alınır ve eşit demokratik söz hakkıyla karar alma süreçlerine katılır. Bu değişimde kadın gerillalarına, kadın savaşçıların sadece varlığı bile tarifsiz bir etki gücüne sahiptir. Kendini sözle ve eylemle ifade etmeye başlayan kadın, toplumu değiştirmenin dolaysız ve sıcak eylemine, silahlı mücadeleye şu veya bu boyutuyla, bizzat veya hizmet temelinde katıldığında düzenle, sistemle bağlarını da esasen koparır. Devrimci savaş içerisinde ve gerilla bölgelerinde kadın, yaşama, politikaya en can alıcı, en dolaysız biçimiyle katılmaktadır. Sistemle bağları da en radikal şekilde kopar.

Politikleşme, kadının özgürleşmesini getirir. Devrimci savaş, kadını özgürleştirir.

a-Milis Kadınlar

Köylerde, öncünün gerilla birliklerinin ulaştığı, gittiği, görüştüğü köylüler, halka dayanan, halk adına halka rağmen değil, halk için halkla birlikte savaşan Halk Kurtuluş Ordusu savaşçılarını bağırtaına basarlar. Doğru bir kitle çizgisi, sağlam bir kitle ilişkisiyle halk savaşçıları denizde balıklar gibidirler. En zor bölgelerde, en tenha alanlarda dahi, yedisinden yetmişine halk, halk savaşçılarının yeme, içme, barınma ve güvenliği ile ilgilidir.

Kadın-erkek, genç-yaşlı halkın Halk Savaşı içerisinde gücü oranında yerini alması, lojistikinden istihbaratına kadar gücünü, enerjisini, imkanlarını, hatta kendi yediği ekmeği Halk Savaşı'nın hizmetine sunması; halkla birleşme başarısını gösteren önderlikli Halk Savaşlarının gerçeğidir. Dünyanın değişik yerlerinde, Türkiye-Kuzey Kürdistan, Nepal, Peru ve Hindistan gibi ülkelerde Halk Savaşları basitten karmaşığa, halkın direkt savaşa katılımı ile gerilla birliklerinin küçükten büyüğe ordulaşmaya doğru ilerlemesiyle gelişir. Halkın bizzat savaşa katılımı, halkın savaşçılarının halk savaşçıları oluşu, köylü gerilla savaşının temel gücünü köylülerin oluşturması, Yeni Demokratik Devrim için verilen Maoist önderlikli

Halk Savaşlarının doğal özelliğidir. Kısacası, Halk Savaşı, halkın dolaylı-dolaysız katılımı ile bizzat halkın savaşdır.

Bu savaş gerçekliği, demokratik mücadelenin, demokrasi ve devrim mücadelesinin diğer biçimleri ve alanlarından nitel olarak farklıdır ve muazzam dönüşüm ve değişimleri de bağrında taşır. Böylesi bir silahlı mücadele, savaşın başlaması ve devamı, öncülerinde dahi köklü değişimlere sebep olur. Örneğin sistemden politik, ekonomik, ideolojik ve kültürel olarak kopuş ve devrimci savaşçıların profesyonelleşmesi kuşkusuz hem nicel hem de nitel olarak farklı boyutlarda olacaktır. Genel olarak demokratik mücadele halkın yaşamını, bilincini ve kültürünü değiştirir, ama Halk Savaşı'nda bu çok daha radikal, somut ve hızlı biçimlerde olur.

Böylesi şartlar, kadının demokratik mücadelesi ve hareketinin olağan şartlarda katetmediği mesafenin çok daha fazlasını çok daha hızlı ve keskin biçimlerde almasını da getirir. Çünkü birincisi, savaş şartları olağan yaşamı köklü olarak değiştirmiş ve savaşa göre şekillenen bir yeni yaşam ortaya koymuştur. İkincisi, bu yeni yaşama, kapalı geleneksel kültür, ideoloji ve alışkanlıkları, alternatifleriyle yitken bir ideolojik, politik öncü, teorisi ve pratiğiyle önderlik etmektedir. Savaşın seyrinde bu yeni kültür ve ideoloji de ilişkileriyle birlikte halka taşınır.

Sadece yüzeysel ve biçimsel bakıldığında, kadınla erkeğin, insan türünün iki eşit cinsi olarak yan yana ve omuz omuza ortak bir dava için çalışıyor ve savaşıyor olması dahi başlı başına yeni bir kültürel, sosyal atmosferdir. Bu, feodal, yarı-feodal toplumsal sistemde eve kapanan, kapatılan, evde ve tarlada sadece sessiz bir hizmetçi olarak görülen, konuşması, yüzünü göstermesi bile yasak olan, vücudu geleneksel kıyafetler içine hapsedilen, giysilerinin renkleri ve biçimleri bile tabu olan; oturuşu, kalkışı, hatta "süslenmesi" dahi bekar, bakire, dul, evli vb oluşuna, yani erkekle tanımlanan "kimliğine" bağlı olarak geleneklerle belirlenmiş ve zorunlu kılınmış kadın için kesinlikle devrim niteliğinde bir değişimdir.

Bu yeni demokratik kültürü, gerilla temsil eder. Kadın ile erkeğin eşit olduğu ve gerici, feodal baskı ve geleneklerin yıkıldığı, ege-

menliklerine son verildiği bir ortamdır gerilla ortamı. Bu durum, gerilla savaşını ve gerilla birliklerini, alternatif sosyal ve kültürel atmosferiyle geleneksel baskılardan kurtulmak isteyen kadın için özel olarak bir çekim merkezi haline getirir. Pek çok feodal, yarı-feodal ülkede, kadınların gerilla savaşına katılmaları için sebepleri bilinçli bir politik tercih değil, sadece istemediği biriyle genç yaşta zorla evlendirilmekten kurtulmak bile olabilmıştır. Gene bu ülkelerde birçok kadın, gerillaya evinden ve ailesinden "kaçmak" suretiyle katılabilmıştır.

Buna karşılık Maoist önderlikli gerilla savaşı ve halk savaşçılarının sosyal-kültürel atmosferi, olağanüstü bir savaş döneminin ayrıcalıklı ve farklı bir atmosferi olmakla veya öyle algılanmakla yetinemez. Yetinmemelidir. Zira bu tür dönemlerde ve ortamlarda kadının içine girdiği sosyal ilişkiler ve yaşam pratiği; meselenin sadece nesnel, kendiliğinden yönüdür. Haklı-haksız hemen her savaşta, özellikle de haklı ulusal ya da devrimci savaşlarda kadın bu geçici özgürlük sürecini yaşar, ancak savaşın sonunda eski düzeniçi yaşam ve gerici alışkanlıklara, üretim ilişkilerine geri döner. Fakat Maoist Halk Savaşı, salt bir askeri savaş değildir. Doğru kavranıp uygulandığında, kültürel ve sosyal değişimler geçici ve zorunlu değişimler olmaktan ve salt savaş alanı ve savaşçılarla sınırlı kalmaktan çıkar ve köklü toplumsal değişim ve dönüşümleri örer. Bunun için de özünün, yani politik iktidar perspektifinin ve özelde kültür devrimleri bilincinin pratiğe geçirilmesi tayin edici önemdedir. Bunun ölçüsü, sadece askeri alandaki başarıları değil; bizzat halkı her adımda ne kadar iktidar ve yönetim gücü yapıp yapamadığı, halkın yaşamını ne kadar değiştirdiğidir.

Maoist Halk Savaşı süresince, halk komiteleri, halk meclisleri, savaşın seyrinde değişik nicel, nitel biçimler olarak halkın söz, karar, yönetim, iktidar organları olarak işlev görürler. Bu araçlar ve örgütlenmeler, kadını toplumsal yaşama doğrudan müdahale edecek bir konuma taşır. Bu, tayin edicidir. Kuşkusuz erkeğin de bulaşık yıkadığı, hamur yoğurup ekmek yaptığı bir gerilla, savaş ortamı; kadının silah kuşandığı, erkekle eşit bir şekilde canını orta yere koyduğu ve komutanlık, savaşçılık yaparak birey, inisiyatif, özne ve yönetim gü-

cü olarak toplumda tabu kabul edilen bir misyon yüklendiği şartlar sıradan şartlar değildir. Ancak savaş ve kadın sorunu konulu tartışmalarda bunlar kadının toplumdaki yerini değerlendirebilmek için son derece geri, yüzeysel noktalar. Bunlar çok önemlidir ve yoğunlaşılacak ilk noktalar, kırılgan ilk halkalardır. Ancak bunlar, kadın özgürleşmesinin verisi, ölçüsü olarak ele alınıp ortaya konuluyorsa; kadın özgürleşmesini ne denli dar ve yüzeysel ele aldığımız üzerine de durup bir düşünmek gerekir. Genel olarak toplumda kadın ve hatta özel olarak savaşçı, devrimci kadın, gerçekten bağımsızlaşıyor mu, kişilik, irade sahibi, gerçek söz karar yönetim ve çözüm gücü oluyor mu? Mesele budur. Yeni demokrasi, burjuva demokrasisinin kadını kandırarak kadına sunduklarından fazlasını verebilmeli: onca kan, can emekle daha fazlası yaratılabilmelidir. Özgürlüğün sınırı yoktur.

Diğer yandan, kadının geleneksel kıyafetleri üstünden atabildiği, kadın işi diye bilinen işleri erkeğin de yaptığı ve kadınlar yapamaz beceremez denilenlerin kadınlarca başarıyla üstlenildiği süreçler, kadın ile erkek arasındaki geleneksel işbölümü ve ayrımcılığın temellerinden yıkıldığı demokratikleşme süreçleridir ve küçümsenmemelidir. Gerilla bölgelerinde bu süreçleri salt gerilla birliklerinde değil, bizzat toplumun bağrında, halkın yaşamında gerçekleştirebilmek gerekir. Bu, kuşkusuz Halk Savaşı'nın ideolojik, kültürel, politik ve ekonomik ayaklarıyla kesin olarak bağlantılıdır. Her cephede devrimleri sürdürürken kültür devrimi ayağı bu kesitte tayin edici önemdedir. Bu, Halk Kurtuluş Ordusu'nun vazgeçilmez politik görevleri arasındadır.

Köylü kadınlar, gerillanın kitle çalışmaları, politik ajitasyon ve propagandasıyla, öncünün ideolojik ve kültürel yol göstericiliğiyle, halk savaşına seferber olan halk kitleleri içerisinde özel ve önemli bir politik güç olarak çarpıcı bir şekilde öne çıkarlar. Gerillaya bilgi, istihbarat, malzeme, ekmek taşıyan, ekmek yapan kadın muazzam fedakarlıklarla hayatını riske ederken; bunu bir yedek güç ve yardımcı bilinçle değil; düşünen, inisiyatifli ve bilinçli bir katılımcı birey olarak yaptığı; hem savaşın seyri, hem de toplumsal yaşam köklü olarak değişecektir. Bu, savaş sonrası Yeni Demokra-

tik Cumhuriyetin, onun halk iktidar organlarının niteliğinin de tayin edici olabilecek bir garantisi olacaktır.

Köylü kadının devrimci enerjisini açığa çıkarıp örgütleyemeyen bir Halk Savaşı kazanamaz. Halka dayanan, halkın kesin desteği ile yaşayan bir halk savaşı gelişir, güçlenir. Halk Savaşı, halkı ideolojik, politik, kültürel olarak silahlandırmalıdır. Böyle silahlanan bir halk, askeri olarak da silahlanır. Bir milis ordusunu hiçbir güç yenemez. Çünkü gerçek halk ordularının en büyük gücünü, sadece profesyonel halk savaşçıları değil, aslında milis gücü oluşturur. Milis gücü, Halk Kurtuluş Ordusunu gerçek bir halk kurtuluş ordusu yapar. Devrimler tarihi de göstermiştir ki, milis gücünün temel gücü, profesyonel olarak savaşamayacak durumda olan yaşlılar ve çocuklar, ve de kadınlardır, özellikle kadınlardır.

Köylük bölgelerde demokratik kadın hareketi ve mücadelesi, kadının bu tayin edici devrimci enerjisini açığa çıkarır ve örgütler. Milis kadınlar, yeni demokratik devrimin en önde gelen savaşçıları, feodalizmin köklü tasfiyesinin, sosyal yaşamda, üretim ilişkilerinde, kültürde ve ideolojide altedilmesinin teminatıdır. Köylü kadınların aktif birer bilinçli özne olarak katıldığı bir demokratik devrimi kimse, hiçbir güç tersine çeviremez. Böylesi bir halk savaşından sonra hiçbir güç burjuva, feodal ya da yarı-feodal toplumu yeniden örgütleyemez. Çünkü bunun için ihtiyaç duyacağı geleneksel kadın ve geleneksel ailenin yerinde yeller esiyordur. Köylü kadın, gene sırtında bebesi tarlada çalışıyor olabilir. Ancak zulasındaki silahıyla sessiz sedasız ve derinden, yeni bir toplum inşa ediyordur.

b- Partizan, Gerilla Kadınlar

Askertik, binlerce yıldır erkek mesleği; ken; bakli savaşlarda, ulusal ve sınıfsal kurtuluş ordularında kadın savaşçı oranının kimi zaman yarıdan fazlayı bulması, yani çoğunluğu oluşturması çarpıcıdır, fakat anlaşılabilir değil. Özellikle halk kurtuluş savaşları üzerinde duruyoruz. Dünyanın bir çok yerinde gerçekten de halk kurtuluş orduları saflarındaki kadın oranı erkekleri aşmaktadır. Çünkü gerilla savaşı, feodalizm ve yarı-feodalizmin cendresindeki, geleneklerin ve geleneksel feodal bas-

kıların kuşatmasındaki kadın için o ayrımcı, baskıcı, köleleştirici sistemden politik, ekonomik ve sosyal olarak koparak özgürleştiği, insan sayılmazken düşünen, irade ve kişilik sahibi bir insan olduğu bir ortam sağlar. Profesyonel devrimci mücadele, gerilla savaşı, kadını bağımsız, dünyayı değiştirmeye cüret eden bir duruş ve inisiyatifle kendi ayakları üzerine diğer ve başlı başına bir güç haline getirerek tüm zincirlerini kırdığı bir yaşam alternatifi sunar.

Bu, erkekler için de böyledir. Ama erkek bağımsız duruşa, silaha, güce, meydan okuyuşa, cürete ve iktidara kadın kadar yabancı değildir. En ezileni dahi bunları bir egemenlik ve baskı biçimi olarak kadına uygulamıştır. Dolayısıyla en çok zincirlenmiş, ve zincirleri en ağır olan köylü kadın, bir kere bu zincirleri attığında ortaya muazzam bir devrimci dinamik çıkar. Kadın, sistemden çok daha köklü kopar. En çok ezilen ve baskı gören toplumsal kesit, en devrimci dinamikler olarak öne çıkar.

Çocuk büyütme, evde, tarlada kölece çalışmaktan, erkeğe kölelik yapmaktan, etmek yemek yapıp temizlikten başka bir dünyası olmayan kadın; komşu kadınla konuşması, evden çıkması dahi erkeğin iznine tabi olan, çeşmeye su almaya gitmeyi, nehirde çamaşır yıkamayı özgürlüğünü yaşayabildiği nadir dakikalar olarak gören ve en azından hemcinsleriyle müdahalesiz sohbet imkanını öyle bulabilen kadın için silah elde dağ bayır dolaşmak, böylesi bir olağanüstü "kimlik" sahibi olmak bile ulaşılmaz, tarif edilemez bir özgürlük düşüdür. Ve bu düşe dalmak için kadının kaybedeceği zincirlerinden başka hiçbir şeyi yoktur. Köylü kadını gerillaya, politik toplumsal bilinçlenmesinden önce, bireysel kurtuluşu için dahi neredeyse sistemden kopmanın tek alternatifi olarak; canından bezdiği şartlardan onu çekip koparan tek alternatif yaşam olarak bu özgürlük düşü çeker. Cins baskısı ne kadar kaba ve açıkça sistemle ve sınıf baskısı ve sömürüyle de o denli özdeşleşmiş, iç içe geçmiştir. Görece burjuva demokratik ortamlarda olduğu gibi inceltilmiş değildir. Feodalizmin hakim olduğu şartlarda kadın cins baskısını sistemden, sınıf baskısından ayırtıramaz. Cins baskısı ancak dolaysız politik çıkışla aşılabılır.

Şehir gitme, okuma ve meslek sahibi bağımsız bir kadın olma alternatifi gerçekleşmesi im-

kansız bir düşür. Bunun için evden kaçıp kadını canlı canlı yiyen bu sistemin kucağına atılamaz. Türk filmleri evden şehre kaçıp fubuş batağına düşen köylü kadın figürleriyle dolup taşıyordu; meşhur olan şarkıcı, türkücü, sinemacı kadınlar kimisi için ulaşılmaz rüya, kimisi için ancak cinselliğini kullanarak, kendini yiyerek ulaşılabilen tuzaklardır. Köyde kadının alternatif bir yaşam için evden kaçması bile ancak sırtını dayayacağı, sığınacağı bir yavukluya, bir "kocaya", onunla kente kaçma şeklinde olur. Annesinin, ablasının, nenesinin yaşamı tekrar edilmek üzere onu bekliyordur. Bütün hayatı hizmetçilikle geçecektir. Önce kendi ailesine, sonra kime satıldıysa ona. Köy yerinde boşanma hakkı yoktur. Her yıl tarlada doğurmak ve çocuk sırtında tarlada, ahırda, evde çalışmak vardır. Ot, odun vs. sırtlanıp taşımak vardır. "Şanslıysa" erkek çocuk doğurup bunları "geline" yaptırmak vardır... Kadının sistemin dışına çıkmak dışında bir bireysel kurtuluş alternatifi dahi yoktur.

Kısacası köyde kadın, kadın sorununu en ağır, en yalın, en kaba haliyle yaşar. Ama alternatifleri de inceltilmiş ya da dolaylı değildir. Çok dolaysız, keskin, kesin isyan dışında bir alternatifi yoktur. Sistemin sırtını feodalizme yasladığı, ancak bir köylü savaşı ile toprak devriminin devrimin bir dizi çelişkisini çözebilmek için kilit, başrol oynadığı sosyo-ekonomik şartlarda, gerilla bölgelerinde kadın, hiç dolanmadan, doğrudan, kesin politik çözüm alternatifiyle karşılaşır. Köylü kadın, yerleşik yaşamdan, o yaşamın ekonomik, politik dolusundan koptuğunda, devrimci savaşa katılarak mülksüzleşir, proleterleşir. Düzendeki ekonomik ve politik olarak koparak özgürleşmede radikal bir adım atar. Yeni demokratik toplumsal sistemin inşasına dolaysız ve en önde katılır. Tam da bu noktada, elbette ki Maoist öncü ile kadının ilişkisi, yani ideoloji ve politika tayin edici önemdedir. Açıktır ki düzenden ekonomik ve politik kopuş, ideolojik ve kültürel kopuş için tek başına yeterli değildir. Ancak öncü kadın kişiliği şu veya bu şekilde mülksüzleşen, proleterleşen ve proletaryanın bilimi ile aydınlanan devrimci kadınlara pratiğinde kendisini gerçekleştirir ve tanımlar.

Kadın Gerilla Mitosu

Kadın gerilla, kendini birey olarak bizzat toplumsal yaşama aktif ve dolaysız müdahale temelinde gerçekleştirmektedir. Dolayısıyla hem değişimin

hem de dünyayı değiştirme eyleminin şahdamarında konuşlanır. Bu, sadece toplumun ve genel olarak kadının cinsinin değil, birey olarak da kadının değişip dönüşmesine ve özgürleşmesine son derece hızlı, somut ve dolaysız olanaklar yaratılması demektir.

Ülkemizde ilk kadın halk savaşçıları, kadın gerillaların varlığının dahi toplum ve kadın üzerindeki etkisi muazzam olmuştur. Bir gerilla birliğiyle köye giren kadına, tüm köylüler, özellikle erkekler, bir yandan şaşırarak, "yapamaz, kaldıramaz" diye küçümseyerek, dikkate almayarak bakarlardı; diğer yandan o kadını "kendilerinden biri" olarak görmediklerinden bu tuhaf varlık onların değer yargılarından muaf, kadının toplumlarındaki yerini tartıştırmayacak, statükoyu bozmayacak "dışarıdan" biri olduğundan onu tuhaflığıyla kabul eder ve hatta efsaneleştirir; ulaşılmaz, taklit edilemez bir kişilik olarak ele alırlardı. Gerçekte kadın gerillanın halk dilinde bire bin katılarak efsaneleştirilmesi, geleneksel kadın tipinde direncin göstergesidir. Yeni, öncü, savaşçı kadın, olağanüstü bir kahramanmış gibi diğer kadınlardan ayrıştırılır. Bir istisna olarak görülür ya da gösterilmek istenir. Böylece toplumun kadına bakışı, geleneksel kadın kavrayışı ve tanımlamasına dokunulmaz. Halbuki kadın gerilla, tüm kadınların gerçekleştirebileceği olağan bir kişiliktir.

Kısacası, bir bölgede görülen ilk kadın gerillalara, bu "erkek işine", üstelik "kahraman" bir erkeğin işine soyundukları için, kadın-erkek halk bayranlık duyar. Ama bu, geçicidir. Gerçekten de ilk kadın gerillalar, öncünün bölgede savaşı başlattığı aşamalarda gerilla bölgelerinden değil, diğer savaşçılar gibi genellikle kentlerden gelen, aydın, öğrenci kökenli devrimciler ya da farklı bölgelerden, kültürlerden gelen savaşçılardır. Fakat bu durum hızla, gerilla savaşı yoğunlaşıp yaygınlaştıkça, geliştikçe değişir. Halk, gerilla birliklerinde örgütlenmeye başlar ve belirli bir kesimi de köylü kadınlardır kuşkusuz.

Silahlar siyaseti kumanda ederse:

Gerillanın varlığı ile halkın yaşamına girmesi, kuşkusuz kadınların toplumdaki yerini ve durumunu dolaysız etkiler; değiştirir. Buna karşılık kadın gerillaların varlığı ve köyden kadınların halk savaşına katılımı, statükoyu derinden

sarsar. Evden dışarıya adım atamayan kadının erkek savaşçılarla birlikte dağlarda dolaşip savaşması geleneksel feodal yapı üzerinde bomba gibi bir etki yaratır. Kadın yaşamında birden bağımsızlaşır, özgürleşir. Yaşamı, dünyayı, ülkede ve dünyadaki gelişmeleri, hatta okuyup yazmayı öğrenir, aydınlanır. Bu doğru bir önderlik, öncünün ve halk kurtuluş ordusunun doğru bir eğitim ve kadro politikası ile olmadı mı; ideolojik değişim ve dönüşümde doğru bir önderlik tutturulmadı mı, kadının kişisel değişim ve gelişimi açısından çok keskin ve tehlikeli bir dönemeçtir aslında. Birçok kadın, profesyonel devrimcilikle birlikte özgürleştim yanılsaması yaşar. Kabul etmek gerekir ki elinde silah ile su kıyısında, kayanın dibinde duran ya da bir çatışmada, bir baskında enerjik hareketleriyle öne çıkan bir kadın portresi: kadın ve dağ... gerçekten de özgürlüğün çarpıcı bir resmidir.

Buna karşılık bu resmi içerikleştirmesi gereken öncü ve kadındır. Özgürlük yanılsaması yaşayan bir kadın gerilla, geleneksel kadın kişiliğini kendi içinde yaşatırken, özellikle silahın ve örgütün gücüne yaslanarak kaba feodal gerici erkek kişiliğinin çok kötü bir taklidi olabilir. Ezilen köylü kadının, bu yanılsamayla feodal köy ağasını taklit etmesi işten bile değildir. Birden "iktidar", "güç" olmak tehlikelidir. Üstelik silahlı bir güç olmak, daha tehlikelidir. Araçla amacı kavrayışı berrak, ideolojik bilinci net olmayanı çürütür. Burada silah, kadını biçimde özgürleştiren, sözde kişilik sahibi yapan; gerçekte ise gerici bir iktidarlaşıma zihniyetiyle kadını, özellikle halk ve diğer kadınlar karşısında despotik bir feodal çete kültürünün daha da acımasız şeflerinin kimliğine büründüren bir rol oynayabilir. Kadın bu haliyle kişilik değil "kimlik" sahibi olur. Kuşkusuz kadın olsun erkek olsun, halk savaşına politik ve örgütsel katılımı, ideolojik katılım boyutuna sıçratacak olan öncüdür, öncünün politikalarıdır. Bu politikalar, kadının özel, özgün gerçekliği ışığında kadına özel, özgün biçimler alabilmek zorundadır kuşkusuz.

Değiştirip Dönüştüren Silahlar Değil, Doğru Siyasettir: Siyasetin Yön Verdiği Bir Savaş

Kadınların savaşa katılımına halkın gele-

neksel değerleri, ahlak, namus anlayışları dirense de, savaşın içeriği, Halk Savaşı gerçekliği ve ortak, haklı dava bilinci, kadınların gerillaya katılmasına ilişkin geleneksel gerici direnci zamanla kırar. Birçok ülkede bu direncin çabuk kırılmasında, gerillanın geleneksel kadın-erkek ilişkilerini ordu saflarında da sürdürmesinin, kadının ayrı örgütlenmesinin (kadın gerilla birlikleri) veya kadının bir rahibe gibi (tanrıya değil ama davaya) adanması ve evliliğin yasak, tabu olmasının; kısacası gerilla savaşına önderlik eden ve sürdüren gücün sınıf niteliği, ya da politikalarına yön veren önderliğin ideolojik hattı itibarıyla (ulusal veya küçük burjuvazi) feodalizmle uzlaşıyor olmasının etkisi büyüktür. Bu haliyle kadın sorununa köklü çözüm üretmese de bu dar pratik/politik duruş dahi kadını bir politik güç ve özne olarak toplumsal yaşama taşır ve kadınların kurtuluşu hareketinde muazzam bir fonksiyon oynar.

Kadınlara Kurtuluşu perspektifiyle şekillenen kadın gerilla ise kuşkusuz çok daha ileri bir devrimci rol oynayacaktır. Maoist önderlikli kadın halk savaşçısı, toplumun devrimci dönüşümünde, silahlı mücadeleyle, politik iktidar perspektifiyle, yepyeni bir kadının, geleceğin yeni kadınının prototipidir. Yeni, özgür kadın, yeni demokratik devrim için savaşan devrimci kadının pratiğinden gelişir. Öncü Kadın, asgari demokratikleşme ile yetinmez; gerçek kurtuluş ve özgürlük arayışını Maoist Halk Savaşı içerisinde, sonrasında da iletirmek üzere sürdürür. Halk Savaşı, demokratik kadın hareketini zafere taşır; ancak bu zafer Maoist öncü kadınla, burjuva demokratik devrimlerin zaferinden ve kazanımlarından nitel olarak farklıdır, sahte değil gerçektir...

IV- ÖNCÜ KADIN

A- KADIN VE İDEOLOJİ

1- İdeolojik Sağlamlık

Uluslararası komünist ve devrimci hareketlerin tarihine bakıldığında, kadın devrimci ve komünistlerin davaya bağlılıkta, kendilerini davaya adanmalarında ve gösterdikleri kahramanca fedakarlıklarda çarpıcı bir şekilde öne çıktıklarını görüyoruz. Kadınlar devrime

destansı kahramanlıklarla katılımda kitlesel olarak öne çıkıyorlar. Bununla beraber, kitlelerin eseri olan devrimlerin kitleler içinden çıkan önder ve öncü kişiliklerine ilişkin bir değerlendirme yaptığımızda ise ezici bir çoğunluğun erkekler olduğu görülür.

Roza Luxemburg, Clara Zetkin, Alexandra Kollontai ve Chiang Ching'in yanısıra birçok ülke devriminde önemli misyonlar yüklenmiş kadın önderler, komutanlar, yöneticiler elbette ki vardır. Ancak dediğimiz gibi, bunların sayıları son derece azdır. Ayrıca ustalar dahil, önemli politik önderlerin yakın dava arkadaşları, yoldaşları olan kadın devrimciler de vardır. Kabul etmek gerekir ki bunlar tarih sayfalarında erkek önder devrimcilerin gölgesinde kalmıştır. Bu gerçeklik insanlık tarihinde birçok bilim alanı ve meslek dalı için de geçerlidir. Tarihi erkekler yazmış gibi görünüyor. Buna karşılık tarihin gerçek kahramanları olan kitlelerin, halkın gerçek öykülerine dönüp baktığımızda karşımıza feda ruhu ve adanmışlıkta sınır tanımayan kadınlar çıkıyor.

Feda Ruhü

Ulusal kurtuluş savaşlarında, halk savaşlarında, çatışmalarda, yakınları, çocukları, yoldaşları ve giderek ulusu ve halkı için gözünü kırpmadan ölümün üstüne yürüyen, en katlanılması olanaksız zulme katlanan, kendisini onlar için feda eden kadın gerçekliğiyle sürekli karşılaşıyoruz. Fazla uzağa gitmeye gerek yok. Ülkemiz yakın devrim tarihinde; bedenini yoldaşına siper ederek can veren Sırma Boyoğlu, Yel Dağı destanının kadın kahramanı, ölümlük yaralı yoldaşlarına hizmet eden Barbara Anna Kistler, bedeninde devrimci Kürt ulusu için görülmemiş çiçekler açtıran Zeynep Kınacı, kendi vücudunu Newrozlaştıran Ronahi, Beriwan, Serhuldan'lar, ölüm oruçlarında "önce ben" diyen Ayçe İdil Ertemen, Yeter Güzel'ler, gerilla savaşında ablukalarda savunmada kalıp gerilla birliğinin güvenli çıkışı için canını feda eden onlarca kadın halk savaşçısı, gerilla bölgelerinde her türlü zulüm ve işkence karşısında tek bir sır vermeyen isimsiz kadın kahramanlar, devrimci savaşçılar, anneler, bacılar, sevdalılar... Çatışmalarda öne atılan, mermilere, coplara, bombalara karşı kendisini diğerlerine siper eden kadınlar...

Kadının adanmışlığı ve feda ruhunun, kadında bireyci, bencil "ego"nun yok denecek kadar zayıf olmasının kuşkusuz tarihsel, sosyal açıklamaları var. Bu, kadının gerçeğidir. Kadın, anne olarak çocuklarına, e e, baci, evlat olarak ailesine, giderek kendisine dayanan, kendisi üzerinden varlık bulan ulusuna adanıyor. Kendini feda ruhuyla varediyor. Kadının fedakarlığı ında sınırsız, karşılıksız, çıkararsız bir adanma

Kadının adanmışlığı ve feda ruhunun, kadında bireyci, bencil "ego"nun yok denecek kadar zayıf olmasının kuşkusuz tarihsel, sosyal açıklamaları var. Bu, kadının gerçeğidir. Kadın, anne olarak çocuklarına, eşe, baci, evlat olarak ailesine, giderek kendisine dayanan, kendisi üzerinden varlık bulan ulusuna adanıyor. Kendini feda ruhuyla varediyor. Kadının fedakarlığında sınırsız, karşılıksız, çıkararsız bir adanma vardır. Kadın kendini sunar, kendini katar ve bunu yaparken hırs, iktidar beklentisi, çıkar dürtüsü duymaz. Kadına binlerce yıldır hep kendisini sunması, adanması öğretilmiştir ve bu kadında nesnelleşmiştir. Kadın hiçbir zaman kendini bireyci, bencil bir iktidar hırsıyla tanımlamamıştır. İnandığı, bütünleştiğine kendini karşılıksız sunmuştur. Egemen ve gerici sınıflar kadında varettileri bu şekillenmeyi hep kadının aleyhine kullanageldiler ve suistimal ettiler. Buna karşılık bilimsel ve tarihsel olarak kadının çıkartıyla, özgürlük ve kurtuluş davasıyla örtüşen bir davaya adanma; başka deyişle kadının feda ruhunu ve kendini sunmasını, adanmışlığını bilinçli bir duruşla bütünleştirerek gerçekleştirilmesi, ortaya baklı bir davaya tam bir bağlılık ve adanmayı, yani kelimenin gerçek anlamıyla bilinçli bir stratejik duruşu, muazzam bir ideolojik berekliliği, sağlamlığı çıkarıyor.

Kadının feda ruhu ve adanmışlığı, proletar-

yanın bilimsel ideolojisiyle, Maoizmle yoğrulduğunda, ortaya eşsiz, kınılmaz, bükülmez, çelik gibi sağlam bir ideolojik duruş çıkıyor.

Öncü Kadın, Kararlılık ve Davaya Adanmada Nitel Olarak Öndedir

Öncü kadının "önce ben" diyen ideolojik duruşu üzerinde dummak gerek: kavgada, feda ruhunda önce ben... emekte, alınterinde, yorgunluk, uykusuzluk, açlık ve ölümden önce ben... kurtuluş ve özgürlük için, işçi, köylü, emekçi ezilen halk için, çocuklar ve onların gözyaşları gülücükleri için, erkek veya kadın insanlık içinse yapılanlar ve yapılacak olanlar, ödenen bedeller ve ödenecek olanlar, feda edilenler ve edilecek olanlar: önce ben!.

İnsanlar arasında her türlü efendi-köle ilişkisinin yeryüzünden bir daha geri dönmemek üzere silineceği, sınıfsız, sınırsız ve sömürsüz bir dünyanın yaratılması kavgasında en önde bayraklaşma bilinci kuşkusuz cinsiyet, milliyet ayrımı yapmıyor. Bununla beraber, ilk ve sonuncu efendi-köle ilişkisi billur biçimde kadın ile erkek arasında görüldüğünden, sınıflı toplum tarihi boyunca tüm gerici iktidar ve sınıf ilişkilerini özgün ve billur biçimde yaşayan ve insanlığın kurtuluşunu bu çelişkinin de çözülmesi ile kendisiyle birlikte erkeği özgürleştirerek tamamlamanın öncüsü olacak kadının, kazanılacak bu dünyayı ve uğruna mücadeleyi temsili, onunla özdeşliği, özel bir anlam taşıyor. Kadının, komünizmi, komünist dünyayı temsili çok daha gerçek ve çok daha çarpıcıdır.

Sistemden Köklü Kopuş ve Proleter İktidar Bilinci

Enternasyonal proletaryanın Türkiye-Kuzey Kürdistan topraklarındaki öncü müfrezesinin öndertlik ettiği Yeni Demokratik İktidar için Halk Savaşı yoluyla Yeni Demokratik Devrim mücadelesinin ilk şehidinin komünist bir kadın olması bu açıdan tarihi bir anlam taşıyor. Meral Yakar yoldaş, proleter iktidar bilincimizin ilk öncü kızıl bayrağıdır. Başka deyişle ülkemiz Maoist Komünist Hareketi de, kadının öncüleşmesi, önderleşmesi noktasında zaafı taşısa da, tarihsel yürüyüşü içerisinde Meral Yakar'dan Aycan Tato'ya ilkleriyle özüne ilişkin çarpıcı mesajlar vermiş, kadını öncüleştirmeye çağırmıştır.

Kadını ayrıcalıklı kılan en güzel özelliklerinden biri, iktidar hirsının olmamasıdır. İnsanlık iktidar hirsı olmayanların iktidarı ile kurtulacak. Ama ne yazık ki iktidar ve kadın kolay kolay buluşmıyor. Ancak erkekleşen kadın "iktidar" olabiliyor. İktidar kavramı gerçekte eril bir kavramdır... Ama keşke iktidardar kadın olsa diyor insan. Herkes biraz kadın olsa ve kadın da bu açıdan kadın kalsa.

İktidardar biraz kadın olsa, iktidarını pekiştirmeyi, kıskançça savunmayı değil iktidar yükünden kurtulmayı esas alacak. Bu, herkesi iktidarlaştırmak, herkesi yönetim gücü yapmak, kendi iktidarından vazgeçebilme cüreti demek. Zaten iktidarından vazgeçebilmeyi, iktidarını yitirmeyi göze alamayan iktidardar asla gerçekten iktidar olamıyor. Bu anlamıyla diyebiliriz ki gerçek proletarya iktidarının cinsiyeti kadındır. Proletaryaya ve halka hizmeti esas alır. Onun sesidir. Öz yönetimidir. İktidarı yönetilene yabancı değildir. Zaten birilerini yönetmek ona yüküdür. O, özgür olmak, yükünden kurtulmak ister. Adanmıştır, herkes yönetim gücü olsun; sınıf da, zor da, devlet de, iktidar da tarihe gömülsün ister. Yüzlerce ve yüzlerce yıl iktidar kavgası verip de iktidar yükünden kurtulmak istemek proletaryaya mahsustur. Hiç iktidar olamamış olana mahsustur. O yüzden biraz da kadındır. Başkası için kendini fedadan kendisi için kendini fedaya sıçrayan bilinç özgürlükte ve devrimcilikte sınır tanımayanlara hastır.

Güç olduğunda gücünü paylaşabilmek, güçsüzlüğü paylaşmaktan daha zordur. İnsanlar güçsüzlüklerini güç olmak için paylaşırlar. Varlığı paylaşmak kolaydır, yokluğu paylaşmak zordur. Hep yokluğu paylaşmak zorunda kalmış proletarya için varlığı paylaşmak kuşkusuz çok daha kolaydır. Ama bunun için de biraz proleter olmak gerek. Mülksüzleşmek gerek. Yüklerden arınmak gerek. Varlık denilen şey güçse, hele bir de sana aitse, kaybetme korkun sahip olduklarınca artar. Korkudan korkmak gerek. Çözüm mülksüzleşmektir. Hiçbir şeye sahip değilsen hiçbir şey kaybetmezsin. Korkularla zincirlenmezsin. Zincirlenmezsen kirlenmezsin. Kir pas tutmazsın. Gönülün zengin, ufkun geniş, dünyanın kocaman olur, küçülmezsin, daralmazsın.

İktidar baskısız olmaz. İktidar yıkıcıdır. İktidar biraz kadın olsa şiddeti mert olur. Güven verir. Birleştirir. Kadın, komploculuğu, bile-hurda-entrikayı, düzenbazlığı erkekten öğrenmiştir. Gerçekten iktidar olamayışıdır bunun sebebi. Gerçek iktidara sahip olan tacını yitirmekten korkmaz. İktidardaki erkek gerçek iktidara sahip olsa kadınlaşır. İktidarsız kadının iktidarda erkekleşmesi, erkek iktidarlının gerçekten iktidar olamaması aynı şeydir. Çünkü çözüm ve yönetim gücü olamayan, halkın taleplerine isteklerine özlemlerine yanıt olamayan, gönüllerde taht kuramayan iktidar koftur. Geçicidir. Halk, geçiciliğini unutan, gücünü halktan aldığını unutan ve kendi derdine düşen, bunun için de ezeli ve ebedi olduğunu ilan eden hiçbir iktidarı baştaçı etmez. Ezer geçer. Kendi gerçek iktidarını kuruncaya değil. Artık iktidarlara gerek kalmayacak bir geçiş aşamasıdır bu. Bu aşamanın iktidarı "erkek" olamaz. Erkekleştiği anda kaybeder.

Öyleyse halkın sadece ve sadece kendi iktidarına ihtiyacı var. Yönetilmeye değil yönetim gücü olmaya ihtiyacı var. Onu, bu güce taşıyacak bir öncüye ihtiyacı var. Bu öncünün iktidarına değil, önderliğine hürmet eder.

Önderlik iradeyi temsil eder. Farklıların sentezi, bileşkesidir. Birleştirir. Önderlik güçtür, ama güç olduğu yanılsamasına düşmez, çünkü o gerçek bir gücün temsidir. O temsil gücüdür. Yönetim gücüdür. Kendine ait veya kendinde bir güç değildir. O iktidarlaştırmaz. İktidarlaştırır. Böylece hem gerçekten iktidar olur hem de iktidarından peşinen vazgeçmiştir.

Kadının iktidarla, egosuyla ilişkisi böyle olunca, sistemden ekonomik ve politik olarak kopan, proleterleşen kadının, hele ki profesyonelleştiğinde, kadın Halk Kurtuluş Ordusu savaşçıların, kadın devrimcilerin; dünyanın hemen her yerinde ideolojik stratejik duruşlarıyla, nitelikleriyle erkeklerden daha önde bir duruş sergilemesi anlaşılmasa da değildir. Bu gerçeği uluslararası komünist hareket içerisindeki hemen her komünist partisi ve devrimci parti ve örgütler teslim ediyor. Zira bu gerçek insanlık tarihinde, devrimler tarihinde defalarca kanıtlanmıştır.

Sistemden kopan ve profesyonelleşen kadın devrimcilerin profesyonel devrimci müca-

dele ve halk savaşları içerisinde sergiledikleri bu duruşun; feda ruhu ve davaya kararlı adanmışlıklarının, bağlılıklarının gerçek bir Maoist ideolojik nitelik olarak kendisini ortaya koyabilmesi, Maoist iktidar perspektifi, Maoist bilinç ve nitelikle geliştirilmesi, kadınların kurtuluşunun da teminatı olacaktır. Dolayısıyla kadının bu genel ve yaygın ideolojik duruşuna karşın, politik duruşu ve siyasi iktidar yürütme kapasitesiyle erkeklerden geride kalması önemli ve çözümlenmesi gereken bir handikaptır. Kadının iktidar gücü olması ama proleter iktidar bilinciyle, kültür devrimleri öğretisinin ışığında bunu gerçekleştirmesi elzemdir.

2- Maoist Bilinç ve Nitelik

Kurtuluş ve Özgürlük Perspektifi

Kadına özgü feda ruhu ve adanmanın Maoist bilinçle yönlendirilerek insanlığın ve kadınların kurtuluşu davasına sunulmasından ne anladığımızı biraz daha açalım. Bu, her şeyden önce feda ruhunda yeni bir sentezi yakalamak demektir. Kendini "hiç"leştirmek ile kendini gerçekleştirmek arasındaki nitel farkı, gerçek bir kurtuluş ve özgürlük perspektifiyle ortaya koymak, kadının "ben varım" diyerek bireyselleşebilmesini, kolektif, toplumsal bir bilinçle gerçekleştirmek anlamına gelir. Kadının bireyselleşmeye, kendini sunma, iradesini tam bir bağlılık ve adanmışlıkla teslim etme kültüründen köklü olarak kopmaya ihtiyacı var. Bu geleneksel kadın duruşunun eleştirilmesi gerekiyor. Bu eleştiri ilkel olduğunda, erkek iktidarını aşamıyor; onu taklit ediyor. Eleştiri radikal olduğunda ise ortaya proleter iktidar bilinciyle sağlamca donanmış; devlet, devrim ve partiyi Maoizmin nitel katkılarıyla kavramış bir sentez çıkıyor.

Başka deyişle kadının kölece feda ruhu ve teslimiyet kültürünün alternatifi kuşkusuz bireyci bencil burjuva kültürü ve ideolojisi olmak durumunda değil. Derin bir kurtuluş ve özgürlük perspektifi, toplumsal bir varlık olarak insanın bireysel gerçekliğini ve bilincini toplumsal bir kavrayışla tanımlamasını; bireysel çıkarlarıyla toplumsal çıkarları özdeşliğinde kavrayabilmesini beraberinde getirir. Hiç-

bir zaman iktidar olamamış, bireyselliği zincirlemiş ve kurtuluşu özel mülkiyet dünyasına son verilmesine kilitli olan kadın buna daha fazla açıktır.

Kendi varlığına, emeğine, gerçekliğine yabancılaşmasını kırarken kadın bireyselleşmesini bireyselleşme şeklinde gerçekleştirmemeye daha yatkındır. Dolayısıyla Maoist önderlikli bir yeni demokratik mücadele sürecinde Maoist ideolojik şekillenme, kadını hem birey olarak vareder, hem de bireysel kimliğini, kişiliğini bencil değil toplumsal bir bilinçle donatır. Bunu, halkın yaşama, politikaya, iktidara yabancılaşmasını sürekli kırarak, halkın politikaya sürekli aktif katılımını sağlayarak; Parti içerisinde ise Maoist iki çizgi mücadelesi perspektifiyle yapar. Farklılıkları bir zenginlik olarak kavrayan ve çelişkiyi her alanda gelişmenin motoru olarak ele alan bir birlik anlayışı; savaşçı eleştirel kişilikler yaratır. Böyle bir anlayışın kişilik şekillenmesinde savaşçılık ilkel bir yıkıcılık değil, daha yüksek birlikler ören, sorunlara çözüm gücü olan bir kolektif irade yaratır.

Bunu sağlayan kuşkusuz sağlam bir stratejik, ideolojik konumlanıştır. Kadın, gerçek kurtuluş ve özgürleşmesinin sınıfsız, sömürsüz, özel mülkiyetin olmadığı bir dünya ile mümkün olduğunu ve kendi tarihsel ve toplumsal varlığını ancak böylesi bir dünya mücadelesi içerisinde gerçekleştirebileceğini kavradığı ve bunu eyleminde gerçekleştirdiği oranda, özgür iradesi ve bağımsız duruşunu açığa çıkarır. Özgürleşir. Birey olarak kendi iradesine, kendi bağımsız düşüncelerine sahip, kendi düşüncesinin eylemini gerçekleştirirken; halkın toplam iradesinin bir parçası olarak kendini vareder. Bu anlamıyla öncü kadın, varlığını, iradesini toplumsal davaya adanırken, kendisini kör bir şekilde, sorgusuz sualsiz sunmaz. Kendisini, iradesini teslim etmez. İradesini; kendi emeğine yabancılaşmasını kıran, toplumu tanıdıkça kendini tanıyan, toplumu değiştirdikçe kendini değiştiren ve aynı şekilde kendini tanıyıp değiştirdikçe bunu topluma katan bir birey olarak; kolektife katar, gerçekleştiren.

Böylesi bir kurtuluş ve özgürlük perspektifi; davaya körçesine değil, bilinçli bir kararlı-

lıkla adanmayı getirir. Bu stratejik duruşla kadın birey olarak kendisini gerçekleştirirken, tüm bir insanlığı, toplumu kendi kişiliğinde temsil gücü kazanır. Başka deyişle kendisini de aşar, bireyci, bencil, dar çıkarıcı bir bireysellik değil, kendisinde insanlığın davasını gerçekleştirir. Bu, tüm Maoist komünistlerin ideolojik sağlamlık olarak kavrayıp uygulaması gereken bir duruştur.

İdeolojik sağlamlık, her şeyden önce dava insanı olabilmek, davaya tam bir fedakarlık, adanmışlık ile bağlılıktır. Bu dava, insanlığın son kavgası, proletaryanın sınıfsız toplum davasıdır. Böyle sağlam bir kararlılık, inançla sağlanamaz. Kişinin ancak özgür iradesi, özgür bilimsel düşüncesi ile sağlanabilir. Proletaryanın bilimi sadece gerçeklere dayanır. Yaşamı hareketi içerisinde kavrar ve değiştirme iradesini değişimin dinamiğine, toplumsal çelişiklere dair bilimsel bilgisinden alır. Bilimsel bilgi, kesin bir zafer bilincini, dişle tırmakla da yaratılsa mutlaka yaratılacak zafere dair stratejik kavrayışı sağlar.

Kişiliği insanlık, proletarya ve halkla özdeşleşen, insan olarak tarihsel misyonunu kavrayan; özgürlüğünü tarihsel zorunluluklara kavranarak bilinçli bir müdahaleyle dönüştürülmesi olarak gerçekleştiren bireyler için bireysel kaygılar, özlemler, çıkarlar ile toplumsal olanlar arasında çelişki olmaz. Kuşkusuz bu, idealize edilmiş bir tanımlamadır ve ancak komünist toplumun komünistleri için söz konusu olabilir. Maoist komünistler bireysel varlıkları ile toplumsal varlıkları arasındaki sınıflı toplumun doğasında varolması kaçınılmaz çelişkileri sürekli bu bilinç ve kavrayışla ele alan ve proletarya ve insanlığın davası lehine çözen kişiliklerdir.

Kültür Devrimleri Kavrayışı

Öncü kadın, sosyalizm dahil sınıflı toplumların tümünde insan kişiliğinde ve insan ilişkilerinde bu çelişkileri çözerken maddi yaşam ile insan bilinci arasındaki diyalektik bağı Maoist bir perspektifle doğru kurar. Kendinde toplumu, toplumda kendisini tanıır ve maddi yaşamın, ekonomik altyapının değişimi ile yetinmez. Sürekli bir ideolojik mücadele ile bilincin insana ve topluma müdahalesini sürekli diri tutar. Bu kavrayışta öncü kadını erkekten ayırtıran temel özel-

liği, sınıflı toplumlara dair çelişkilerin son halkaları olan kafa emeği ile kol emeği, kır ile kent arasındaki çelişiklere benzeşen bir çelişki olan kadın ile erkek arasındaki çelişkiyi de kültür devrimleri perspektifiyle çözebilecek öncü bilincin daha devrimci olan yani ezilen, kadın tarafı olmasıdır. Bu, öncü kadını, insanlar arasındaki her türlü baskı, efendi-köle ilişkisinde, örgüt, parti, devlet, iktidar kavrayışında erkekten daha devrimci, öncünün öncüsü bir bilinç ve yaşam duruşuna nesnel olarak yerleştirir. Maoist parti içerisinde iki çizgi mücadelesinde de ona özel ve önemli görev ve sorumluluklar yükler. Komünist erkeği özgürleştirecek, değiştirip dönüştürecek, ilerletecek olan öncü komünist kadındır. Tarihın en devrimci sınıfı olan proletaryanın kadın safları, sınıfının da öncüsü olabilecek bir dinamığe sahiptir.

Bu nesnel dinamik, Maoizm'le, onun özü olan Kültür devrimleri bilinciyle açığa çıkar. Kadın an'dan başlayarak yaşamın her alanında kurtuluş ve özgürlüğünü maddi altyapının dönüştürülmesi, toplumsal devrimler pratiğini Kültür Devrimleri ile diyalektiğinde kavrayıp gerçekleştirecek ancak sağlayabilir ve sağlayacaktır. Kadın, kültür devrimleri bilinci ve perspektifiyle donanıp buna önderlik misyonunu yerine getiremediği müddetçe, en ileri toplumsal sistemlerde dahi cins olarak kurtuluşu ve özgürlüğü de sahte olacak; erkek egemenliği dahil gerici iktidarlara karşısında sadece görece inceltilmiş baskı ve ayrımcılıklara muhatap olabilecek, gerçek anlamıyla özgür bir birey-insan olarak kendini varedemeyecektir. Kadının özgürleşmediği bir toplumda erkek de özgürleşemez.

Kısacası, öncü kadının ideolojik sağlamlığının, özellikle Maoizmle, Kültür Devrimleri perspektifiyle derinleştirilmesi; bu bağlamda Maoist politik kavrayış ve bilinçle, daha doğru deyişle yüksek bir siyasi iktidar yürütme kapasitesi ile pekiştirilmesi gerekir. Zira kadın, politikada, siyasi iktidar yürütme kapasitesinde, son derece geri ve deneyimsiz bir insan cinsidir. Bu tarihsel gerçekliği devrimci kadın kahramanların kitleliliğine karşın kadın önder, komutan ve yöneticilerin sayısı az oluşunu da açıklar. Kadın, bağımsız bir birey olma, özgür, eşit bir insan olma kavgası verirken; adanmışlığını, iktidar hırsı olmayışını erkekleşmeden dönüştürmek durumundadır. Bu-

nu ancak Maoist bir bilinç, enternasyonal proletaryanın Kültür Devrimleri deneyimiyle ortaya çıkan siyasal iktidar yürütme kapasitesinin özüm-senmesi ve geliştirilmesi sağlayabilir. Kadın, ikti-darsızlığını yitirmeden iktidartaşabilmeli; adan-mışlığını yitirmeden bireyselleşebilmelidir.

B- KADIN VE POLİTİK DU-RUŞ

1- Bilincin Etkin, Dinamik Rolü

Kadının erkek ve her türlü gerici iktidar karşısında bağımsız bir pratik, yaşamsal duruş gerçekleştirebilmesi; sağlam bir politik duruş gösterebilmesi, her şeyden önce kendi gücüne dayanması, kendi gücüne güvenip onu açığa çıkarabilmesiyle mümkündür. Bu, öncü kadın için de geçerli. Kadının öncüleştmesi, temsili iddiasında olduğu sınıfın ideolojik ve politik duruşunu kişiliğinde billur bir şekilde somut-layabilmesi ile mümkündür. Başka deyişle ön-cü kadın, bağımsız, özgür bir irade, başlıbaşı-na bir inisiyatif olarak sınıfının ideolojik ve politik billur çekirdeğini bilinci ve kişiliğinde cisimleştirebilmelidir. Bu, öncü kadın kişiliğinin özüm-senmesi, gerçek anlamıyla ideolojik dönüşümün sağlanması anlamına gelir. Kadın kişiliği binlerce yıldır iğdiş edilmiş, hiçleştiril-miş, kadın iradesi yoklaştırılmış; kadın inisi-yatifi, üretkenliği, yaratıcılığı köreltilmiş; ka-dınların düşünce sistemi dumura uğratılmıştır. Kadın, şu veya bu egemen sınıfın egemen sis-temi ve ideolojisiyle kendisine biçilen kimliği üstlenir ve bu noktada kendini adarken çoğu zaman kendini gerçekleştirdiği yanılsaması yaşar. Aslında kendini değil başkasının gücüne yaslanarak başkasının iradesini, özümsemedi-ği bir iradeyi kimliği olarak kabul ederek çok daha koyu bir şekilde yansıtarak gerçekleştiri-yordur. Bu kimliğin içselleştirilmesi; özgür kadın kişiliğinin gerçekleştirilmesi anlamına gelmez.

İnisiyatif ve İrade

Demokratik bir toplum da olsa sınıflı top-lumlarda özgür irade ve inisiyatiflerin gerçek-leştirilmesinden söz etmek güç. Zira bireyden ve bireyselleşmeden, "kişilik sahibi olmaktan" bahsettiğimiz zamanlarda dahi birebir özgür düşünceden ve özgür eylemden bahsettiğimizi

söyleyemeyiz. Çünkü insanın bilincini maddi yaşamı belirler. Dolayısıyla her insanın kişili-ğine de kaçınılmaz olarak mensubu olduğu sı-nfın ideolojisi damgasını vuracaktır. Buna karşılık, devrimci süreçlerde, özellikle dev-rimci sınıflar ve onlarla ilişkili aydınlanan ta-bakalarda eleştirel bilimsel düşüncenin geliş-mesi ve ortaya çıkan devrimci bilincin, toplu-mun, sosyo-ekonomik yapının devrimci dönü-şümünde tayin edici bir rol oynamak üzere sahneye çıkması kaçınılmazdır. İnsan bilinci-nin toplumlar tarihinde etkin ve dinamik bir rolü vardır. Ancak devrimci, bilimsel bir ide-olojik perspektifin, özgür düşüncenin özüm-senmesi ve kişilikte bakim kılınması duru-munda bireysel irade, inisiyatifin özgürlüğün-den bahsedilebilir. Çünkü ancak bu şartlarda özgür düşünen insan kendini gerçekleştirirken sınırsız davranabilir.

Bu noktada insanın nesnel olarak devrimci eyleminde de eylemine yön veren düşünceyi kavraması ve öz düşüncesi olarak benimseme-si tayin edici önemdedir. Bu eksende kadın ile erkek ideolojik ve politik planda farklı duruş-lar gösteriyorlar. Genel olarak kadınlar, dev-rimci eyleme kendilerini adarken erkekten da-ha ileri bir ideolojik duruş gösteriyorlar. Buna karşılık pratikleriyle ortaya çıkan politik gücü kendilerinde cisimleştirme, o politik duruşu, bir çözüm ve yönetim gücü olarak bireysel ey-lemlerinin ötesinde ortaya koymakta yetersiz kalıyorlar. Başka deyişle kadınlar iyi militan-lar oluyor ancak komutada, iktidarda zorlanı-yor; en fazla yaslandıkları (ve gerçekte kendi-lerinin de varettileri) kolektif gücü billur bir şekilde temsil edebilmekte, önderlikte geriler. Kuşkusuz bu tartışmayı erkekle karşılaştırma dahilinde, yani göreliliğinde yapıyoruz.

Kadının bu durumu, bir anlamıyla eylemi-ne yabancılaşmayı, yabancılığı ifade eder. Zi-ra bu duruş, kendisi bir politik güç olamaz; yaslanacağı bir politik gücün kontrolü altında olabildiği müddetçe, fazla düşünmeyen, sezgi-leriyle hareket eden, inisiyatifsiz, kendi başına karar gücü olamayan, kendi kafasını kendi omuzları üzerinde taşımakta yetersiz bir sa-vaşçısı olabilir.

Geleneksel kadın kişiliği, hortanarak, kü-çüm-senerek, diktate alınmayarak, kendine gü-ven-siz hale getirilmiştir. Her zaman yönetil-

meye, yönetene bağlanmaya ihtiyaç duyar. Bu haliyle bir devrimcileşme, kuşkusuz güdüktür; kırılımdır. Bir erkeğe, aileye, eşe, çocuğa adanmakla bir devrimci örgüte, partiye, devrimci savaşa adanma arasında kuşkusuz pratik, politik duruş itibarıyla köklü bir fark var. Ancak kadının bu politik duruşu özümsemesi, temsil edebilmesi; bu anlamıyla kişiliğinde radikal bir kültür devrimiyle yabancılaşmasını kırabilmesi gerekir. Sadece bu şekilde kadın, iradesini teslim eden değil, inisiyatifli bir şekilde kolektif iradeyi kendi iradesi olarak ortaya koyan olabilir.

Kadının bu sosyo-psikolojik gerçekliğini çözümleyen sınıf düşmanları dahi kadındaki politik iktidar temsilini kırabilmek, altedebilmek için ona cinsel taciz ve tecavüze yönelirler. Sınıfının politik iktidarını sadece yansıtan kadın şahsında, işkencede, zindanda tecavüz karşısında ideolojik çözümmeyle düşman sınıfa "ait" olan kadına sahip olmuş olur. Proleter iktidar bilincini ve ideolojisini ideolojik ve politik duruşu ile sadece yansıtmakla yetinmeyen, özümseyen ve billur bir şekilde temsil eden kadın, cinsel şiddet ve tecavüz karşısında kırılmaz, çözülmez. Erkek egemen kültürde kadın, iktidarın ve iktidar çelişkisi ve çatışmalarının öznesi değil nesnesidir. Bu kültürü yıkabilecek tek sınıf proletaryadır. Kadın-erkek proleter devrimcilerin bunu ilk kıracakları yer, partileri içerisindeki iki çizgi mücadelesi arenasıdır. Kadın sınıfının iktidarının, sınıfının politikası ve ideolojisinin nesnesi değil, öznesi olabildiği oranda, hem kendi sınıfının erkeklerinde, hem tüm halk sınıf ve tabakalarında bu kültür-öl, ideolojik şekillenmeyi kırar; hem de sınıf düşmanları karşısında gerçek bir iktidar ve çözüm gücü olarak sınıfını temsil eder.

Karar ve Yönetim Gücü Olarak Kadın

Devrimci örgüt veya partiye, devrimci mücadelede katılan erkek de kuşkusuz bu örgütsel ve politik katılımını özümsemek durumundadır. Başka deyişle erkek de kadın gibi ideolojik olarak da katılım için dönüşmeye ihtiyaç duyar. Ancak bu konuda erkeği kadından ayıran; yabancılaşmasının dolaylı değil, dolaysız ideolojik düzlemde olmasıdır. Kadının yabancılaşması, kadını memurlaştırır. Erkeğin yabancılaşması erkeği bürokratlaştırır ya da

savaş ağına dönüştürür. Zira erkek karar gücüdür, yönetilmeye değil, yönetmeye eğilimlidir. Doğru ya da yanlış hızlı kararlar almaya, kendine güvene yatkındır. Savaş alanlarında ve mücadelede asi çetecilik kültürü erkek kültürüdür. Erkek, sınıf adına sınıfa yabancı kararlar alabilir. Kadına sınıf adına erkeğin, yönetenin, ya da yönetici erkek egemen kastın kararlarını uygular. Bu haliyle diyebiliriz ki kadın, sınıfının iktidarının, politik gücünün öznesi değil, nesnesi ya da "kuklası"dır. Bu, pratiğin doğru, haklı ve bilimsel olup olmasından ayrı bir tartışma konusudur.

Sağlam bir politik duruş esastır. Kuşkusuz bunu belirleyen ideoloji; bilinç. Dolayısıyla kadında gerçek bir ideolojik sağlamlıktan söz edebilmek için feda ruhu, adanma kavramları bu haliyle yetersiz kalıyor. İdeolojik derinleşme, kadının eylemini kavrayıp özümsemesini ve bunu politik, pratik duruşuna nitel olarak yansıtabilmesini de sağlayacaktır. Bu noktada bilinçlenme, kadın kişiliğinde kültür devrimleri gerçekleştirir. Politik, pratik deneyim içerisinde bilincin müdahaleleri öncü kadını yaratır. Bu açıdan Maoist ideolojik bilincin ve onun yön verdiği özgün politikaların kadının öncüleştirmesinde tayin edici rolü olduğu, olacağı açık.

Devrimci kadın devrimci eylem içerisinde özgüven de kazanır. Özgüven, bilince çıkarılmış ideolojiye güvenle bağlantılıdır. Kadın özgür bir birey olarak kendini gerçekleştirebildiği oranda, kendi ayakları üzerinde durmayı ve kendi kararlarını almayı da öğrenir. Kendisini yönetebilen, kendi yaşamına ilişkin bağımsız kararlar alabilen kadın, ideolojik duruşuyla, toplumsal politik bilinciyle genel olarak karar ve yönetim gücü olmayı da başarır. Diğer yandan kendisini dahi yönetmekten aciz kişiliklerin genel olarak karar ve yönetim gücü de olamayacağı açık.

Çözüm Gücü Olarak Kadın

Yönetim ve karar gücü olabilmek derken, bağımsız irade ve inisiyatif gösterebilmeyi anlıyoruz. Ancak bu durum tek başına yeterli değildir. Gerçek anlamıyla yönetim ve karar gücü olabilmek, ortaya konulan irade ve inisiyatifle mevcut sorunlara çözüm üretebilmek, çözümü örgütleyebilmek; çözüm gücü olabilmek

demektir. Gerçekte devrimcilik de yaşamdaki sayısız çelişkileri, toplumsal bir bilinç ve kavrayışla, insanlığın ve tarihin ilerleyişi lehine dönüştürücü müdahalelerle çözebilmektir.

Kendi iradesini kendi ellerine alan, kendi ayakları üzerinde duran insan, gerek kişisel olarak yaşadığı sorunlar ve çelişkiler, gerek toplumsal sorunlar ve çelişkiler karşısında aciz, çaresiz kalmaz. Şu veya bu şekilde, doğru veya yanlış yöntemle ama mutlaka çelişkileri, sorunları çözer. Çözemezse çözebilmesi koşullarının oluşması için mücadele eder. Başka deyişle, sızlanma, şikayet etme, alternatif üretmeyen, gücüne güvenemeyen kişilere mahsustur. Bu savaşı bir kişilik değil kuşkusuz. Çözüm gücü olabilmek, öncelikle savaşı bir kişilik ister. Sabırlı bir mücadelecilik. Bunun ötesinde ise, meselelere, çelişkiler, çok yönlü, olgun, bilimsel bir bakış açısı ister.

Binlerce yıldır iradesizleştirilmiş geleneksel kadın kişiliği ise sorunlara çözüm iradesi göstermekten ziyade ya sızlanma ve şikayetlere ya da kapris ve dayatmalara başvurur. Her iki durumda da çözüm üretmesi imkansızdır. Her iki durumda da; ilkinde kendisine, ikincisinde karşıdakilere; çaresizlik ve çözümsüzlük dayatır. Zira ya çıkızsızdır ya da çıkışları ilkel, özgüven ve ikna gücünden uzaktır. Kadının ideolojik olarak geniş olamaması, politik, pratik duruşunda esneklik gösterememesi, sorunlar karşısında ya sağ ya da sol, ikircikli ve kararsız duruşu, özgüvensizliğinden ve yaşam karşısındaki tecrübesizliğinden gelir: bir çözüm gücü, ideolojik bir otorite olarak ne kadın kendisine güvenir ne de toplum kadına. Kadın ya susar siner, ya da çözüm gücü olamadıkça, dikkate alınmadıkça hırçınlaşır. Kadının hırçınlaşması, ancak daha yüksek, kabul gören bir otoriteyle karşılaşınca kadar sürer. Zayıf olan veya kendini zayıf hissedenden kişilik, güç karşısında siner, güce tabi olur.

Kadının hırçınlaşması, kendi doğrusunu ya da "çözümünü" dayatması, gerçekte kendisine ait olmayan, üstelik kendisini dikkate almayan ve küçümseyen bir güce dayanması, ona güvenmesiyle mümkündür. Genellikle bu güç, otorite, erkektir. Kadın, toplumca ve geleneksel olarak doğal kabul edilen erkeğin otoritesine boyun eğdi. Ama çok az kadın bir başka kadının otoritesine, görüşlerine aynı oranda saygı

duyar, tabi olur. Kadın yöneticilerin genellikle başarısız ya da dağıtıcı, yıkıcı olmasının sebebi, kuşkusuz sadece erkeğin onun görüşlerini dikkate almaması, önemsememesi (en ölümcül ve etkili engelleme, bastırma, altetme yolu birleşmek için mücadele eden, eleştireni duymazdan gelme, yoksaymadır ve erkek bunu toplumun hemen her kesitinde kadına yapar) ya da otoritesini kabul etmemesi değildir. Her şeyden önce kadının kendi gücünü ve iradesini geliştirmeye ve ona dayanarak çözüm gücü olabilmeye ihtiyacı var. Kadının önce kendine, kendi gücüne güvenmeye ihtiyacı var.

Özgüvensizlik, kendini ispat çabasına ve aşağılık kompleksiyle dayatmalara götürür. Özgüven ise sabırlı ve soğukkanlı, yıkıcı olmayan, ikna ve eleştiri yoluyla birleşmeye kilitlenmiş bir savaşı ortaya koyar. Uzlaşmaz, ancak çelişkileri yerinde, zamanında ve doğru yöntemlerle; Parti içerisinde Maoist iki çizgi mücadelesi yöntemiyle, halk arasında eleştiri-ikna çabasıyla çözer. Bunun için yaşam karşısında bilimsel bir kavrayış, esnek bir politik duruş ve deneyim gerekir. Yaşamda, politikada, taktikte esnek olabilmek; ak-kara dayatmalarının ötesinde gerçek çözüm gücü olabilmek için sağlam bir ideolojik stratejik duruş şarttır. İdeolojik sağlamlığın olmadığı yerde politik esneklik de mümkün olmaz.

"Mahalle kadınları gibi kavga etmek" söylemi buradan geliyor. Erkek kadını dinlemez, kışkırtır, kadın yıkıcı, ilkel, aynılıkçı çıkışlara yönelir. Sonuçsuz "dındırlar" a başvurur. Öncü kadın, bu noktada önce kendine yönelmelidir. Kışkırtıcılar karşısında kışkırtılmamak; dinlenmediğinde hırçınlaşmamak; başka türlü çözüm gücü olunamaz. Ezen, ezileni onun adına kurtarmaz. Hiçbir egemen, iktidarını "zor"suz teslim etmez. Hiçbir çelişki uzlaşır değildir. Sadece doğru ele alındığında antagonizmaya dönüşmeden çözülebilecek çelişkiler vardır. Öncü kadın, kendisini ve erkeği özgürleştirecekse, antagonist olmayan çelişkileri de sabırla ve ısrarla çözebilmesini bilmeli; kendi kişiliğinde bu çözüm gücünü yaratmalıdır.

Kadının kadını çekememesinin kaynağı da farklı değil. Kendini zayıf hissedenden kadın, diğer kadınların da zayıf olmasını bekliyor. Özne olamayan, nesne olan, diğer nesne gördükleriyle rekabet eder. "Güç oldum" zannettiği

zaman da en kaba erkek iktidarını taklit ediyor. Gerektiğinde kestirip atma, gerektiğinde esneme gücü gösterilemezse sorunlar çözülemez. Bu açıdan geleneksel kadın, sürgit sorun yumağıdır. Ne sabırlı bir mücadeleyle çelişkiyi çözer, ne de çözümsüzlüğü görüp kestirip atar: o sorun çözmemeye ve "kaderine" sızlanmaya programlanmış gibidir. Aslında bu kararlı, itirciksiz pratik çıkışlar iradesini ortaya koymamasındandır. Erkek karar alır ve uygular. Kadına onaylanmak ister. Onaylanmayınca hırçınlaşır. Geleneksel kadındaki bu diyalektik duruş, onun yıkıcılığı ile dayanışma ve kolektif düşünme ve çalışmaya yatkınlığının gerçekte ne kadar da özdeş gerçekliği olduğunu ifade eder. Kadının bu geleneksel özelliğinden doğru bir ideolojik yaklaşımla ortaya çıkarılacak sentez: birlik-mücadele ve daha yüksek seviyede birlik perspektifi; halk arasındaki çelişkileri daha ileri bir kavrayışla ele alabilme gücünü açığa çıkaracaktır. Çünkü aslında kadının sabırsızlık, acelecilik gibi sorunları yoktur. Çözüm yöntemlerinde gücünü açığa çıkarabilse, muazzam bir stratejik duruş geliştirebilir. Özgüven, ideolojiye güvendir.

2- Siyasi İktidar Yürütme Kapasitesi

Proleter iktidar bilinci, kurtuluş ve özgürlük perspektifi üzerinde yazımızın önceki bölümlerinde oldukça durduk. Büyük Proleter Kültür Devrimi deneyimiyle gelişen bu bilinci, kadının politik duruşu açısından biraz daha somut ele almak gerekiyor. Bunun için öncelikle devrim öncesi duruş üzerinden bazı değişimler yapalım:

Örgütçü Olarak Kadın

Örgüt, irade ve eylem birliğidir. Örgüt, kolektif bir iradenin, kolektif düşünme ve kolektif eylemle ortaya konulması aracıdır. Yani ortak bir amacı gerçekleştirmenin aracıdır. Dolayısıyla bu amaca ulaşmak için bir araya gelen bireylerin, amaca ulaşma yollarına ilişkin fikir, planlama, değerlendirme, eleştiri ve özleştirilerinde farklılıkları ve zenginlikleri, kısacası çok renklilikleri, çok seslilikleri örgütü zayıflatmaz, aksine güçlendirir. Aynı amaca ulaşmanın yollarını en doğru bir şekilde tespit etmede, bunu sayısız biçim ve eylemle gerçek-

leştirilmede, amacı ve onun için doğruları ve ilkeleri daha da berraklaştırmada örgütün bileşenlerinin çok çeşitliliği, içte politik canlılık ve aktif ideolojik mücadele tayin edici önemdedir.

Bu açıdan iyi bir örgütçü, bu canlı, zengin çeşitliliği, çok yönlü organizmayı bir kolektif olarak, tek bir yumruk halinde harekete geçirecek bir senteze ulaştırmada önderlik eden; bu sentezi, parçaların uyumlu bir kolektif işleyişi ile pratiğe döktürecek bir birlik inşa eden ve bu birliği ustaca yöneten, denetleyen kişidir.

Kısacası, iyi bir örgütçünün hem o sentezi kişiliğinde temsil edecek, ortak iradeyi cisimleştiren birleştirici bir eksen olabilmesi gerekir; hem de çalışırken çalışturan, savaşırken savaştıran, kolektif iradenin herkesin önüne koyduğu, üzerine düşen görevleri kolektivite ruhuyla, başarıyla uygulaması için kolektif planı yürüten, denetleyerek yürüttüren bir merkez rolü oynayabilmesi gerekir. Bunun için de iyi bir örgütçünün en önemli özelliği, farklılıkları kolektif organizmaya entegre edebilme kabiliyetidir. Farklı iradelerin ortak kolektif iradenin ortaya çıkmasında ve gerçekleştirilmesinde birleştirilebilmesi, bir plan dahilinde uyumlu çalışan, tek ses, tek yumruk biçimini alan organik bir birlik içinde buluşabilmesini sağlama başarısıdır. Bu, içte farklı sesleri susturup-basturarak ortaya konan tekil, monolitik bir anlayışla, benmerkezci bir inisiyatifle, "şeflik", burjuva ya da feodal yönetim, iktidar kültürü ve tarzıyla başarılamaz. Buna karşılık bu, inisiyatifsiz, yönetim gücü olamayan bir duruşla da başarılamaz.

Öncü kadın, geleneksel erkek-egemen zihniyetin örgütçülük tarzına -bireylerin iradeleri merkezi kararlara, iradeye ve hiyerarşiye körce itaat ettiği oranda örgütsel mekanizmayı işleten; bunun için feodal, yarı-feodal toplum kültürünün alışkın olduğu "despotik-popülist" erkek önderlik ve örgütçülük yöntemi izleyen bürokratik tarza yabancıdır. Buna karşılık bu örgütü örgüt yapan tek ses, tek yumruk şeklinde uyumlu kolektif eylemi böylesi bir bakımla kültürel şekilleniş içerisinde gerçekleştiriminin başka deyişle "çelikten disiplini" sağlamanın en kolay yolu da budur. Dolayısıyla öncü kadın, örgütçü ve yönetim gücü olabilmek, inisiyatifini bir eksen, merkez olarak ortaya koymak ve diktate alınamamak için çoklukla

kendini "güç", "otorite" olarak göstermek ve erkek-egemen zihniyetin tarzını kaba ve daha sekter, daha bürokratik bir biçimde taklit etmek yanlışlığına düşebiliyor.

Gerçek ideolojik-politik güç, gerçek sağlamlık, baskı yöntemlerine başvurma ihtiyacı duymaz. Eleştirilere, farklılıklara tahammüllüdür. Hem kendine (ideolojiye, politikaya) hem de sürekli ideolojik mücadele ile proleter ideolojik otoriteyi diri tuttuğu, kavratmış, ikna ettiği yoldaşlarının ve de kendisinin yanlışlar noktasında değişim-dönüşüm dinamiği ve iradesine güven duyar. Bu bilinç ve güvene dayanmayan bir örgütçülük, örgütçü kadın olsun, erkek olsun, örgütü örgüt olmaktan çıkaran, bireyler üzerinden işleyen, kurumsal bir süreklilik sağlayamayan; üstelik uzmanlaşma, kolektif çalışma ve farklılıkların katılımını engellediği için bir yandan amaç balını alırken bir yandan daralan bir örgüt ortaya çıkarır. Güvensizlik kendisinin dışındakileri emeğine yabancılaşmayan, inisiyatifli bir duruşla kolektife katılmasına izin vermez. İpleri sürekli elinde tutan sadece emir-talimatla iş yürüten, çoğu işe de diğerlerinin ne düşüncelerine ne de pratiğine güvenmediği için kendisi koşan bir "örgütçü", kendisini dahi örgütleyemez.

Egemenlik zihniyeti iliklerine işlemiş olan erkek örgütçünün, sürekli egemen ve iktidar olmaya, her şeyin "kontrolü altında olmasına" kilitlendiği bir örgütlenme, çalışma ve önderlik tarzını düzeltmesi gerekir. Bu, örgütte yukarıdan aşağıya, öncüden tabana dek bir değişim ve dönüşümü; merkez, önderlik değiştiği, değişim ve dönüşümün alternatif kültürüyle alta doğru tüm örgütün şekillendirilmesini, yeniden kalıba dökülmesini; genel olarak proleter demokrasinin, parti içerisinde Maoist örgütlenme ve çalışma ilkelerinin sıkı sıkıya uygulanması için aktif ideolojik mücadele, parti içi demokrasi kültürünün hakim kılınmasını gerektirir.

Kadın örgütçü için özgün olan, böylesi bir sürece önderlik edebilmek için dahi ideolojik bir merkez, ideolojik bir otorite olabilmesinde özel olarak kadın olmasından kaynaklı bir toplumsal dirençle karşı karşıya kalmasıdır. Dolayısıyla ideolojik olarak erkek-egemen zihniyetin, gerici, anti-demokratik örgütçülük ve önderlik tarzını benimsemese ve uygulamasa dahi; karşılaşılabilecek direnç, öncü erkeğin karşılaştığıyla aynı değildir. Sadece genel olarak çalışma ve örgütlenme tarzına ilişkin geleneksel kültür ve alışkanlıklardan beslenen ve genel bir ideolojik mücadeleyle aşabileceği bir direnç değildir.

Öncü kadın, bu direnci kırabilmek için erkek öncünün sahip olduğu, zaten bir otorite, hatta "şef" olarak kabul edilme, eleştiri ve iknada bu sayede daha etkili olma ve değişim-dönüşümü bu diyalektik pratik süreç içerisinde adım adım örgütlenme avantajına sahip değildir. Doğru yöntem, doğru çalışma ve düşünme tarzı, doğru örgütlenme tarzını çok daha güçlü çok daha ileri ve çok daha kararlı bir duruşla özümseme ve temsil edebilme durumundadır. Karşılaşılabilecek direnç karşısında pratiğiyle, çelikten ve neredeyse hatasız bir politik duruşla ideolojik bir otorite olarak dikilebilmek; çok daha sağlam olabilmek durumundadır. Erkeğin binlerce yıldır inisiyatif, karar, çözüm ve yönetim gücü; iyi-kötü örgütçü olarak kendini kabul ettirdiği; komuta edebilirdiğinin ön kabul edildiği kültürel şartlarda; öncü kadın erkeğin binlerce yıldır katettiği bu mesafeyi profesyonel devrimci pratiği içerisinde, pratiğinde ve deneyimleriyle kapatmak ve daha ötesi aşmak zorundadır.

Daha zor, daha sancılı gelişen bu süreç, daha çok emek ister. Buna karşılık yönetici olarak kirlenmemiş kadının pratiğinden Maoist bir örgütçü çıkar. Erkek ise bin yılların yanlış tarzını ve kirliliğini kendi zihninde yıkmak ve yerine yenisini inşa etmek durumundadır. Erkek kendine özgü tarzından kopmak ve Maoist tarzla donanmak durumundadır. Ondan daha geride olan kadın da erkek gibi önce kendini eleştirirken, erkeği de eleştirmek durumundadır. Başka deyişle eleştirisi radikal olmazsa, eleştirisini eleştirmezse erkekleşir. İktidar ve güç olamamanın eleştirisini erkek tarzını taklit ederek yapma durumuna düşer. Bu, bir bakıma proletaryanın, kapitalist bir ülkede sosyalist devrim yapmasıyla; yarı-feodal bir ülkede demokratik halk devrimi ile başlayan aşamalı ve kesintisiz devrim yürüyüşüne benzeştirilebilir. Öncü erkek bu benzeşimde kapitalist ülke proletaryası gibidir. Öncü kadın ise yarı-feodal ülke proletaryası gibidir.

Bu benzeşimden hareketle öncü kadının kendi zihnindeki "erkek" ve gerici iktidarlarda (burjuva ve feodal ideolojinin etkileriyle) ve

de kendi dışındaki (yoldaşlarının çizgileri dahil) en incelenmişinden en kaba ve alenisine kadar her türlü erkek egemen zihniyete ve gerici örgüt, devlet, iktidar anlayışlarına karşı "uzun süreli halk savaşı" vermesi gerekir. Bu şekilde örgütçülüğü ve komutası güven kazanan, kabul edilen kadını, ortaya çok daha sağlam bir duruş çıkar. Çünkü bu kadına atalarından bir miras değil, bizzat bireysel pratiğiyle kazanılmış bir güvendir. Gerçek güven gerçek pratikten gelir. Kuşkusuz öncü erkeğin de halkın güvenini kazanması için atalarından mirası yetmez. Yanlışlar ön-güveni kısa zamanda güven-sizliğe dönüştürebilir. Bununla beraber öncü kadın, halkın gerçek güvenini kazandığında bu güvenin bir yanılsama olmayacağı ve kolay kolay sarsılmayacağı; üstelik öncünün örgütlenme ve çalışma tarzına ilişkin ideolojik sorunlar ve hastalıklarına ilişkin iki çizgi mücadelesinde de gerici örgütçülük ve yönetim tarzında erkek kişiliğine sinmiş iktidar, egemenlik lekelerini de temizlemekte öncü, motor bir rol oynayacağı açıktır.

Kabul etmek gerekir ki komünist ve devrimci hareket saflarında, kadının öncelikle geleneksel kişiliği, iradesizliği, inisiyatifsizliği yıkmak gibi bir görevi vardır. Başka deyişle kadın açısından kendini eleştirisinde "sol" savruluşları (erkekleşen bilinci, özgürleşme yanılsaması ve ilkel çıkışları) değil; sağ pasifizmi, yani edilgenliği, silikliği esas hastalık ve esas sorundur. Gene de bu ikisini diyalektiğinde ele almak önemli.

İktidar Bilinci

Örgütçü, yönetici, kadro olarak kadının; öncü kadının sahip olduğu Maoist perspektif, gerek politik iktidar mücadelesi sürecinde, gerekse politik iktidar ele geçirildikten sonra, politik gücün ve iktidarın nasıl ele alınması gerektiğine ilişkin somut teorik açılımlar sunuyor. Kadın olsun, erkek olsun, bir komünist her şeyden önce komünist bir toplum için mücadele ediyor. Yani onun nihai hedefi komünizmdir. Bu amaca, ona bağlı olan ilkelere, amaca ulaşmak için zorunlu aşamalar ve o aşamaların bağintısındaki araçlar noktasında yabancılaşmak; sosyalizmden geriye dönüşler deneyiminin, Çin'de Kültür Devrimi pratiğinin henüz söz konusu olmadığı dönemlerde bugün açısından "kabul edilebilir", anlaşılır hata ve zaafırlar olurdu ama Maoizm gibi bir bi-

limsel silahla kuşanmış olduğumuz günümüzde, bele ki bu silahı kavradığı iddiasında olanlar için "hoşgörülür" bir tarafı kalmamıştır.

Uzun uzun Büyük Proleter Kültür Devrimi deneyiminin derslerini özetlemek niyetinde değiliz. Bu yazımızın kapsamını aşar. Buna karşılık, Kültür Devrimi ile, özellikle onun varrettiği Maoizm bilimi ile gerek parti, örgüt; gerekse devlet ve proletarya diktatörlüğü ve aşamalı ve kesintisiz devrim temel başlıklarında bilinçlerde katedilen mesafeyi özümsemek ve yaşamsallaştırmak konumuz kapsamında da tayin edici önemdedir. Bunları sadece yöneten boyutuyla değil, yönetilen boyutuyla da ele almak ve siyasi iktidar yürütme kapasitesi bu deneyimle yükselen enternasyonal proletaryanın kolektif bilinci ve tecrübesinden öğrenmek gerekiyor. Şu sonuçları çıkarmalıyız:

a- İktidar Hırsı; İktidarı, Devleti Pekiştirme Anlayışı: Burjuva Diktatörlüklerinin Parti Diktatörlüklerine Götüren Bu İlkel Eleştiriler Maoizmle Aşılmıştır.

b- Gerçek proletarya diktatörlüğü (proletarya demokrasisi, iktidarı) ve onun özgün bir biçimi olarak Yeni Demokratik İktidar, halkın iradesini gerçekleştirmediğinde, halkın politikaya bilimsel bir eleştirelilikle aktif ve canlı katılımı sağlanmadan, koftur, sahtedir.

Sınıfların ve sınıf mücadelesinin varlığını sürdürdüğü sosyalizm ve yeni demokrasi şartlarında derin tarihsel tecrübelerle ortaya çıkan bu temel, özet derslerden hareketle, sınıf mücadelesinin iki çizgi mücadelesi şeklinde varolduğu parti/örgüt içi ortamda öncü kadının duruşunu değişik açılardan inceleyerek yazımızı noktalayacağız.

Bir ülke Maoist Komünist Partisi'nin politik iktidar alınmadan önceki iç işleyişi, gerçekliği; politik iktidar alındıktan sonra iktidara ve devlete önderlik eden proletaryanın öncü örgütünün ve tayin edici önemdeki politikalarının önemli bir verisini sunar. Zira muhalifken doğru ve bilimsel, demokratik olamayan; iktidardayken olabileceğine dair en ufak bir güven dahi vermez.

Öncü kadının öncü örgütlerle ilişkisini ve bu anlamıyla kadının kurtuluşu ve özgürleşmesi halkasında özel olarak incelemeliyiz. Komünist toplumun insan ilişkilerinin ve özeldede kadın-erkek ilişkilerinin prototipi; mevcut, olanaklı en

ileri düzeyde temsili Maoist Komünist Partisi'nde olabilir. Ve bu en ileri örgütte yaşam bulan, kendini yaratan öncü kadın tipi, geleceğin Yeni Demokrasi'nin, Sosyalizminin, Komünizme yürüyüşün gelişerek ilerleyen öncü kişiliği olacaksa; bu yürüyüşe yön veren ideoloji ve politikayı öncünün platformunda berraklaştırmak ve uygulamak olmazsa olmazdır.

V- KADIN VE PARTİ

Kadın olsun erkek olsun, Maoist Komünist Partisi'ne örgütsel ve politik olarak katılan her bireyin ideolojik olarak da katılımını sağlamak; Maoist ideolojik ve politik duruşu sağlam bir şekilde özümsemeleri için ideolojik eğitim, değiştirme ve dönüştürme yönlü politikalar izlemek, kuşkusuz partinin kolektif bilincinin en billur temsil gücü olan parti önderliğinin en önde gelen görevlerinden biridir. Yazımız boyunca, gerek toplumun değişik sınıflar ve tabakalarından kadınların gerekse devrimci ve komünist kadınların cinsel kimlikleri bağlamında kişiliklerindeki özgün yönler üzerinde durmaya çalıştık. Her şeyden önce geleneksel kadın'ın bir tanımlamasını yaptık ve kadının kurtuluş ve özgürleşmesinin geleneksel kadın kişiliğinden kopuşu; kültürel, ideolojik değişimi ve dönüşümü zorunluluğunu vurgulamak istedik. Dahası, bu sürecin, kadında, erkekte ve kadın-erkek ilişkilerinde köklü dönüşümler ve kültür devrimlerinin, siyasi ve ekonomik planda toplumsal devrimlerle diyalektik bağıni özellikle ortaya koymak istedik.

Kısacası Öncü Kadın derken, sınıfsız, sınırsız ve sömürsüz bir dünya için, özgür insan ve özgür kadın için; insanlığın tam bir kurtuluşu için, ulus, milliyet, cins ayrımı gözetmeksizin bu ortak davanın öncüsü yoldaşlarıyla enternasyonal proletaryanın bulunduğu siyasal coğrafyadaki kolunun öncü müfrezesinde kolektif iradeye, iradesini, enerjisini, tüm varlığıyla katan, bağımsız, irade ve inisiyatifini bu çelikten birlik içinde proleter dünya devrimi için gerçekleştiren Maoist kadınları anlıyoruz.

Tüm bu çözümlemeler, özgürleşen kadın kişiliğini, öncü kadın ile tarif etmemizi beraberinde getiriyor. Öncü Kadın, kadınların kurtuluşu hareketinin öncülüğünü üstlenirken, bu hareketi toplumsal kurtuluşla, genel olarak in-

sanlığın kurtuluşu ile sıkı sıkıya bağlantılandırıyor ve kurtuluşun yolu için somut toplumsal siyasal projeler ortaya koyarak bunların teorik ve pratik bütünlüğünde gerçekleşmesi mücadelesine mevcut toplumsal sistemden ekonomik, politik, ideolojik ve kültürel planda koparak ve bu kopuşu sürekli bir gelişim içerisinde devam ettirerek toplumu değiştirirken kendisini değiştiriyor. Bu anlamıyla öncü kadın, idealize bir kadın modeli olmaktan ziyade, geleceğin toplumunun inşası için savaşıırken, şahsında geleceğin kadınına da pratiği, hareketi içerisinde yaratan kadındır.

Diyebilirsiniz ki, Öncü Kadın bir yandan öncüyken, geleceğin özgür kadınının en ileri temsiliyken; diğer yandan pratik içerisinde değişiyor, dönüşüyor, nihai kurtuluş ve özgürlüğe ilerlerken sınırsız bir yolda özgürleşiyor.

Gene de ideolojik olarak öncüleşmek; sınıfların varolduğu bir toplumsal sistemde, sadece politik ve örgütsel olarak proleterleşmek ve Maoist Komünist Partisi saflarına katılmakla bitmiyor. Böyle düşünmek ciddi bir yanılsama olur. Parti içerisinde de doğru ve yanlış fikirler, doğru ve yanlış çizgiler şeklinde kendisini gösterir ve sınıf mücadelesi, ideolojik mücadele, parti içi iki çizgi mücadelesi şeklinde sürer. Parti içi iki çizgi mücadelesi, ideolojik olarak da saflaşmanın, ideolojide berraklaşmanın, sürekli değişip dönüşerek ilerlemenin ve eski düzenin geleneksel kişiliklerinin (proleter dışı sınıf ideolojilerinin) kalıntılarından, sürekli toplumdan alınan, kendini bu toplum içerisinde yaşıyor olmaktan kaynaklı (bu belirli maddi yaşam içerisinde kaçınılmaz) ideolojik etkilerinden sürekli arınarak köklü kopuşun yegane yoludur.

Komünist partisi, parti içerisinde iki çizgi mücadelesini gelişimin motoru olarak görürken; eleştiri- özeleştiri, birlik-eleştiri-daha yüksek seviyede birlik temelinde proleter demokrasi mekanizmalarıyla üyelerini ideolojik olarak geliştirmeyi, sağlamlaştırmayı, onları eğiterek Maoist bir temelde yeniden kalıba dökmeyi görev olarak görür ve kadro politikasının merkezine, parti içi iki çizgi mücadelesinde Maoist yöntemi oturtur.

Gene kadro politikasında, üyelerinin yeteneklerini, farklılıklarını ve zenginliklerini kolektifi güçlendirecek temelde ele alabilecek bir

uzmanlaşma ve görevlendirme anlayışına özen gösterir. Kadrolarını mevzilelendirirken, onları zayıflatacak değil, güçlendirecek, geliştirecek görevler ve sorumluluklar verir. Yetenekler, nitelik, kadro politikasında tayin edici noktalardır. Biz uzun uzun genel olarak kadro politikası üzerinde durmaktan ziyade, bu politikanın kadro yetiştirmede ve kadro eğitiminde ve de örgütsel görevlendirmelerde kadına özel ve özgün yönleri üzerinde duracağız. Açık ki, partililer sınıf kökenlerine, milliyetlerine, cinsiyetlerine göre ayrılmazlar. Eşit hak ve sorumluluklara sahiptirler. Buna karşılık gene açıktır ki sınıf kökenleri, milliyetleri ve cinsiyetleri onların kişiliklerinde, ideolojik duruşlarında ele alınması gereken özgün özelliklere de denk düşer. Örneğin toplumun belirli sınıf veya tabakasından gelen bir partinin beraberce taşıyacağı ideolojik, kültürel özellikler farklı olacaktır. Bu farklılıklar kişilerin sınıf kökenlerini aşma düzeylerine, ideolojik katılım düzeylerine yani niteliklerine göre değişik boyutlarda olacaktır kuşkusuz. Ancak kabul edilmelidir ki işçi veya köylü kökenli bir partide kitabi öznelci dogmatizm görülebilir de genel olarak aydın kökenlilerde bu ideolojik hastalık daha yaygındır ve sınıf kökeni göz önünde bulundurulduğunda bu durum hiç de anlaşılmasa değildir. Ya da ileri yaşlarda partiye katılan bir emekçiyle genç yaşlarda partiye katılan bir emekçinin gerçekliği, sorunları farklı olacaktır. Bu anlamıyla ilişkileri de farklı olacaktır. Ve bir komünist partisi tüm bu özgünlükleri ve bu özgünlüklerden kaynaklı Parti içi ilişkileri de dikkate almak ve buna göre politikalar üretmek durumundadır.

Parti içerisinde işçi kökenlilerle köylü kökenlileri sağlam ve doğru ideoloji ekseninde birleştirebilmek. Gene aydın kökenlilerle işçi ve köylü kökenlileri birleştirebilmek. Gençlerin dinamizmi ve yenilikçiliğiyle yaşlı ve deneyimli kadroların tecrübelerini birleştirebilmek... Bunlar çoğaltılabilir. En önemlilerinden biri de kadın kadro ve üyeler ile erkek kadro ve üyeler arasındaki ilişkiyi, kadın-erkek ilişkisini de parti içerisinde doğru ele alabilmektir. Bunun için şu sorular çok önemli:

1- Kadın nasıl politik bir güç haline getirilebilir? Kadınların da yönetim, çözüm ve karar gücü olabilmeleri nasıl sağlanıp geliştirile-

bilir? Kadınlar nasıl öncüleştirebilir? (Gerek partiye katılım boyutuyla gerekse de parti içerisinde gelişerek kadrolaşma ve daha ileri nitelikte öncüleşme boyutuyla)

2- Parti içerisinde kadın-erkek ilişkisi (kadın sorunu) nasıl ortaya çıkmaktadır ve nasıl çözülebilir? Parti içinde Kadın sorunu nasıl ele alınmalıdır? Parti içi iki çizgi mücadelesinde kadın-erkek ilişkisinin getirdiği özgünlükler var mıdır, nelerdir?

3- Parti içerisinde kadın ile erkek arasındaki özel duygusal/cinsel ilişkiler nasıl ele alınmalıdır? Bu ilişkilerin toplumdaki geleneksel evliliklerden nitel ve biçimsel farkı, kadını da erkeği de köleleştiren evlilik kurumundan kopuş nasıl sağlanabilir?

4- Öncü Kadın nasıl örgütlenmelidir? Kadınların Kurtuluşu Hareketinin örgütlenmesi nasıl olmalıdır? Özgün ve özel örgütlülükler gerekli midir?

Bu sorulara sırasıyla özet yanıtlar vermeye çalışalım. Kuşkusuz bu yanıtların derinleştirilmesi, geliştirilmesi, bunun için tartışılması ve tartışılması her zaman gerekecektir.

A- KADIN VE KADRO POLİTİKASI, KADRO EĞİTİMİ

Kadının öncüleşmesi, bağımsız iradesine sahip olabilmesi ve bu iradenin proletaryanın ideolojisiyle özdeşleşmesiyle mümkündür. Dolayısıyla erkeğin öncüleşmesinden farklı ve özgün olarak kadın kadro eğitiminde bağımsız irade, inisiyatif ve yönetim gücü olma noktasında kadın olmaktan kaynaklı özgün zaaf ve yetmezliklerin üzerine gidilmesinde titiz olunması gerekir.

Toplumdaki kadın-erkek ilişkilerinde ve kadın-erkek sorununda billur bir şekilde yansımaları bulan gerici ilişkilerin ve onların şekillendirdiği geleneksel kadın ve erkek kişiliklerinin hem kadın hem de erkek kadro ve üyelerin eğitimi, ideolojik dönüşümü ve yeniden kalıba dökülmesinde deşifre edilmesi, hem genel olarak hem de tek tek bireylerin pratik faaliyetleri içerisinde dışavuran duruşları somutunda eleştirilmesi son derece önemlidir.

Bu noktada, kadın sorunu konusundaki eğitim, tek başına kadınların sorunlarına du-

yarlı kılınması, "devrimcileştirm, özgürleştirm" yanılsamasına girmemeleri ve kendileriyle ideolojik olarak sürekli hesaplaşmalarının sağlanması ile sınırlı olmamalıdır. Kadının duruşu öncü ve motor güç olmakla ve bizzat kadın öncünün erkeklerle ideolojik mücadelesi esası oluşturmakla birlikte; bu sorunun ve çelişkinin diğer yönü olan erkek kadro ve üyelerin merkezi bir politika ve perspektif ekseninde eğitimi, eleştirel ve özeleştirel yaklaşımları da aynı şekilde önemli ve gereklidir. Öncü erkek, erkek egemen zibniyetin tüm kalıntılarından köklü olarak kopmadan, kelimenin gerçek anlamıyla öncüleştiremeyeceğini bilince çıkarmak durumunda. Bu konuda kadınlara "kendi kurtuluşunuz kendi ellerinizde" genel doğrusundan hareketle "biz iktidarımızı kendi ellerimizle teslim etmeyiz" türü yaklaşımlar, şaka, ironi temelinde ortaya konsa da, erkeklerin bu sorunun aslında kendi sorunları olduğu, gerçekte kadın-erkek çelişkisini ifade eden kadın sorununun toplumsal bir sorun olarak erkek sorunu olduğunu kavrayamadıklarının, teorik kabullerine karşın kişiliklerinde ve yaşamlarında özümseyemediklerinin de bir görüntüsüdür.

Öncü kadın, sınıf örgütünde, üstelik onun en ileri müfrezesinde, erkek yoldaşlarıyla omuz omuza örgütleniyor ve faaliyet yürütüyor. Bu "sınıf bakış açısı", çoğu zaman kadına özel ideolojik ve politik eğitimlerin anlamsız, gerici ve bölücü olduğu düşüncesine yol açmaktadır. Halbuki öncüleştirmek için kadının - örgüt içinde örgüt anlamına gelebilecek ayrı, özerk örgütlenmelere ihtiyacı olmamasına ve bunun yanlışlığı açık olmasına karşın- kendini, özgün ideolojik sorunlarını tartışıp çözümler geliştireceği özel eğitim ve tartışma platformlarına ihtiyacı vardır. Bu platformlar, başlıbaşına ayrı bir örgüt olarak değil ama Kadınların Kurtuluşu Hareketi'nin gerçek öncüleri olarak; kadın örgütlenmesi ve kadın kitle çalışması temelinde uzmanlaşmış ve görevlendirilmiş olmasalar dahi, değişik parti organlarında, komitelerinde görev yapan Maoist kadınların esnek örgütlenmeleri olarak anlaşılmalıdır. Bu, kadın kadro ve üye toplantıları, seminerleri, konferansları gibi merkezi biçimler alabilirdiği gibi, lokal, bölgesel eğitim amaçlı çalışmalar ve konferanslar; ve düzenli eğitim platformları şeklinde de ele alınır.

Gene parti platformlarında, komite ve organlarında kadın üye ve kadroların kendini ifade etmesinde, sorumluluk almasında, bağımsız fikirler ve inisiyatifler geliştirmesinde ön açıcı olunması gerekir. Öncü kadın partisinden ayrıcalık istememelidir. Ancak Maoist Komünist Partisi, kadın kadrolar yetiştirmeye, onların yeteneklerini ve kapasitelerini geliştirmeye, onları fikir üretme, fikir ortaya atma, tartışma ve aktif politika yapmaya teşvik etmeye özel önem vermek durumundadır. Özgüveni geliştirilmesi gereken kadının pratiğinde bunu geliştirebilmesinin önü özel politikalarla aşılacak durumundadır. Bu noktada gerek daha ileri kadınların kibirdi, kendini özgürleşmiş, sınıf atlamış gören tepeden bakan yaklaşımları, gerekse de erkeklerin, küçümseyen, ciddiye almayan, kadının ve fikirlerinin bağımsız ve özgün olabileceğine ihtimal dahi vermeyen; sadece örgütsel disiplin gereği "hoşgörü ve küçümseyen bir şefkatle ve koruma duygusuyla" dinleyen, "saygı" gösteren tutumları kesinlikle deşifre edilmek ve mahkum edilmek durumundadır. Kadının da erkek gibi yanlış düşünmek, yanlış fikirler savunmak "hakkı" vardır. Kadının da erkek gibi doğrularında ısrarcı olmak hakkı vardır.

Kadın Kadro Yetiştirilmesi İçin Örgütsel Tedbirler ve Politikalar

Başkalarına güven, önce kendine güveni gerektirir. Kendi ideolojisine güvenen bir parti ve önderlik, kendisine görece zayıf, yanlış, ya da farklı olanları dahil etmekten çekinmez. Kuşkusuz bir partinin ideolojik ve politik olarak en güçlü olduğu dönemler parti üyeliği kriterleri, ilkeleri değişmemekle birlikte, üye alımında "açık kapı politikası" izlemesi; görece zayıfladığı dönemlerde görece daha titiz ve seçici davranması doğal, doğru ve anlaşılardır.

Ancak kabul etmek gerekir ki güven kazanmak ve gelişim, pratik tecrübe içerisinde olur. Hiç yöneticilik yapmayan, yapmamış birinin yönetme yeteneğinden bahsetmek soyut ve yanlış olur. Eline kalem almamış birinin iyi ya da kötü yazı yazdığından bahsedemeyeceğimiz gibi, ilk yazısından iyi bir yazar kalemi beklersek haksızlık etmiş oluruz. Kimse doğuştan iyi bir yönetici, iyi bir yazar, iyi bir politikacı, iyi bir ajitatör, iyi bir örgütçü, iyi bir

asker ya da iyi bir komünist olarak doğmadı. Bunlar pratiğinde geliştirilen özelliklerdir. Özel yetenekler de pratik içerisinde açığa çıkar. Dolayısıyla, iyi yazılara, iyi ajitasyon ve propagandaya, iyi bir örgüte ihtiyacımız var diye, bunları sürekli bu konuda pratiğe girmiş, deneyimli, başarıları ispatlanmış kişilere yaptırırsak, hiçbir yeni kadro, halef, uzman yetiştiremeyiz. Buna karşılık kuşkusuz tüm bu işlerin önderleri, deneyimli, birikimli olanlar olmalıdır; "kadro yetiştiriyoruz" "taze, genç kan taşıyoruz" adı altında kolektife mal olmuş değerlerimiz olan eski kadroları bir kenara, atıl duruma çekmek de söz konusu olamaz.

Genç kadrolar, önderler yetiştirmenin en iyi yolu, onların önderlerle birlikte, onların denetimi ve gözetiminde sorumluluk ve görev almasını, ortak pratik içerisine girmesini sağlamaktır. İnisiyatif ve sorumluluk vermek, inisiyatif kırmayan ideolojik, politik denetimle bu mümkündür. Kuşkusuz bu partide hakim ideoloji ve politikalar, onların gücüne, önder kadroların önderlik kapasitesine güvenle mümkündür.

Kadın kadrolar yetiştirmek için de aynı şey gereklidir. Kadının karar gücü, yönetim gücü olabilmeyi öğrenmesi için sorumluluk alması ve yöneticilik yapması lazım. Aksi taktirde ne başkaları ne de kendisi yapabileceğine güvenmez, deneyimi olmadığı için de zaten ya yapamaz ya da yapıp yapamayacağı hiçbir zaman öğrenilemez.

Bağımsız inisiyatifi gelişen ve özgüven kazanan kadrolar yetiştirmek için çok temel noktalarda ölçülü yardımlar, önerilerle yetinecek sorumluluk ve inisiyatif vermek ve yanlışlarını eleştirirken de ölçülü davranmak, şevkini, güvenini kırmamak önemlidir. Bir toplantıda konuşmaya, fikir belirtmeye cesaret etmek bile birçok kadın için başlı başına problemidir. Konuşması pos bıyıkların altından gülümsemeyle karşılanan kadını kolay kolay öncüleştirmezsiniz. En sıradan, en geri, en yanlış düşünceleri savunan erkeklerin dahi kadından daha ciddiyetle dinlenip dikkate alındığı; "bir fikir" olarak muhatap alındığı yaygın bir gerçektir.

Kuşkusuz tüm bunlar ideolojik sorunlardır. Buna karşılık kadın öncüleştirmesinde ve kadrolaşmasında örgütsel politikalar izlenmeli ve ge-

lişimi, öne açık partili kadınlar yetiştirilmeli; öne çıkanlar daha da ileriye taşınmakta, sorumluluk verilmekte tereddüt edilmemelidir. Kısa vadeli değil, stratejik düşünme bunu gerektirir. Kısa vadede hatalar, yetmezlikler geçici zararlar verebilir. Ama öncüleştiren kadını kazanmak partiye ve geleceğe çok şey kazandırır.

Maoist Komünist Partisi tarihi boyunca kadın kadrolaşması ve öncüleştirmesi için teoride de olsa bir "örgütsel tedbirler" söylemi geliştirmiştir. Bunu genel olarak "aynı kapasite ve yeteneğe sahip erkek ve kadın arasında seçim yapılırken atamaya kadının tercih edilmesi" olarak özetleyebiliriz. Ancak bu salt bir örgütsel yaklaşım boyutuyla ele alındığında hiçbir pratik anlam ifade etmeyen bir yaklaşımdır. Çünkü genel olarak kadro eğitimi, ideolojik eğitim sorunlarına özel bir önemle yaklaşılmadığında, bu anlayışla ya böyle kadınlar kırk yılda bir çıkar, ya da dönüşmemiş ama şumartılmış, kibirli "öncü kadın" tipleriyle karşılaşırız.

Özel politika, hak edilmemiş, altından kalkamayacak görevler ve sorumluluklarla yüklemek; -niyetten bağımsız olarak- politik bir güç haline getirmektense bir "vitrin" gibi ele almak ve arkadan yönetip yönlendirmek; yanlışlarla uzlaşmak, doğru-yanlış "ezileni korumak" adı altında liberal yaklaşımlarla uzlaştırmak anlamına kesinlikle gelmez. Aksine, kadın yanlışları, yetmezliklerinde "acımasızca" kendini eleştirmeli ve de eleştirilmelidir. Ancak bu onu yıkan, güvenini kıran, gerileten zayıflatan bir yöntemle değil; onu güçlendiren bir yöntemle ve güçlendirmek ve birleşmek için yapılmalıdır.

B- İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİ VE KADIN-ERKEK ÇELİŞKİSİ

Kadın-erkek çelişkisi Parti içi iki çizgi mücadelesinin kimi zaman açık, dolaysız konusudur, kimi zaman da dolaylı olarak küçümsenmeyecek bir rol oynar.

Pek çok erkek, kadın tarafından eleştirilmeyi, kadından geri olmayı, kadından talimat almayı kabul edemez. Ama öncü erkek için bu teorik olarak kabul görebilecek bir duruş değildir. Kadın-erkek eşitliğinin, bu konuda erkek-egemen

düşüncenin teorik kabulü, kuşkusuz ideolojik dönüşümü ifade etmiyor. Birçok harekete, yanlış davranışa, yanlış düşünceye yön veren, onun arka planında olan erkeğin bu gerçeği olmasına karşın, erkek bunu kendine dahi ifade etmekten, kabul etmekten imtina eder. Başka deyişle, bir iç muhasebe, özeleştiril tutum ihtiyacı duymaz. Bu anlamıyla gerçekliğinin farkında bile değildir. Tutumlarını, davranışlarını farklı politik, ideolojik açıklamalar ve kılıflarla gerekçelendirmeye çalışır. Bu da ister istemez ideolojik mücadeleyi gerçek zemininde uzaklaştırır; suni çelişiklere, suni sorunlara, tüm parti ortamını etkileyen suni gündemlere yol açar. Meselenin özünü ortaya koymaktan uzak bu yüzeysel yaklaşımlarla çözülmez sorun yumaklarının oluşması kaçınılmazdır. Zira sorun ortaya çıkmadan çözümü de çıkmaz.

İnceltilmiş Erkek Şovenizmi

Şovenizmin politik ve örgütsel olarak komünist partisine katılmış olan erkeklerde, teorik ve açık pratik savunusuyla ortaya çıkması, kuşkusuz alabildiğine bir yozlaşma ve yabancılaşmanın göstergesi olurdu. Öncü erkekte böyle bir tutum bekleyemeyiz. Öncü erkek, kendi gerçekliğini bilince çıkardığı oranda, bilinciyle bunu değiştirir, değiştirecektir. Bu konuda öncü kadının eleştirileri, ideolojik mücadelesi, öncülüğü, pratiği, erkeğin kendisine yönelmesi, iç muhasebeye girmesinde tayin edici önemdedir. Öncü kadın, öncü erkekle yoldaşlaşabilmek için bir savaş ilişkisine girmek, sürekli ideolojik mücadele vermek durumundadır.

Erkeklerin kadınlara ilişkin "önyargıları", küçümsemedikleri kadınsı özellikler; aslında gerçekten de kadının sistemden aldığı geleneksel kadın kişiliğinin özellikleridir. Erkek egemen zihniyet budur zaten. Erkek egemen zihniyet kadını hiçleştirilmiş sonra da kadına sen bir biçsin demiştir. Dolayısıyla kadının bu tür yaklaşımlara ilkel tepkiler göstermesinin, muhasebesiz karşı çıkışlarının, kendisini pürü pak gösterme çabasının bir anlamı yoktur. Kadının gerçekten de bir çok yetmezliği var. Buna karşılık bu yetmezlikler öncü açısından küçümsemenin, statüko olarak kabul etmenin vesilesi olamaz. Öncünün bu konuda diyalektik ve tarihsel materyalist bir yaklaşımı, Maoist bir ideolojik perspektifi vardır. Tam hak eşitliği, emeğe ve insana saygı ve sevgi, değişim ve dönüşüm, eleştiri ve özeleştiride yoldaşça birlik hem kadının hem de erkeğin

geleneksel özelliklerini değiştirmenin olmazsa olmaz ölçüleridir. Örgütsel, politik, ideolojik sorunlarda ve politikalarda cins ayrımcılığına kesinlikle ama kesinlikle müsaade edilemez. Bu cins ayrımcılığı ve cins baskısı çoğu zaman oldukça inceltilmiş biçimleriyle ortaya çıkar. Ama belirttiğimiz gibi zaman zaman, partiye politik ve örgütsel olarak katılan ancak ideolojik olarak henüz katılmamış erkeklerde en kaba, en gerici, feodal ve aleni biçimlerle ortaya çıktığı da görülmemiştir. Hatta bunun kadına yönelik şiddet, hakaret ve cinsel taciz boyutları alabilmesi dahi söz konusu olabilmıştır.

Cins ayrımcılığı, atamalarda, eleştirilerde, örgütsel disiplinin uygulanmasında, söz hakkı ve karar mekanizmalarında, eylemlerde, görevlendirmelerde, sorumluluk verirken duyulan güvende... bir çok noktada çok ince bir şekilde kendisini gösterir. Hatta ajitasyon propaganda, örgütlenme çalışmalarında dahi kadınla erkek arasında ayrımcılık söz konusu olabiliyor. Örneğin bir kadro, bir parti komitesinden üst komiteye birini çekerken, kadının ideolojik, politik, örgütsel pratiği ve tecrübesini tartma ihtiyacı bile duymadan erkeği çekebiliyor. Ve daha sonra kadın devrimciden faaliyetinde o erkeğe yardımcı olmasını, birlikte çalışmasını, politikalar ve kararlarda önerilerde bulunmasını isteyebiliyor; yani yetkisiz sorumluluk verebiliyor. Ve hiç farkında olmadan girdiği bu cins ayrımcısı (erkek-şoven) tutumunu "görev" reddedilerek eleştirildiğinde bu sorun üzerine hiç kafa yormamış olduğunu, kadının varlığını dahi unutmuş olduğunu sizinle birlikte fark edebiliyor. Açıklamasını, kadının profesyonelleşmesi daha zor olurdu, rahat dolaşamazdı, diye yapabiliyor.

Bunlar, üzerinde düşünülmezse, üstüne gidilmezse, hiç fark edilmeden doğallığında sürüp gidebilecek erkek şoven tutumlardır. Öncü erkek, kadını öncüleştirmeye, profesyonelleştirmeye gereği, ihtiyacı dahi duymuyor. Kadın, farkında olsun olmasın, onun için, ne kadar büyük katkıları, yetenekleri olursa olsun, onun iktidarını güçlendiren bir "yardımcı güç"tür. Kadından her türlü pratik, fedakarlık bekleniyor; ancak kendi eylemi hakkında söz, karar, iktidar yetkisi kadına gereksiz görülüyor.

Hiçbir erkeğe inisiyatif ve yetki vermeden sorumluluk veremezsiniz. Ancak kadın yönetilmeye, karşılıksız ve emeğine yabancı hizmet etmeye, kendini adanmaya alıştırılmıştır. Kadında iktidar hırsı, kariyer hırsı, kendini dayatma, an-

cak geleneksel kadını ilkelce eleştirmeye başladığında görülür. Kadın, bağımsız bir birey olarak hesaba katılmamaya, ister özel ilişkisi, eşi, sevgilisi, ağabeyi, babası olsun, ister arkadaşı/yoldaşı olan bir üstü olsun; erkekle birlikte, onun tamamlayıcı olarak ele alınmaya; hep gölgede kalmaya ve bırakılmaya alıştırılmıştır.

Kadının İkellilikleri

Bu duruma karşı çıkan, isyan eden, eleştiren devrimci kadın, her şeyden önce iddia sahibi olabilmesi ve iddialarının arkasında durabilmesi gerekir. Boş, ilkel karşı çıkışlarla gerçekte sahip olduğu yetmezlikleri gizleyip, kendini geliştirmek, değiştirmek, dönüştürmek, gerçek iddialarının sahibi bir özne olamadan kendini burçınca "cins ayrımcılığına karşı olmak" adına dayatan, hak etmediği imtiyaz isteyen kadın kişiliğine kesinlikle ne kadın ne erkek devrimciler prim vermemelidir. Bu kişilik, parti içerisinde de ideolojik mücadele yerine, politik, örgütsel olarak egemen olma, yani kariyer, iktidar mücadelesi verir. Bu, parti içi iki çizgi mücadelesinde Hocacı yönteme denk düşer ve panzehiri Maoist yöntemi kavrayıp uygulamaktır.

Kıscası, iki çizgi mücadelesinde doğruları berraklaştıran, çözümleyici ve ilkelde ve amaçta net bir ideolojik duruş; sadece ve sadece emeği, insanı ve Maoist ilke ve yöntemleri temel alan bir duruş; özeleştiril ve eleştiril, sorgulayan bir duruş; tek kriter olarak ideolojiyi ve onun yön verdiği politik çizgiyi alan bir duruşla, iki çizgi mücadelesinde doğru yöntem tutturulabilir ve kadın-erkek ilişkisi de bu sürekli hesaplaşma içerisinde kadını ve erkeği özgürleştirecek, öncüleştirecek, yoldaşlaştıracak şekilde çözülebilir.

İktidar Mücadelesi

Parti içerisinde farklı ideolojik dokulara karşılık gelen farklı görüşler yani farklı çizgilerin olması eşyanın doğası gereğidir. Parti içi iki çizgi mücadelesi kaçınılmazdır. Buna karşılık her partide varolan bu nesnel durumun nasıl ve hangi yöntemlerle ele alındığı önemlidir. Kimi örgütlerde farklı çizgiler gruplaşır, klikleşir ve gruplar ve klikler arasındaki ideolojik mücadele, partide yönetimi, örgütsel önderliği, gerçekte iktidarı ele geçirmeye dönük politik mücadele şeklinde seyreder. Burjuva partilerde dahi klikleşme tüzüklerine göre yasal değildir ancak burjuva siyaset tarzında olağan ve meşrudur. Bu politik mücadele genellikle hile, entrika, gizlilik

gibi kapalı, kirtli yöntemler izler.

Komünist partilerinde burjuva siyaset tarzına hiç düşülmez diye bir şey yok kuşkusuz. Amaca yabancılaşma, aracı amaçlaştırma, kariyerizm, iktidar hırsı, bencil bireycilik, partide farklı görüşleri, görüş sahiplerinin tasfiyesini gerektiren bir yıkıcı, sektör yaklaşımı ele almanın ideolojik arka planıdır. Yoldaşça birlik, eleştiri kültüründen, ideolojik güven ve özgüvenden ve aslolanın ideolojik hakimiyet olduğunu, ideolojik ve kültürel dönüşüm, katılım, birlik olmadan sağlanacak bir politik iktidarı, örgütsel gücün kof ve yıktılmaya mahkum olduğu kadar amaca yabancı olduğunu görmekten uzak bir yaklaşımdır. Farklı görüşleri doğruları berraklaşmasının ve ilerlemenin, gelişimin motoru olarak görece bir bilimsel diyalektik bakış açısı olmayınca, farklı görüşler, benmerkezci ve sektör bir tutumla da yüksek birliğin aracı değil statükonun, mevcut birliğin dinamiti, yıkıcılık gibi görülür. İktidarda olanın bu monolitik bakış açısının aynısına muhalefet de sahipse, bilimsel bir muhalefet söz konusu değilse, böyle bir örgütsel birliğin gerçek anlamıyla örgüt olabildiğinden dahi söz edilemez.

Üstelik iki çizgi mücadelesi, partili mücadelenin her anında farklı fikirler arasındaki mücadeledir. Yukarıdaki gibi Hocacı, monolitik bir parti ve iki çizgi mücadelesi bilinci, farklı görüşlere tahammülsüzlük, bastırma, anti-demokratiklik ve darbecilik, anarşizm gibi birçok hastalığı ve uygulamayı çoğunluk veya azınlıkta kalma durumuna göre gündeme getirir. Ayrılcı bir kültür, gelişimi ve ilerlemeyi engelleyen bir tasfiyecilik; politikasızlığı ve ideolojik yabancılaşmayı; geriye dönüşleri ören; eleştiri/özeleştiriye dar rekabet ve burjuva hesaplaşmalara çeviren bir çürüme çıkar ortaya.

İki çizgi mücadelesini kavrayışta bu sapma, kadın-erkek ilişkisi boyutunda özgünlüklerle gündeme gelebilir. Kadın ile erkek ilişkisi doğru ideolojik mücadele yöntemleriyle ele alınmadığında; kadın ya da erkeğin ideolojik değişim ve dönüşümü, ikna, ideolojik eğitim, eleştiri-özeleştir mekanizmalarıyla sağlanmadığında; ilişki egemen olan ile ezilen arasında bir dar rekabetçi, burjuva tarzda bir iktidar mücadelesi şeklinde kendisini gösterir. Üstelik bu iktidar mücadelesi, ya erkeğin gerici gelenekçi darlıkları ve şovenizmiyle veya kadının ikellilikleri, ilkel rekabetçi çıkışlarıyla parti içi iktidar mücadelesi boyutu alabileceği gibi; çoğu zaman kadını

böylesi bir mücadelede özne değil nesne (iktidar nesnesi) haline düşürür ve kadını iradesizleştirir. Kadın üzerinde iktidarı, parti içinde iktidarı ele geçirmenin bir aracı olarak ele alır.

İnceltilmiş erkek şovenizmiyle erkek, diğer erkeklerin farklı görüşlerine karşı kadının farklı görüşlerine karşı olduğundan daha tahammüllüdür. Daha doğru deyişle erkekler erkek arasında politik iktidar mücadelesi, burjuva siyaset tarzıyla rekabet daha kabul edilebilir ve olağan bir durumdur. Bu şartlar altında kadının bağımsız çizgisi ve siyasal duruşu ile birleşen erkek, kadın üzerinde "iktidar", hakimiyet kurduğunu düşünürken; karşı fikre sahip erkek, kadını değil, erkeği bir hasım olarak görür ve ciddiye alır. Kadına, sahip olamadığı ancak üzerinde iktidar kurmak istediği bir nesne gözüyle bakar, düşmanlaşır. Böylesi bir siyaset tarzının ve ideolojik duruşun hakim olduğu bir atmosferde kadının erkeğe yoldaşlaşması neredeyse imkansızdır. Çünkü birleştiği yoldaşlarınca köleleştirilmek istenirken, o somut durumda birleşmediklerince asla birleşilemeyecek düşman ilan edilir. Birlik ve bütünlüğe de düşmanlaşma kadar yanılsamalıdır. Çünkü kadın üzerinde sürekli ve her konuda ideolojik hegemonyasını kuramadığında, "birlik" in oportünistliği, birlikteki pragmatizm, gerçekte kadının bağımsız bir özne olarak görülmediği açığa çıkar: erkek kadının en ufak bir "itaatsizliğine" tahammül edemez.

Kadın, çok sağlam, çok güçlü, kendi bağımsız iradesine sahip gerçek bir özne olmadıkça, iradesizleştirilmekten, iktidar nesnesi haline getirilmekten kendisini kurtaramaz. Kadın, bu konuda erkek yoldaşlarına karşı yoldaşlaşma hedefli sürekli bir ideolojik mücadele yürütmeyip onların ideolojik dönüşümüne ne liberal, faydacı tutumlara ne de sekter, ayrılıkçı ve rekabetçi tutumlara düşmeden öncülük etmezse, bu çelişki çözülemez, bu durum aşılamaz. Buna karşılık bu ideolojik ve politik mücadeleler ve üstelik daha inceltilmiş, daha derin ve karmaşık noktalarda kadın erkek çelişkisinin kaba değil, ayrıntısal, kalıntı şeklindeki bu boyutlarında da pratik deneyim içerisinde gelişen ve değişen kadın; öncülük, kültür devrimlerinin son halkasına da öncülük edebilecek kapasiteye, siyasi iktidar yürütme kapasitesine ve ideolojik duruşa kavuşur.

Kadın ile erkek arasındaki "iktidar" sorunu; efendi-köle ilişkisi, kadının öncüleştirmesinde can alıcı sorunlardan biridir. Kadın ile erkeğin yoldaşlaşması, geleceğin özgür kadın ve erkek ilişkilerini temsil gücünü yakalayabilmeleri anlamına gelir. Bunun genel anlamda zorluğundan ve karşısındaki kültürel ve ideolojik engellerden sözettik. Burada kadın-erkek ilişkilerinin özel bir boyutunu da vurgulamak gerekiyor: Zira yukarıda "iktidar mücadelesi" başlığı altında verdiğimiz sorunlar, kadın, erkek yoldaşlarından birisi ile özel bir ilişkiye sahip olduğunda çok daha ciddi ve karmaşık boyutlar alabiliyor. Bu ilişki, feodal akrabalık ilişkisi olabileceği gibi bireysel cinsel aşk da olabilir.

Özel mülkiyet toplumu, kadın ile erkek arasındaki bireysel cinsel aşk ilişkisini, maddi temeli cinsellik olan özel duygusal birlikteliği "evlilik" kurumu içerisinde örgütleyegelmiş ve bu kurumu temel direklerinden biri olarak tanımlamış, içeriklendirmiştir.

Çalışmamızın önceki bölümlerinde evlilik kurumu, aile ve kadın üzerinde özel olarak durmuştuk. Şimdi sadece, komünistlerin bireysel cinsel aşk ilişkilerini, geleneksel toplum yapısı, kültür ve alışkanlıklarıyla şekillendirmelerinin ve dolayısıyla bu ilişkileri aynı şekilde "evlilik" olarak tanımlayıp örgütlemelerinin; "toplumun değer yargılarını zedelememek, halkın değerlerine ters düşmemek" popülist söylemleriyle dahi açıklanamayacak şekilde Maoist komünist ideolojiye yabancı bir şekillenme ve ideolojik duruşun ifadesi olduğunu vurgulamak istiyoruz. Bu noktadaki yanlış anlayışlar ve proleter dışı tutumlar, açık ki son derece tahripkar olabilmektedir.

Maoist Komünist Partisi I. Kongresi'nde, tarihinde parti gündemini dahi meşgul edebilecek suni sorunlara yol açan; birçok militanın düzeni-çileşmesine, önce "evlilik" ve dolayısıyla çocuk sahibi olmak suretiyle "aile" kurumu içerisine girerek düzenle yeniden politik ve ekonomik bağlar kumasına ve partiden ve mücadeleden koparak düzene entegrasyonuna sebep olan bu ilişkileri değerlendirmeye tabi tutmuştur. Böylesi sorunlar ve değerlendirmelerin ardından birçok devrimci parti ve örgütün, özellikle de savaş örgütlerinin sorunun çözümü için örgütsel ted-

C- BİREYSEL CİNSEL AŞK

birler almaya ve kadın ile erkek arasında bireysel cinsel aşk ilişkisini, cinsel ilişkiyi ("evliliği yasaklama" şeklinde) yasaklama yoluna gittiği bir sır değil. Ancak çok iyi bilinmelidir ki bir çelişki yok sayılarak ya da bastırılarak çözülemez. Kadın ile erkeğin arasındaki ilişki ve etkileşim engellenerek kadın erkek yoldaşlaşması da, doğru temelde bireysel cinsel aşk ilişkileri de; kısacası özgür toplumun özgür kadını, özgür erkeği ve özgür kadın-erkek ilişkisi de yaratılamaz.

Maoist Komünist Partisi'nin kadın-erkek çelişkisinin çözümüne ve insanların ideolojik, kültürel değişim ve dönüşümüne ilişkin; çelişki yasasını felsefi kavrayışının doğal sonucu olan kavrayışı ve çizgisiyle ortaya koyduğu değerlendirmeyi, Kongrenin tanıtıldığı uluslararası sempozyum konuşmasından doğrudan alıntıyla özetleyelim:

"Kongremiz Maoist komünist kadın kadrolar ve onların öncülüğünde geliştirilecek ve komünizme kadar sürdürülecek kadının kurtuluşu hareketini hem bugün kadınlara demokratik hareketi içerisinde zincirlerini kopararak devrimci enerjilerinin açığa çıkarılması hem de sosyalizm sonrası nihai zafere ilerlenilmesinin tayin edici olabilecek teminatı ve araçlarından biri olarak görmektedir.

Kongremiz bu bilinçten hareketle saflarımızdaki kadın-erkek ilişkilerini de bir değerlendirmeye tabi tutmuş ve bu ilişkilerin özellikle de ikili özel ilişkilerin önemli oranda burjuva feodal ideoloji ve kültürün etkisi altında olduğu sonucuna varmıştır:

"Evliliklerde" ideolojik, siyasi birliktelik temeli üzerinde sosyal, kültürel ve örgütsel duruşların uyumluluğu ancak cinsler arasında özgür ve eşit bir ilişkinin zemini olabilir. Karşılıklı paylaşım ve çok yönlü ortaklaşma, yani ortak düşünme ortak üretim zemininde bir ilişki ile kadın ile erkek arasındaki çelişki komünist insan ilişkilerini inşa temelinde çözülebildiği oranda özgür bir kadın-erkek ilişkisinden ve doğru bir "evlilik" anlayışından bahsedilebilir. Buna karşılık partimiz saflarındaki "evliliklerde" komünist ilişkiler kadın ve erkek arasındaki çelişkilerin çözülmesi ve yabancılaşmanın kırılması ve yeni kültürün inşası ölçütleri baz alınmıyordu. Tam tersine sosyal, siyasi ve örgütsel statüleri arasında uçurum olan kişilerin geleneksel tarz evlilikleriyle evlilik kurumu ve dolayısıyla

giderek düzençilik yeniden üretiliyor ve ilişkiler ilerleten değil, geriletken, proleterleştirilen değil, düzene yeniden bağlayan üreten değil, tüketen, mülkiyetçiliği bireyci bencilliği yeniden üreten araçlar oluyordu. Örneğin bir parti kadrosunun geleneksel bir ev kadını ile evliliği yadırganmıyor, karşılıklı bir sosyal ve siyasal paylaşım ve üretim zemininde olmayan ilişkinin sahneliği ve "evlilikle" örülen efendi-köle ilişkisi görülmüyordu. "Evlilikler salt maddi temeli olan cinsellik üzerinde inşa ediliyor; komünistlerin insanın insana yabancılaşmasının kırılması hedefinden sapılıyor; sosyal bir varlık olarak emek ve paylaşım zemininde gelişen, insanlığın yeni kültürü değil, geleneksel feodal ve ya burjuva insan ilişkisi ve evlilik kültürü yaşatılıyordu.

Salt cinsellikle temellendirilen bir evliliğin özünün hayvani cinsel ihtiyacı karşılamaktan öteye geçmeyeceği ve komünistlerin insan ilişkisi olamayacağı açıktır. Kadın ve erkek komünistlerin ilişkisi komünistlerin özgür insan ilişkileri bilincinin en billur biçimi ve görüngüsü modeli olabilmelidir. Kaldı ki salt cinsellik üzerinde yükselen birlikte yaşamın siyasi paylaşım ve üretimin olmadığı bir "evlilik" ilişkisi ne yürür ne de devrimci bir ilişkiyi geliştirir. Tam tersine bu tür ilişkiler kişileri daha da geriletir. Böylesi evlilik ilişkileri düzen içidir. Burjuva feodal insan ilişkilerini yeniden üretir. Profesyonel devrimci ya da gerilla da olsalar, siyasi ve örgütsel konum bakımından aralarında ciddi farklar olan kişilerin "evlilik" ilişkisi de eşitlerin özgür ilişkisi olamaz. Özellikle de kadının aleyhine köleliği, bağımlılığı pekiştirir. Erkeğin lehine kadın üzerinde siyasi iktidar ilişkisini güçlendirir. Her ikisini de köleleştirir.

Kısacası geleneksel evlilik kurumu kuşkusuz komünistlerin sahiplenip savunacağı bir ilişki olamaz. Kadın ile erkeği birbirinin mülkü olarak kavrayan ve özellikle de kadın başta olmak üzere her ikisini de köleleştiren geleneksel evliliklere ister burjuva ister feodal ahlak temelinde olsun karşı çıkılmalıdır. Bu konudaki yanlış çizgi ve kavrayışların kadın militanların ideolojik ve politik olarak yeterince gelişmemesinin temel sebeplerinden biri olduğu ve önemli bir politik güç ve savaş gücü olarak kadını etkisizleştirdiği, kadın özgürleşmesinin önünde set oluşturduğu özel olarak anlaşılmak durumundadır. Aile ve evlilik ku-

rumu komünistlerin yıkmak istedikleri özel mülkiyet sisteminin en temel hücreleridir. Bu kavrayışın parti güçlerinde hakim hale gelmemiş olması son derece ciddi bir ideolojik sorundur ve gerek kadın kadrolarının yetişmesinin önünde gerekse de kadro üye ve militanların ideolojik duruşlarının daha da keskinleşmesinin önünde ciddi engeller oluşturmuş, örgütsel zararlar da vermiştir.”

D- ÖRGÜTLENME VE KADINLARIN KURTULUŞU HAREKETİ

Kadınların Kurtuluşu Hareketi: Bir Kadın Partisi Mi?

Kadınların Kurtuluşu Hareketi'nin İnsanlığın Kurtuluşu Hareketi olduğu defalarca vurguladık. İnsanlığın kurtuluşu davasının öncüsü ve gerçek savunucusu olan enternasyonal proletarya, cinsiyete, milliyete göre değil, proleter dünya devrimi

“Evliliklerde” ideolojik siyasi birliktelik temeli üzerinde sosyal kültürel ve örgütsel duruşların uyumluluğu ancak cinsler arasında özgür ve eşit bir ilişkinin zemini olabilir. Karşılıklı paylaşım ve çok yönlü ortaklaşma, yani ortak düşünme ortak üretim zemininde bir ilişki ile kadın ile erkek arasındaki çelişki komünist insan ilişkilerini inşa temelinde çözülebildiği oranda özgür bir kadın-erkek ilişkisinden ve doğru bir “evlilik” anlayışından bahsedilebilir.

için kendi bulunduğu siyasal coğrafyada devrime öncülük etme ve örgütlenme görevini yerine getirmek amacıyla siyasal coğrafyaya göre örgütlenir. Bu anlamıyla Kadınların Kurtuluşu Hareketi'nin öncülerinin de, daha doğru deyişle Maoist Öncü Kadınların da örgütleneceği ve mücadelesini yürüteceği en ileri örgüt, öncü müfreze, Maoist Komünist Partisi'dir. Ancak proletaryanın öncü müfrezesiyle sınıfsız, sömürsüz bir toplum mücadelesi yürütülebilir. Parti ve ideoloji tayin edicidir. Kadınların Kurtuluşu da ancak Maoist toplumsal projeye gerçekleştirilebilir.

Bu sebeple Maoist kadınların, Öncü Kadının aynı örgütlenmesi, kurtuluş ve özgürlüğü, çözümü örgütlenmez; aksine bu çözümün yolunun olmaması olmaz öncü güçlerinin; kadın-erkek Maoist komünistlerin; güçlerini böler, zayıflatır. Kadın-erkek çelişkisi tüm çelişkiler gibi karşıtların birliği ve mücadelesi temelinde çözülecektir. Dolayısıyla özgürlükleri birbirine kilitli bu iki insan cinsinin arasındaki çelişki, antagonist olmayan yöntemlerle, birlik-mücadele-daha yüksek seviyede

birlik temelinde, sınıf mücadelesinin ve toplumsal devrimlerin pratiği içerisinde kültür devrimleriyle çözülebilir ve çözülecektir.

Kadınların Kurtuluşu Hareketi, Maoist bir harekettir. Maoist kadınların önderliğinde, Maoist Komünist Partisi'nin içi dahil tüm toplumsal platformlarda süren ve komünizme dek sürecektir olan ideolojik bir harekettir. Bu ideolojik hareket, ne ayrı partidir, ne de parti içinde bir ektir; aksine parti ideolojisinin, Maoist ideolojinin billur temsili olmak durumundadır. Zira ancak Maoist ideoloji kurtuluşun ve gerçek özgürleşmenin silahı olabilir.

Kuşkusuz Kadınların Kurtuluşu Hareketi, her somut durumda, komünizme dek aşamalı ve kesintisiz devrimlerin her bir aşamasında somut politik ve örgütsel biçimler alır. Bu genel hareketin özel politik ve örgütsel biçimleri, Kadınların Kurtuluşu Hare-

keti'nin, Maoist ideolojinin yön verdiği politik çizginin, öncü Maoist kadınların önderliğinde kitle hareketleri şeklinde toplumsal politik yaşamda maddi güç haline almasıdır. Bu, Maoist Komünist Partisi ön-

derliğinde Yeni Demokratik Devrim sürecinde bir yeni demokratik hareket, kadınların kitlese demokratik mücadele hareketi olarak halk sınıf ve tabakalarından kadınların politik kitle örgütü olurken; Yeni Demokratik Cumhuriyet koşullarında bir sosyalist hareket biçimini alır; giderek komünizme doğru ilerleyişte Kültür Devrimlerinin, özgün, özel bir hareketine dönüşür. Tümünde kadın kitle inisiyatifini harekete geçirirken, kadını ve toplumu değiştirip dönüştürmek hedefine kilitli; Maoist iktidar (iktidarsızlaşma) bilinciyle donanmış Maoist kadının öncülüğünde kadın kitlelerin siyasi iktidar yürütme gücünü açığa çıkarmanın ve yeni demokrasi ve sosyalizm koşullarında da politikaya aktif ve canlı katılımı komünizme yürümenin aracı olarak işlev görür.

Sonuç Olarak:

Bugün öncü kadının önünde geleneksel kadın kişiliğinden koparak ideolojik dönüşümünü sınıf mücadelesi pratiği içerisinde geliştirmek ve öncü kadın modelini canlı ve somut bir gerçeklik olarak ortaya koymak; sürekli değişim, iç hesaplaşma,

sürekli ideolojik mücadele perspektifinden bir andahi sapmamak en önemli görevlerden biridir.

Kadın, Maoist Komünist Partisi'yle öncüleştirebilir. Öncüleştikçe toplumdaki tüm halk sınıf ve tabakalarından kadınları da toplumsal devrime, kadının ve insanlığın kurtuluşu için mücadeleye ve o mücadelenin somut politik ve örgütsel biçimlerine katmanın önemli bir aracı olarak Kadınların Kurtuluşu Hareketi'nin bugünkü halkasını inşa etmeli, örgütlemelidir.

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN ÖNEMLİ TARİHSEL SORUNLARINDAN BİRİ OLARAK;

AVRUPA MERKEZCİLİK!

Ön açıklama: Yayınımız ideolojik sorunların geniş kitlelerce paylaşılması, tartışılması ve doğru sentezlere ulaşılmasına özel bir önem vermektedir. Bu amaçla elimize geçen MLM belgeleri imkanlar dahilinde yayımlamaktayız. Bu sayımızda da Maoist Komünist Partisi'nin çıkardığı "İdeoloji; Marksizm-Leninizm-Maoizm" adlı kitabın bir bölümünü yayımlamayı devrimci bir görev bildik.

Avrupa merkezci görüş açısı, başından beri dünya komünist hareketinin önemli bir problemiydi. Komünist hareketin tarihinde bu problem ciddi tartışmalara da vesile olmuştur. Marks-Engels'in teorisi bilimseldi. Dayandıkları kaynaklar doğduğu yer ile de ilişkiliydi. Batıda sanayi devrimleri güçlü bir işçi sınıfı yaratmıştı. Coşkun bir devrimci dalga Avrupa'nın gerçeğiydi. Marks-Engels strateji ve taktiklerini, öngörülerini bu objektif durum zemininde ifade etmişlerdi. Kapitalizmin emperyalizm aşamasında, başka gerçekler ortaya çıkmıştı. Mesela, Avrupa önceki gibi hiçte devrimin odağı değildi. Devrim hiçte öngörüldüğü gibi, Avrupa'da gerçekleşmemişti.

Yoldaş Mao'nun, Sovyet ders kitabı, siyasal iktisat üzerine notlarında söylediği gibi, **"Devrim kapitalist üretkenlik düzeyleri yüksek ve proletaryanın çok olduğu batı ülkelerinde değil de, kapitalist üretkenlik düzeyinin görece düşük ve proletaryanın görece küçük olduğu doğu ülkelerinde (örneğin Rusya ve Çin'de) başarılı."** (SE. & Sf. 151)

Koşullarla birlikte gündeme gelen değişikliklerle ilgiliydi bu... 18-19. yüzyılda devrimin

odak noktası gerçekten de Avrupa idi. Emperyalizm aşamasında odak değişti. Artık odak doğu idi. Revizyonizm Marksizm'i sözde savunma adına bu gerçeğe meydan okudu. Ezilen ülkelerde proletarya ve halkların mücadelesine saldırdı. Lenin bu saldırıyı püskürtüp, Menşevizmi deşifre etmeseydi, Ekim devrimine çıkamazdı. 2. Enternasyonal'in revizyonist üretici güçler teorisi aşılmasaydı devrime cüret bile edilemezdi. Proleter devrimine cüret etme ve zaferini yüksek kapitalist gelişme seviyesine kilitleyen revizyonizmi, Lenin, emperyalizm gerçeğini tahlil ederek mahkum etti. Devrimin emperyalizmin zayıf halkalarında patlayacağına işaret etti. Ekim ve Çin devrimleri bu gerçeği ispatladı. Ve yine ispatlanmıştı ki; sadece objektif koşulların elverişliliği yetmez, hayata bilinçli müdahale silahlı komünist partisi gibi subjektif faktörde önemli bir husustu. Mao'nun dediği gibi Hindistan da zayıf bir halkaydı. Ancak, Çin gibi birçok emperyalistin değil, İngilizlerin sömürgesiydi. Bu farklılığın yanı sıra, Hindistan'da proletarya partisi halk kitlelerine önderlikte inisiyatifi ele geçirememişti. Proletarya devrimi bu durumdan ötürü gerçekleştirilememiş-

ti. Mao'nun da vurguladığı gibi, yüzlerce yıllık tarihi ve birikimiyle, gaspçılığının bazı küçük kırıntıları işçileri aldatmak için sunabilme avantajıyla, batı burjuvazisi işçi sınıfını zehirleyebiliyor, küçük bir ayrıcalıklı tabaka yaratabiliyordu. Lenin yoldaşa dahil komünist harekette, "bir ülke ne kadar geri olursa, kapitalizmden sosyalizme geçiş o kadar güç olur" anlayışı yaygındı.

Başkan Mao şöyle diyordu: "**Bugün bu iddia doğru görünmemektedir. Aslında, ekonomi ne kadar geri olursa geçiş o kadar daha az zordur, çünkü halk ne kadar yoksul olursa, devrimi o kadar çok ister. Batının kapitalist ülkelerinde istihdam ve ücret düzeyi görece daha yüksektir. Bu ülkelerdeki işçiler burjuvaziden derin bir şekilde etkilendiklerinden, sosyalist dönüşümü tamamlamak o kadar kolay olmasa gerekir. Ayrıca, makineleşme derecesi yüksek olduğundan başarılı bir devrimden sonra başlıca sorun makineleşmek değil, halkı dönüştürmek olacaktır.**" (SE. 6. Sf. 167)

Skolastik-akademik tartışmalara rağmen pratik gerçekler Mao'yu ispatladı. Emperyalist sözcüler, işçi hareketinin nasıl saptırılabilineceğini, pragmatist felsefeleriyle 1890'lı yıllarda seslendirmişlerdi. Cecil Rhodes (İngiliz emperyalizmi sözcülerinden) 1895'te diyordu ki: "**Birleşik krallığı (...) kanlı bir iç savaştan kurtarmak için (...) yeni topraklar fethetmek zorundayız. (...) imparatorluk bir ekmek ve yağ sorunudur. İç savaşı bertaraf etmek istiyorsanız, emperyalist olmanız gerekir.**" (Alıntıyı yapan Lenin, Emperyalizm Sf. 102)

Rhodes, "ekmek" diye haykıran öfkeli işçilerin hiddetinden emperyalizmden kurtulabilineceği düşüncesindedir. Yeni pazarlar edinme ile sağlanacak gasptan verilecek küçük bir rüşvetle, işçi hareketinin yatıştırılabilineceğini, bunun için "emperyalizmin önemi-ne eskisinden daha çok inandığını" söylemektedir. Emperyalizmin, batı işçi hareketi üzerindeki tahribatıyla Engels ilgilendi. Engels'in Marks'a mektubundan, emperyalizm adlı eserinde Lenin de bahsetmektedir. Engels özetle diyordu ki; İngiliz proletaryası gitgide burjuvalaşıyor. İngiliz burjuvazisi "burjuva aristokrasi", "burjuva proletaryaya sahip olmayı

amaçlamaktadır. Elbette, bütün dünyayı sömürmekte olan bir ulus açısından, bu, bir dereceye kadar mantıktır." Kısacası, Rhodes'der boş konuşmuyordu. Emperyalistler, işçi sınıfı içinde bazılarını satın alıyor, ayrıcalıklı ve yönetilmeye razı bir tabaka yaratıyor. Engels'in deyimiyle, "berbat İngiliz sendikaları" bunu ifade ediyorlardı. Engels, 1882 yılında Kautsky'e mektubunda diyordu ki; "işçilere gelince, onlarla birlikte İngiltere'nin sömürgeler ve dünya pazarı üzerindeki tehditinden gönül rahatlığı içinde yararlanmaktadır." İlk emperyalist devlet olma avantajıyla, İngiltere işçi hareketinin nasıl yozlaştırılabilineceğinin örneği oldu. Devrimci-diri işçi hareketi saptırıldı. Komünist devrimci dalga di-be vurdu. Amerika örneği de aynıydı. Diğer emperyalist ülkelerde de aynı gerçek yaşandı. Sözde işçi partileri, emperyalizmin aleti haline geldiler. Bu gerçekleri izah ederken yoldaş Lenin Ekim devriminden sonra bile, Avrupa proletaryasına ve oradan gelecek devrime inanmaya devam ediyordu. Sosyalizm ve savaş eserinde "onlar mutlaka yardımımıza gelecekler" diyordu. 3. Enternasyonal bu dönemler oluşmuştu.

Beklenen olmadı. Bu konularda, 3. Enternasyonal içinde ciddi tartışmalar vardı. Avrupa merkeziliğine karşı oryantalizm, ulusal solculuk gibi hatalara sahip önemli itirazlar mevcuttu.

1922 tarihli Komünist Enternasyonal 4. Kongresi tartışmalarında bu itirazlar seslendiriliyordu. Enternasyonal'in doğu meselesi üzerine tartışmaya ayırdığı "kısıtlı zamana" tepki gösteren Hindistan delegesi Roy özetle diyordu; Enternasyonal, sömürge, yarı-sömürgelerdeki hareketleri geliştirmeyi, "yakın bağlar kurmayı ihmal etmiştir." Komünist Enternasyonal 2. Kongresi, ezilen ülkelerdeki milli hareketi nesnel olarak devrimci bir savaş olarak görmüştü. Oysa doğu çok karmaşıktır. "**Toplumsal gelişme düzeyleri çok çeşitli, siyasi-sanayi durumları (...) farklıydı (...) Bu meseleyi genel bir mesele olarak çözebileceğimizi sanıyorduk. Bu, yanlış bir görüştü. (...) Bugün artık doğu ülkelerinin (...) bağdaşık bir birimmiş gibi ele alınamayacağını hepimiz biliyoruz. (...) Batı ülkelerindeki hareketin toplumsal niteliği, mücadele açısından**

aynıdır. Oysa doğuda durum farklıdır."

Bu ayrımları kendince analiz eden Roy, Türkiye için şu sonuca varıyordu: Ekonomi, feodal, ataerkil sisteme bağlıdır. Milli mücadele orada *"siyasi anlamda millet olma duygusunu geliştirmeye yetmez. Önderliği üstlenecek bir burjuvazi yok. Bu açıdan bir milli mücadele oluşamaz. Miyadını doldurmuş geri toplum biçimlerine karşı ayaklanıyorsa burjuvazi devrimci bir etken olabilir. Durum böyle değildir. Mücadeleye önderlik eden burjuvazi feodalizme karşı değildir. Zayıf burjuvazinin kendisini ezen burjuvaziyle bir rekabetidir söz konusu olan. Ve olan da feodal-askeri zümrenin emperyalist kapitalizmle uzlaşma yönelimidir. Bu zümre, bir emperyalist gruba karşı öteki ile birleşmeyi çıkarlarına uygun görmektedir. Mustafa Kemal esas olarak İngiliz emperyalizminin aletidir. Kemal, işçilerle köylülüğün iyiliği için çalışan herkesi zalimce kovuşturuyor. Bu olgu, milliyetçi mücadelenin önderliğini üstlenen bu kesimlerin "harekete mutlaka ihanet ederek, karşı-devrimci bir güce dönüşeceklerini kanıtlıyor."*

Vardığı sonuç şuydu: Proletarya partileri, zayıflıklarına rağmen önderliği üstlenmelidir. Burjuvazi ezilen ülkelerde mücadele sahnesine 150 yıl kadar sonra geç çıkma durumu içinde olmuştur. Kurtarıcı rol oynayamaz, ülkeyi emperyalizmden kurtaramaz, kurtarmakta istemez.

Roy, Lenin'e itiraz ediyor, Kemalist ve benzeri hareketlerin desteklenmesine 4. Kongre'de karşı çıkıyordu. Lenin, Roy'un tezlerini önemsemi. Sonuçta yeniden kendisi kaleme almış olsa da, sentezde birlik temelinde ifade etti. 4. Kongrede Karl Radek, Roy'u enternasyonalin Hindistan'da bir düşünce merkezi, Hindistan sorunlarını Marksist açıdan inceleyen bir otorite olarak görmüştü. Enternasyonal'in 6. Kongresi, sömürge, yarı-sömürge ülkeler üzerinde tartışmaya devam etti.

Emperyalizm sömürgeleri sanayileştirebilir, kapitalizmi geliştirebilir, bağımsızlık getirebilir mi? konuları tartışılmaktaydı. 1928 6. Kongre öncesi, 1927'de Roy, Hindistan'da sömürgeci, yarı-sömürgeci geçiş üzerinde durmuştu. "Dekolonizasyon" süreci tartışmasını yürütmüştü.

1926'da Roy, Komüntern temsilcisi olarak Çin'e gitti. Borodin, Roy'un eski arkadaşıydı. Marksizm'le Borodin sayesinde tanışmıştı. Çin'de Borodin'le görüş ayrılıklarına düştü. Borodin Çin'de, şehirlerde ayaklanma çizgisini ve sağ Komüntang'la ittifakı savunuyordu. Roy proletaryanın yoksul köylülere dayanması gerektiğine işaret ediyor, Borodin'le ayrıştıyordu. Nitekim 1928 6. Kongresinde, Komüntern tarafından örgütten atıldı. Sonraları, Marksizm'den uzaklaştı. Hümanist çizgiye savruldu. Siyasi intiharin simgesi oldu. Gelişme tesadüf değildi. Çizgisindeki zayıflıkların geldiği sonuçtu. Ancak eleştirilerinin de önemi açıktır. Milliyetçi hatalar eleştirilmelidir, eleştirilecektir. Bu hatalarda, 2. Enternasyonal sosyal şovenizmine tepkide göz ardı edilemez. 2. Enternasyonal'in 40. yılı dolayısıyla, Komüntern organında Boris Bernstein bir yazısında şöyle diyordu:

"Doğu halkları ile sömürge, yarı-sömürge halkları 2. Enternasyonal'de sadece örgütsel sebepler değil, ilkesel sebepler yüzünden de temsil edilemiyorlardı. 2. Enternasyonal önderlerinin çoğunluğuna göre bu halklar önce modern kapitalist ekonomiye geçmeliler ve "medeni" batı devletlerine dahil olmalıydılar."

Boyunduruğa isyan değil, entegrasyon çağrısıdır bu. Milliyetçi hatalarda; muzdarip olsa da isyanın anlaşılacak bir yanı yoktur. Prensipte mülkiyet olmamak (!) için "geri-cahil" ezilen ülke devrimci hareketlerini ellerinin tersiyle iten bu "modern" emperyalizm şovenistlerini görmeyecek miyiz? Ulusal solcu hataları gerekçe yapıp, sosyal şovenizmi aklayamayız. Üretici güçlerin ileri gelişme seviyesini, makineleşmeyi, barbarlıklarını örtetek bir modernlik kriteri haline getirmek için çok aldatıldık. Bu, "uygarlık" temsilcilerinin hegemonyalarını sürdürebilmeleri için geri-özü-ortaçağa özgü eskiyi nasıl destekledikleri de bilinme durumundadır. Revizyonizmin "ileri" dedikleri Avrupa'da emperyalist siyasetle ilerici denilebilecek hiçbir şey yok. Orada da ileriyi temsil etmiş olan, ezilenlerin emekçilerin mücadelesidir. Egemenler sadece barbarlık ve vahşet temsilcisidirler. Uşakları aracılığıyla hegemonyalarını sürdürdükleri ezilen ülkelerde en çirkef gericiliği ayakta tutmak üzere kaleleşir. Bunlar, "ileri" denilen

çağdışı talancılar değillerse, kimlerdir?

Emperyalist soyguna isyan, uyanış, gerçek aydınlıktır. İleriliktir. 2. Enternasyonal şovenizmine, 3. Enternasyonal kuruluşu güçlü bir meydan okuyuştu. Yine de bazı hatalar tali de olsa varlığını sürdürdü. Sosyalizmi, ileri kapitalist ülkelerin işi telakki eden zayıflıklar devam etti. Buna tepki olarak, Sultan Galiyev'ci-Malakacı yanlış çizgileri eleştiriyoruz. Bu eleştiri, üretici güçler teorisinin eleştirisiyle, Komüntern'in zayıflıklarının eleştirisiyle birleştirildiğinde anlamlıdır. Tek yanlılığa düşülmemelidir. Komüntern'e tepki, sadece Sultan Galiyev'lerle sınırlı değildir.

Latin Amerika'da (Peru'da) PKP'nin kurucu önderi Mariategui gibiler Marksist'ler. Evrensel öğretiyi somut koşullarla birleştirme çabası içerisindeydiler. Proletaryanın ortak evrensel ideolojisini, her somuta yaratıcı olarak uygulamak, devrimin önder çizgisini ortaya koymak taktir edilmelidir. Mao evrenseli somutla birleştirdi. Körükörüne takip etmedi. Mariategui'nin çabası da bu yönlüydü. Reddedilen evrensel ideoloji değil, mekanizmdı. "Turan komünizmi", "Dar İslamist" gibi tabii reddedilerekte dayatılan mekanizmi de reddetmek gerekiyordu. Alternatif Galiyev-Lin Biao'lar değil, Mao'dur. Ne Zinovyev-Radek, ne de oryantal çıkışlı Galiyev ve ne de merkezci Ho Şi Minh'ler değil, yolu Mao aydınlatıyordu.

Roy'lu değişiklik, ulusalcı hatalarını da, haklı tepkilerini de bilme durumundayız. Şunu da bilme durumundayız ki, Komüntern'de Lenin, Roy'un tartışmalarını önemsemi. Komisyonunda değişikliklerle düzeltip ifade etti. 26 Temmuz 1920'de Komüntern'de, milletler ve sömürgeler sorunu üzerine adlı yazısında şunları söylüyordu:

"Şimdi kuruluşlarına doğru yol almakta olan, savaştan beri de ilerleme yönünde belli bazı adımlar attıkları görülen geri kalmış ülkeler için kapitalist ekonomik gelişme aşamasının kaçınılmaz olduğu iddiasını doğru buluyor muyuz? Buna olumsuz cevap verdik. (...) Enternasyonal geri kalmış ülkelerin (...) şura sistemine geçebilecekleri ve belli aşamalardan sonra kapitalist aşamadan geçmek zorunda kalmadan, komünizme varabilecekleri tezini de teorik gerekçesini göstererek savunmalı-

Enternasyonalizm, sosyalizm adına Lenin'in eleştirdiği hatalar, Komüntern-Stalin'de mevcuttu. Galiyev'lerin yanlış çizgisi gerekçesiyle, Stalin yoldaşın her yaptığına da doğru olmadığını anlamak hiçte zor değildir. Temizlik ve tasfiye kampanyaları tümünden ve gözü kapalı onaylanamaz. Lenin onaylamıyordu. Stalin-Buharin-Kamenyev-Molotov-Rukav-Troçki ve diğer merkez komite üyelerinin, bölgelere gönderdiği "gizli" damgalı sürkülerde, Lenin'in onaylamama çizgisi, hastalığına-toplantılara katılamamasına bağlanıyordu.

dır.

(...) Komisyonumuzda İngiliz sosyalist partiden yoldaş Quelch bu konuya değindi. Sıradan İngiliz işçisinin esir milletlerin İngiliz hakimiyetine başkaldırmalarına yardım etmeyi vatana ihanet sayacağını söyledi. İngiltere ve Amerikanın gözü dönmüş, şoven kafalı işçi aristokratlarının sosyalizm için büyük bir tehlike teşkil ettikleri ve 2. Enternasyonal'in baş desteği oldukları doğrudur." (Toplu Eserler. C. 31. Sf. 340-45)

Sıradan İngiliz işçisinin şoven vatanseverliği, sömürgelerdeki ezilenlerin başkaldırısına önyargı ve güvensizliğinden, aristokrasiye seslenen yanlış çizgisinden 2. Enternasyonal'le öğretici muhteşem kavgasına rağmen ondan çok tali de olsa kopmayan hatalarıyla, 3. Enternasyonal'in de sorumluluğu vardır.

Sovyet-Sosyalist Cumhuriyetler Birliği örgütlenmesiyle 1922'de Sovyetler'de "milliyetler sorunu ya da özerkleştirme" planı gün-

demleşmişti. Yoldaş Lenin rahatsızlığı dolayısıyla bu tartışmaya yeterince zaman ayıramamıştı. O dönem, Kafkasya'dan görevli olarak dönen Derzenski ile görüşme imkanı bulmuştu. Derzenski, Gürcistan olaylarını incelemek üzere gitmişti. Olayların yatıştırılmasının maddi zoru dahi gündeme getirdiğini yoldaş Lenin'e açıklamıştı. Lenin bu planın hem temel hem de zaman olarak yanlış olduğunu söyledi. "Şura yağıyla kutsanan" Çarlık geleneğinin devam ettirilmesini eleştirdi. Birlikten ayrılma özgürlüğünün kağıt üzerinde kaldığını söyledi. Yoldaş Stalin'i acelecilik ve kendini salt yönetime kaptırma, garaz konularında sert şekilde eleştirdi. "Enternasyonalizmden ne anlıyoruz" diye ilke meselesinde hatalarla arasına kalın ayırım çizgisi çekti. Ezen-ezilen ulus milliyetçiliğinde "mutlak ayrımı" vurguladı. Eşitliğin biçimsel değil pratikte gösterilmesini istedi. Rus olmayan milletlerin her sözünü öfkeyle karşılayanlara şunları dedi:

"Proleter bir tutum büyük bir ihtiyatı, saygıyı ve uzlaşmaya yatkınlığı bizim için zorunlu kılmaktadır. Sorunun bu veçhesini gözden ırak tutan ya da (kendisi gerçek ve su katılmadık bir milliyetçi sosyalist hatta adı bir Rus külhanbeyi olduğu halde) her önüne gelene milliyetçi sosyalizm suçlamaları yönelten Gürcü, aslında proleter sınıf dayanışmasının çıkarlarına aykırı hareket etmektedir. (...) millî azınlıklara taviz verme ve hoşgörüyü davranma hususunda yetersiz kalmaktansa aşırı gitmek daha iyidir."

Enternasyonalizm, sosyalizm adına Lenin'in eleştirdiği hatalar, Komünintern-Stalin'de mevcuttu. Galiyev'lerin yanlış çizgisi gerekçesiyle, Stalin yoldaşın her yaptığına da doğru olmadığını anlamak hiçte zor değildir. Temizlik ve tasfiye kampanyaları tüm den ve gözü kapalı onaylanamaz. Lenin onaylamıyordu. Stalin-Buharin-Kamenev-Molotov-Rukav-Troçki ve diğer merkez komite üyelerinin, bölgelere gönderdiği "gizli" damgalı sürkülerde, Lenin'in onaylamama çizgisi, hastalığına-toplantılara katılamamasına bağlanıyordu.

Lenin'in Kongreye mektubunu böyle gerekçelerle önemsizleştirenlere günümüzde de tanık olmaktadır. Görüşümüzce doğru

olan Lenin'di. Evet, proletaryanın çoğunluk ve zayıflığı, kapitalist gelişme seviyesi ile alakalıdır. Emperyalist-kapitalist ülkelerde işçi sınıfı sayıca görece daha yüksektir. Emperyalizm aşamasında, bu çoğunluğa rağmen devrim batıda gerçekleşmedi.

Rusya, Çin gibi nispeten geri ülkelerde söz konusu oldu. Niçin? En önemli sebeplerden birisi, sömürge ülkelerin talanından edinilen karlar sayesinde yaratılan işçi aristokrasine verilen ödünlerdir. İşçi sınıfı bölündü. Aynı olguyu Lenin de izah etti. Özetle, Avrupa proletaryasının kısmen köleleştirilmiş yerli halkın emeğiyle beslendiği, bunun şovenizmle zehirlenmesinin maddi ve iktisadi temelini oluşturduğunu, sömürgelerdeki vurgunlar sayesinde verilen kısıntılarla işçi aristokrasisi oluştuğunu ve bunların da kendi burjuvazilerine yedeklendiklerini, ezilen ulusların işçileriyle kıyasla bunların ayrıcalıklı olduklarını, bunun buralarda devrimci hareketlerin yükselmesini belli ölçüde engellediğini söyledi.

Sömürge, yarı-sömürgelerde ise durum tersiydi. Emperyalizmin boyunduruğundaki bu yerlerde, objektif durum devrimci hareketin yükselmesine yol açmaktadır. Emperyalist ülkelerde nüfusun önemli bölümünü yağmaya ortak etmeleri yüzünden, devrimci yükseliş geriletilebilmektedir. Bernstein'in iktisadi, sınıfsal, sosyal temeli bu işçi aristokrasisiydi. Sınıf karakterleri gereği onların özlemlerini teorileştirdiler. Komünistler revizyonizme meydan okurlarken, işçi sınıfındaki bu yozlaşmanın konjektürel olduğu, bölünmeye şifa bulunacağı anlayışından da köklü kopamadılar. Gerçekler ise hükmünü okuyor ve inatçıydılar. Sosyalizme götürecek temeli batı uygarlığıyla eşitleyen geleneksel duruşu gerçekler reddediyordu. Durumu gören Lenin, Batı proletaryasının geriye düştüğünü doğunun öne çıktığını vurguluyordu. Rusya'da işçi sınıfı önderliğinde köylülere dayanarak devrimin zafere götürülebileceği, bu yolla sosyalizme gidilebileceği, emperyalistler arası çelişkilerden yararlanılarak zaman kazanılıp, ezilen ülkeler proletaryası ve halklarının mücadelesinin geliştirilebileceğini ortaya koydu. Mao, daha ileri, nitel bir seviyeye çıkmıştı. Komünintern'de eski geleneksel anlayışlardan önemli

kopuşlara rağmen, mesele köklü çözüme kavuşturulmuş değildi. Kapitalizmin çürümesinin götüreceği çöküşe, hiçbir şekilde çare bulunamayacağı düşünülüyor, strateji-taktikler bu yönelime göre şekilleniyordu. Genel kriz teorisinin dayandığı temel buydu. Oysa durumun mutlak olarak böyle ele alınamayacağını, 1. ve 2. Dünya savaşlarını takip eden süreç göstermiştir. İleri kapitalist ülkelerde devrimin pratik bir alternatif haline gelmediği de görülmüştü.

Emperyalizmin can çekişen kapitalizm, çöküş ve yıkılışının gerçek olduğu doğrudur. Yine de meseleyi bu genel çerçeveye rağmen kapitalizm açısından mutlak umutsuz göstermek hiçte tartışılmaz bir durum değildi.

Batıda görece geri durumu, Maoist komünistler baştan itibaren söylediler. Geleneksel görüş çerçevesine kendilerini hapsedmediler. Marks, Engels, görece refahın İngiliz işçi hareketindeki etkisini, "proletaryayı satın almak" sözleriyle tahlil etmişlerdi. Lenin bu fikri derinleştirdi. Mao nitel olarak daha da ileriye gitti. Toplumsal gerçekliğin ispatladığı Maoist çizgidir. Troçkizmin çıkmazı ortadadır. Alman devriminin yenilgisi Troçkist ekonomizmin savlarını paçavraya dönüştürmeye yeter. Troçkizmle kavgada haklı olan Komün-tern'de, yine de, Troçkizm'in işine gelen ekonomist yorumlar vardı. Çin devrimi, "Marksizme dönüş" vitrinli ekonomist yaklaşımlarıyla bir etti. Emperyalizmde, emperyalist merkezlerin işçi sınıfı sosyal demokrat denilen emperyalist burjuva kliğin ideolojik hegemonyası altındaydı. Bu hegemonya, işçi sınıfı içindeki bu bölünmeye rağmen, dikkatlerini bu merkezlerde yoğunlaştıran ekonomistlere rağmen, sömürge, yarı-sömürgeler devrimin fırtına merkezleriydiler. Dünya devriminin ilerletilmesinde tayin edici rol oynadılar. Dünyanın bu bölümünü görmezden gelenler, emperyalist merkezlerin sükunetine adapte revizyonist teorileri bayraklaştırdılar.

"Vulger Marksizm", Marksizm'in kabaca ekonomizme indirgenmesiydi. Devrim onlara göre, üretici güçlerin yüksek gelişme seviyesinin doğrudan bir sonucuydu. Öyle ise bunun toprağı ancak ileri kapitalist Avrupa olabilirdi. Diyalektiği katleden bu ekonomist

maddecilik, üretim ilişkilerindeki değişikliği üretici güçlerin gelişiminin kendi başına belirleyeceği düşüncesindeydi. Sınıf mücadelesini yadsıyan bu revizyonizm, kaba bir pozitivizmdi. Leninist emperyalizm tahlillerini anlamayı sınıf karakterleri engelliyordu. İşçi aristokrasisi ve etkisine dayanan bir teori yapıyordu. Emperyalizmle derinleşen eşitsiz gelişme ve somutta eskiye nazaran değişen devrimin fırtına merkezleri ekonomist yorumlarla reddediliyordu. Saçmalığın temel kaynağıydı Avrupa merkezilik. Sosyalizm, yüksek üretici güçlerin dolayısıyla ancak batının mümkün kılabilceği (!!) bir şey olabilirdi. Sosyalizm için bu saçmalığa göre başta gelen ilke üretici güçlerin gelişim seviyesidir. Tekniktir, makinadır. Maoizm bu doğmayı parçaladı.

Komün-tern'in ilk kuruluş yıllarına kadar, Avrupa merkezli devrim beklentisi devam etmişti. Sömürge, yarı-sömürgelerin dünya devrimi için stratejik önemi yeterince görüle-memişti. Beklenen devrim gelmeyince önemsenmişti. Fakat bu, Mao gibi bilinçli bir önem-seme, nitel bir ilerleme değildi.

Komün-tern kongrelerindeki gelişmeler söz konusu hataları anlayabilmemiz için yeterlidir. 1. Kongresine bakalım. Sömürgelerin kurtuluşu, metropollerdeki sosyalist devrime bağlanıyordu. Doğu devrimci dalgayla, dünyaya ben de varım deyince keşfedildi. Yine de, Mao gibi sağlam bir çizgiyi ifade etmekten bazı yönleriyle uzaktılar. Batıda devrimin gerilemesi, doğudaki yükseliş her ne kadar doğruya ilgiyi artırmışsa da bunda pragmatik yaklaşımlar da vardı. 2. Kongrede Roy ve Lenin çatışıyorlardı. Roy batıda devrimin ancak doğunun zaferiyle "mümkün olabileceğini" savunuyordu. Lenin itiraz etti. Sonunda bir birlik zeminini şu sözlerle formüle edildi.

"Modern kapitalizmin ayakta kalmasının nedeni sömürgelerden elde edilen aşırı karlardır. Batı bu aşırı karlardan yoksun kalmadıkça, Avrupa işçi sınıfının kapitalist düzeni yıkması mümkün olmayacaktır."

Bu sözlere rağmen Komün-tern'in sonraki kongrelerinde, üretici güçler teorisi biçimli hatalar tali de olsa süregitti. Evet, Sovyetler, devrimin ana üssüydü. Fakat bu ana üsle diğer devrimler arasındaki ilişkiyi tek yanlı Sovyetlerin korunması eksenine bağlamayı gerektir-

mezdi. Oysa bu tür hatalardan kaçınılması Sovyetlerin, Türkiye ve İran'la anlaşmalarının bir yönü de, Sovyetlerin korunması kaygısıydı. Antlaşmalar bu ülkelerdeki devrimci-komünist hareketlerin gelişmesini objektif olarak zorlaştırıyordu. Devletlerarası antlaşmalar komünist hareketin omuzlarında bir yük-tü. Örneğin 1922'de Sovyetler-İran arasında bir antlaşma yapılmıştı. Önceleri de Sovyet-İngiltere ticaret antlaşması imzalanmıştı. İngiltere, Sovyetlerin İran'ın iç işlerine bulaşmasını istiyordu. Antlaşma gereği olarak Sovyetler, Gilan'daki komünist harekete askeri vb. yardımını durdurdu. İran'la da anlaştı. İran bu durumdan yararlanarak komünist ayaklanmayı bastırdı. Simko İsmail gibi Kürt isyanlarının bastırılmasında da aynı antlaşmaların rolü görülmelidir.

Sovyetlerin zorlukları gerçektir. Durumun yarattığı zorunlu politikaların teorileştirilmesi gerekmez. İngiliz-Sovyet antlaşması iki devletin toprak alanlarında, birbirlerine karşı propagandayı dahi yasaklıyordu. Tabii ki koşulları hesaplanmayan düz-dar bir yaklaşım içinde değiliz. Bu politikaya götüren nedenleri anlamamız durumundayız.

Ancak yine de, bu, zorunlu da olsa politikaların yol açtığı olumsuzlukları atlama anlamına gelmeyeceğini de belirtmek isteriz.

Bolşevikler, kışlık sarayın ele geçirilmesinden sonra "Halk Komiserleri Konseyi" imzasıyla yayımladıkları bildirgede, halkların eşitliği ve egemenliğini, ayrılma ve devlet kurma hakkını da içeren, ulusların kendi kaderlerini tayin haklarını, tüm ulusal, dinsel ayrıcalıkların kaldırılmasını vb. vurguluyorlardı. 24 Kasım 1917 tarihinde Lenin-Stalin imzasıyla "doğunun tüm Müslüman emekçilerine" başlıklı çağrı yayımlanıyor. Aynı haklar vurgulanarak, devrime destek talep ediliyordu. M. Suphi bu desteğin bayraklarından biriydi.

Enternasyonal'in 1919 kuruluş kongresine katıldı. "Doğudaki devrim sadece doğuyu Avrupa emperyalizminden kurtarmak için değil, aynı zamanda Rus devrimine destek olmak içinde zorunludur" diyerek enternasyonal selamladı. Enternasyonal'in 2. Kongre'sine de katılmıştı. Şark proletaryası ve mazlumlarının devrim mücadelesinin önemi üzerinde duran bir konuşma yapmıştı. Demişti ki; "3. Enter-

nasyonal'in şark için faaliyet ve müzaheretini inkişaf ettirmesi beynelmilel içtimai inkılap namına mukaddes bir vazifedir. Cihanşümül inkılap hareketinde garp proletaryasından müstakil olarak şarkta iştilal etmek nasıl bir vehime ise, şarkı garptan ayırmak ve birini diğeri namına feda etmek de büyük ve tarihi bir hata olur." Şoven, milliyetçi yaklaşımlara karşı, enternasyonalist bir yaklaşımdı bu.

10 Eylül 1920'de M. Suphi önderliğinde TKP kurulmuştu. Sömürge, yarı-sömürgelerde ulusal kurtuluş hareketleri yükseliyordu. Kafkasya'da "Türk-İslam dünyası birliği" motifleriyle batı emperyalizmine tutum alan, milliyetçi çizgi Sovyetleri doğal olarak kaygılandırdı. Sovyetlerin devletlerarası antlaşmaları bu kaygılardan muaf değildi.

I. Dünya savaşından sonra Çarlık yıkılmış, Ekim devrimi de gerçekleşmişti. Yaşanan iç savaşla üretim çökmüş, Sovyetler emperyalist kuşatmaya alınmıştı. Nefes almak anlaşılabilir. NEP, (Yeni Ekonomik Politika) bu dönem devreye sokulmuştu ve gerekliydi de. Geri adım atma taktik bir politika olarak zorunluydu, doğrudu. Kemalist hareketle, İran'la "dostluk antlaşmaları" ağır kuşatma döneminin ürünüydü. Mustafa Suphi ve yoldaşları sonra Kemalistlerce katledilmişlerdi. Sovyetler bundan kısa bir dönem önce Kemal hükümetiyle dostluk antlaşması imzalamışlardı. Antlaşma, bu katliamı kınamanın engeli yapılamazdı. Ne yazık ki yapıldı ve kınanmadı.

Destek, para-silah yardımıyla cüretkarca devam ettirildi. Komünist partiler desteklemekten hiçte geri kalmayacak bir şekilde, Kemal-Çan Kay Şek örneklerinde olduğu gibi, ulusal hareketlerle birleşme siyaseti Komün-tern'in belirgin bir çizgisiydi. Sorun, onların sınıf karakterlerine rağmen oynadıkları rollerle ilgili bir tahlilden ibaret değildi. Birleşme, destek, güvenlik vb. kaygılarla bir siyaset olmaktan ziyade teorileştirilmiştir. Sovyetlerin Kemal'e tutumları, bu sorunları ele alma biçimindeki hataların sonucuydu. Elbette bir dış politika olacak, olmalıdır. Başka devrimlerle bunun arasındaki ilişki doğru ele alınmalıydı. Kemalistleri kınamaya dahi götürmeyen, Sovyet dış politikasının çıkarlarıydı. Görüşümüzce, 2. Dünya savaşı sonrası Yalta Konfe-

ransı'nda da benzer hataları aşmak bir yana ilerletilerek devam ettirilmiştir. Düşmana açık vermeyelim, içte tartışalım adına kitleleri doğru çizgi ile silahlandırmamak, mirasımızın olumlu, olumsuz tecrübelerini kitlelere taşıyıp onları eğitmek doğru değildir. Lenin diyordu;

"Hatalarımızı düşmandan gizlememeliyiz. Bundan korkan kimse devrimci değildir." Mao aynı anlayışla materyalistler korkusuz insanlardır diye haykırıyordu. Komüntern'in Çin ile ilgili hatalar da öğreticidir. Neydi, ne yapıyordu?

Ko- müntern Üzerine Kısa Bir Yak- laşım

Komün-
tern'in hatası sadece, dönemin uluslararası ittifak siyasetinin stratejik bir eğilime dönüştürülmesinin sonucu değildi. Bir yanı buydu. İdeolojik olarak tali bir sapma da vardı. "Sosyalizmin tek ülkede kesin zafer kazanabileceği" gibi. Bu anlayış, diğer ülke devrimlerinin tek yanlı Sovyetlere tabi kılınmasının temel nedenlerinde önemli bir yer tutar. Lenin döneminde Komüntern 4. Kongresinde, Marksist tez özenle yeniden vurgulanmış ve denilmişti ki;

"Dördüncü dünya kongresi, bütün ülkelerin proletaryalarına, proletarya devriminin tek bir ülkede asla bütünüyle zafer kazanamayacağını, zaferin dünya devrimi olarak uluslararası alanda kazanılması gerektiğini hatırlatır." Tabi ki yoldaş Stalin'in görüşü de böyleydi. O dönemler diyordu ki;

"Burjuvazinin devrilmesi için (...) tek bir ülkenin çabaları yeterlidir devrimimizin tarihi bunu gösterir. Sosyalizmin nihai zaferi için, sosyalist üretimin örgütlenmesi için tek bir ülkesi, özellikle Rusya gibi bir köylü ülkesinin

çabaları yetersizdir. Bu nedenle çeşitli ileri ülkelerin proletaryalarının çabaları gereklidir." "İleri ülkeler" eksenli geleneksel yaklaşımın problem içerdiği açıktır. Bunu, diğer bölümlerde kısaca tartıştıgımızdan yinelemeyeceğiz. Stalin Troçki'yi haklı olarak eleştirdi. Tek ülkede sosyalizmin zaferinin mümkün olduğunu Sovyet pratiği de gösterdi. İspatlanmış bu gerçeği Komüntern ek tezlerine taşıdı. 1928 Komüntern 6. Kongresi bu anlayışı güçlü bir şekilde onayladı. Sosyalizmi "ileri ülkeler", "gelişmiş üretici güçler"e has ele alan revizyonizme meydan okunması doğrudur, gereklidir.

Stalin Troçki'yi haklı olarak ele tirdi. Tek ülkede sosyalizmin zaferinin mümkün olduğunu Sovyet pratiği de gösterdi. İspatlanmış bu gerçeği Komüntern ek tezlerine taşıdı. 1928 Komüntern 6. Kongresi bu anlayışı güçlü bir şekilde onayladı. Sosyalizmi "ileri ülkeler", "gelişmiş üretici güçler"e has ele alan revizyonizme meydan okunması doğruydı, gereklidi. Problem, dünya devriminde, Sovyetlerin mutlak "belirleyici" oldu una kapıyı aralayan anlayışlardı.

di. Problem, dünya devriminde, Sovyetlerin mutlak "belirleyici" olduğuna kapıyı aralayan anlayışlardı. Zira sonraları artık sosyalizmin tek ülkede "kesin zaferi"nden de bahsediliyordu. Böyle olunca, diğer devrimlerin, Sovyetlere tek yanlı tabi kılınmasına götürecek teorik bir hata da söz konusu oluyordu. 6. Kongre'de yanlış olan, tek ülkede sosyalizm ve bunun dayandığı kapitalizmin eşitsiz iktisadi ve siyasi mutlak yasası olduğu ve bunun emperyalizm aşamasında daha da derinleştiği gerçekleri değildi. Ekim devrimi ile o dönemler, Sosyalizm ile emperyalizm arasındaki bir başlıca çelişmede o günün dünyasının gerçeği idi. Komüntern'in buna dikkat çekmesi gerekliydi. Dünya devriminin ilerletilmesinde Sovyetlerin öncü rolü elbette vardı. Fakat söz konusu başlıca çelişme (sosyalizm-emperyalizm) somut duruma bakılmaksızın her bir durumda dünyanın baş çelişkisi ilan edilemez. Dünya devriminin ilerletilmesi mutlak şekilde bu çelişkiye bağlanamaz. 6. Kongre'de bunu mutlaklaştırma eğilimleri vardı. Komüntern

1928 6. Kongresi'nin bu mutlaklaştırma eğilimlerinin teorik temelini yoldaş Stalin 1927'lerde açıkça ifade ediyordu. Sovyet'lere, sosyalist inşaya sadece kayıtsız değil, objektif olarak düşman ve teslimiyetçi olan muhalefete karşı, sosyalizmin anayurdunu, dünya devriminde Sovyetlerin rolünü doğru olarak savunan Stalin yoldaşın ve Komüntern'in hatası şuydu: Dünya devrimini tek yanlı Sovyetlere tabi kılma!. Stalin yoldaş diyordu ki, kim Sovyetleri "koşulsuz" destekliyorsa, kim "kayıtlar koymadan" Sovyetleri koruyorsa, o "devrimci" ve "enternasyonalisttir." SSCB'yi desteklemek, korumak elbette devrimci-enternasyonalist bir görevdir. Troçki'nin sözde "savunma teorisi" partiye ve Sovyetlere düşmanlıktı. Stalin bu düşmanlığı deşifre etti. Eylül 1928'de Komüntern 6. Kongresi bir program ilan etti. Esasta ML olan bu program, işaret ettiğimiz tali hataları da içeriyordu. Tarihsel zorunluluklarla da ilgili olarak, aşırı merkezileşme, tüm partiler için mutlak bir teori-program-taktik tespit ediyordu. Tespitlerde, Sovyetler, mutlaklaştırılan eğilimler ekseninde, merkezdeydi. Dünya devriminin ilerletilmesi stratejisinde, diyalektik olarak, her zaman, mutlak şekilde, böyle olmayabileceği görüşüne yer yoktu. Tek tek partilerin, kendilerini Sovyetlere mutlak endekslemeleri hatası, bu gerçekten soyut açıklanamaz. Çin'de Cen Di-Su ya da Almanya, İspanya komünistleri hatalarında asıl sorumlu kendileri olsalar da, bu gerçek atlanarak değerlendirilemezler. Enternasyonal'in İspanya'ya proleter enternasyonalist katkısı tartışılmazdır. Enternasyonal tugaylar somut örnektir. Her şey bu değil, yanlışlar da vardı. Sosyalizmin inşasına destek yüce bir görevdir. Bu yüce görev, dünya devrimi ile diyalektik bir ilişki içinde ele alınmalıydı.

Komüntern ve Stalin, dünya devrimine, sarsılmaz bir sadakatle bağlıydılar. Tüm azimleriyle, buna gerekli katkılarını sunarlarken, teorik ve siyasal hatalardan ötürü, olumsuz tali bir rol de oynadılar. Zorunlulukların dayattığı taktik siyasetler, teori olamaz. Siyasetin teori ve ideolojiyi yemesine asla izin verilemez. İdeoloji rehber, teori yol gösterendir. Ancak, yine tali de olsa, zorunluluklar siyasetinin, teori ve ideolojiyi darbelemesinde, Sta-

lin ve Komüntern'in hatalarına dikkat çekmek durumundayız.

6. Kongre ve onu takip eden süreçte, sağ sapma bir tehditti. Buna işaret edildi. Buharin'e karşı önemli çizgi mücadelesi yürütüldü. Almanya ve Avrupa'da Sovyet Cumhuriyeti beklentisi güçlüydü. Alman Komünist Partisi (AKP) güçlü bir alternatifti. Sağcılığa karşı mücadele gerekliydi. Bunu yaparken, AKP, Almanya'da yükselen faşist tehlikeye gereken önemi verme durumu içinde olamadı. Genel stratejiye bağlı, gerekli siyasetleri oluşturma ve taktikleri devreye sokmada başarılı bir rotaya giremediler. Komüntern 6. Kongrede diyordu ki; "Sosyal demokrasi baş düşmandır". Hitler iktidara geldiğinde dahi Troçki aynı şeyi vurguluyordu. Bu dönem emperyalist savaş tehlikesi ciddi olarak yükseliyordu. Almanya'da faşizm, tehlikenin önemli bir hamlesiydi. Ekonomiler askerileştiriliyor, Versay antlaşması yırtılmaya çalışılıyordu. 6. Kongre tehlikeye dikkat çekmişti. Buna karşı bir mücadele sorusunda ortaya konulanlar, değerlendirmeyi gerektiren hususlardır. Sorunu tümünden Alman komünistlerinin üstüne yığma (KPD'nin) tutumu, yeterince doğru bir çözüm leme ve ders çıkarma olamaz. 7. Kongre, KPD'nin hataları çerçevesinde, politik yönelimi "dar ve sekter" olarak nitelemiş, eleştirmişti. Hatalarda Komüntern'in rolü meselesi yoktu. Oysa Komüntern'e üye olabilme koşulları bakımından (21 koşul vardı) hiçbir partinin, Komüntern'e rağmen, ayrı bir siyaset izlemesi mümkün değildi, atılma gerekçesiydi. Buna rağmen, sorunu sadece KPD çerçevesi ile sınırlamak yanlıştır. Pratik bir olgu haline gelen emperyalist savaş tehlikesine, iktidara gelen faşizme rağmen, "sosyal demokrasinin baş düşman görülmesi" Weimar Cumhuriyeti'nin baş hedef olması, sadece bir KPD hatası değildi. 7. Kongrede, Dimitrov, meseleyi sadece KPD ekseninde ele alıyordu. Bu eleştiri temelinde, yeni bir siyaset ileri sürüyordu. Sosyal demokratlara; ilişkin "sosyal faşist" değerlendirmeleri ve baş hedef gösterilmeleri, 6. Kongre'den bağımsız değildi. Bu siyaset, o dönem, stratejik bir eğilime dönüşmüştü.

7. Kongre, Halk Cephesi siyasetini ortaya koydu. Hatalar köklü aşılmadığı için, bu ge-

rekçe taktik siyasetle, yine stratejik bir eğilime yöneldi. Sol hatalar sağ olarak boy verdi. Zira bunlar, zaten birbirlerinin ikiz kardeşiydiler. Mesele bunlara yol açan temel hatayı aşmaktı. Yapılamayan da buydu. KPD'nin yenilgisinin, ciddi sorumlu bir duyarlılıkla yapılması, derslerinden öğrenilmesi partimizin de bir parçası olduğu, UKH'nin önemli bir görevidir. Partimiz bu görevin üstesinden gelme, kapasitesi ölçüsünde gerekli katkıyı sunma az-mindedir. Aynı sorumluluk, İspanya devriminin değerlendirilmesi açısından da gösterilmelidir.

2. Dünya savaşı ve öncesinin I. Dünya savaşından özgün farklılıkları da vardı. Bunlar, elbette tahlil edilmeliydi, edildi. I. savaştan önce emperyalistler, dünya hegemonyası için emperyalist savaş hazırlığında "iki askeri emperyalist koalisyona bölünmüş"lerdi. O dönem bir sosyalist devlet yoktu. Sosyalizm-emperyalizm çelişmesi yoktu. 2. Dünya savaşı öncesinden beri, bu çelişmeyle birlikte, emperyalizmin diğer başlıca çelişkileri içiçe geçerek düğümlenmekteydi. (Elbette aynı seviyede değildi. Her zaman baş çelişme vardır, tesbit edilmelidir) Faşizm, emperyalizmin bunalımının çıkmazının bir sonucuydu. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, diğer yandan da rakip emperyalistlerle de çatışıyordu. Bu çatışma, tabii ki yekpare görülemez, niteliksel farklılıkları göz ardı edilemez. Sosyalizme saldırısı başka, rakip emperyalistlerle çıkarlar zeminindeki çatışması ise daha başkaydı. "Faşist olmayan" mihraklar, elbette tahlil edilecekti. Fakat açıldı ki, siyasal gericilik, "faşist" yada "olmayan" tekeli burjuvazinin gerçek niteliğiydi. Ayırım bu niteliği bulandırma-malıydı. Rekabetçi kapitalizm döneminin burjuva demokrasisi, emperyalizmle tarihte kalmıştı. Tekelci burjuvazinin doğası gereği siyasal gericilik olan, sözde "demokratik" devleti, faşizm ayırımı yapılırken, nitel ayırmış gibi de gösterme eğilimine düşmenin doğru bir yanı olamazdı.

Demokratik haklara gelince onlar tekeli burjuvazinin lütfu değil, emekçilerin ezilenlerin canları pahasına mücadele ile kazanılmıştı. Gerici çıkarları temelinde, faşist kliklerle çatışırken, sözde "demokratik" emperyalist-gerici kliklerin amaçlarından biri de, her

zaman ezilen kitleleri demokrasi örtüsüyle, iktidar kavgalarına alet etme-aldatma olmuş-tur. Okun sivri ucunu faşizme yöneltirken, asla unutulmaması gereken gerçek buydu.

Sözde "demokratik" emperyalist klikler, çıkarları için faşist mihraklarla dalışırlarken, diğer yandan, onu proletarya ve ezilen halklara saldırmakta desteklemekte teşvik etmekte idiler. Aynı zamanda, ezilen, emekçileri; bu korkuluğa karşı kendilerini desteklemeye çağırırmaktadırlar. Emperyalist karşı-devrim içindeki menfaat kaynaklı ayırımları, tahlil ederken, emperyalist ortak nitelik, hiçbir durumda unutulamaz. 2. Dünya savaşının öncesinin "demokratik" emperyalistlerin, başlıca amacı, dünya hegemonyası için emperyalist paylaşımıydı. Buna giderken, faşizmi önce sosyalizmin üstüne salmaya teşvik ediyorlardı. I. Dünya savaşında devrim cephesinde sosyalist bir devlet yoktu. 2. Dünya savaşı öncesi devrim cephesi böyle bir üsse sahipti. Bu üs, faşistlerin saldırısına, sözde "demokratik" emperyalistlerin kışkırtmalarına, emperyalist savaş tehlikesine karşı genelde doğru ve ustaca bir mücadele yürüttü.

Taktikler, I. Dünya savaşı proletarya taktiklerinden farklıydı, gerekliydi. Çünkü somut koşullar ayırıydı. Somut koşullara bakılmazsa, I. Dünya savaşı proletarya siyaseti ile birebir kıyaslanırsa doğru değerlendirme yapılamaz. Bunu vurgularken, önceden eleştirdiğimiz hataların altını da yeniden çizmek isteriz. İspanya'da, Halk Cephesi İktidarı "ara aşaması"nın, Komüntern siyaseti gereği bir strateji olarak benimsenmesi, devrim stratejisine mutlak bir eğilim olarak eklememesi, yenilgiye götüren önemli sebepti. Nasıl olsa, cumhuriyet hükümeti yıpranacak, iktidar sanki kendiliğinden ellerine geçecekmiş gibi davranıldı. İnisiyatif burjuvaziye kaptırıldı. Fransa Halk Cephesi iktidarı projesiydi taklit edilen. Sovyet dış politikasına uyarlanmış mekanik tekrar çizgisinde; İspanya'nın somut koşulları yoktu. İspanya devrimi taliydi. Thorez ve Togliatti rehber alınmıştı. Halk Cephesi projesi, yanlış şekilde İspanya devriminin de mutlak "özgün biçimi" olarak benimsenmişti. Fevkalade zaferi koparacak devrim, böyle güme gitti. Bunda, "Komüntern'in payı yok" Thorez Togliatti'nin

"günahıdır" demek kolaycılıktır. Onların hatalarında Komüntern'in payı vardır.

Birlik ve Halk Cepheleeri, 7. Kongre politikalarıdır. Yanlış bir taktik değildir. Politikaların strateji haline getirilmesi mutlak bir aşama addedilmesi, her durumda mutlaka uygulanması hatalıdır. 1936'larda, Fransa ve İspanya'da Halk Cepheleeri iktidarı ele geçirdi. Sözde "demokratik" denilen kliklere karşı iyimserlik, bu aşamanın mutlak geçirilecek bir durum olduğu hatalı anlayışı Sovyet dış politikasına mutlak uyarlanmış yanlış yürüyüşü, iktidarı niyetten bağımsız kime verdi? Burjuvaziye! Bu somut gerçeklere rağmen, Komüntern'in hatalarını sırtımızda taşıyamayız. Sırtlarında taşıyanlar ne Komünizmi ne de onun aracı Komüntern'i gerçek anlamda savunamazlar. Körükörüne itaat edenler gibi değil, yoldaş Mao gibi doğru ve yanlışları ayırtırmada ilerleyerek, Komüntern'e sahip çıkabiliriz, çıkmalıyız.

18 Ağustos 1964 tarihli "Felsefe meseleleri üzerine konuşma"da yoldaş Mao, Stalin'in Çin'de Yeni Demokrasi meselesini tam anlamadığı için iktidarı almalarına karşı çıktığını söyler. (Bkz. Yay. Yazılar Sf. 169) "Yeni Demokrasi başlı başına bir programdı, siyaseti, ekonomiyi, kültürü de ele alıyordu" diye belirtir. Burada Çang Kay Şeng'in Mao ile diyalogda eklediği sözler önemliydi.

"Yeni Demokrasi Üzerine, dünya komünist hareketi açısından çok önemlidir. İspanyol yoldaşlara sorduğumda, kendileri için meselelerin Yeni Demokrasiyi değil, burjuva demokrasisini kurmak olduğunu söylediler. Kendi ülkelerinde, üç noktayla: Orduyla, köylük bölgelerle, siyasi iktidarla ilgilenmediler. Kendilerini tamamen Sovyet dış politikasının ihtiyaçlarına uydurdular ve hiçbir şey başaramadılar." (Yayımlanmamış Yazılar. Sf. 169)

Doğrudur, böyleydi. Burjuva demokrasisi, Yeni Demokrasi'ye giden yolda atlanamaz bir aşama haline getirilmişti. Tez, Komüntern kaynaklıydı. Nitekim, Mao'da, Çang Kay Şeng'e itiraz etmez, dedikleri şunlardı:

"Bunlar, Cen Du-Siyu'nun politikalarıdır! Komünist partisinin bir ordu örgütlediğini ve sonrada başkalarına devrettiğini söylüyorlar. Bu, tamamen yanlıştır."(age. Sf. 169) Mao'nun

sözleri üzerine Çan Kay Şek tekrar devam etti.

"Bunlar, aynı zamanda ne siyasi iktidarı istiyor, ne de köylülüğü seferber ediyorlardı. O sırada Sovyetler Birliği onlara şöyle dedi. Eğer proletarya önderliğini kabul ettirerseniz, İngiltere ve Fransa buna karşı çıkabilir ve bu Sovyetler Birliği'nin çıkarlarına uygun düşmez." (age. Sf. 169)

İfade edilenler yorumu gerektirmeyecek kadar net. İspanya politikalarında, Sovyetler Birliği'nin direktifleri açık. Bu direktifler Çin'e de veriliyordu. Mao, Çan Kay Şeng'le aynı diyalogda, direktiflere itaatsizliğini izah etti.

"3. Enternasyonal'in dağılmasından önce bile, biz 3. Enternasyonal'in emirlerine itaat etmiyorduk. (...) On yıl boyunca onlara hiç itaat etmedik." (age. Sf. 170)

İyi ki etmediler. Yoksa Çin'deki Yeni Demokrasi kurulamazdı. Çıplak vurguyu Mao net yapar:

"Genel olarak konuşursak, Çin'in objektif gerçeğini kavrayanlar, Komünist Enternasyonal'deki Çin meseleleriyle ilgili yoldaşlar değil, biz Çin'iler olduk. Kısacası, Komünist Enternasyonal'deki bu yoldaşların Çin toplumunu, Çin milletini ve Çin devrimini anlamadıklarını veya anlamakta tamamen başarısızlığa uğradıklarını söyleyebiliriz." (age. Sf. 123)

Sovyetler ve Komüntern'den taklit ederek değil, doğru yönlerini somutla birleştirerek yaratıcılıkla öğrenilebilirdi. Dogmatizm bunu yapamıyordu; İthalci-mekanik tekrar çizgisi izliyorlardı. Mao'nun da dediği gibi, "ÇKP Ekim devriminin ürünüydü". Cen Du-Siyu, sağ bir çizgideydi. Kökleri hem yabancı sosyal demokrasi, hem de Çin yerli burjuvazisindeydi. Ve yenildi (1927). Bundan sonra (Zunyi Konferansı'na kadar 1935) üç sol oportünist çizgi ÇKP'ye egemen oldu. Yöneticiler Sovyetler Birliği'nde bulunmuşlardı. Hepsi olmasa da dogmatikler oldukça vardı. Örneğin Wang Ming gibiler kendilerini "yirmi sekiz buçuk Bolşevikleri" olarak adlandırıyorlardı. Taklitçiydiler. SB'nin her sözü onlar için tartışılmaz emirdi. Bilimsel değil, körükörüne bir inanca sahiptiler. Elbette bilimsel doğruya hürmet edilmelidir. Yapılan, Stalin'in, Komüntern'in doğrularına hürmet değil, hatalara da boyun eğmek, doğruları somutla birleştirme-

de yaratıcı olmayan dogmatik kaba tekrardı. Sol oportünizm de yenildi. Mao'cu çizgi zafer kazandı. Doğruluğu, bilimselliği pratikte ispatlandı.

İki çizgi mücadelesini, tartışmaları, idealist-metafizik "monolitik parti ve UKH" anlayışları gereği, kolayca damgalıyorlar, Marksizmin de, her şey gibi iç mücadeleler yoluyla geliştiği, gelişeceği gerçeğini anlamamaktadırlar. 2 Enternasyonal gevşekliği-liberalizmi-revizyonizmi-reformizmine karşı, 3 Enternasyonal komünist bir atılımdı. Menşevizme karşı Leninist Parti gerçek bir alternatifti. Proleter dünya devriminin, partilerin inisiyatif karar alma ve sorumluluğunu yadsımaya bir siyasal merkeze ihtiyaç bizim de görüşümüzdür. Alman Spartakist'leri temsilen Eberlerin ihtiyacı kabul ediyor, ancak zamanın "erken" olduğunu söylüyordu. Avrupa'da KP'leri "bir atılıma geçtikleri" durumda komünist enternasyonalin kurulması gerektiğini düşünüyordu. Yoldaş Lenin'in dünya partisi esprisiyle Komüntern'in hemen kurulması gerektiği anlayışı kabul gördü. 1919 Mart ayında Komüntern kuruldu. Teori-program taktik merkez olarak, Leninist parti anlayışına, UKH örgütlenmesine Rosa Luxemburg bazı konularda karşıydı. Diyordu ki; Bolşevik parti kurul değil bir zorunluluk sonucuydu. "Bu zorunluluk kural haline getirilirse (...) koşulların zorladığı taktikler (...) uluslararası proletaryaya tavsiye edilirse (...) tehlike başlar." "Sosyalist" liberaller bu görüşü sınıf çıkarları temelinde teorileştirdi ve devrime sırt döndüler. Liberal savruluş, mutlak itaatın doğru olduğu anlamına gelmez. Mekanik tekrara Lenin her zaman karşı çıktı. Luxemburg değil, örnek alınması, öğrenilmesi gereken başkan Mao'dur! Komüntern "Sovyet devriminin" değil, proleter dünya devriminin silahı olarak doğmuştu. Bu ihtiyacı, Ekim Devrimi'nden çok önce Lenin ifade etmişti. Sonraları Komüntern pratiği bu anlayışı kıran hataları içeriyordu. Aşırı merkezileşme gibi yanlışlar, monolitik anlayışlardan da beslendi. Özde değil biçim olarak Rusya'da Partinin yapı ve hiyerarşisinin nedeni olan koşullar vardı. Koşulların zorunlu kıldığı biçim, teori olamaz. "Bir ikiye bölünür" perspektifiyle, zıtların birliği mücadelesi yasasıyla, ilişkisi içinde, komünist parti anlayışı, Mao'da nitelik

ilerleme gösterdi. Sadece biçimde değil özde de bir zenginleşme, nitel bir ilerlemeydi bu. Kaldığı uluslararası komünist hareketin örgütlenmesi, tek bir halkadaki komünist parti örgütlenmesiyle asla karıştırılmaz. Karmaşık sürecin spesifik sorunları anlaşılabilir, UKH'nin birer mevzileri olarak tek tek partilerin inisiyatif ve kendi kararlarını kendileri verme sorumluluğu kavranabilir. Komünizm ortak eylemi, farklı koşullarda icra edilecektir. Genel amaçta birliğe rağmen görevlerde farklılıklar fikirlerde tek düzeliğe götürmezdi. UKH açısından bu kötü değil, birbirlerimizden öğrenmek ve kolektif tecrübe için iyidir de. Evrensel ortak rehber bir ideoloji-teori her ülkenin koşullarına uyarlanmalıdır. Uyarlama her yerdeki partinin başlıca sorumluluğudur. Düşünmek serbest, fikirlerin yasaklanması yasaktır. Düşüncelerinden ötürü insanlar eleştirilebilir, ama suçlanamazlar. Hegel dahi diyordu ki;

"Bir partide ortaya çıkan ve bir talihsizlik olarak görülen görüş ayrılığı, aslında o partinin iyi talihinin bir belirtisidir." İki çizgi, partinin gelişmesinin motorudur. Yeter ki Maoist perspektife sahip olunsun. Bürokratik yaklaşım bunu anlamaz. Partiyi, UKH'yi yekpare görmekte medet umar. Oysa böyle bir şey yoktur, olmayacaktır. Çelişki evrenselidir. Mükemmeli, monolitiklikte arayanlar, kendilerini aldatmaktadırlar. Zorla sağlıyor görünseler de, hiçbir zaman hiçbir yerde monolitizm yoktur. Bu doğru kavrandığında, örgütsel tedbirler-cezalar-yasaklar değil, kaçılamayacak çizgi mücadelesini kavrama, değiştirme ve dönüştürme gündeme gelir. Komüntern-Stalin meseleyi, Mao gibi kavrayamadı. Monolitik tali hatalar vardı ve bu aşırı merkezileşme hatalı anlayışının da gerekçesiydi. Her bir halkadaki devrimle, partileri atlayarak, tek merkezden önderlik etmek mümkün değildir. Ancak bu, genel ideolojiler-teorik merkez ihtiyacını ortadan kaldıramaz. İdeoloji-teori, lokal bir mesele değildir ki! Rosa'nın ve diğer yoldaşların anlamadığı buydu. Karmaşık bir süreç olan proleter dünya devrim gerçeği, genel merkez ihtiyacını ortadan kaldırmaz. Komünizm ortak eylemi proletaryanın mücadelesinin, dünya çapında birleştirilmesi ihtiyacını gerekli kılar. I., II. ve III. Enternasyonaller bu

ihtiyacın sonucuydular. Peki öyleyse, Komün-tern'in dağıtılması nedir, sorusunu da kısaca ele almak yerinde olacaktır.

Mayıs 1943'te Komünist Enternasyonal Prezidyumu, Komüntern'i dağıttığını ilan etti. Aşırı merkezileşme hatasından bahsetmiştik. Dağılma gerekçesinde ise, "tek tek partilerin sağlamaştırılması" ihtiyacına da vurgu yapı-lyordu. Reuters ajansına konuyla ilişkili yanıtlarında yoldaş Stalin, dağıtma gerekçelerini şöyle yanıtlıyordu:

"Komünist Enternasyonalin kapatılması (...) bütün ulusların ortak düşmana (Mitlere) karşı ortak saldırısının örgütlenmesini kolaylaştırdığı (...) Hitlercilerin Moskova'nın diğer ülkelerin hayatlarına onları "Bolşevikleştirmek" için sözde müdahale ettikleri şeklindeki (...) yalanlara bir son verilmesi. (...) Komünist partilerin sözde (...) dışarıdan gelen emirlere göre hareket ettikleri iftirasını teşhir. (...) Bütün ülkelerdeki yurtseverlerin (...) tek bir uluslararası kampta birleştirme için... (...) Hitlerizmin (...) tehdidine karşı savaşmak için (...) ulusların gelecekteki işbirliğine yol açmak çabasını kolaylaştırmak (...) müttefiklerin birleşik cephesinin ve diğer birleşmiş ulusların daha da güçlenmesi" için Komünist Enternasyonal'in zamanında dağıtıldığını söylüyordu. Örgüt bir araçtır. Proletaryanın örgütlenmesi, Komünizm için mücadelenin silahıdır. Bu silaha proletarya her durumda sahip olmalıdır. Silahın koşullara göre biçimlenmesi anlaşılır-dır. Değişmeyen proleter enternasyonalist içeriktir. MLM evrensel ilkelerin yönlendiriciliğidir. Mesele o günkü biçimiyle değil, gerçekten enternasyonal proletaryanın, enternasyonal bir örgütlenmeye ihtiyacının olup, olmadığıdır. Biz bu soruya biçimleri değişse de ihtiyaç vardır di-yoruz. Örneğin daha sonra Komünform kurulmuştu. Bu da orta-dan kalkmıştı. Başkan Mao, enternasyonal proletaryaya ideolojik-siyasi önderlikte, par-tilerin doğuşu ve geliştirilmesinde, tayin edici katkılar sundu. Ancak, Komüntern'in olum-suz yanlarından biri olan, partilerin inisiyatif ve örgütsel bağımsızlıklarını köstekleyen aşırı merkezileşme hatasının aşılmasının zaruryeti, uluslararası örgütlenmenin gerekliliği ve öne-minin küçümsenmesini kesinlikle gerektir-mez. ÇKP, "ana-yavru parti" anlayışlarını doğ-

ru olarak eleştirdi. Komüntern-Komünform'dan sonra uluslararası bir örgütlenmenin ya-ratılamamış olması, reddedilemez bir zayıflık-tır.

Komüntern'in kapatılması meselenin mu-hasebesi bir ihtiyaçtır. Karşı-devrim öteden beri Komüntern'i Sovyetlere saldırılarının ge-rekçesi haline getirmişlerdi. Kapatılmasını istiyorlardı. Bu istem sadece kapatıldığı dönem söz konusu değildi, baştan itibaren vardı. Baş-ta doğru olarak kapatılmayan Komüntern ne-den sonra kapatıldı? Bazılarının iddia ettikleri gibi Sovyet dış politikasının çıkarlarının kapa-tılmada rolü var mıydı, yoksa gerçekten dün-ya devriminin çıkarları için mi kapatma gerek-liydi? sorularının ciddiyetle ele alınması gö-revdir. Austin Chamberlarn'lar diğer ülkele-rin iç işlerine müdahale ettiği gerekçesiyle yi-ne öteden beri Komüntern'in kapatılmasını istiyordu. Buharin 6. Kongre'de bunu söyle-mişti. Kendileriyle iş yapmaya razı olan bazı burjuvaların Komüntern'i engel gördüğünü ifade etmişti. Bu gibi sorunların kapatmada rolü neydi (var ya da yok) soruları ele alınma-lıdır. Doğrudur, tek tek partilere uluslararası bir merkezden her yönlü önderlik etmek zordur. Fakat bu zorluk neden önce görülüp, aşırı merkezileşme yerine uygun biçimler bulma temelinde ele alınmadı? Neden, sade-ce dağıtılma döneminde gündeme getirildi? Sözde "demokratik" emperyalist güçlerle it-tifak siyasetinin zarar görmemesi kaygısının kapatmada etkisi var mıydı? Tüm bu sorula-ra kestirme cevaplar vermeyi reddediyoruz. Bilimsel ele alma ve muhasebe gerekliliğini vurguluyoruz. Uluslararası proletaryanın ge-nel merkez ihtiyacının yerine üstür diye sosyalist devlet veya devletler geçirilemez. Sovyetler bu rolü nasıl olsa oynuyor gerek-çesiyle Komüntern olsa da olmasa da fark etmez diyen anlayışlar kabul edilemez. Ulus-lararası komünist hareketin birliği böyle ele alınamaz.

Enternasyonal örgütlenme koşullara gö-re biçimde değişiklik gösterse de bir gerek-liliktir. 3. Enternasyonal gerekliydi. Lenin'in önderliğinde bu görevin üstesinden gelindi. Mart 1919'da 1. Kongre gerçekleştirildi. En-ternasyonal hareketi "Koordine etmek, yö-netmek, çeşitli ülkelerdeki hareketin çıkarı-

nı, uluslararası devrimin genel çıkarlarına tabi kılmakla yükümlü bir mücadele organı yaratmak" hedeflendi. Açıktır ki, proletaryanın uluslararası örgütlenme ihtiyacı, Komünternin kapatıldığı, Komüntern ve sonrası da ortadan kalkmış değildi. Bu ihtiyaç görülüp, cevap oluşumu sorusu bilimsel olgunluk ve soğukkanlılıkla değerlendirilmeyi gerektirmektedir.

Troçkist'lerin, revizyonistlerin hataları ağızlarına sakız ederek sevinmeleri boştur. Biz komünizme yürümek istiyoruz. Hataları yükseltmeyecek, aşacağız.

Lenin tüm hatalarına rağmen Bebel ve Rosa Lüksemburg'u büyük proleter devrimciler olarak sahiplenirken, hataları da gizlemiyordu. Diyordu ki, *"Bazen kartallar tavuklardan daha alçaktan uçabilir, fakat tavuklar hiçbir zaman kartalların yüksekliğine erişemez."* Bir Rus masalı temelinde ifade edilen bu sözlerle Lenin, tavuğu küçük görme değil, revizyonizmin, proleter devrimcilerin yüksekliğine asla erişmeyeceğini ifade ediyor, doğru olarak, revizyonizmin sefaletini sergiliyordu.

Komüntern'in hataları vardı. Bunlar komünistlerin hatalarıydı. Bütün hatalarına rağmen komünist niteliği gereği Komüntern yüce idi. Kruşçev modern revizyonizmine karşı, tarihi önemde polemiklerinde ÇKP'nin de ifade ettiği gibi, *"Bebel-Lüksemburg'un rolleri Stalin'inki ile karşılaştırılmaz. Stalin bütün bir tarihi dönem boyunca (...) UKH'nin büyük bir önderiydi."* Öğretmeni ve ustasıydı. Komüntern'de onun önderliğinde proletaryanın uluslararası silahıydı.

Elbette Komünist Enternasyonal, dünya çapında komünizm mücadelesinin bir parçasıydı. Onun eksiklik ve bazı hatalarını, tasfiyecigerici çizgilerini haklı (!) çıkarmanın gerekçeleri haline getiren Troçkist saldırılara kararlıca karşı durulmalıdır, durulacaktır. Komünist Enternasyonal'in proleter dünya devrimine esasta olumlu katkısı asla yadsınmaz. Fakat bu, "gerici-tasfiyeciler çizgilere malzeme vermeyelim" kaygısıyla, hataları görmeme, ders çıkarıp aşmamayı gerektirmez.

Dünya devriminin ilerletilmesi, Sovyetler Birliği'nin savunulup, korunması önemliydi. Sovyetler sosyalizmin vatani, proleter dünya devriminin en ileri üssüydü. Komüntern'in

Sovyetleri müdafaadaki haklı hassasiyetini anlıyoruz. Problem bu değil, Sovyetler Birliği ve dünya devrimi arasındaki ilişkiyi ele alıştaki bazı tek yanlı hatalardı. Sovyetler Birliği'nin 2. Dünya savaşının çeşitli dönemlerinde, duruma bağlı olarak, yaptığı uzlaşmaları anlayabiliriz. Sosyalizmin üssü etrafındaki emperyalist kuşatmayı, zorlukları bilmekteyiz. Sosyalizmin müdafaası için, emperyalist güçlerle bazı geçici uzlaşma, antlaşma ve dip-lomatik mücadelelerde gereklidir. Fakat tek tek ülkelerdeki komünist partileri, proleter dünya devriminin ilerletilmesinde kendi hakkı ve rollerini unutarak, bire bir, bunları taklit durumunda olamazlar. SSCB'nin, ABD-İngiltere-Fransa ile 1946'da yapmakta olduğu uzlaşmayı ele alırken, başkan Mao şunlara işaret ediyordu:

"Böyle bir uzlaşma kapitalist dünya ülkeleri halklarının aynı şekilde davranıp, kendi ülkelerinde uzlaşmalarını gerektirmez."

Tek yanlı değil, proleter dünya devrimin bütünselliğidir esas olan. Sosyalist vatanın korunmasının bu bütünsellik içinde, özel önemli bir yeri vardır. Ancak proleter dünya devrimi, tek yanlı bununla sınırlandırılmaz. Komünist partilerinin çoğu sınırladı. Kendilerini Sovyet dış politikasına bire bir endeksleyen komünist partilerin hatalarından öncelikle kendilerinin sorumlu olduklarının altını çizirken, Komüntern'in, bu hatalardaki payına dikkat çekmememiz de edemeyiz. Başkan Mao bu tür hatalara boyun eğmedi, karşı çıktı. Komünterni bire-bir taklit etme çizgisini reddetti. 1945 Çan Kay Şek'e karşı, iç savaş dönemine ilişkin Başkan Mao, Stalin yoldaşı şu noktada eleştirmektedir.

"Kurtuluş savaşı sırasında Stalin önce iç savaş alevlendiği takdirde Çin ulusunun yok olma tehlikesi ile karşı-karşıya kalacağını öne sürerek bizim devrime hız vermemizi istemedi." (SE. 5 Sf. 346)

Sovyetler Birliği'nin, "demokratik" denilen emperyalist güçlerle o dönemki, taktik olarak hiçte yadırganamayacak olan uluslararası ittifakını, stratejiye dönüştüren eğilimler, tek tek ülkelerin koşullarını, proletaryanın görevlerini doğru ele alamamıştır. ABD uşağı Çan Kay Şek, uluslararası ittifakın zarar görmemesi anlayışıyla Çin'de iç savaşın hedefi olarak en azından bir dönem görülmemiş, Sovyetler ve Ko-

müntern onunla ilişkileri sürdürmüşlerdir. 1945'te Japon emperyalizmi yenilmişti. Çin'de 24 yıl süren bir iç savaş söz konusuydu. Japon emperyalizminin yenilgisinden hemen sonra, Çan Kay Şek'e karşı yeni bir iç savaşın zorluklarının ÇKP de bilincindeydi. En azından Çan Kay Şek'in niteliğinin kitlelere her yönlü gösterilmesi gerekiyordu. Yeni Demokratik Devrim stratejik planına bağlı ustaca taktiklerle (koalisyon hükümeti vb. gibi önerilerle bu gösterildi.) Japonya'ya karşı savaşta, taktik uzlaşmalar yapılan Goumintang'ın halk düşmanı niteliğini kitleler daha iyi gördüler. Stalin ve Komüntern'in siyaseti böyle bir taktik değil, uluslararası ittifakın stratejiye dönüştürülmesi eğilimi, bu siyasetin zarar görmeme kaygısıydı. Bu stratejik eğilimler ve kaygılara rağmen, başkan Mao önderliğindeki Çin devrimi bildiği yolda yürüdü. Başarıya ulaştı. Mao Zedung diyordu ki;

"Sonra savaş gerçekten başladığı zaman bize karşı yarı ciddi, yarı kuşkulu bir tavır aldı. Savaşı kazandığımız zaman Stalin zaferimizin Tito tipi bir zafer olduğundan şüphe etti ve 1949 ile 1950 yıllarında üzerimizdeki baskı gerçekten büyüktü." (SE. 5. Sf. 346)

Zafer, başkan Mao'nun doğru çizgisinin sonucuydu. "Kuşkulu" tavırların yanlışlığının da ispatı. Tito revizyonizmine karşı, Başkan Mao'nun evrensel önemde mücadelesi ise bilinmektedir, işin gerçeği şudur: 1949-50'de ÇKP üzerindeki "büyük baskı"ların nedeni, Sovyetlerin emperyalistler ile ittifakının stratejik bir eğilime dönüştürülmesi, ittifak güçlerinin ürkütülmemesi hassasiyetiydi ve yanlıştı. İtalya-Yunanistan-İspanya KP'lerinin bizzat kendi sorumlulukları olan Komüntern ve Sovyetlerin de pay sahibi durumunda bulundukları trajik son düşünüldüğünde Başkan Mao'nun zaferi, hataların ise yenilgisi çok daha net ortaya çıkmaktadır.

Stalin, Sovyetler Birliği, Komüntern'in Çin devrimi ile ilgili çizgisi tabii ki bundan ibaret değildi. Stalin ve önderliğindeki Komüntern tali hatalarının yanı sıra Çin devriminin genel sorunlarında esasta doğru bir çizgideydiler. Bütün sorunlarını zaten çözme durumu içinde olamazlardı. Bu, beklenemez de. Çin devriminin bizzat pratiği içinde, sorunları evrensel katkılarla Mao çözdü. Bazı zayıflık ve hataları Stalin ve Komüntern'de süreç içinde en

azından kabul etme durumu içinde oldular.

2. Konferans'ımız, "Bolşevik" vitrinli revizyonizm-Troçkizm'den malul çizgiyi reddederken, genelde doğru bir çözümleme yapmış, doğru bir senteze ulaşmıştı. Doğrudur. Stalin ve Komüntern, Çin'in milli demokratik devrim aşamasında olduğunu, devrimin hedeflerini doğru tesbit etmişti. Troçkist "muhalefet'e karşı çıkmıştır. Stalin ve Komüntern, Çin devrimine önemli katkılar sunmuştur. Çin devrimi bunlardan öğrendi. Pratik içinde nitel katkılarla zenginleştirdi. "Bolşevik" isimli sapış bunları görme bir yana reddettiği gibi, hataları erdem haline getirip sistemleştirdi. Maoist yeni demokratik devrim öğretisine karşı çıktı. Bunları ve sonrada devam ettirilen benzer hataları, ideolojik ve tarihi muhasebemizde ele aldık. Tekrar etmek yersiz.

Ekim devrimi, Çin halkına ML'yi getirdi. ML'in somutla birleşmesinden ÇKP doğdu. Kuruluş döneminde genel sekreter olan Cen Du-Siyu'nun çizgisi, Çin için bir burjuva cumhuriyet öneriyordu. Komüntang'la ittifakı tek merkezi mesele olarak görüyordu. Zira, devrime, ona göre ancak burjuvazi önderlik edebilirdi. Yine ona göre proletarya zayıftı, bağımsız siyasal güç olma niteliği gösteremezdi. Köylüler ise, "başbozuk bir takım".. önderliği baştan itibaren Komüntang'a havale etmişti. Mücadelesiz "hep dostluk" çizgisi izliyordu. İşçi ve köylülerin devrimci mücadelenin, Komüntang'ı tedirgin edeceğinden hoşnut değildi. Yanlış çizgi yenildi. Çan Kay Şek karşı-devrimci darbesini bu sefer, burjuva devrimin zaferi olarak gördü. Kapitalizm ancak gelişirse, parlamenter mücadele ile proletaryanın sosyalist devrime yürüyeceğini söyledi.

Mao Zedung baştan itibaren silahlı mücadelenin, proletaryanın önderliği ve temel güç olan köylülüğün, devrimci savaşta kırık bölgelerin öneminin bilincindeydi. Cen Du Siyu'nun olumsuz tecrübesi, proleter devrimci bilinci daha da keskinleştirdi. Partinin Komüntang'la ittifakının sona ermesi döneminde, sol sapma-darbeci çizgiler (Li Li San, Wang Ming) ortaya çıkmıştı. 1931'de Wang Ming parti iktidarındaydı. Sol oportünist Li Li San'ı, onu daha da ilerleten sol oportünizmini maskeleyerek için sağcılıkla suçluyordu. Müttefikleri an-

lamıyor, dört bir yana saldırı çizgisi izliyordu. Askeri çizgisi maceralıydı. Yenilince teslimiyete dönüşüyordu. Genel ayaklanmayı savunuyor, köylülüğün rolünü görmüyordu. Yenilince zorunlu olarak kızıl ordu uzun yürüyüşe başlamıştı. Mao'nun devrimci çizgisi yanlış çizgi ile mücadele içinde geliştirdi. Zunyi toplantısında partiye egemen oldu. Sonraki süreçleri, art arda büyük zaferlerin kazanılması oluşturdu. Partimiz bu tecrübeden öğrenmelidir. Sol oportünist çizgiler partimizde de önemli problemlere neden olmuş, başarısız kalınca da sağ hatalar biçiminde boy vermiştir. Hataları yenmeye cesaret etmek için gerekli olan MLM çizgidir. Kongremiz bu doğrultuda ileriye atılmış tarihi adımdır. Hem sağ ve hem sol hatalarda (Çin'de) Komün-

Komünist Enternasyonalin kurulması ve ondan önceki Enternasyonal açısından da bir gerçektir. Bu gerçek, uluslararası proletaryanın enternasyonal örgütlenmesinin gereksiz olduğu anlamına gelmez. Nasıl biçimlendirileceği sorununun çözümü için gerekli kılardır. Komünist Enternasyonal, tek tek partinin tek merkezden tesbit edilen stratejik-taktik politikalarla yönetme biçimindeki aşırı merkezleşme hatasını elbette düzeltmeliydi.

ternin hatalarının payı vardı.

Sovyet devrimine karşı çıkan Troçki'nin, Avrupa merkezci "sol" maskeli 2. Enternasyonal ihanetinin devamı olan, 4. Enternasyonal olarak ortaya çıkan çizgisi, Leninizm'e karşıydı. Ona göre, emperyalist savaşta Sovyetlerin yenilgisi kaçınılmazdır. Umutsuz bir devrime girişmenin anlamı yoktur (!) Troçki'nin, sosyalizmin kuruluşunu mutlak şekilde üretici güçlerin yüksek gelişme seviyesine, ileri makineleşmeye bağlayan anlayışı, doğal olarak, savaşa yaklaşımını da yönlendiriyordu. Diyordu ki, "emperyalistler ekonomik-teknik askeri olarak güçlüdür. Bu yüzden yenilgi kaçınılmazdır". Proletarya ve halkların gücüne, savaşta insanın bilinçli dinamik rolüne, ezilenlerin haklı kavgalarının stratejik

üstünlüğüne, Troçki devrime yabancı teoriyle elbette vakıf olamazdı. Troçki sosyalizme pervasızca saldırıyordu.

"Devrimin Avrupa'da müdahalesi olmadığı takdirde, Sovyetler Birliği'nin toplumsal temellerinin sadece yenilgi durumunda değil, zafer durumunda da, ezilmesi gerekir."

Kendisini, Sovyetlerin yenilgisi mücadelesine adanmış Troçki'ye bu durum "nasip olmadı". Sosyalizmin tek ülkede zafer kazanamayacağı, iddiasını ve teorisini de pratik iskartaya çıkardı.

Komüntern 6. Kongresinde 1927 Çin devriminin yenilgisinde Komüntern liderliğinin rolü de, liderlerden Buharin tarafından bazı yönleriyle kabul edildi. "Komüntang'ı yeterince eleştirmemiş olmamız, (...) zaman-zaman bir suç ortağı" olma durumuna düştük demek, durum değişikliklerinde partiyi uyarmama konusunda rollerini kabul etmektedirler.

"Hunan'daki köylü hareketi ile ilgili araştırma üzerine rapor" da, Mao Çin'de sınıfların tahlilini, devrimin özelliklerini, devrimin hedeflerini çözümledi. Milyonlarca köylünün silahlı devrimci hareketi, yoksul köylü iktidarlara rağmen Komüntern'in merkezinde Komüntang'ı esas alma çizgisi devam ediyordu. Değişen durum, anlaşılmıyordu. Mao, bu çizgiye karşıydı. "Köylü kitlelerinin başına geçmek ve önderlik etmeyi" savunuyordu. (Mao SE. I Bkz.) Halk savaşı, kızıl üsler böyle mümkün oldu. Komüntern çizgisi, şehirlerde oylanma yoluydu. Köylüleri esas almayı reddeden, proletarya önderliğinde kent ayaklanmalarını öneren sonraki (1927 sonrası) sol oportünistlerde de Komüntern'in yanlıgılarının rolü vardır.

Kısa Bir Sonuç

Proletarya örgütlenmesinin özde değil, mutlak değiştirilemez bir biçimi yoktur. Örgüt koşullara göre değişik biçimler alabilir. Örgüt başlı başına bir amaç değil, proletarya açısından komünizm mücadelesinin bir silahıdır. Biçimler, koşullara bağlı olarak eskiyebilir. Yerlerine koşullara bağlı yeni biçimler koymaktır görev. Her parçada ve uluslararası planda, proletaryanın örgütlenmesi stratejik bir ihti-

yaçtır. KE, yürütme komitesinin Komüntern'in dağıtılmasını gerekçelendirirken söylediği:

"Dünyadaki ayrı ayrı ülkelerin tarihi gelişim yollarının farklılığı (...) her ülkenin işçi sınıfının önünde değişik görevlerin bulunması". (3. Enternasyonal Belgeler, Belge Yayınları. Sf. 283)

Komünist Enternasyonalin kurulması ve ondan önceki Enternasyonal açısından da bir gerçektir. Bu gerçek, uluslararası proletaryanın enternasyonal örgütlenmesinin gereksiz olduğu anlamına gelmez. Nasıl biçimlendirileceği sorununu çözmeyi gerekli kılar. Komünist Enternasyonal, tek tek partinin tek merkezden tesbit edilen stratejik-taktik politikalarla yönetme biçimindeki aşırı merkezleşme hatasını elbette düzeltmeliydi. Örgütlenmeye yeni biçim vermeliydi. Yapılan başka şeydir. Yürütme Komitesinin dağıtma kararında;

"İşçi hareketinin tek tek ülkelerdeki büyümesi ve onların görevlerinin karmaşıklaşması ile birlikte git gide eskidi, (...) partilerin (...) önünde engel haline geldi." (age. Sf. 283)

Engel haline gelme, aşırı merkezleşme hatasının sonucuydu. Bunu aşma yerine, Enternasyonal örgütlenmenin engel olduğu söylenemez. Her bir halkada spesifik görevler baştan itibaren de bir olguydu, şimdi de bir olgudur. Bu gerekçeden yola çıkılarak, enternasyonal örgütlenmeye gereksizdir diyemeyiz. Hitler Bloğu ve anti-Hitler koalisyonu ülkeler koşullarının farklılığına vurgu yürütme komitesi proletaryaya özetde diyordu ki; Hitler Bloğu ülkelerde savaş suçlusu hükümetleri düşürmektir görev. Anti-Hitler koalisyonu ülkelerde de başka bir özel görev vardır. Bu ülkelerde proletarya kendi burjuva hükümetlerinin savaş çabalarına her yönlü destek vermeli, devlet bağımsızlığı elinden alınmış ülkelerde bir ulusal kurtuluş savaşı sürdürülmelidir. (anti-Hitler emperyalist ülkelerde dahil) Diyordu ki; bu görevin yapılması için, tekil partilerin, rolü daha önemlidir. (Bkz. age. Sf. 283)

Farklılıklar izlenmesi gereken özgül siyasetler önemlidir. Ancak yürütme komitesi, anti-Hitler koalisyonu ülkeler işçi sınıfının önüne, sadece hükümetleriyle birlikte, Hitler karşı mücadele ile sınırlı bir strateji koyuyor. Dikkat edilsin taktikte değil. Enternasyonal'in dağıtılması bununla da ilgilidir. Bu siyaset yanlıştır. Yanlış siyaseti ortaya koyarken biz, gününü doldurmuş örgüt biçimlerini ol-

duğu gibi koruyan, koşullara uygun yeni biçimler koymayan çalışma tarzı ve yöntemlerini koşullara göre şekillendirmeyen reçeteci bir anlayışa da sahip değiliz. Proletaryanın her bir halka ve uluslararası örgütlenmesi bir ihtiyaçtır. Konjonktürel değil, stratejik bir ihtiyaçtır. Komünizme kadar bu ihtiyaç ortadan kalkmaz, "günü dolmuş" olmaz. Ancak koşullardaki köklü değişikliklere bağlı olarak şu veya bu biçim gününü doldurabilir. Dikkat çekme durumunda olduğumuz, koşullarla ilişkili örgütlenmenin değişik şekilleridir, örgütlenmenin gereksizliği değil! Dağıtma gerekçelerini koyduktan sonra yürütme komitesi şu senteze vararak, çağrı yapıyor.

"Komünist Enternasyonal yürütme komitesi prezidyumu, Komünist Enternasyonal'in bütün taraftarlarını, emekçilerin can düşmanının Alman faşizmi müttefikleri ve vesayetinin en kısa sürede ezilmesi için, bütün güçlerin anti-Hitler koalisyonuna dahil ulus ve devletlerin kurtuluş savaşını her yönden destekleme ve bu savaşa aktif olarak katılmakta yoğunlaştırmaya çağırır." (age. 285)

Burada, hiçbir devrim çağrısı var mı? Çağrı bir kenara, proletarya devrimi görevine zerrece işaret var mı? Taktik bir siyaset değil, strateji olarak sunulmuştur. Anti-Hitlerci emperyalist ülkelerde dahil, her yerde "ulus ve devlet kurtuluşu" (hiç ayırım gereği de duymadan) ise başlı başına ele alınması gereken bir problem!.. Hatalı olduğu da açık.

II. Dünya Savaşı ve UKH Konusunda Bir Başlangıç

Komüntern, enternasyonal proletaryanın komünizm mücadelesinin uluslararası bir silahıdır. Proleter dünya devriminin ilerletilmesine önemli katkılar sunmuştur. Onun esas yanı olumlu mirasıdır. Bu gerçek, ikincil derecedeki tali hatalarını görmememizi, aşmamamızı gerektirmez. 1935 Komüntern 7. Kongresi değerlendirildiğinde şu sonuca ulaşmaktayız: Dünyanın o günkü durumu ve proletaryanın görevlerinin değerlendirmesini yapan 7. Kongre, devrimci proletarya için bir taktik

çizgi ortaya koydu. Bu, esasta doğru olmasına rağmen hatalar da içeriyordu.

Faşizm ve burjuva demokrasisi arasındaki ayrıma dikkat çekmesi önemsiz değildi ve bunu yaptı. Taktik bir özel program da belirledi. Yapılmalıydı da. Ancak burjuva devletin faşizm ve burjuva demokrasisi gibi iki biçimi, özde burjuva diktatörlüğüydü. Biçim farklarına işaret etmek gerekliydi. Ama bu biçimsel farklılıklar özün önüne çıkarılmamalıydı. Bu biçimsel farklılığın gerektirdiği taktik görevler stratejik gibi gösterilmemeliydi. Dimitrov'la Komüntern buna gerekli duyarlılığı göstermedi, bazı hatalar yaptı. Faşizme karşı, taktik olarak burjuva demokrasisi ile ittifak, stratejik bir göreve dönüştü. Ezilenler, faşizm dışındaki klişe karşı objektif olarak silahsızlandırıldı. Emekçiler uyarılmadı. Uluslararası ittifakın zarar görmemesi kaygısıyla, tek tek ülkelerdeki devrimin proleter dünya devrimine katkısı objektif olarak küçümsendi. Sapmalara gerekli müdahale, uluslararası alanda da mevcut olan hatalı tali çizgi gereği yapılamadı. Yanlış olan, faşist kampa karşı, uluslararası anti-faşist cephesinin taktik siyaseti değildi. Bunu, stratejik eğilime dönüştüren yaklaşımdı. Bu yaklaşım, Komüntern siyasetinin tarihsel zorunluluklarla ilgili bir özel siyaset olduğunu gölgeledi. Çeşitli ülkelerde, burjuvaziye yedeklenen ve devrimi tasfiye eden çizgilerin (İtalya, İspanya, Yunanistan, Fransa gibi) savunulmasına objektif olarak hizmet etti. En azından bunlar uyarılmadı ve mücadele edilmedi. Bu uyarımama, Komüntern'de de tali de olsa hatalı bir çizginin mevcudiyetine işaret etmektedir. Evet, emperyalist ülkelerde faşizm tekeli burjuvazinin en gerici kesiminin iktidar biçimiydi. Finans kapitalin en bağınaz-saldırgan diktatörlük biçimi. Tekelci burjuvazinin diğer kesimleri biçimde faşizmle bazı çatışmalar halinde bulunsalar da (sınıf çıkarları temelinde) nitel olarak aynı ortak özü paylaştıklarının görülmemesine götürmemeliydi. Faşist olarak değerlendirilmeyen kesimlere iyimser bakma anlayışına kaynak yapılmamalıydı. Tali de olsa yapıldı. Biçimi ne olursa olsun, burjuva diktatörlüğün özü de şiddettir,

baskıdır. Hangi biçim meselesi, burjuvaların keyfi iradesi değil, tarihsel koşullarla alakalıdır. Yönetebilmek için mecbur oldukları bir yöntem meselesidir. Dolayısıyla emperyalist burjuvazinin bir kesiminin nisbeten "daha iyiliimli-demokratik" olması çerçevesinde biçim sorununu telakki etmek, kliklerin çatışan çıkarlarının mahiyetini açıklamak ve bununla ilişkili mevzilenme durumlarını izah etmek değil, bir kesim hakkında objektif olarak iyimserlik yaratmaktır. Bu da yapıldı.

2. Dünya savaşı düz bir çizgi izlemedi. Savaş değişik evrelerde farklı biçimler aldı. Her bir evrede çelişkiler arasındaki ilişkinin tahlili gerekliydi. Komüntern bunu yapmaya çalıştı. Mesela; Sovyetler Birliği, sosyalizmin kalesiydi. Proleter dünya devriminin ilerletilmesinde özel bir yeri vardı. Fakat yine de bu, tek tek ülke devrimleriyle ilişki ve diyalektik birleşmeyi içeriyordu. Tek düze, mutlak ele alınamazdı. SB'nin korunması, Çin devrimi örneğinde olduğu ve Mao'nun yaptığı gibi hiçte her partiye tek yanlı SB'nin dış politikasını mekanik tekrar etmeyi gerektirmezdi. Çeşitli partiler Mao gibi değil, tersini yaptı. SB'nin dış politikasına birebir kendilerini endekslediler. Kendi burjuvazileriyle ittifakı, uluslararası ittifak siyaseti gerekçesiyle stratejik bir çizgiye dönüştürdüler. Komüntern ve SB bu hatalı çizgiyi uyarımadı. SB'yi koruma kaygısıyla göz de yumdu, objektif olarak destekledi. Bunlar sağ hatalardı Komüntern'in genel çizgisinde bu hatalar ikinci durumdaydılar.

Komünizme ya dünya çapında yürünecek ya da hiçbir şekilde yürünemeyecek. (Proleter dünya devriminin emperyalizmin tek tek zayıf halkalarından koparılması biçimindeki seyrine rağmen komünizm ulusal değil, dünya çapında bir mücadeledir.)

UKH'nin dünya çapında birliği ve dünya partisi esprisi de anlaşılabilir Proleter dünya devrimi karmaşık bir süreçtir, özde değil her bir halkada koşullar gereği çeşitli biçimler alır. Bu durum, UKH'nin birliğinin karmaşık mahiyetini de anlatır. Tek tek ülkelerin devrimine bir merkezden reçetelerle çözüm bulunamaz. Elbette çizgi meselesi toprak-çograf-

yalara özgü değildir. İdeoloji enternasyonaldir. Kendini ifade eder, yanlış eleştirir. Yine de partilerin kendi kararlarını, kendilerinin almaları bir prensiptir. Çin bu prensibi uygulamasaydı devrimi yapabilir miydi? Komüntern reçetesini bire bir uygulaysaydı, sonuca gidebilir miydi? Gidemezdi. Tabii ki her partinin hataları öncelikle kendisindir. Komüntern'e yıkarak kurtulamaz ama, Komüntern'in böyle bir olumsuz tecrübesi de mevcuttur. Aşırı merkezileşme ve tek tek partilere mutlak direktifler siyaseti kabul edilemez. Bir başlangıç olarak işaret ettiğimiz bu sorunlar geniş-etrafli bir değerlendirmeyi gerektirmektedir. Parti ve UKH, bunu, kolektif olarak yapma durumundadır. Partimiz tarihinde 1. ve 2. MK, Konferans, DABK yöneliminde Komüntern'i eleştirme geleneği yoktur. 2. MK kimi konularda eleştirilerden 5. raporunda bahsetse de esasta, muhafazakar bir savunma mevcuttur. Diğerlerinde ciddi bir eleştiri yönelimi dahi yoktur. KHK ve merkezi konferansa gelince; bunlar bu tür sorunların varlığını ya da yokluğunu dahi tartışma pozisyonunda değildir. Tütünün DEH deklarasyonuna tutumlarında bu meselede ortak bir görüş mevcuttur. Komünternin bazı eksikliklerinin ifade edilmiş olması dahi Deklerasyona, "inkarcı", hatta bazılarınca DABK gibi "revizyonist" damgası vurulmasına yol açmıştır. Komüntern'in Mao'nun uyarısına rağmen körü körüne izlenmesi çizgisidir bu. Modern revizyonist çizgili AEP'e, ASHC'ye, Küba'ya sosyalizm etiketi yapıştırmaya götüren, Körfez savaşında Saddam'ı desteklettiren, Maoizm'e karşı kabul etmeme temelinde ayak dırettiren vb. çıkmazların temelinde Komüntern ve Stalin'in tali hatalarından köklü kopmamak yatmaktadır.

Sormak gerekir: Stalin ve Komüntern eleştiri konusu yapılan meselelerde hatasız ve çok sağlam durumdalardıysa onların bu sağlamlığına rağmen, en azından TKP, İtalya-İngiltere-Fransa-Almanya ve diğer partilerin %99'luk ezici çoğunluğu o dönemde ve Kruşçev darbesiyle birlikte de herkesin de kabul ettiği sınıf işbirlikçisi, reformist-şoven nitelik-

lerini engelsiz sürdürebilme durumunda olabilirler miydi? Tabii ki onların hatalarından öncelikle Komüntern değil, kendileri sorumludur. Ancak doğru çizgide güçlü bir uluslararası Komünist Merkez şartlarında revizyonizm bu kadar serpilemezdi, menavra yapamazdı. Kruşçev'ler sebepsiz ve bu partilerin hatalarından hiç güç almadan, Stalin ve Komüntern'in "mevcut olmayan zayıflığı" dışında mı bu kadar kolay çıktı? İşte Mao, kırılmaların, zayıflayan yönlerin neşteri, yeni-nitel bir doğrulmanın adıydı. Bu doğrulmayı savunamayanlar, eski kırılmadan kopamamaktadırlar.

DEH Deklerasyonu'nun da ifade ettiği gibi Komüntern'in 7. Kongresi şu sapmalardan müzdarıptı:

"Faşizme karşı mücadeleyi stratejik bir aşama yapma ve burjuva demokrasisi ile faşizm arasındaki farkı mutlaklaştırma eğilimi, proletaryanın sefaletinin, işçi sınıfı içerisindeki bölünmeye şifa bulunmasının temelini yaratmakta olduğunu ilan etmek."

Tamamıyla doğrudur. 2. MK, Konferans ve DABK bu doğrulara yanlış temelde meydan okumuştur. 2. MK, DABK ve Konferans ortak bir zeminde Deklarasyonun emperyalist ülkelerde "proletaryanın sosyal tabanı" konu-sundaki belirlemelerine ateş püskürtmektedirler. Hepsi de, emperyalist ülkelerde proletarya tahlilinde, "emperyalizmden yarar gören" etkili bir işçi aristokrasisinin mevcut-diyetine, bunun KP'nin sosyal tabanı olamayacağı gerçeğine veryansın etmek, işçi sınıfının aşağı kesimi biçimindeki Deklarasyonun sosyal taban olarak görülmesi gereken bölümüne karşı çıkmaktadırlar. Bu zorlamalar da DABK şöyle diyor:

"İşçi sınıfının yoksul (yedek sanayi ordusu işsizler dahil) kesimini, göçmen işçileri, azınlıklara ve ezilen uluslara mensup işçileri proletarya partilerinin sosyal tabanı olarak kabul etmek geri kalan kesimleri ise bu taban kesiminden çıkarmak son tahlilde solcu oportünizm çıkar."

Bırakalım emperyalist ülkeleri bugün Türkiye'de de, Koç-Sabancı fabrikalarındaki işçilerin bir bölümü, diğer alanlara nazaran nis-

beten ayrıcalıklı durumdadırlar. Koşullara bağlı olarak her bir somut ayırım ve esas alınacak kesimlerin tesbiti sadece emperyalist ülkeler açısından değil, bizimki gibi ülkeler açısından da anlam taşır. Emperyalist ülkelere gelince; ezilen ulus ve halkların yağmalanması sonucu gasbedilen zenginliklerin çok küçük bir kesimi, susturulmaları için, emperyalist ülke işçilerinin bir bölümüne daha çok sunulmaktadır. İşçi sınıfı içinde kutuplaşmalarda bu önemli bir faktördür, Zaman bu payın sunulması koşulları olmayabilir. Her somutta durum somut incelemeyi gerektirebilir. İşçi sınıfı içerisindeki bölünme Lenin yoldaşın da işaret ettiği bir olgudur. Komüntern 7. Kongre raporunda Dimitrov, krizin işçi sınıfı içindeki bölünmeye kesin çare bulduğu görüşündedir. Evet kriz, işçi aristokrasisini de zorluklara itiyordu. Bu kesim içinde çalışma ihmal edilmemeliydi. Hele sözkonusu zorluklar ortamında daha da ihmal edilmemeliydi Ancak işçi sınıfının bölünmesi, ezilen ulus ve halkları tahakküm altında bulunduran emperyalizm gerçeğinin yarattığı, bazen derin ve nisbeten geri bir düzey gösteren gerçeğiydi. İşçi aristokrasisi emperyalist-kapitalist krizin sonucu olarak bazen yoksullaşabilir. Ama bu durum tek başına, bir imtiyaz tabakası fikrinin yerleştiği bu kesimin, otomatikmen, burjuvaziden köklü kopmasına yol açmaz. Yoksullaşma döneminde bunlara el atmak önem taşısa da, bu kesimin sosyal bir tabaka olarak özelliklerinin yadsınmasına götürmemelidir. Ülke devrimi açısından da önem taşıyan hususlardır. Büyük iş kolları, büyük sanayi merkezlerindeki işçiler, diğerlerine göre daha fazla ücret alma durumundadırlar. Kestirme şekilde işçi sınıfı çalışmasında, buralar kilittir diyemeyiz. Varoşları, işsizleri, işçilerin bizde de gerçek olan daha alt kesimlerini yok sayamayız. İhtilalcilik ve liberalizm niyet meselesi değil, hangi çizginin uygulandığı meselesidir. Hangi kitlenin esas alındığı meselesidir. Partinin sınıfı, devrimci proletaryadır. Parti, devrimci proletaryanın öncüsü, sınıf mücadelesinin silahıdır. Tartışılan başka şeydir. Kitle çizgisidir.

İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ VE PARTİZAN DERGİSİ'NİN İDEOLOJİK MÜCADELE TARZI VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Bilindiği gibi sınıf mücadelesinin üç başlıca boyutundan birisi de ideolojik (teorik) mücadeledir. İdeolojik mücadelede yanlış anlayışlarla uzlaşma olmaz. Tam tersine yanlış fikirlerin amansız bir şekilde eleştirilmesi zorunludur. Ama burada birinci derecede önem arz eden husus yöntem sorunudur. İdeolojik mücadele yürütüyorum adı altında bilimsel olmayan kaba ve sekter tarz tarihimizin inkar edilemez gerçeğidir. Gerçek Maoistler yanlış fikirlerle mücadele ederken tam da ideolojik mücadelenin ruhuna uygun davranırlar. Karşı tarafı olumlu şekilde etkileyen bir fikir mücadelesi gerçekte sınıf mücadelesine hizmet eder.

Maoist öncüyü bütün küçük burjuva ve burjuva partilerden ayıran en belirgin çizgilerden birisi de şüphesiz ki kendi hatalarına karşı dürüst ve ciddi yaklaşma pratiğidir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sınıfsal ve ulusal kurutuluş mücadelesi yürüten küçük burjuva ve ulusal burjuva hareketlerin kendi hatalarına karşı ciddi ve dürüst yaklaşıtlarını; tarihleriyle derin ve kapsamlı bir şekilde hesaplaştıklarını ne yazık ki söyleyemeyiz-söylenemez. Bu durum sadece küçük burjuva hareketler için geçerli değil kendisini Maoist olarak nitelendiren parti ve örgütler için de geçerlidir. Buna, Maoist öncü

dahil değil. Çünkü Maoist öncü kendi tarihleriyle çok derin ve kapsamlı bir tarihsel hesaplaşma içerisine girdi. Bu hesabını da ülke ve dünya proletaryası başta olmak üzere bütün halklara sundu.

'TKP(ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne Bu Tarih Bizim' adlı tarihi muhasebe kitabında TKP/ML'ye yönelik yapılan eleştiriler TKP/ML'nin tarihimizin bir parçası olarak görülmesindendir.

Bilindiği gibi sınıf mücadelesinin üç başlıca boyutundan birisi de ideolojik (teorik) mücadeledir. İdeolojik mücadelede yanlış anlayışlarla uzlaşma olmaz. Tam tersine yanlış fikirlerin amansız bir şekilde eleştirilmesi zorunludur. Ama burada birinci derecede önem arz eden husus yöntem sorunudur. İdeolojik müca-

dele yürütüyorum adı altında bilimsel olmayan kaba ve sekte tarz tarihimizin inkar edilemez gerçeğidir. Gerçek Maoistler yanlış fikirlerle mücadele ederken tam da ideolojik mücadelenin ruhuna uygun davranırlar. Karşı tarafı olumlu şekilde etkileyen bir fikir mücadelesi gerçekte sınıf mücadelesine hizmet eder. Partinin gelişip zenginleşmesini sağlar. Ters yöntemler ne partinin iç birliği ve bütünlüğünü sağlar ne de sınıf mücadelesinin bu alandaki görevini yerine getirir.

Okurumuzun da takip ettiği üzere Partizan dergisi 49. sayıda ve İşçi-Köylü gazetesinde Maoist öncüye yönelik, eleştiri sınırlarını aşan saldırı içerikli dizi yazılar yayımlandı.

Hatırlanacağı gibi İşçi-Köylü gazetesini, üzerinde duracağımız, özellikle de "kaba ve sekte tarzlara sayfalarında yer vermemesi" için gazetemiz Devrimci Demokrasi aracılığıyla öneride bulunarak uyarmıştık. Bu kaba ve sekte siyaset tarzlarının ne kendi okurlarına ne de başka gazetelerin okurlarına faydası olamayacağını, tam tersine yanlış ve hatalı şekillenmeler yaratacağının vurgusunu yapmıştık. Ancak gelinen aşamada gazetemizin yaptığı uyarı ve öneriler dikkate alınmadı. Uyarılar dikkate alınmadığı gibi bu kaba, soyut, tahrifatçı ve abartılı yazı ve yorumlara daha hız verildi. O kadar abartılı savunuyu ve saldırı yapılıyor ki sanki su üzerine yazı yazmaya çalışılıyor.

Özcesi, gelinen aşamada bu saldırı içerikli yazılara yanıt vermeyi gerekli görmemizin başlıca üç nedeni var:

Birincisi; söz konusu yazılara ilişkin yaptığımız eleştiri ve öneriler ciddiye alınıp olumlu sonuç vermedi.

İkincisi; söz konusu yazı(lar)da oldukça asılsız iddia ve suçlamalara yanıt vermeyi, ertelenemez devrimci bir görev olarak görmekteyiz. Çünkü bizim hem gazetemiz hem de İşçi-Köylü gazetesi okurlarına gerçekleri bir kez daha (belki boyutlarıyla da olsa) olduğu gibi aktarma görevi ve sorumluluğumuz var. Bu görevden kaçamayız-kaçılamazdı.

Üçüncüsü; İşçi-Köylü gazetesi ve Partizan dergisini kendi tarihiyle dürüst ve çıplak bir şekilde hesaplaşmasını yapmaya ikna etmek; kaba ve sekte "eleştiri" tarzını düzeltmeye yardımcı

olmak içindir.

Başlığa "bir yazı" olarak geçmemizin nedeni gerek Partizan dergisi gerekse İşçi-Köylü gazetesinde Maoist öncüye yönelik yazılan her iki yazının da aynı içerikli olmasından kaynaklıdır.

Bu bilinçten hareketle de eleştirilerimizde öncelik sırasını Partizan dergisine vereceğiz. Daha sonra İşçi-Köylü gazetesini yanıtlayacağız. Bunu yaparken her iki yazıda çıkan noktaları da birlikte ele alacağız.

-I- Partizan Dergisi'nin 49. Sayısında Maoist Öncüye Yapılan Saldırıların Üzerine

Maoist öncüye yönelik saldırıların yapıldığı yazının başlığı şöyle: "Proletarya Partisi'nin 7. Konferans Kararlarının Yol göstericiliğinde 'Parti Bilinci, Devrim Bilinci Işığında, Sürekliliği Sağlanmış Gerilla Savaşı İçin Parti İnşasında Derinleş, Kitle Çalışmasında Yoğunlaş' Şiarıyla İleri".

Öncelikle yazının başlığının iyi konulduğunu ama içeriğinin ise başlığa uygun olmadığını belirtelim. Başlıkla içeriğin birbiriyle nasıl ve hangi noktalarda derin bir tezatlık teşkil ettiği ise eleştirilerimizin akışı içerisinde görülecektir.

Bu başlık altında sunulan yazıda hatalı gördüğümüz bütün noktaların eleştirisini yapmayacağız. Sadece öncüyle doğrudan bağlantılı olan noktalara değinmekle yetineceğiz. Yoksa söz konusu yazı kendi bağrında bir dizi hata ve yanlışlık barındırmaktadır. Örneğin; "dünya şu anda tek kutuplu bir mecrada duruyor;" "ülkümüzde devrimci durumda bir duraklama olduğunu kabul etmeliyiz", vb. gibi hatalı ve abartılı tespitler yapılmaktadır.

Sırasıyla eleştirilerimizi yürütelim:

1) Partizan dergisi, 1995-2002 arası sürecin çizgisini bir yandan esasta olumsuz bir pratik olarak değerlendirirken öte yandan ise bu olumsuz pratiğin ideolojik-politik adını koymuyor, ya da koymaktan çekti-

niyor:

Şu belirleme yapılmaktadır:

"Proletarya Partisi'nin 7. Konferansı, geçmiş 7 yıllık sürecini değerlendirdiğinde olumsuz bir pratiği geride bıraktığını söylemekten çekinmedi. Bunun içinde olumlu atılımların ve yönelimlerin olmasının bu gerçeği değiştirmediyi(abç) gerçeğini kabul etti." (Sf;36)

Aynı sürece ilişkin 'TKP(ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne Bu Tarih Bizim" adlı kitapta yapılan tespiti aktaralım. Sonra bu iki tespitin ortak ve ayrı yanlarının karşılaştırmasını yapalım.

"TKP/ML'nin II. OPK Sonrası Siyasal Yönelim Çizgisi de Sol Oportünistti."

"Her üç alandaki çizgisinin MLM değil sol-sekter ve maceracı olduğu..." (age,Sf; 496, 501)

Burada her üç alan sözünden siyasal, örgütsel ve askeri çizgi kastedilmektedir.

Adı geçen kitabın geçmişi analiz etmede bilimsel olarak oturduğu anlayış bir partinin genel siyasi çizgisiyle o partinin dönemsel olarak izlediği siyasal, örgütsel ve askeri çizgilerinin bir ve aynı olmadığı gerçekliğidir. Ki okur da bunu farketmiştir. Zaten bu noktaların ayırım ve ortak yanları bilimsel bir şekilde bilince çıkartılmış olunursa o durumda hem kitabın muhasebe yöntemindeki bilimsellik kavranmış olunur hem de Partizan ve İşçi-Köylü gazetesinin hatalı analiz yöntemleri giderilir veya bu denli kaba ve sekter saldırılara girmemiş olurdu.

Kitap, TKP/ML'nin 7 yıllık sürecini değerlendirirken sol oportünist bir hat izlediği belirlemesini yapmaktadır. Partizan dergisi de bu 7 yıllık süreci esasta olumsuz bir pratik olarak değerlendirmektedir.

Her ikisi de TKP/ML'nin 7 yıllık sürecini olumsuz değerlendirmektedir. Bu noktada aralarındaki temel fark nedir? Kitap, bu süreçteki olumsuz pratiğin ideolojik-siyasi arka planını ortaya koyarken, Partizan dergisi bu sürecin ideolojik-siyasi arka planını ortaya koymamıştır.

Adı geçen kitap, bu süreci sol oportünist çizgi olarak ele alıp değerlendirmeye tabi tu-

tarken aynı zamanda bu oportünist çizginin siyasal, örgütsel ve askeri alanlara nasıl yansıdığına ilişkin vb. sorulara yanıt bulmuştur. Bunu yaparken tabii ki somut örneklerle ideolojik sorgulamasını da yapmıştır. Oysa, Partizan dergisi adı geçen süreci bir yandan "olumsuz bir pratik" olarak değerlendirirken öte yandan ise bu olumsuz pratiğin ideolojik, siyasal, örgütsel ve askeri çizgi boyutunu ortaya koymuyor-koyamamıştır.

Bunun üzerinde duralım:

Partizan dergisine bir soru sorarak konuyu tartışalım: "Olumsuz bir pratiğin" politik arka planı yok mu? Bir başka deyişle 7 yıllık bir pratik süreç önümüzde duruyor ve bu sürecin kendisi de esasta olumsuz olarak değerlendiriliyor. Fakat bu olumsuz pratiğe yol açan siyasal, örgütsel, askeri çizgi nedir? Bunların tarihsel ve sınıfsal kökleri nereye dayanmaktadır? Dahası bu hatalı pratikler hangi ideolojiden besleniyor? Yoksa bu hataların ideolojik-politik arka planı yok mu? Her siyasi hata ve başarısızlığın kendisini sadece olumsuz diye nitelendirmek doğru bir analiz yöntemi olabilir mi?

Bilinirki her bir olumsuz politik-örgütsel pratiğin arka planında bir düşünce yöntemi, bir felsefi bakış açısı ve politika yatar. Eğer bir yerde, hem de 7 yıllık gibi bir pratik çizgiyi esasta "olumsuz bir pratik" olarak değerlendiriyorsak, o halde bu pratiği yanlış düşünce yöntemi ve siyaset tarzından ayrı ele alabilir miyiz? Yedi yıllık bir pratik sürece yön veren hangi siyaset tarzıdır? Bunun adı konulmayacak mı?

Somut durumun, hem de 7 yıllık gibi bir süreci olumsuz bir pratik olarak saptamanın ideolojik-politik adı olur. "Olumsuz" deyip işin içerisinden çıkmak sözkonusu olumsuzluğun köklerine ideolojik olarak inmek değil, ondan uzaklaşmaktır.

Konuya ilişkin Başkan Mao "Hiçbir komünistin aklından çıkarmaması gereken temel çalışma yöntemi, çalışma siyasetlerimizi somut duruma göre belirlemektir. Yaptığımız hataların nedenlerini araştırdığımızda, bunların hepsinin, belirli bir zaman ve yerdeki gerçek durumdan uzaklaştığımız ve çalışma siyaset-

lerimizde öznelci davrandığımız için ortaya çıktığını görüyoruz. Bu, bütün yoldaşlara ders olmalıdır.” demektedir. (cilt;4 Sf, 221)

Mao'nun ortaya koyduğu gibi eğer bir politika somut duruma uygun belirlenmiyorsa onun sonucunda hatalara düşmek kaçınılmaz olur. Politik hataların düşünsel kaynağı ise öznelciliştir. Öznelcilik de tek yanlılık olduğuna göre tek yanlılık üzerinden oluşturulacak politikanın kendisi de doğal olarak oportünizm olur. Somut gerçekliğin ilerisinde siyasal, askeri ve örgütsel çizgi izlemenin adı sol-sekter maceracı çizgiden başkası olamaz. Somut gerçekliğin gerisinde bir politika izlendiğinde ise o durumda sağ oportünist, liberal ve pasifist çizgi izlemişsin demektir.

Partizan dergisi işte bu belirlemeden uzak kaçıyor. Olumsuz diyor ama bu çizgilerin ideolojik-politik olarak altını doldurup adını koymuyor. Durum böyle olunca geçmiş hatalı çizgilerden doğru ve bilimsel bir ideolojik kopuş sağlanamaz. Partizan dergisinin yazı boyunca izlediği genel çizgi de budur. Doğru ve bilimsel bir düşünce sistematigine sahip olamadığı için de baksız bir şekilde saldırıya geçiyor.

Özeleştiriyi yaptım demekle özeleştiriyi yapılmıyor. Hastayı tedavi etmek için önce hastalığın adını doğru koymalısın. Bunu doğru koymayınca ideolojik mücadelede okun sivri ucunu hangi sapmaya yönelteceğini de bilemezsin-beceremezsin. Bu değerlendirmede Partizan dergisinin yaptığı da budur.

2) Partizan dergisi, olumsuzlukların esas nedenini içte aramak yerine dışarıya bağlayarak idealist bir tarzda sorunlara yaklaşmaktadır:

Partizan dergisi, “2. OPK” süreci için şu tespiti yapmaktadır:

“... 1994’de Parti içinde gerçekleştirilen darbenin yarattığı tahribat ve bunun kadro ve Proletarya Partisi’nin kitlesi üzerindeki etkilerini ortaya koymadan nasıl bir süreçten süzülerek 6. Konferans’ın (2.OPK) gerçekleştirildiği anlaşılmaz.” dedikten sonra arkasından sorunun esas kaynağını “darbeci” olarak nitelendirdiği Maoist öncüye bağlayarak işin içerisinden şu şekilde çıkmaya çalışıyor:

“... Parti içinde yaratılan bozgun, o güne kadarki en büyük darbe ve bozgun niteliğindedir. Proletarya partisi adeta bir varlık ve yoklukla karşı karşıya gelmişti. Önder kadroların ezici çoğunluğunun esir olması, birçok zorluğu birlikte getiriyordu.”

Partizan dergisi bu tespitiyle kimi ikna edebilir ki? Kendisinden başkasını ikna edemez. Kendi kendisini kandırıyor. Diyalektik yöntemden hareket etmek yerine bozgunun esas nedenini dışarıdaki güçlere bağlayarak metafizik düşünceyle sorunlara yaklaşmıştır.

Partizan dergisi dürüst ve çıplak bir şekilde kabul etmelidir ki “en büyük darbe ve bozgunu” yaşamasının ana nedeni “DABK darbecileri” değil, kendi önderliğinde yer alan kadroların malum suçu işlemiş olmaları ve bu suçun da partiden gizleme yoluna gidilmesi gerçekliğidir.

Şöyle bir savunı olabilir mi? Maoist öncü kalkanı kendi hatalı çizgisinin esas nedenini götürüp Karşı Devrimci Hücre (KDH) elemanlarına bağlarsa, o zaman bu yaklaşım için doğrudur diyebilir miyiz? Bu, ucuz bir siyaset tarzı olmaz mı? Bu, hataların gerçek nedenini kendi yanlışlarında ve çalışma tarzında aramak yerine dışı bağlamaktır.

Kaldı ki 94 aylık sürecinde ortaya çıkan saflaşmada her iki kanadın kadrolarının ezici çoğunluğu yine kendi saflarında yer tuttu. Durum böyle olunca “MLM çizgide eğitilen” kadrolar nasıl oluyor da “DABK darbeciliği” sonucu sarsılıyor ve bozguna uğruyor? Demek ki bozgununda ve güvensizlikte rol oynayan esas faktör bir dönem önder olarak bilinen kadroların içine düştükleri suç ve hataların deşifre olmasıdır. Bir taban kendi önderliğine olumsuz pratikler, hem de suça denk düşen pratikleri işlediği için güvensizdir.

Bozgunun esas nedeni bu iken ancak Partizan dergisinin, üstelikte aradan yıllar geçmesine karşın hala hatalarının esas kaynağını işaret ettiğimiz bilimsel bir bakış açısıyla ortaya koymak yerine dışarıda arama yoluna gitmesi, geçmiş tarihiyle bilimsel bir hesaplaşmaya gitmediğini gitmeyeceğini gösteriyor.

3) Partizan dergisi, “hiziplerle” müca-

dele sorununa abartılı bir şekilde yaklaşıyor:

Partizan dergisinin konuya ilişkin yaptığı tespit şöyle:

"Otuz yıllık Proletarya partisi tarihi incelendiğinde görülecektir ki, Proletarya Partisi düşmana yönelmekten çok kendi içinde çıkan hizip, darbe ve kaçıklıkla mücadele etmiş, kendi yöneliminde yürütmesi, bir biçimiyle 'tali' bir düzeyde kalmıştır." (agd.Sf;36)

Birincisi, bu tespite göre proletarya partisi'nin tarihini sınıf düşmanlarına karşı mücadele değil hiziplerle mücadele tarihi oluşturmuştur. Daha açıkçası, bu tespitten hareket edilirse proletarya partisinin asli görevi sınıf düşmanlarına karşı değil, "hizip" ve "kaçıklara" karşı mücadeledir. Dahası da var; buna göre bir Parti, eğer sınıf düşmanlarına yönelmekten çok hiziplerle uğraşmış ve bunlara karşı mücadele yürütmüşse, böyle bir parti için komünist tanımlaması yapmak doğru olmaz. Bu da 30 yıllık Partiyi reddetmek anlamına gelir.

Üstelik Parti tüzüğünde "hizipçilik ve hiziplere yer yoktur" diye örgütsel tedbir konulmasına karşın, bu yönlü bir belirtmede bulunmak hizipçilik ve hiziplere karşı mücadele yönteminde bilinç bulanıklığını daha da karmaşık hale getiriyor.

İkincisi, bu tespitten hareket edilirse Marksist-Leninist-Maoist bir partinin hiziplere karşı örgütsel tedbirlerin yanında ideolojik mücadele etme diye bir sorunu yoktur. Dahası, bu tespit, Marksist-Leninist-Maoist bir partinin "hiziplere karşı bir yönelimi" olmaz, anlayışına götürür. Hizip, arapça kılık-parti demektir. MLM bir parti içerisinde iki baş iki yönetime yer yoktur. Bunun için örgütsel tedbirlere gidilir. Fakat bunlara karşı mücadele siyasetimiz atıldıktan sonra ideolojik mücadeledir.

Üçüncüsü, bu tespitten hareket edildiğinde Proletarya Partisi önderliğinin "hizip" ve "kaçıklara" karşı mücadelesinde hep doğru bir siyaset izlemiştir, fakat buna rağmen yine de hizip ve kaçıklar çıkmıştır.

Sorulum: Eğer Proletarya Partisi'nin "hizip" ve "kaçıklara" karşı mücadele siyaseti

doğruyduysa, o zaman nasıl oluyor da bu parti sınıf düşmanlarından çok esas olarak hizip ve kaçıklara karşı mücadele yürütüyor?

Dördüncüsü, Partizan dergisi bu tespitiyle yine o bildik hatalı yanlarını dışarıya bağlayarak işin içerisinden sıyrılmaya çalışıyor. Sayfalar dolusu yazı yazılmış, fakat "hizip", "kaçık" ve "darbeci" olarak nitelendirdiği oluşumlara karşı "bizim önderliğimiz de şu veya bu noktalarda hata yaptı" diye tek bir ifade tarzına rastlanmıyor.

Bir yandan "Proletarya Partisi mücadele tarihi boyunca esas olarak hiziplere karşı mücadele yürütmüş" diye belirtme yapacakmış, öte yandan ise her ne hikmetse 30 yıldır esas olarak mücadele ettiği bu hizipler yine de genel mücadelenin önünde en büyük engellik teşkil edecek. Böylesine eklektik yoruma pes doğrusu!

Kısacası Partizan dergisi, kendi hatalarını görmek yerine yine metafizik bir düşünce yöntemiyle hataları dışarıda arama yoluna gidiyor. Hem de ne söylediğini, neyi savunduğu birbirine karıştırarak bunu yapıyor. Ama böyle bir tarzı sergilemesi normal. İleride de ortaya koyacağımız gibi bir sayfa öncesinde söylediklerini bir sayfa sonra inkar eden bir anlayış sahibinin bilimsel bir yöntemle sorunlara yaklaşması düşünülemez. Çünkü düşünce yöntemine öznelciliğin, analiz yöntemi ise metafizikçiliğin damgasını vurduğu bir sorgulama yöntemiyle doğru-bilimsel sonuçlara gitmesi beklemez.

4) Partizan dergisi, 1. MK için revizyonist ve oportünist akımlara karşı ideolojik mücadelede "ileri adım atmıştır" demekle, doğru bir değerlendirme yapmıyor:

Partizan dergisinin söyledikleri:

"... diğer oportünist ve revizyonistlere karşı ideolojik mücadelede ileriye atılan adımları 1. MK, ... diğer sorunlarda atamadı." (agd.Sf; 39)

Bu tespit, 1. MK'ya hak etmediği iltifatı göstermektir. Oysa 1. MK, Partizan dergisinin dediğinin aksine "oportünist ve revizyonistlere" karşı ideolojik mücadelede eklektik-oportünist bir hat izlemiştir. Partiyi ulusal ve uluslararası düzlemde oportünist ve revizyonist

akımlara karşı savunmada önderliksiz bırakılmıştır. I. MK, Parti çizgisi doğrultusunda ideolojik görevlerini yerine getirmediği gibi Partinin ideolojik şekillenmesinin birinci derecede esin kaynağı olan Mao ve onun düşüncelerine de saldırmaktan geri durmamıştır. Öyle ki Mao'yu "klasiklerden biri olarak görmeliyiz" yönlü partinin resmi düşüncesini dahi askıya alma cürretini göstermeye çalıştı. "Ustalık" meselesini "askıya alalım" diye partiye dayatmada bulundu.

Konuya ilişkin daha fazla örnek sunmaya ihtiyaç duymuyoruz. O tarihsel-siyasal koşullarda ideolojik alanda kilit sorun Mao'yu usta olarak görüp görmeme sorunu idi. Bunda da I. MK Mao'ya yönelik saldırıları göğüslemek yerine kendisini oportünist, özellikle de Hocacı oportünist akımların rüzgarına kaptırdı. Dolayısıyla ki artık kalkıp I. MK için "ideolojik olarak oportünist ve revizyonist akımlara karşı ileri düzeyde bir mücadele yürüttü" demek için insanın ya o tarihsel-siyasal koşulları ve parti tarihini bilmemesi gerekir, ya da partinin ideolojik alanda esasta Maoizmin sonucu

Bir yandan "Proletarya Partisi mücadelesi tarihi boyunca esas olarak hiziplere karşı mücadele yürütmüş" diye belirleme yapacaksın, öte yandan ise her ne hikmetse 30 yıldır esas olarak mücadele ettiğin bu hizipler yine de genel mücadelenin önünde en büyük engellik teşkil ediyor. Böylesine eklektik yoruma pes doğrusu!

olarak doğduğunu bilmemek demektir.

Bir hatırlatma: Partizan dergisinden alınladığımız bölümde I. MK'ya ilişkin bu türden hak etmediği iltifatı yaparken ancak öte yandan bir sütun sonra bu kez tam tersini söylüyor. Okurun bu birbiriyle tutmayan ve birbirinden habersiz-denetimsiz yapılan-yazılan tespitleri yakından öğrenmesi için söz konusu tespiti aktarmakta fayda görüyoruz:

"...AEP'in başını çektiği Mao Zedung'u reddetme tartışmalarına I. MK'nın yalpala-

yan (abç) tavrına karşı..." (agd,Sf; 40)

Fazla yorum yapmaya gerek yok. Çünkü okur, her iki alıntıyı karşılaştırarak Partizan dergisinin I. MK için yaptığı tutarsız-elektik değerlendirmeyi görme durumundadır.

5) Partizan dergisinin iddia ettiği gibi I. MK'nın "barışçıl mücadeleyi esas taktik olarak" belirlediği toplantı MK 4. toplantısı değil I. toplantıdır:

Ayrıca, "gerilla savaşına hazırlık devresi" belirlemesi de I. MK'nın 4. toplantısında değil, I. Konferans'ta tespit edilmiştir. Bu konulara ilişkin ayrıntılı bilgiler için sözünü ettiğimiz tarihi muhasebe kitabı, II. Konferans raporu ve Komünist'in birinci-ikinci sayıları okunabilir.

6) Partizan dergisinin "2. MK 5. Toplantısı" için "sağ sapmanın teorik olarak sistemleştirildiği" tespiti, öznelci-sekter bir değerlendirmedir:

Konuya ilişkin önce yapılan tespiti aktaralım, sonra bu tespitin yanlışlığı üzerinde duralım.

"...2. Konferans'ın seçtiği MK kısa sürede birçok üyesini kaybetti. Bu tarihten sonra MK atamalarla güçlendirilmeye çalışıldı. Ancak bu (2. MK 5. Toplantısı sağ sapmanın teorik olarak sistemleştirildiği ve parti içinde çok ciddi tartışmaların yaşanarak, merkezi önderliğe duyulan güvensizliğin de had safhaya çıktığı dönem oldu.-yn.) kez parti çizgisinde sağ sapmaya düştü..."

Güçlendirme sonrası II. MK'da hakim olan çizginin sağ oportünist olduğu tespiti doğrudur. Burada yanlış ve hatalı olan anlayış parantez içerisine düşülen "...sağ sapmanın teorik olarak sistemleştirildiği" tespittir.

Bu tespit bir çok bakımdan yanlış-hatalı ve sekter bir tespittir.

Birincisi, II. MK'nın sağ çizgisi gerek teorik gerekse pratik politikalar bakımından 5. toplantıda sistemleşmedi.

Önce bir çizgiyi hangi durumlarda sistemli çizgi olarak değerlendirmeliyiz sorusunu yanıtlamalıyız.

Her zaman vurgusunu yaptığımız gibi çizgi ile sistemleşmiş çizgi farklı şeyleri ifade eder. Evet her ikisi de çizgiyi ifade eder ama çizginin her boyutunu sistemleşmiş çizgi ola-

rak değerlendiremeyiz-değerlendirilemez.

Sistemleşmiş çizgi, ilkesel görüş ayrılıklarına denk düşer. Dahası, sistemleşmiş çizgi, parti programı ve bir partinin temel ilkesel fikirleri noktasında farklı devrim programı ve ilkesel görüşleri savunmayı ifade eder. Bu, ilkesel görüş ayrılıkları sağ veya sol oportünist sistemleşmiş çizgi boyutuyla kendisini göstereceği gibi, revizyonist, reformist çizgi boyutuyla da kendisini gösterir.

Tek tek taktik pratik politikalarda revizyonist, reformist, sağ veya sol düşünceleri savunmak veya bu pratikleri sergilemek o parti veya akımın bir bütün olarak revizyonist-reformist, dahası sistemleşmiş sol veya sağ çizgi sahibi olduğunu ifade etmez. İfade etmek için yeterli bir neden olmaz. Böyle olsaydı, o halde yapılan her taktik hatadan dolayı o parti veya örgütü, platformu revizyonist, reformist, sağ-sol sistemleşmiş oportünist partiler olarak nitelendirmemiz gerekir.

II. MK 5. toplantısında oportünist düşünceler savunulmaktadır. Ancak bu teorik düşünceler partinin programını ve temel ilkelerini reddeden boyutta sistemleşmiş değildir.

Mücadele ve örgüt biçimlerinden bazıları sağ bir anlayışla "taktik" olarak değerlendirmeye gitmesinden hareketle o önderlik için sistemleşmiş sağ çizgiye sahiptir demek oldukça tek yanlı ve sekte bir tespittir.

Bu abartılı ve sekte anlayıştan hareket edilirse başkan Mao'nun "57 deklarasyonu ve 60 bildirisi" için yaptığı doğru tespiti de reddetmemiz gerekir. Hatırlanacağı gibi söz konusu belgelerde "taktik olarak da olsa başıyıl yoldan sosyalizme geçiş teorisi" savunulmaktadır.

Daha başka hatalı tespitler de söz konusudur. Ama tüm bu hatalı tespitlere karşın başkan Mao bu belgelere sahip çıkıyor ve söz konusu belgelerdeki görüşlerin özünü oluşturan ML ilkelerdir tespiti yapıyor. Hatta bu ilkeler Uluslararası Komünist Hareket'in platformu olabilir diye söz etmektedir. Parti ise, Uluslararası Komünist Hareket'in baz alacağı temel ilkeler 57 değil 63 Polemikleri'nde ortaya konulan temel ilkeler olmalıdır, görüşünü savundu-savunmaktadır.

Bu belgeleri Başkan Mao savundu, ama

Kruşçev revizyonisti savunmadı-savunamazdı. Çünkü söz konusu ilkeler esasta MLM idi.

Partizan dergisine göre hareket edilirse bu belgelerdeki yanlış anlayışlardan dolayı "57 Deklarasyonu ve 60 bildirisi"ni de revizyonist veya sistemleşmiş sağ oportünist olarak değerlendirmek gerekir.

Sormak gerek: Parti içerisinde birisi "taktik olarak başıyıl yoldan sosyalizme geçiş savunulmalıdır" görüşünü savunursa, geçmişte ve yazarın mantığıyla hareket edilirse, bu görüşün sahibini hemence revizyonist olarak mı tanımlamalıyız? O da yetmez deyip, teşhire mi yönelmeliyiz? Dahası bu görüşleri savundu diye örgütten atmalı ya da ayrılmalı mıyız? Evet bu tez revizyonist tezdur. Fakat bu tezin taktik olarak da olsa savunulması o kişinin revizyonist olduğunu getirmez. Revizyonizm devlet, devrim ve parti sorunlarında MLM görüşleri revize etmektir. Sistemleşmiş sağ oportünizmin daha üst boyutta gelişmiş boyutu ise revizyonizmdir.

Yine Partizan dergisine sormalı.

Sistemleşmiş sağ oportünist çizginin sahibi MLM olabilir mi? Dahası, sistemleşmiş sağ oportünist çizgi sahipleri parti tarihinde Komünist olarak sahiplenilebilir mi?

Eğer bu çizgi sahipleri savunulur ve MLM olarak sahiplenilirse, o halde Şefik Hüsnü'ler, İ. Bilenler, Troçkiler, Li Şao-Şi, Deng Siao Pingler, Lin Biaoları, 72'nin Doğu Perinçeklerini vd. revizyonist önderleri de sahiplenmemiz gerekir.

Tersi durumda ise, yani bu kaşarlanmış revizyonistler sahiplenilmiyorsa, o halde MK 5. toplantısında sekreter olarak görev yapan ve 5. toplantının fikir ve politikalarını savunmada birinci derecede rol oynayan (eleştirisini yaptığımız söz konusu tezleri birinci derecede savunup öne süren) Kazım ÇELİK'i de sağ oportünizmin başı olarak anmamız gerekir. Bu durumda iç tutarlılık açısından, yani bu görüş açısından ve değerlendirmeden hareket edildiğinde Kazım ÇELİK komünist bir sekreter olarak anılmamalıdır.

DABK, ayrılık sonrası bir dönem Kazım ÇELİK'i sekreter olarak anmamakla kendi içinde tutarlıydı. Çünkü "revizyonist" olarak

değerlendirdiği bir önderlik ve önderi komünist sekreter olarak anmak dürüst ve tutarlı bir yaklaşım olmaz.

İşaret ettiğimiz gibi bu tutarlılık ve dürüstlüğü ne yazık ki Partizan dergisinde göremiyoruz. Hem bir yandan "sistemleşmiş sağ oportünist önderlik" tespiti yapacaksınız hem de böyle bir önderliğin başını çeken (üstelik sözü edilen düşüncelerin asli savunucusu olan) bir önderi komünist önderler arasında sekreter olarak tarihine not düşüp anacaksınız.

Kısacası, Partizan dergisi ya bu tutarsız ve dürüst olmayan yaklaşımını düzeltecek ve bu anlayışla Kazım Çelik'i bir daha sekreter olarak anmayacak, ya da II. MK için "teorik olarak sistemleşmiş sağ oportünist" çizgiyi savunuyor belirlenmesinden vazgeçecek.

Partizan'ın çizgi denilince bundan "sistemleşmiş çizgi" (program, platform) anlaşılmalıdır anlayışını açıktan savunması gerekir. Bu durumda bile, yani yine aynı tespitin doğruluğunda ısrar edilirse Kazım Çelik'i komünist sekreter olarak anmaması gerekecektir.

7) Partizan dergisi, "dogmatizm", "askeri bakış açısı" ve "sekteizm" gibi ideolojik hastalıkların "tohumlarının" 1982-83 yılları arasında II. MK döneminde atıldığı tespitini yapmakla, partiyi o tarihe kadar adeta sınıfsız bir toplumda yaşıyormuş gibi dondurmuş durumdadır.

Partizan dergisinin yeni buluşları ve tespitlerini aktaralım:

"...Parti önderliğinin sağ-oportünist çizgiye sapmasıyla özellikle Dersim bölgesinde gelişen ve ciddi boyuta varan askeri bakış açısının, dogmatizmin, sekteizmin **tohumları** 2.MK'nın örgütsel olarak ciddi darbeler aldığı 1982-83 yılları sonrası oldu."

Partizan dergisi, bu tespitle parti içerisinde sözü edilen bütün hatalı ideolojik bakış açılarını II. MK'dan başlatarak partiyi o güne kadar adeta tek düşünceli monolitik bir parti anlayışıyla dondurmuş durumdadır.

Partizan dergisi, bu tespitle partiyi belirttiği tarihe kadar donduruyor. Bu tespitle partiyi o güne kadar sınıf mücadelesinden kopuk ele alıyor. Oysa sözü edilen hatalı ideolojik bakış açılarının tohumları daha parti kurulduğunda

vardır. Çelişkisiz bir parti olmadığına göre adı geçen ideolojik hastalıkların tarihi de partinin kuruluşuyla birlikte vardır. Hatta bu görüşlerin tarihsel kökleri eskiye (TİHKP'e) kadar gider. Hiç bir anlayış ve hata birden bire ortaya çıkmaz. Her şeyin belli bir tarihsel geçmişi ve evrimi vardır. Fakat her şeyde olduğu gibi bu ideolojik hastalıkların boyutları da dönem dönem değişir. Bir dönem parti içerisinde hakim hale gelirken bir başka dönem alt düzeylerde kendisini gösterir. Bu partideki dogmatizmin tarihini getirip 80'li yıllara dayandırmak parti tarihinden bihaber olmak veya dogmatizmin kavramsal boyutunu bilmemek demektir.

Bu tespitten de anlaşılıyor ki Partizan dergisi, parti içerisindeki iki çizgiyi partinin varlığı itibarıyla sürekli bir şekilde varolacağını savunmuyor.

Partizan dergisi, o tarihe kadar ismini saydığı bütün ideolojik hastalıkları II.MK'ya bağlamakla kurtulacağını sanıyor. Partizan dergisi, '87 öncesi için işin kolayını bulmuş. Bütün hataları II.MK'ya bağlayarak işin içersinden sıyrılmak istiyor. II. MK'nın ideolojik çizgisinin tarihsel, sınıfsal ve politik köklerine inmek yerine bundan kaçıyor. Hikaye anlatır gibi tarihi anlatmaya çalışıyor. Bu partide o güne kadar dogmatizm, örgütsel sekteizm ve askeri bakış açısı yoktuysa, nasıl oluyor da bu parti doğru rayında gelişmiyor-gelişemiyor. Ya da daha öncesinde hiç mi özneci yanlışlara düşüp sağ veya sol sapmalara düşmedi? Bu parti II. MK'ya kadar uzaydan mı geldi?

Partizan dergisi, '87 öncesi bütün hataları II. MK'ya bağlamakla işin içersinden sıyrılmaya çalışırken birlik ve sonrası ayrılık sürecinin hatalarının esas nedenini ise DABK'a ve "darbeci" önderliğine bağlayarak hatalarından kurtulmak istiyor. Ama bir türlü de bu doğru yoldaki MLM önderlik hatalardan kurtulamıyor. Öyleki kendi döneminin faaliyetlerini MLM göstermek için oldukça cüretli davranmaktan da geri durmuyor. Ne diyor? Söylediği özetle şu; "TMLGB faaliyetleri dışında kalan bütün bölge faaliyetleri olumsuz ama MK faaliyetleri MLM'dir." Dolayısıyla parti tarihine bir "yeni"lik daha katıyor. Daha da ileri giderek bu tespitini "bir geleneği yık-

tık'la kamufle edip teorileştirmeye çalışıyor.

Kısacası Partizan dergisi, bir çok konuda olduğu gibi bu konuda da yine idealist görüşüyle sorunları ele almaya çalışmıştır. Böyle olunca bir türlü kendi hatalarının sorgulanmasında bilimselliği yakalayamıyor. Partizan dergisi, diyalektik yöntem yerine metafizik yöntemden hareket ederek sorunlara yaklaşıyor.

8) Partizan dergisinin '86 yılı itibarıyla ortaya çıkan kaosu tek taraflı bir şekilde DABK'a bağlayarak işin içerisinden çıkması, doğru ve bilimsel bir analiz yöntemi değildir:

Bu dönemde ortaya çıkan örgütsel kaosa ilişkin Partizan dergisinin yaptığı anlatımlarda bazı noktalar doğru, fakat tümüyle doğru bir anlatım ve yorum değildir. Doğru yorum ve doğru bilgi 'TKP(ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne Bu tarih Bizim" adlı kitapta verilmektedir. Ayrıntılı bilgi için bu kitaba yeniden bakılmalıdır. Örneğin Partizan dergisinin, delegelerin şehit düşmesinden sonra Kazım Çelik'in önderliğini yaptığı KÖK önerisinin yapılmasından ve bu öneriden 87 Nisan'ına geldiğinde ise vazgeçildiğinden söz etmiyor.

Konferans yeriyle ilgili ise II. MK'nın daha önce belirlenen yerde (kırdı) yapılması noktasında kararını değiştirmesiyle birlikte yeni bir bunalıma yol açtığından söz edilmiyor. Bu yer değiştirme kararından parti sekreterinin (Kazım Çelik) bilgisinin dahi olmadığından, dolayısıyla bu durumun örgütsel bunalımı daha da artırmasında önemli rol oynandığından söz edilmiyor. Daha başka olumsuzluklar da var. Bu konuya ilişkin daha fazla aktarım yapmayı uygun bulmuyoruz. Çünkü yazımızın kapsamını aşmaktadır.

Kısacası, Partizan dergisi, 86 itibarıyla ortaya çıkan örgütsel kaosu esas nedenini götürüp Doğu Anadolu Bölge Komitesi'ne bağlayarak işin içerisinden çıkma siyasetini izliyor. Bu bağlamda farkında olmadan II.MK'nın hatalarını da aklamaya çalışıyor.

9) Partizan dergisi, Maoist Parti Merkezi'ne ilişkin yaptığı belirlemede alabildiğine öznelci ve sekteci yaklaşmıştır.

Partizan dergisi, Maoist Parti Merkezi hakkında şu saptamayı yapmaktadır:

"Kendisine 'Maoist Parti Merkezi' adını koyan bu hizip, yarı Troçkist-Kautsky'nin görüşleriyle harmanlanmış **uyduruk** (abç) teorileriyle ortaya çıkarak **partiye kafa tutmaya** (abç) çalıştı. Yaman Mao'cular olarak ortaya çıkan bu hizip, Mao'nun ve Kaypakkaya'nın **tüm tezlerini reddederek** (abç) Troçkizm'den esinlenen görüşlerini yeni görüşlermiş gibi dayatarak ortaya çıktı." (agd.Sf; 41)

"Uyduruk" vb. gibi söylemler kullanmak politik bir eleştiri diline denk düşmez. Bu gibi söylemlerden uzak durup politik-teorik kavramlarla eleştirme diline sahip olunmalıdır. Partizan dergisinin bu gibi apolitik söylemleri sadece bu ifade tarzıyla kendisini göstermiyor ileride de ortaya koyacağımız gibi bir çok yerde kendisini göstermektedir.

"Partiye kafa tutmaya çalıştı." Ne demek kimse partiye kafa tutamaz mı? parti kabadağı mı ki, kimse kafa tutmasın? Veya partiden ayrılmaya çalışanları-onu eleştirenleri "kafa tutucuları" olarak mı tanımlayacağız? Bu söylem, feodal geleneklere bağlı yaşça büyük bir insanın ya da iktidarı-aşireti nicel olarak güçlü olanın kendinden güçsüz ve küçük olup da kendisine karşı çıkanları küçümsemek için söylenmiş sözlerdir. Hiç bir ayrılık ve eleştiri söz konusu ifade tarzıyla küçümsenerek aşağılanmaz. Unutmayalım ki nicel çoğunluk her zaman için haklı veya doğru yoldadır düşüncesi bilimsel değildir.

Kısacası, bu ifade tarzı yerinde ve doğru bir şekilde kullanılmış ifade tarzı değil. Bu, ideolojik eleştiri dili ve söylemi olamaz.

Dil üzerine bu uyarı ve önerileri not düştükten sonra geçiyoruz Partizan dergisinin Maoist Parti Merkezi için Mao ve Kaypakkaya'nın "tüm tezlerini reddettiği" sübjektif belirlemesine.

Bu tespit gerçekleri yansıtmıyor. Maoist Parti Merkezi'nin Mao ve Kaypakkaya'nın tüm tezlerini reddettiğini söylemek için insanın Maoist Parti Merkezi'nin Mao ve Kaypakkaya'nın tezleri konusunda ne düşündüklerini bilmemesi gerekir. Belirtmekte fayda var. Her şeyi bir kenara bırakalım: Maoist

Parti Merkezi Maoizmi hem Maoist öncüden hem de TKP/ML'den daha önce savundu. Bunu somutlamak için fazla örnek sunmaya gerek yok. Bu örgütün ismine baksak dahi bu sonuca varırız.

Bu örgütün ülkede örgütsel faaliyetleri yok. Bu yönüyle eleştirebilirsiniz-eleştirebiliriz. Ama sadece buradan hareketle kalkıp Mao ve Kaypakaya'nın "tüm tezlerini reddetti" yönlü bir iddiada bulunmak için insanın gerçeklere gözünü kapaması gerekir.

Soyut, duygusal ve tepkici bir şekilde değerlendirmeye gitmekle gerçekleri bir çırpıda yok edemezsiniz.

Sorulum: Maoist Parti Merkezi hangi temel (ilkesel) konuda Mao'yu ve Kaypakaya' yı reddediyor?

Geçmiş önderliklerimiz bu tür tespitleri yaptı diye yapılan bu tespitlerin tümünün doğru olduğu anlamına gelmez.

Doğruluk-yanlıklık veya MLM'lik nicel çoğunluk ve azınlığa bakılarak değerlendirilmez. Bu tür görüş açıları Maoist değil. MLM'lik bir partinin-bir örgütün program ve eylem çizgisine bakılarak değerlendirilir. Çünkü bir partinin programı ve eylem çizgisi o partinin içeriği-niteliğidir. Bunun dışındaki tespitler öznelci ve sekte değerlendirmelerdir.

Buradan hareket edildiğinde Maoist Parti Merkezi olarak bilinen oluşumun Mao ve Kaypakaya'nın ortaya koyduğu temel ilkesel tezleri reddettiği söylenemez. Aksini iddia edenleri (Partizan dergisi de dahil) bu iddialarını somutlamaya davet ediyoruz. "Reddetmiş" deniliyor ama bu iddiayı kanıtlayacak tek bir kanıt ortaya koymuyor. O zaman bu saptama soyut bir belirleme olmaktan ve gerçekleri çarpıtmaktan öte bir amaca hizmet etmez.

10) Partizan dergisi, "ayrılan" veya "hizipçi" olarak değerlendirdiği grup-örgütlerin başını çeken kadroların bayrağına "kapitalizmi yazdı" demekle kendi tarihini aynaya tutmaya ihtiyaç duymuyor.

Partizan dergisi ne diyor, önce bunu, aktaralım:

"...Hizip başı ise bayrağına 'yaşasın kapitalizm' yazarak ticarete atıldı." (agd.Sf;42)

Burada sözü edilen hizip başı Devrimci Partizan'ın başını çeken kadrodur.

Bu anlatım doğrudur. Fakat bunun üzerine yanlış temelde siyaset yapmak tarzı doğru değil.

Hizipler ve ayrılıklara karşı ideolojik mücadele sadece onların önderliklerinin gittiği yerin "bayraklarına kapitalizmi yazdılar" şeklinde bir tavır göstermekle mi verilir? Yoksa bu tür oluşumlara karşı doğru bir ideolojik mücadele siyaseti izleyerek mi verilir?

Dahası da var. Söz konusu hizip ve örgütlerin önder kadroları mı sadece "bayraklarına kapitalizm" yazdı? Yoksa kendilerinden de yok mu? Biz kendi adımıza böyle bir iddiada bulunamayız. Çünkü mücadele içerisinde geçmişte tökezleyip bayrağına kapitalizmi yazan bir dizi önder kadro olduğu gibi bu tür kadrolardan gelecekte de çıkacaktır. Bunu reddetmek sınıf mücadelesinin kaçınılmaz yasasından biri olan tökezlemeleri reddetmektir. Eğer Partizan dergisi bizde böyle bir durum yoktur diyorsa bunu da okurun takdirine bırakıyoruz. Ve Partizan dergisine bu konuda şapkasını önüne koyup düşünmesini tavsiye ediyoruz.

11) Partizan dergisi parti içerisindeki farklı görüş savunucularını Maoist iki çizgi mücadelesinin gereği olarak değil, kendilerine bir iyilik olsun diye parti içerisinde tuttuklarının teorisini yapıyor.

Partizan dergisi, şunları söylüyor:

"...Partinin tüm iyi niyetli çabalarına rağmen, kendilerini tecrit edilmiş saymasınlar diye önemli görevler teklif edilen ve hatta, önderlikte bile yer alan bu kesim,..."

"... Parti içindeyken, hiçbir görüşleri engellenmeyen ve üstelik DABK'ın 'bunlar konferansa katılmasın' dayatması getirdiği dönemde parti, bunlar farklı görüş de savunsa, konferansa katılmaları bunların da hakkıdır diyerek parti içindeki azınlığın tüm haklarını garanti altına alırken, bunlar partiyi sırtından vurarak ayrılık ilan ediyorlardı."

Buraya aktardığımız değerlendirmeyi özet sentez haline getirdiğimizde şu sonuçlar ortaya çıkıyor:

Bakın ha hak etmediğiniz halde parti tecrit olmayasınız diye sizi MK'ya bile seçti.

DABK'ın baskıları olmasına rağmen fark-

lı görüşlerinizi parti içerisinde söylemenize izin verdik. Dahası sizi konferansa kattık. O da yetmiyormuş gibi MK'ya da seçtik. Tüm bu iyilikleri size gösterdik, ama siz misafirtliğinize uygun davranmayıp susmadınız, partiyi arkadan vurmaya çalıştınız. Bu kadar nankörlük olur mu? diyor Partizan dergisi.

Burada Maoist iki çizgi mücadelesi ve Maoist parti bilinci var mı? Farklı çizgileri savunuyor diye MK'ya getirmeyi bir lütuf sayacaksınız. Sanki parti hukukunda farklı görüşleri savunanlar için bunları disiplin çerçevesinde savunmayacakmış gibi garantili bir eşitlikçi hakkı yokmuş da bunlara özel bir hak tanınmış.

Tüm bu anlayışların varlığı sonuç şudur: Farklı fikirleri çizgileri savunanların haklarını savunmak gibi bir görev ve hak her bir partinin görevi ve hakkı olmasına karşın Partizan dergisi bunu II. MK'cılara özel bir lütufta bulunarak onlara hak tanımış. Ama tüm bu iyi niyetli çabalar adı geçen farklı görüş sahipleri tarafından kötüye kullanılmış. Ve misafir derekesine düşürülen bu farklı görüş sahipleri misafirdiklerinin kadriyi bilmeyerek "partiyi arkadan hançerlemiştir." Ben iktidardayım, ben hak veririm onun sınırları dışına çıkmayacaksınız. Çünkü benim için doğrular-demokratik merkezîyetçilik ilkesi önemli değil, iktidarım önemlidir. Parti hukukunda yazılan eşit haklar ilkesi herkes için geçerli değil. Sadece benim gibi düşünenler için geçerlidir.

İşte demokratik merkezîyetçilik ilkesini kavrayış(!)

İşte Maoist iki çizgi mücadelesini kavrayış(!)

İşte her parti üyesi için tek disiplin ilkesi geçerlidir sorununu kavrayış!

Bu vurguları daha da uzatabiliriz. Ancak aktardıklarımız sorunu kavramak için yeterlidir. Partizan dergisinden aktardığımız fikirlerin monolitik (tekçi) parti anlayışından ne farkı var?

12) Partizan dergisi birlik sonrası grup-

çuluğu sadece DABK kanadına bağlayarak eteğindeki taşları dökmeye yanaşmıyor.

Partizan dergisinin birlik sonrası DABK kanadının grupçuluğundan söz ederken KONFERANS kanadının grupçuluğundan hiç söz etmemesi tarihi nasıl bir gözle değerlendirdiğini ortaya koyuyor. Partizan dergisi ve İşçi-Köylü gazetesinde çıkan yazıları okuyanlar bu yazılarda KONFERANS kanadı da şu şu noktalarda grupçuluk yaptı vb. yönlü tek bir ifadeye rastlamamıştır. Biz kendi grupçuluklarına ilişkin tek bir söz kullanıldığını görmedik-göremedik.

Bu yaklaşım tarzı, yani sadece DABK grupçuluğundan söz edilmesi dahi Partizan

Partizan dergisi, '94 ayrılışı sonrası ba layan olumsuz polemiklerde kendisine yönelik hiç bir pay çıkartmıyor. Partizan dergisi, bu polemiklerde ve ayrılışta bütün kötülüğün anası ve suçlusu olarak "darbecileri" gösterirken kendisini ise hatta yapmayan do ruların anası olarak gös-

dergisinin geçmişi sorgulama adı altında sorunlara ne denli metafizik ve idealist bir tarzda yaklaştığının somut göstergesidir.

Partizan dergisi ne diyor? "...5. Konferansta (OPK-bn) DABK tam bir blok olarak hareket etti. Tüm gündemlerde (abç) birlikte hareket eden DABK'ın tavrı 5. Konferansı bölünmeyle yüz yüze getirdi." (agd.Sf;43)

"Tam bir blok", "tüm gündemlerde" birlikte hareket ettikleri söylemi abartı ve subjektif bir değerlendirmedir. DABK'ın grupçuluk yaptığı doğrudur. Ama bu grupçuluğu sadece DABK'a tek taraflı bir şekilde yüklemek gerçekçi bir değerlendirme değil, kendini pürü pak gösteren geri ve kaba bir tarzıdır. OPK öncesi, yani gerek birlik sonrası gerekse GBMK toplantısı aşamalarında DABK kanadının KONFERANS kanadına oranla daha fazla grupçuluk yaptığını bir kez daha vurgulayalım. Ama bu grupçuluk tek taraflı değildi. Grupçuluk her iki kanat kadroları arasında vardı. Grupçuluğu OPK'da en üst düzeyde

gösteren DABK kanadı kadroları değil, KONFERANS kanadı kadrolarıdır.

Örneğin ordu tüzüğü taslağı gündeme alınıp tartışması yapıldığında bu tüzüğün resmi hale getirilmesinde grupçuluk esas rol oynamıştır. Bunu da esasta KONFERANS kanadı yapmıştır. KONFERANS kanadı delegelerden bir kadro hariç diğerleri bu tüzüğe itirazsız imza atmıştır.

"Tüm gündemlerde birlikte hareket edilmiştir." iddiası ise yine abartılı ve subjektiftir. Örneğin Mao Zedung Düşüncesi mi? yoksa Maoizm mi? savunulmalıdır gündeminde hem KONFERANS hem de DABK kökenli kadrolardan farklı düşünen vardı.

Bir hatırlatma daha: Malum ticaret işi gündeme alınıp görüşüldüğünde bütün DABK kökenliler aynı düşünceye sahip olmuş olsaydı söz konusu suçun partiye açılması için Cüneyt Kahraman yoldaş gibi görüş belirtirlerdi.

DABK kökenli kadrolar ayrılık noktasında ısrarcı gibi bir niyet ve amaç gütmüş olsalardı gerek ordu tüzüğü gerekse söz konusu ticaret işini bahane edip ayrılırlardı.

Tam bir blok olarak hareket etmediklerine dair daha birçok örnek sunabiliriz. Ama bu örnekler yeterlidir. Biz grupçuluk yaptığımızı-grupçuluk yapıldığını söylüyoruz. Ama partizan dergisi gibi bu grupçuluğu tek bir tarafa bağlayarak gerçekleri inkardan gelip hatalarımızı küllendirmiyoruz.

Tek bir taraf grupçuluk yaptı demek için insanın yapılan birliğin her yönlü yerli yerine oturduğu fikrini savunması gerekir. Ya da birliğin oluştuğu süreç ve öncesine ilişkin tarihsel-örgütsel ve gruplara varlığı gerçekliğini hatırlamaması-bilmemesi gerekir. Tarih ve gerçekler böyle yazılmaz-böyle anlatılmaz.

Bir yandan 92 birliğine yönelik geçmişin muhasebesi yapılmadan aceleci bir tarzda yapıldığı noktasında eleştiri yürütüceksin, ama öte yandan ise KONFERANS kanadının grupçuluğundan hiç söz etmeyeceksin. Bu, dürüst bir çözümleme mi? Sadece başkalarının eteğindeki taşı görerek (o da abartı yaparak) kendi eteğindeki taşları dökemezsin!.. Tarihe ışık tutmak için kendi hatalarını ortaya koymaktan çekinmeyeceksin. Her kim ki ge-

rek grup gerekse birey olarak ben bu grupçuluk içerisinde yer almadım diyorsa, o kişi ve grup için doğru konuşmuyor-doğru yazmıyor demeye devam edeceğiz!.. Grupçuluk yapılmadı demek farklı, bu grupçulukta birinin az diğerinin ise fazla payının olduğunu saptamak ise farklıdır. Birincisi tümünden inkardan gelen bir tavır iken, ikincisi tartışmaya açık bir tavidir. İkinci anlayışa saygı duyulur ve tartışılır. Fakat birinci yaklaşıma saygı duyulmaz.

Bu, nasıl materyalist tarih bilinci?

Bu, nasıl bir diyalektik çözümleme?

Ve bu, nasıl bir materyalist yorum?

Söz konusu sürece ilişkin daha kapsamlı ve derinlikli bilgi edinmek için Maoist öncünün ortaya koyduğu tarihi muhasebe kitabına bir kez daha bakılmalıdır.

13) Partizan dergisi, gerçekleri çarpıtarak aktarmaya devam ediyor.

Partizan dergisi, '94 ayrılığı sonrası başlayan olumsuz polemiklerde kendisine yönelik hiç bir pay çıkartmıyor. Partizan dergisi, bu polemiklerde ve ayrılıkta bütün kötülüğün anası ve suçlusu olarak "darbecileri" gösterirken kendisini ise hata yapmayan doğruların anası olarak göstermeye çalışıyor.

Partizan dergisi ne diyor? Önce söylediklerine-yazdıklarına bakalım:

"En olmadık saldırılar ve çirkince yönlemlerin yanı sıra, Partinin tüm sırları (abç) deşifre edildi. Parti kadro ve üyeleri, darbeci hizip 'sayesinde' düşman tarafından bilinir hale geldi." (agd; Sf,43)

Önce şunun altını bir kez daha çizelim: Bu süreçte yürütülen polemikleri doğru bulmadığımızı; bu polemikler içerisinde esasta kaba ve sektir bir tarz sergileyen tarafın ise Maoist öncünün olduğunu bir kez daha belirtelim. Ama bunu belirtirken Partizan dergisinin bu polemik dilinde Maoist bir tarz sergilediği de ne yazık ki söylenemez-söyleyemeyiz. Bu gerçekliği adı geçen tarihi muhasebe kitabı da teslim etmiştir.

Gelinen aşamada işin önemli yanını Partizan dergisinin hala söz konusu polemik tarzından kendisi için olumsuz bir pay çıkarmamasıdır. Bu da, söz konusu yazılarda da görüldüğü gibi Partizan dergisinin, aynı pole-

mik tarzını benimsiyor ve devam ettiriyor. Geçiyoruz işin örgütsel deşifasyon boyutu üzerinde durmaya.

Bu olumsuz polemiklerin örgütsel deşifasyonlara yol açmadığını kimse iddia edemez. Fakat bu örgütsel deşifasyonların tek tarafı yapıldığını da kimse iddia edemez. Bunu kanıtlamak için dönemin polemik yazılarına bir kez daha bakmalarını tavsiye ederiz. FA'nın köşesinde olsun, başka köşelerde olsun ve daha değişik makalelerde olsun bırakalım kod isimlerinin şiflendirilmesiyle polemik yapmayı bir kenara kişinin gerçek ismi şifrelenilerek polemik yapılmıştır. FA'nın köşesinde doğrudan AN'nin ismiyle hedeflenerek polemik yürütüldüğünü nasıl unuttunuz? Veya unutkanlıktan gelebilirsiniz? Yine SI rümuza C. Kahraman'ın köşelerde hedeflendiğini ne erken unuttunuz?

Ömekler daha da çoğaltılabilir. Bu tarz polemikleri savunmuyoruz. Bu tarz polemikler hangi taraftan kaynaklanırsa kaynaklansın yanlış-batalıdır. Ama kalkıp kod isimleriyle rümuzaandırma (sadece bundan dolayı) yöntemiyle yapılan tartışmaları örgütsel deşifasyon olarak değerlendirecek, o zaman en büyük örgütsel deşifasyonu yoldaş Kaypakaya yapmıştır diye bir saptama yapmamız gerekir.

Yoldaş Kaypakaya'nın Seçme Yazıları herkesin elinin altındadır. Dolayısıyla yoldaş Kaypakaya'nın "1., 2. tasfiyeciler" olarak nitelendirdiği grupların başını çekenleri ("SU", "LU", "TN", "AN" "AZ" ve daha başka) nasıl da hedef alarak polemik yaptığını göreceksiniz. Ki buraya aktardığımız şifrelenmelerin hepsi de isim ve soy isimlerinden hareket edilerek yapılmıştır.

Dolayısıyla bu tür polemik tarzından hareketle "örgütsel deşifasyon yapıyor" gibisinden abartılı belirlemelere girmek doğru bir yaklaşım değil. Bir dönemin başını çeken kadroları adı geçen rümuzalarıyla anarak ideolojik polemik yürütmenin bir sakıncası yoktur. Bu, başka ülkelerin komünist partileri tarihinde de var ve yapılmıştır.

Kısacası, "örgütsel deşifasyon yapıyor" vb. gibi değerlendirmelere bu tarz rümuzaarla yapılan polemikleri katmamak gerekir. Eğer

katılacaksa da çifte standartçılık yapmayacağız. Birini eleştireceksek hepsini eleştirmeliyiz. Birisi yapıyor, diğeri yapmadı diye inkarcı bir yaklaşımla sorunlara yaklaşmayacağız. Birisini görürken diğerini de görmek zorundayız. Yoksa dürüst ve ciddi yaklaşım olmaz.

Bunun dışındaki kötü tarzları ve örgüt deşifasyonlarını benimsemediğimizi-savunmadığımızı da belirttik. Bunun da geriye dönüp özeleştirisini yaptık. Ama Partizan dergisinde bu yönlü özeleştirisinin ö'süne bile denk gelmedik-gelemedik.

Partizan dergisi öyle bir edayla örgütsel deşifasyonlara yaklaşıyor ki, sanki bu deşifasyonlar ve tüm sırtlar ilk kez ayrılık sonrası gündeme gelmiş; ve bunu da Maoist öncü yapmıştır demekten kendisini alamıyor.

Ajan ve işbirlikçilerin örgütsel alanda yaratacakları deşifasyonu bir kenara bırakalım. Çünkü onlar için örgütsel deşifasyon yapmaz denilemez. Tam tersine onların birinci görevi örgütsel deşifasyonu yaratmaktır. Bu, onların önüne konulmuş ana politik görevdir. Dolayısıyla bunu tartışma dışı bırakıyoruz.

Ama Partizan dergisi ne yapıyor? Hepsini bir torbaya koyarak soruna yaklaşıyor. Üstelik bunu, ayrılık öncesinde üst düzey (MK üyesi iki kişinin) kadronun çözüldüğünü, dahası birinin "ihanet" ettiğini unutarak veya görmezlikten gelerek yapıyor.

Hatırlatmakta fayda görüyoruz: Ayrılığın ön aylarında (93 sonbaharında İstanbul merkezli yapılan operasyonlarda) polis tarafından yakalanıpta çözülen iki MK üyesinden birisinin ihanet ettiğini, hatta "işbirlikçiliği" veya "ajanlığı kabul ettiğini", siz de biliyorsunuz biz de biliyoruz.

Ayrılık anında "Partinin tüm sırtları deşifre edildi." Bizim sadece bildiğimiz "bain", "işbirlikçi" veya "ajanlığı kabul etmiş" diye değerlendirilen unsurun polise 50 sayfanın üzerinde örgütsel bilgi verdiğidir. Ki bu bilgileri veren unsurun polis tarafından gizli tutularak korunulduğunu da gerek Partizan dergisi yazarı gerekse dönemin diğer üst kademe kadroları çok iyi bilir. Bu unsur söz konusu 50 sayfalık ifadede hikaye mi anlattı acaba? Yoksa örgütsel bilgileri mi deşifre etti? Partizan dergisi yazarının ha-

fızasının tazelenmesi için verilen örgütsel bilgi sonucu değerli bir kadronun çok ağır cezaya çarptırıldığını ise hatırlatmaya gerek var mı bilemiyoruz?

Durum bu merkezde iken (ajan-işbirlikçilerin verdiği bilgileri saymazsak) artık kalkıp örgütsel sırlarda tüm deşifreyonunu götürüp ayrılık anına bağlamanın, o da yetmiyormuş gibi Maoist öncüye bağlamanın amacı ne olabilir ki? Eğer bir hafıza kaybı yoksa? buradaki amacın Maoist öncüye çamur atmaktan başka bir amaç taşımadığı açıktır.

Özcesi, tarih, böylesine inkardan gelinecek anlatılmaz; dahası tarih çarpıtılarak ve de iftiralar atılarak yazılmaz!..

Engels'in dediği gibi "bilimsellik, uygulamaları hiçbirşey katmadan olduğu gibi aktarmaktır."

14) Partizan dergisi, "en iyi savunma saldırıdır" taktiğini yanlış yerde kullanıp, Maoist öncüye saldırarak kendi hatalarını gizleme yolunu tutuyor

Partizan dergisi, "ölüm kararları" konusunda Maoist öncüyü abartılı bir şekilde görürken ama kendisini ya hiç görmüyor ya da birbiriyle çelişkili oportünist savunular yapmaktan geri durmuyor.

Tarihi muhasebe adlı kitapta da Maoist öncü altını çizdiği gibi "hizip başlarına" yönelik ölüm kararı alınmamıştır. Dolayısıyla bu noktada Partizan dergisi iftira atıyor. Ölüm kararını çağrıştıracak kararlar ayrılıktan bir müddet sonra para götüren ve cephaneliğe el koyan iki kişi hakkında alınmıştır. Kararın kendisi özet olarak şöyledir: "eğer söz konusu para ve malzemeler verilmezse bu kişilere karşı ölüm de dahil her türlü şiddet uygulanacaktır." Hemen belirtelim: Kararın kendisi ister şiddet adı altında isterse ölüm adı altında alınsın, yani hangi şekilde alınırsa alınsın, bu tür politikalar-kararlar ilerici değil, gerici kararlardır. Dolayısıyla bu tür karar ve politikaların savunulacak hiç bir yanı yoktur. Bu noktanın altını bir kez daha çizdikten sonra Partizan dergisi ve İşçi-Köylü gazetesinin kendi yanlış anlayış ve pratiklerini savunmak için yaptığı manevralara geçiyoruz:

Önce alınan ölüm kararları için '95 ve

'97'de yazdıkları tarihe gidelim. Sonra bu konuya ilişkin İşçi-Köylü gazetesinde özü itibarıyla aynı fakat yorum bakımından çelişki arz eden iki farklı yazıda söylenenleri aktaralım.

TKP(ML)-Birlik kadrolarından üç kişi hakkında ölüm kararı alındığını '95 OPK'sının" sonuçlarını aktaran belgeleri okuyanlar hatırlar:

Yıl 1997. TKP/ML-MK bildirisinde şunların altı çizilmektedir:

"... Zira partimiz gelişmesini parti içi ideolojik çatışmalara borçlu olarak, hala fikir ayrılığından dolayı ellerini kana bulatmış olmaktan hoşnuttur ve bundan asla sapmayacaktır. Ne ki bu yasayı yadsımanın karşı kenarı olarak aynı görevi gören ve parti içi demokrasiyi kendisine, gönüllü birliği de kafası bozulduğu zaman çıkıp giderek KP'yi ahıra çevirme eğilimlerini benimsemiş unsur ve gruplara karşı şimdiye dek gösterilmiş liberalizm ve ilkesizliğe evrilmiş tutumun özelleştirisi de bundan böyle yine partimiz tarafından pratikle cevaplanacaktır." (abç) (...Belgelerle TKP/ML adlı belge.sf;196)

"...tasfiyecî düşüncelerini dile getirme yerine parti iradesine karşı silah doğrultacak kadar ileri gitmişlerdir. Ve bu karşı devrimci girişimlerinden sonra da oturumu terk etmişlerdir. Böylesi karşı devrimci girişimlerin karşılığının o somut durumda ne olması gerektiği bizce dün de açıktı, bugün de açıktır. (abç) Hiç kimse devrimci bir iradeye karşı böyle küstahlıkta bulunma hakkına sahip değildir."

"... bir gecede çıkan kavga..." (İşçi-Köylü gazetesî. Sayı 11- 20 Haziran-3 Temmuz)

"...Mesala, 'örgütten ayrılan gruplara zor kullanacağı yöntemini siyaseti haline getirmeyi uygun bulmaktadır' söyleminin sosyal pratikteki karşılığı nerede?" (abç) (İşçi-Köylü gazetesî. Sayı 12, 4-17 Temmuz)

Tek turnak içinde verilen tümce Maoist öncünün TKP/ML'ye ilişkin adı geçen Tarihi Muhasebe kitabında yaptığı belirtmeden alındığını hatırlatalım.

Eleştirilerimizi 4-17 Temmuz tarihli İşçi-Köylü'nün sorunu ele alış tarzı üzerinde başlatarak diğer yazılara doğru yönlüştürülmüştür.

"Sosyal pratikteki karşılığı nerede?", sorusunu niye soruyor?

İşçi-Köylü diğer yazılarında olduğu gibi evet bizim ayrılanlara karşı "ölüm" vb. politikamız vardı. Ama bu iş ölümle sonuçlanmadığı için siyaset haline gelmedi. Eğer hakkında "ölüm kararı" olanları öldürmüş olsaydık, o zaman MKP'nin dedikleri doğru olurdu. Olayın içerisinde ölüm yoksa, bu bir siyaset olarak değerlendirilmez ve eleştiriye tabi tutulmaz.

Bundan hareketle de İşçi-Köylü MKP için "dedikodu" yapıyor; "hayal dünyasında" gezinerek eleştiri yapıyor; dahası "ifıra atıyor" diye belirleme yapıyor.

İşçi-Köylü gazetesi Maoist öncünün konuya ilişkin eleştirilerini aktardıktan sonra bakın ne yorum yapıyor? Yazdıklarını olduğu gibi aktarıyoruz:

"Devamla, TKP/ML'nin 'sol sekte' bir siyaset izlediğini söyleyen ve 'izlediği bu gerici siyasete ilişkin halka özeleştirme vermelidir' diyen bir anlayış sahipleri, acaba hangi somut olgulardan hareketle bu sonuçlara varıyorlar. Bu anlayış sahipleri gerçekleri olgularda mı arıyorlar, yoksa hayal dünyalarında önce 'sekte bir proletarya partisi profili çizip sonra saldırıya mı geçiyorlar?'"

"...Kulaktan dolma dedikoduya dayalı, çarpıtma ve yalanlara tenezzül (abç) edilerek sözde, Kavga Kaçkını Suçlular Güruhu (KKSG) üzerinden hiç de gerçeği yansıtmayan saldırılarla proletarya partisi hedef alınmak isteniyor. ...silahsızlandırıldığı iddiaları yapan MKP yalan söylüyor! (abç) Uyduruk yalanlara itibar ediyor." (agg. Sayı-11)

Şimdi Partizan ve İşçi-Köylü gazetesi yazarlarına soruyoruz:

"Dedikodu" yapmak, belgeleri esas alarak tartışma-eleştiri yürütmek mi? Yoksa bu gerçekleri kabul etmeden saldırıya geçmek ve sanal şeyler üretip bunları gerçekmiş gibi yazmak, bunun üzerine polemik geliştirmek mi?

Yalan söylemek, gerçekleri belgelerle ortaya koymak mı, yoksa böyle bir şey yoktur demek mi?

Dedikodulara tenezzül etmek, dedikodu yapmakla aynıdır. Dedikodu yapmak gerçekte

ilişkisi olmayan hayali bilgiler üretip propaganda etmek ve sağdan-soldan kulaktan duyulmuş bilgileri üzerine siyaset yapmaktır.

Yalan söylemek ise gerçekte hiçbir ilişkisi olmayan söylem ve davranışları gerçekmiş gibi sağa sola yaymaktır.

MK bildirisinde ortaya konulanlar ölüm kararının olduğunu açık ve net bir şekilde ortaya koyuyor.

İşçi-Köylü gazetesinin adını verdiğimiz sayılarında bu tür anlayış ve kararların olduğundan söz ediliyor ve bu kararlar savunuluyor.

99 yılında yurtdışında başka bir örgütün yaptığı gece çıkışı sonrası TKP/ML-GÖK kadrolarından bir kişi TKP/ML'den sorumlu bir kadronun inisiyatifi altında planlı bir şekilde 5-6 kişi tarafından öldürülmüşe dövlüyor.

Tüm bu açıklama ve belgelerden sonra hem de binlerce insanın tanık olduğu olay vb. gelişmeleri belgeleriyle birlikte ortaya koyup eleştirisini yapmak nasıl yalan ve dedikodu oluyor?

Yoksa yalan ve dedikodunun başka bir tanımı var da biz mi bilmiyoruz. İşçi-Köylü bununla eğer kendi yazdıklarını ve yaptıklarını yazmamızı istemiyorlarsa, o zaman açık yazsınlar. Ama gerçekler gizlenmez ki. Çünkü yazılmış belgeli şeyler ve pratikler var ortada.

Hem gerçek yoldaşlık yanlış anlayış ve pratiklerle uzlaştırarak, onlar görmezlikten gelinerek sağlanmaz ki! Bu, olsa olsa liberal oportünizm olur.

Daha önce ifade ettik. Partizan ve İşçi-Köylü yazarlarına göre hareket edilirse alınan karar bir politika değil. Hele hele pratikte hiç bir adam öldürme yoksa bu durumu niye siyaset tarzı olarak yansıtıyorsunuz ki?

Bir karara siyaset demek için illa da adam mı öldürülmesi gerekir? Dahası, İşçi-Köylü'ye göre adam öldürülmemiş fakat adam dövülmüşse, adamın önüne geçilip silah dayatılmışsa, bunlar bir siyaset değildir. İşçi-Köylü bu işin siyaset haline gelmesi için illa da adam öldürülmesini şart koyuyor.

Böylesine teorik sefalet, böylesine çarpıtma olur mu?

Bu, nasıl bir Maoist anlayış ve yorum?

Bunun neresinde bilimsellik?

Bu, İşçi-Köylü gazetesinin alınan karar ve gösterilen pratiğinin yanlış ve hatalı olduğunu değil bunları teorize etmenin adıdır.

İşçi-Köylü gazetesi yazarları bu hatalı karar ve pratiklerinden dolayı özeleştirici vermek yerine hala bu hatalı anlayışlarını teorize etmeye çalışıyor. Yukarıya aktardığımız alıntılardan da görüleceği gibi adı geçen hatalı kararları ısrarla savunmaktadır. Hem de çeşitli manevralar yaparak.

Politika, siyasal olgu ve gelişmelerin birbirleriyle ilişkisi ve yönüne ilişkin siyasal bir yapı ve siyasal bir kurumun teorik-pratik olarak ortaya koyduğu tutumdur.

Her sınıf kendi dünya görüşüne göre siyaset yapar. Burjuvazi siyaset tarzını esasta yalan ve demagoji üzerine oturtur. Marksist-Leninist-Maoistler'in siyaset tarzı ise nesnel olanla öznel olanın, bilme ile yapmanın, teoriyle pratiğin diyalektik birliğine uygun olarak yapılır-yapılmalıdır. Bunun dışında yapılan siyaset tarzları burjuva ve küçük burjuva ideolojisinden gıdasını alan tek yanlış ve abartılı küçük burjuva siyaset tarzıdır.

İdeolojik açıdan güçsüz olanlar geçmiş hatalarını gizleme yolunu tutar. Biz hatalarımızı gizlemiş olsaydık asıl güçsüz oluşumuz o zaman açığa çıkardı. Ama söz konusu kitabı okuyan dürüst ve devrimci politik bilince sahip insanların da gördüğü gibi en ufak bir grup kaygısı gütmekten tarihimize hesaplaştık. Ama hesaplaşmak istemeyenler kaba ve sekte bir şekilde hatalarını gizleme yolunu tutuyor-tutmaya devam ediyor. Bu kadar kaba ve sekte yaklaşımların arka planında hatalarda tutuculuk yatmaktadır.

Tarihi muhasebede yazdıklarımız ve yaptığımız eleştirilerle burada yaptığımız eleştiriler arasında fark var mı? Veya tarihi muhasebede ortaya koyduğumuz belgeli eleştirilerle burada ortaya koyduklarımız arasında bir çelişki var mı?

O halde Partizan dergisi ve İşçi-Köylü gazetesi yazarları neden-niçin iftira atıyor? İftiranın amacı belli. O da şudur: Kendi sekte siyaset tarzlarını eleştirmemizi istemiyorlar. Kendilerinin hatalı çizgilerine dokunmamızı istemiyorlar. Tahrifatçı "tarih değertendime-

lerine" dokunmamızı istemiyorlar. Tarih karanlık kalsın istiyorlar. Tarihle hesaplaşma diyorlar. Halk sınıf ve tabakaları içerisinde gördüğün grup ve örgütlerin hakkını savunma diyorlar. "Niye onların avukatlığını yapıyorsunuz" diye bize doğrulardan vazgeçmemizi tavsiye ediyorlar. Hatalı bir siyaset izlenmişse bunun eleştirisini yapmayın. Hatta kendi hatalarınızın da özeleştirisini vermeyin diyorlar. Tarih, halk bu hataları unuttur sanıyorlar!

Çarpıtmaya bakın! Bir gecede "kavga" çıkmış! Planlı bir şekilde, hem de 5-6 kişinin tek bir kişiyi öldürmesi dövmesi nasıl oluyor da sıradan ve karşılıklı bir kavga olarak yorumlanıyor-yorumlanabiliyor?

Özcesi, yukarıya alıntıladığımız saptama ve söylemlerden bir kez daha kimin iftiracı, kimin tarih çarpıtcı, kimin nasıl uzaydaymış gibi konuşup-yazdığını okur çok netlikle görüp yorumlayacak durumdadır. Ve yorumluyor da. Dolayısıyla bu konuya ilişkin tarih çarpıtcıları ve iftiracıları daha fazla ayna tutmaya ihtiyaç yoktur.

15) Partizan dergisi, '94 ayrılığında HH kliğinin hizipçilik yapıp, partiye bayrak açtığını zorlama bir şekilde inkardan geliyor

Partizan dergisi, '94 ayrılığında dönemin parti sekreteri ve OPO kliğinin hiçbir hatası yokmuş gibi gerçekleri inkar ediyor. Kendi yazdıklarını dahi unutuyor. Ya da işine gelmediği için unutkanlıktan geliyor. Ama gerçekler ve kendi ağızlarından tarihe geçmiş belgeler henüz ortadan kalkmadı. Bu da yetmiyormuş gibi "cepheden bayrak açanları" AK kliği ve Maoist Komünist Partisi'ne bağlayarak işin içerisinden kurtulmaya çalışıyor. Fakat bunu beceremiyor. Çünkü gerçekler, bilimseldir. Dolayısıyla tarih çarpıtcılarının gücü gerçekleri karartmaya yetmez.

94 ayrılığına ilişkin AK kliği ve HH'nin başını çektiği OPO kliğinin hataları ve ayrılıkta oynadıkları rol 'TKP(ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne Bu Tarih Bizim" adlı kitapta ayrıntılı bir şekilde ortaya koyulmuştur. Dolayısıyla bu konu üzerine ayrıntılı bilgi için adı geçen kitaba yeniden bakılmalıdır. Biz burada tarihi inkardan gelmemelerini ve onu çarpıtanlara ışık tutmak için nasıl ayrılık-

çı olduklarını kendi yazdıklarını aktararak ya-nıtlamakla yetineceğiz.

Önce son dönem Partizan ve İşçi-Köylü'nün bu sürece ilişkin yaptığı değerlendirmeyi özet olarak aktaralım. Sonra ayrılık döneminde yazdıklarından bazı özet pasajlar aktaralım.

"... Partinin darbeyi fark etmesi ve parti iradesinin ezici çoğunluğunun bu darbeye tavır almasıyla darbeci tasfiyeci hizip partiye cepheden bayrak açtığını (abç) ilan etti." (agd)

"... Bu, bir ayrılık değildir. (abç) Hele hele parti iradesinin sorumlu gösterildiği bir ayrılık değildir. Tasfiyeci bir darbeye karşı parti iradesinin tüzük ve işleyiş doğrultusundaki Marksist-Leninist-Maoist bir duruştur."

"... Bu sorumluluk, **parti normları** (abç) doğrultusunda parti iradesinin DABK darbeciliğine karşı duruşu şeklinde gelişmiştir."

"... OPO'nun yazısı açık kamuoyuna değil partiye yazılmıştır. Partinin içinde bulunduğu tasfiyeci-darbeci gelişmelere karşı, endişelerini ifade etmekte ve Olağanüstü Parti Konferansı önerisi getirmektedir. **Her parti organının olağan dönemlerde bile partiye yazı yazma hakkı vardır. Kaldı ki yazının yazıldığı şartlar örgüt iradesine karşı cephe açıldığı ve hiyerarşinin olmadığı olağanüstü şartlardır.**" (abç) (agg. Sayı:10)

Şimdi ise ayrılık döneminin belgelerini, daha doğrusu ayrılıkçı olduklarını ilan eden belgeleri kendi söylemleriyle aktaralım. Ve böylelikle ayrılan taraf kim; kim ayrılmış-ayrılmamış sorununa ilişkin kendi ağızlarından yazılanları hep birlikte bir kez daha okumuş oluruz.

"... Küçük grup çıkarlarını partinin ve devrimin temel çıkarlarının önüne koyarak **partimize ve MLM'lere ayrılık** (abç) dayatmışlardır."

"Partiye ayrılığı dayatanlar..." (Partizan, Sayı 17 Sf:145 3 Mayıs 94 TKP(ML) Cezaevi Örgütü imzalı)

"Anlayacağınız; evet! Ortada bir bayrak açma (abç) olayı vardır. Ancak parti iradesine yönelik değil. Aksine parti birliği için parti iradesinin açığa çıkartılmasına yönelik bir

tavır vardır."

"2 Nolu mantıka OPO'nun bu tavrının ardından kırsalda MK 2.Toplantısına katılmak üzere bulunan MK üyelerinden üçü (MK, TMLGB, DBK sekreterleri-bn)...başlıklı yazıyla 2 Nolu Mantıka OPO'nun tavrını desteklemiş," (agd., Sf:169)

"... **Farklı mantıklardan muhalif kadro ve üyelerin bir araya gelmesini türlü bahanelerle engellemenin yanı sıra, örgütsel kopuşun öncelikle mümkün olacağı** (abç) 2. Mantıka gerilla birliği ve parti organını da parçalara ayırıp birbirinden kopartmak üzere acilen ana karargaha çağırıyordu. Çağrının diğer yönü de, bu mantıka güçlerinin içinde bulunan ve tasfiyeci şefi (NT)'in bütün parti üyelerine yayınladığı 'bay HH Revizyonist'i ne yapmak istiyor' başlıklı bir bildiriyle teşhir ettiği parti genel sekreteri yoldaşın ve iki MK üyesinin de ele geçirilip tutuklanmasıydı." (Partizan, Sayı 18. Sf: 34)

Nereden çıkarıyorlar tutuklamayı? 14 Nisan ayrılık bildirisi öncesi tutuklama diye bir şey yok. O halde geriye tutuklamayı gerektirecek çok ciddi suç işlemişlerdir ki çağnya gitmekten korkuyorlar?!

Hani 14 Nisan öncesi disiplinsizlik ve kılıkçılık yapmamışlardı? Sadece AK kılığı yapıyordu? Organsal ilişkilerinin olmadığı 3 MK üyesinin tutuklanacağını nereden biliyorlardı? Hem de 14 Nisan öncesi böyle bir durum yokken. Dahası hizipçilik ve disiplinsizlik yapmayan bu OPO nereden ve hangi kanallarla diğer mantıka parti komitelerinde yer alanlardan AK muhalifi kadro ve üyelerin olduğunu biliyor? Gizil güçler mi bu bilgileri verdi kendilerine? Yoksa organ dışı ilişkilerde mi bu bilgileri elde ettiler-haber aldılar?

Üstelik bu tutumlarını götürüp yoldaş Kaypakaya'nın TİHKP içerisindeki mücadele ve ayrılık gerekçesi için yazdıklarını örnek göstermekten de geri durmuyorlar. Aktarmaya devam edelim:

"Suç üstü hizip arayışlarına girilen dönemin başından beri, görülmesi gereken **gerçek** bir hizip varsa; o da OPK kararlarına, parti tüzüğüne ve iradesine savaş açan tasfiyeci kılığın bizzat kendisidir. Kış boyunca **dağınık**

tutulan ve ilk baharda bile biraraya gelmeleri önlenerek güçlü örgütlü bir karşı koyuştan mahrum edilmeye çalışılan MLM kadro ve üyelerin farklı mıntikalarda verdikleri ideolojik-siyasi mücadele..." (altını çizdiği-miz ifadeler hizipçilik yaptıklarının açık itirafıdır. Üstelik bu hizipleşmenin kıştan önce, yani 93 sonbaharında örgütlendiğini ortaya koymaktadır. Onun için "hizip yapmadık" vb. sözlerin ne kadar soyut ve inkarcı bir söylem olduğunu bu yazılanlardan dahi her okur açık ve net bir şekilde ortaya çıkartır.-bn.) "...Proletarya açısından meşruiyeti halen tek taraflı olarak dayatılan tüzük ve disipline uygunlukta görmek önemli bir yanılgı ve hataydı. Zira bu durumda proletaryanın disiplini güme gümüş, onun yerine geçirilen burjuva disiplinine bağlılık isteniyordu. Sorunun bu özıyla kavranması genelde zayıf kalmış ve gecikmeli olmuştur... Bununla birlikte, tasfiyeci, komplocu, darbeci, bölücü çabaların ayyuka çıktığı kış sonunda, bu durum, en iyi gözlemleme imkanına sahip I.ABK II. Mıntıkadaki muhalif merkezi kadroların dağıtılmak istenen parti ideolojisi ve geleneklerine bağlı örgütsel gücü savunup koruma yönünde geliştirdikleri organ dışı ilişkiler ise geç bile kalınmış meşru müdafa hareketi olma dışında 'hizip' tespiti-nin hiç anlam taşımayacağı bir gerçekliğe sahiptir." (abç) (agd. Sayı 18.Sf;36-37)

(Parti disiplinini çiğneme ve hizipçiliği savunmayı meşru göstermek için bu kez de meşru müdafa siyaseti ortaya çıkarıldı. Hiç bir komünist partisi tarihinde parti içerisinde yanlış ve hatalı yönler karşı biz meşru müdafamızı yaparak ideolojik mücadele yürütüyoruz-yürüttük diyen görülmüş mü? Veya eleştiri hakkını disiplinsizlik ve hizipçilik yaparak sürdür diyen bir parti anlayışı var mı tarihte?-bn)

"... Bütün samimiyetimizle biz parti içi ideolojik mücadeleyi derinleştirmekten yandık ve tasfiyeci kliği parti içinde kesin bir ideolojik mahkumiyete uğratmadan örgütsel bir ayrışmanın olmasını istemiyorduk." (abç) (Bu söylemler ne olursa olsun yine de ayrıldık tutumunun birer itirafıdır. Örgütsel ayrışma kafaya takılmış. Ve bütün hesaplar bunun

için yapılmıştır.-bn)

"Berî yanda bunların ideolojik kimliklerini bütün karakteristik yönleriyle kapsamlı şekilde ortaya koyan, kafada şekillendirmekten öte yazılı belgelere dönüştüren ve hatta kış dönemi kendini göstermeye başlamış tasfiye planını ta geçen Ağustos ayından itibaren derin bir sezgi ve yorum gücüyle henüz niyetlerin aleniye dökülmediği başlangıç durumunda bilince çıkartıp yazılı eleştiriye dönüştüren kadrolar da olmuştur." (abç) (agd.Sf;47)

"Sol-sekte tasfiyeci hizip başlarının ayakları altından çekilip alınmış güçlere ve örgütsel kopuşu sağlayan öncülere..." (abç) (agd.Sf;48)

"...I Nolu ABK'ya bağlı II Nolu Mıntika OPO ve gerilla birliğini, bu bayların yetkisiz yetki kullanmalarını ve tüzük parti birliğini hiçe saymalarını kabullenmemesi ve şu anki durumuyla, MK-AK ve GK'yı tamnaması tavrı haklı bir tavidir... Ve destekliyoruz. Onların sorunların çözümü konusundaki öneri kararalarına katlıyoruz ve tüm parti ve ordu kitlelerini katılmaya davet ediyoruz. (abç)" (agd.Sayı 19. Sf;37.)

OPO gerilla birliği ve ordu kitlelerine de yönelik bu çağrısı yapanlar adı geçen üç MK üyesidir. Bu söz ve çağrılar 16 Nisan tarihli üç MK üyesinin çağrı yazısında yer almaktadır.

Bu sözlerde her şey açık değil mi? Gerilla birliği parti içi mi? Gerilla birliği OPO'yu destekleyin, ordu kitleleri OPO'yu destekleyin! çağrısı nasıl oluyor da bayrak açmak olmuyor? Ordu kitleleri parti içi mi? Ordu kitlelerini de davet ediyoruz demek bayrak açmak değil de nedir? Yoksa yeni bir parti anlayışı ve tüzüğü hazırladınız da bizim mi habermiz yok?!

"Organımız bu kararları tüm parti üyelerine iletme (çeşitli yollardan) kararı almıştır." (abç) (agd.Sf;34. Bu, 14 Nisan tarihli OPO çağrısından alınmıştır.)

Her şey açık ve net bir şekilde ortada. Ancak Partizan dergisi tarihe not düşülmüş bu belgelere karşın hala diyor ki ayrılığın başını çeken ve partiye bayrak açanlar TKP/ML değil, MKP'dir. Hem alıntılarımız pasajlar dahi kimin ayrılık ilan ettiğini-kimin cepheden bayrak açtığını açık

bir şekilde ortaya koymaktadır. Kaldı ki görüldüğü gibi alıntılardığımız bizim yorumlarımız da değil, Partizan dergisinin yazdıklarıdır. Hepsi de belgelidir. Dolayısıyla tüm gerçekler çıplak bir şekilde orta yerde duruyorken bala Partizan dergisinin kalkıp "TKP/ML ayrılmadı", "aynılık olmadı" "cepheden bayrak açan TKP/ML değil" vb. gibi yeni şeyler peşinden koşarak savunuya geçmesini nasıl yorumlamalı?

Tarih ve gerçekler bu kadar çarpıtılır mı?

Bu nasıl bir tarih bilinci?

Materyalist bilginin temel dayanaklarından birisi de fizik bilimindeki "maddenin sa-

"Hizipçilik" ve "disiplinsizlikleri" "olağanüstü koşulların" arkasına sığınarak teori-leştirdin mi bunun arkası gelmez. Yarın kalkıp bir-kaç kişi "güvensizlik" vb. yönlü bahaneler ileri sürerek hizipçi faaliyete kalkışırsa o zaman tutarlılık açısından onlara da hiç müdahale etmeyeceksin. Hatta kendilerini desteklemen gerek. Ama nerede o MLM tutum! Aradan daha bir yıl bile geçmeden "kafa tutanlardan" üç kişi hakkında ölüm kararı çıkartanlarda ve gelinen aşamada da bunun doğruluğunu savunanlarda gerçek bir demokrasi kültürü olur mu? Başkalarına Marksizm kendine karşı ise liberalizm. İşte Partizan dergisinin savundukları budur.

kanununu" kanununa bağlı kalarak hareket etmektir. Yani "bir madde vardan yok edilemez, yoktan da var edilemez." Bir başka deyişle bu, nesnel olan şeyleri ne yok edebilirsin, ne de var edebilirsin demektir. Bu, nesnelliktir. Gerçek ise maddenin iç kanunlarını incelemektir.

İşte materyalistler nesnel bir olguyu aktarıken ona hiç bir şey katmadan olduğu gibi aktarmak zorundadır. Bunu yapmayınca, gerçek materyalist olamaz. Yaptığı yorum ve analizler bilimsel değil, idealistçe olur.

Ciddi bir yazı kaleme alıyorsun. Üstelik eleştirmeye çalıştığın Maoist Komünist Partisi belgelere dayanarak bir analiz ortaya çıkartmış. O nedenle bunu eleştirmek için belgelerle tartışmak şarttır. En azından geçmişte kendi yazdıklarına yeniden bir göz gezdirmeye ihtiyacı duyulmalıydı. Ama bunun ihtiyacı bile duyulmuyor.

Peki bu nasıl bir inceleme ve araştırma yöntemi? Açıktır ki MLM bir inceleme ve araştırma yöntemi değil. Nasıl istiyorsa öyle yazmak, nasıl hatırlıyorsa tarihi öyle anlatmak MLM'lerin araştırma ve inceleme yöntemi olamaz.

Bir parti için doğru bir tarih bilincine sahip olmak çok önemlidir. Bu, hem ülke hem de parti tarihini öğrenmek açısından böyledir. Hangi alanda olursa olsun doğru bir tarih bilincin yoksa, çelişkileri doğru temelde çözmen de mümkün olmaz.

Tutucu bir şekilde "doğruyum-doğruyum" diyerek, hemde ajitasyon çeker bir şekilde doğru yolda olduğunu gösteremezsin.

Doğru hatırlıyorum, doğru hatırlıyorum demekle de doğru bir tarih yazamazsın. Hafızada yanlışlar olur. Hele bir de dönemin tepkici davranmaya iten koşulları mevcutsa, burada bir kez değil bin kez geriye dönüp çift yönlü sorunları araştırıp-inceleme yöntemiyle analiz yapmalısın. Sen ne söyledin, karşı taraf ne söyledi ve karşı taraf bugün nasıl bir özelleştiri yapıyor vb. gibi dökümanları karşına alırsan ona göre yanlış doğruyu ayıklar ve sonra da senteze varırsın. Ama Partizan dergisi bu MLM analiz yöntemini tercih etmek yerine, üstelik geçmişte söylediklerini bile gözden geçirmeye ihtiyaç duymadan kaleme kağıda sanılarak eleştiri(!) yapmaya çalışıyor. Bu öznelci, önyargılı ve metafizik yöntemle tarihi analiz etmeye kalkışınca da ortaya bu olumsuz tablo çıkıyor.

Biz burada sorunun özünü tartışıyoruz. Ve ortaya çıkan söz konusu örgütsel ayrıklıkta hangi kliğin daha fazla hatasının olduğunu belgeleriyle ortaya koymaya çalıştık. Yaptığımız budur. Ama Partizan dergisi, kalkıp anti-demokratik bir uygulamadan hareketle, ayrıklıkta birinci derecede ısrar edenleri görmez-

likten geliyor. Onu da bir kenara bırakalım. Hiç mi hiç hatası olmadığını savunuyor. Güneş balçıkla sıvanmaz! Niye bu kadar "ayrılık" sözcüğünden korkuluyor ki? İbrahim de THKP içerisinde ayrılmıştır. Şimdi İbrahim'in ayrılmadığını mı söyleyeceğiz? İbrahim'i böyle mi savunacağız? Bir yandan kendi ayrılıklarını meşru kılmak için İbrahim'in THKP içerisindeki mücadelesini örnek vereceksin, ama öte yandan kalkıp "yok biz ayrılan ve cepheden bayrak açan değiliz" diye MKP ve önceli TKP(ML)'ye iftira atacaksın. Bu tarz yaklaşım dürüst bir yaklaşım olur mu?

Kaldı ki iktidarı elinde tutan (sözü edilen en üst organlar) bir önderlik niye bayrak açsın ki? Niye ayrılık ilan etsin ki? Buna neden ihtiyaç duysun? Tamam disiplinsiz, hukuk dışı tutumları olmuştur. Fakat bu, o önderliğin cepheden bayrak açtığını ve ilan ettiğini gösterir mi?

Burada tutucu bir şekilde yanlışlar savunuluyor. Bir yanlış, bir hata da bu kadar ısrar edilmez. Şüphesiz ki TKP/ML'nin kendi ayrılığı için ileri sürdüğü gerekçelerde, İbrahim'in THKP'ten ayrılmak için ortaya koyduğu ideolojik-politik gerekçeler arasında uzaktan yakından bir ilişki yoktur. Dolayısıyla İbrahim bu noktada kendilerine kılıf edilmektedir, sömürülmektedir.

Özcesi, bugün kalkıp "evet ayrıldık" sözünü kullanmak istememelerindeki korkuları bundandır! Olur ya bunu kabul edersek, o zaman bizi ayrılıkçı ilan ederler. Dolayısıyla özeleştiril vermemiz zorunlu olur. Korkularının ideolojik arka planı ise hatalarına karşı özeleştiril yaklaşımdan kaçınan benmerkezcilik, bencil tutumlarıdır.

Disiplinsizlik ve hizipçilik "olağanüstü koşulların" arkasına sığınarak teorileştirilemez. Nerede-neyin ideolojik mücadelesini yürüttün ki ideolojik yazılar engellendi? Bir ay içerisinde yazı yaz, ondan sonra organa gönder, iki ay sonra ise cepheden bayrak aç. Bu da yetmiyormuş gibi ayağa kalk ben sözü edilen organlara karşı mücadele ettim ama onlar beni-bizi engelledi diye kendini savunmaya kalkış! Burası İstanbul'un Londra asfaltı mı hemen arabaya atlayıp bir kaç gün içerisinde

de organ toplantısı yapacak ve arkasından da söz konusu yazıları değerlendireceksin. Üst organ üyelerinin her biri başka yerlerde. Üstelik araya kış mevsimi girmiş.

Kaldı ki devrim treni bu kadar acele mi kaçıyordu? Bu devrim üç ay içerisinde mi olacaktı? Devrim mi kaçtı? Onun için acele edip devrimi "darbeci" dediklerinizin elinden mi kurtaracaktın? Çok övdüğünüz o büyük MLM tarz sahipleri bu kadar mı sabırsızdı? Üç beş tane darbeciye işi bıraktınız? Üstelik de partinin "ezici çoğunluğu"nun kendinizden yana olduğunu söylüyorsunuz. Gerek nicel gerekse nitel olarak bu kadar güçlü olan bir kadro, bir örgüt bileşeni neden-niçin MK toplantısını beklemesin ki? Bu üç-beş kişiden niye bu kadar korkuluyor? Nerede kaldı MLM sabır, MLM cüret, MLM ideolojik mücadele?

Hadi sizin iddia ettiğiniz gibi 14 Nisan öncesi tutuklama çıkmış olsundu. Veya MK toplantısına gidildiğinde söz konusu üç MK üyesi tutuklanmış olsundu. Bu iddialarınızın gerçek olduğunu kabul edelim. Peki nerede kaldı o büyük komünist sekreterin parti için iki çizgi mücadelesi ruhu? Tutuklanmayı göze alıp git. Teşhir mi edecekler, etsinler. O durumda kim kaybedecek? Teşhir edenler kaybeder. Çünkü yanlış ve hata yapanlar kazanmaz-kaybeder. Ama ne oldu-ne yaptı o büyük sekreter? Kendi kariyerist çıkarlarını partinin çıkarları üstüne çıkartarak OPO vd. iki MK üyesini yönlendirerek ayrılığın başını çekti.

Bu da yetmiyormuş gibi aradan neredeyse 10 yıl geçti ama hala kalkıp bu tarz örgüt içi mücadeleyi doğru yaptılar diye savunmaya kalkış. Bunun için insanın parti içi ideolojik mücadeleden bihaber olması gerek.

"Hizipçilik" ve "disiplinsizlikleri" "olağanüstü koşulların" arkasına sığınarak teorileştirdin mi bunun arkası gelmez. Yarın kalkıp bir-kaç kişi "güvensizlik" vb. yönlü bahaneler ileri sürerek hizipçi faaliyete kalkışırsa o zaman tutarlılık açısından onlara da hiç müdahale etmeyeceksin. Hatta kendilerini desteklemen gerek. Ama nerede o MLM tutum! Aradan daha bir yıl bile geçmeden "kafa tutanlardan" üç kişi hakkında ölüm kararı çıkartanlarda ve geline aşamada da bunun doğruluğunu

savunalar da gerçek bir demokrasi kültürü olur mu? Başkalarına Marksizm kendine karşı ise liberalizm. İşte Partizan dergisinin savundukları budur.

Kaldıkları "olağanüstü koşullar" görecelidir. Bunun yorumu kişiden kişiye değişir. Hele bir de art niyetli insanlar olursa git ki işin önünü alsın. Nitekim tarihimizdeki hizip ve organ dışı disiplinsiz çıkışların teorisi genellikle bu tür durumlarla kılıflandırılmıştır. Birisi, bu MK sağ oportünist deyip konferansı bile beklemeden ayrılmış, birisi bu konferans oportünist deyip hizipçi faaliyete kalkmış, birisi bu MK örgüte müdahale etmiyor diye isyan etmiş, birisi AK'yi gerekçe göstermiş, birisi bunlar bürokrattır deyip hizipçi faaliyetlere girmiş, işte birisi de AK, GK, MK ve SB'ye güvenmeyerek bayrak açmış. Peki o zaman doğru tutum olarak geriye ne kalıyor? Hiçbir şey! Hepsisi de hizipçilik ve disiplinsizlik yapmakta haklıdır deyip işin içersinden çıkmamız gerekir.

MK sekreteri, TMLGB ve DBK sekreteri OPO'yu destekleyin diye ordu kitlesine çağrı yapıyor. Bunu, 16 Nisan tarihinde yapıyor. Peki bu parti içine yönelik nasıl bir mücadele tarzı? Ordu kitlesinin hepsi üye mi? Çağrısı, yukarıya aktardık. Parti üyeleri ve ordu kitlesi OPO'yu destekleyin diyor. Bu üçlü çağrının OPO ile eş güdümlü ve eş zamanlı yapılması tesadüf mü? Hepsisi de yanyanadır. MK sekreterinin görevi MK toplantısını toplamaktır. Ama gidip batıda hizip faaliyetleri yürütüyor. Arkasından gelip OPO'yu yönlendirip çağrısını yaptırıyor. Kendi çağrılarını da buna ekliyor. Üstelik bunu bir bildiriyle ordu kitlesine de yapıyor. Peki bu bayrak açmak değil de nedir? Oysa darbeyi dediklerinizin kamuoyuna bildirisi 18 Nisan günü çıkıyor.

OPO yukarıyı eleştirmesin diyen mi var? Ama OPO, bunu örgütsel prosedüre uygun yapmıyor. "Çeşitli yollarla" partililere ulaştıracağız diyor. MK, SB, AK ve GK'yı tanımayarak bunu yapıyor. Bu kurumlar aracılığıyla parti içine yazılarını-çağrılarını ulaştırmayı denemeden örgüt dışı (organ dışı) yollarla istediğini partililere ulaştırmaya kalkışmak bayrak açmaktan başka bir anlamda ifade

edilmez. Ki bunu kendileri de kendi ağızlarından söylüyor. Herhangi bir komünist partisi tüzüğünde örgüt dışı ilişkiler aracılığıyla partililere ulaşmak diye bir siyaset tarzı görülen mü? Bu tür tutumların işin kolayıdır. Bunun MLM parti içi disiplin ve iç birliği ruhuyla uzaktan yakından alakası yoktur.

KÖK mü öneriyorsun! Bu hukuk, bütün partililerin hakları kapsamındadır. Ama bunu prosedürüne göre yapmak zorundasın. Kafası hep bozulan, kılıfını da "güvenmiyorum" ile açıklarsa o zaman örgütsel hiyerarşiye ne gerek kalır ki? Önce kafanda meşru görme, ondan sonra arkasından kendini haklı çıkartmak için teori oluştur. Böylesine MLM parti disiplini ve tüzük anlayışı görülmüş mü?

MK, SB, AK ve GK tek başına Nihat değil. Bu bileşimlerde Nihat dışında onun üzerinde MK üyesi vardı. Bir kısım AK üyelerinin Nihat'ın etkisinde olması demek Nihat'ın söz konusu tüm organlara hakim olduğunu göstermez-göstermiyor. Nitekim ayrılık sürecinde yapılan (Mayıs-Haziran arası) MK toplantısı sonuçları her şeyin kanıtıdır. Bu toplantıda hiç kimse hakkında ölüm kararı çıkarılmadığı gibi ajan Nihat'ın ölümünü savunduğu kişi veya kişilerin altına tek bir MK üyesi dahi imza atmamıştır. Peki bu MK nasıl o kadar güvensiz ve Nihat'ın etkisindedir ki ölüm kararı çıkartmıyor? Hem de daha ayrılık devam ediyorken. Silah alımları ise hemen toplantı anında kaldırılmıştır.

Tarihinizi hatırlayın! TKP/ML-Birlik'in üç kadrosu için ölüm kararını bu ayrılıktan tam bir yıl sonra kendiniz çıkartıyorsunuz. Ayrıldı-baş kaldırdılar. Öyle ya "kafa tuttular!" Öyleyse kafa tutanların kafasını ezmek için ölüm kararı çıkart! Ama sizin o çok hakir karşıladığınız ve hakaret edici tanımlamalarınızın muhatapları ise her ne hikmet ise "bayrak açanlar" hakkında ölüm kararı çıkartmadı. Hem de AK'nin başını çeken unsur ajan çıkmasına rağmen böyle bir karara varmıyor. Bunun kerameti nedir? Burada hiç mi mücadele yoktur? Bunları dahi göremeyip "hiç mücadele edilmediğinden" söz etmek kuru bir inkarcılık ve iftira atmaktan başka bir anlam taşır mı?

Bayrak açma öncesi kimse hakkında tutuklama vb. gibi durumlar söz konusu değildir. Bu tür iddialar geçmişte yer yer gündeme getirilmişti. Fakat tamamıyla asılsızdır. Hiçbir nesnel dayanağı yoktur.

Ortaya koyduk. Bu hizipsel faaliyet öylesine bir iki ay içerisinde başlayan bir girişim değildi. OPK'dan hemen sonra başladı. Ağustos tarihinde huz kazandı. 18-25 Aralık 2003 tarihinde yapılan savaştı-üye barınak toplantısında ise bu hizip "karargahları bombalayın" vb. söylemlerle doruğa çıktı.

Bir politika, bir anlayış eziyetinde çektiymiş olsa Mao'nun işaret ettiği gibi eğer o örgüt içerisinde isen bu politika ve kararlara uymak zorundasın. MK, SB, AK ve GK'ya güvensizlik örgüt içerisinde kalmayı engellemez. Bu kurumlar partinin tümü değil. İçinde kal, mücadeleleri yürüt ve onları alaşağı et. Güven-güvensizliği sadece üç-beş parti üyesine göre yorumlamak doğru bir bakış açısı değil. Sadece buna göre ayrılık ilan edilmez, bayrak açılmaz. Yanı bir başkası da yanına üç beş kişiyi alıp ben MK'ya güvenmiyorum deyip bayrak açar. O nedenledir ki bu türden geri anlayış ve tutumları grup hesaplarından hareketle savunmamalıdır.

Ben hizipçilik yapmışsam-ayrılmışsam doğru yapmışım, ama başkaları yapmışsa bölücülük yapmıştır gibisinden eklektik-opörtünist anlayışlara düşmemek gerekir. Bunlar, çok kötü bürokratik ve demokrasi dışı anlayışlardır. Demokratik ve sosyalist devletlerdeki geriye dönüşlerin temelinde bu bürokratizm yatmaktadır. "Ne ekersen onu biçersin." Bayrak açmanın başını çekenlerin daha sonra "yeni bir bayrak açmanın da öncülüğünü yaptıklarını" batırlatmaya gerek duymuyoruz.

Özcesi, bizim hiçbir kliği kurtarma ve savunma gibisinden bir hesabımız yoktur. Sadece doğrulardan hareket ettik. Grupçuluk eksenli bir muhasebenin devrimi ve partiyi güçlendirmeyeceğini ise tartışmaya gerek dahi görmüyoruz.

16) Partizan dergisi yazarları, asılsız şekilde itham etmeye devam ediyor.

Partizan dergisinin Maoist Komünist Partisi'ne yönelik ithamlarını hep birlikte bir kez

daha okuyalım:

"...Darbe yapan klik **başları** ajan ilan edildi ve **tümüne** yakını öldürüldü." (abç) (agd.Sf;44)

Soruyoruz: Maoist Komünist Partisi tarafından AK kliğinin başını çekenlerden Nihat dışında ajan olarak ortaya konulan başka kim var?

Soruyoruz : Bu klik başlarından Nihat dışında öldürülen başka biri var mı?

Partizan dergisi yazarını, Nihat dışında ajan ilan edilipte öldürülen klik başı her kim varsa bunu kanıtlamaya davet ediyoruz.

Yoksa Partizan dergisi ve yazarları tarih boyunca birer iftiracı, hem de görülmemiş bir iftiracı olarak anılacaktır!

Bu tür şeyler öylesine sıradan iddialar değil. Bir yazı kaleme alıyorsun. Düşünerek yazacaksın. Bir kez daha bir kez daha okuyarak yazacaksın. Ağzımı açıp gözlerimi kapatarak önüme ne gelmişse yazarım deyip geçmeyeceksin. Bu dergiyi ve yazılanları sadece yazar ve bir-kaç kişi okumuyor ki yazıp geçesin. Bu tür iddialar çok ciddiyet ve sorumluluk isteyen iddialardır. İspat isteyen iddialardır. Köy kavgası yapmıyorsun ki o an sinirine gelmiş abartılı bir-iki laf söyleyesin. Bir partiyi eleştirmeye çalışıyorsun. Hem de çok büyük iddialarla yola çıkarak bunu yapmaya çalışıyorsun. Böylesine sorumsuz, böylesine ciddiyetsiz ve böylesine iftiracı davranmaya bırakalım bir komünistin cüret etmesini bir kenara bir burjuva kalemşör dahi etmez. Bu, sıradan bir imla hatası olarak da geçiştirilemez.

Bu iftira niye?

Amaç ne?

Neden ihtiyaç duyuluyor bu çamur atmalara?

Varsa bir eleştirin, bunu, teorik boyutuyla yap. Buna katılınz katılmayız. Ama bu tür tartışmalara da saygı duyarız. Ki bu tür seviyeli ideolojik polemikler her iki tarafı da geliştirir. Ama Partizan dergisinin bu tarzı hiç kimseyi geliştirmez. Tam tersine kendisine kötülük yapmış olur. İnsanlar doğuş itibarıyla kötü değil. Onları kötü yapan mevcut sistemin ideolojik-politik şekillendirmesi ve etkileridir. İşte komünistlerin yapması gereken de bu feodal-burjuva ideolojisinin bilinçlerde ve poli-

tik yaşamda yarattığı bu kuşatılmışlığı ve davranış tarzını her alanda köklü bir şekilde kırmak olmalıdır. Onların burjuvazinin dili ve siyaset tarzıyla siyaset yapmaya hakkı yoktur!

Biz muhasebede politik bir eleştiri yürütürken onun altını örneklerle doldurduk-doldurmaya çalıştık. Mümkündür ki yanlış ve yanlışlarımız da olabilir. Ancak bu yöntemi hem kendi tarihimiz için hem de TKP/ML için uyguladık. Örneğin sol-sekter çizgi mi izlendi demişiz. Bunu, ideolojik, politik, örgütsel ve askeri çizgi boyutuyla ele alıp altını doldurduk. Bunu yaparken de okurun söz konusu yanlış ve hatalı çizgiler karşısında bilinç aydınlığı yakalaması için parti tarihinden somut örnekler sunduk. Yoksa değerlendirmeler pek fazla aydınlatıcı ve etkileyici olmaz. Hem kaldı ki 30 yıllık bir tarih anlatılıp değerlendiriliyor. Üstelikte 30 yıl içerisinde ilk kez bir kongre yapılıyor. Dolayısıyla öze bağlı kalarak ayrıntılara girmek bir ihtiyaçtı. Hem de zorunlu bir ihtiyaçtı. Yoksa bir bakıma geçmiş değerlendirmelerden farksız olurdu. Hem de tarihe olumlu ve olumsuz yanlarıyla sahip çıkarak bunu yaptık. Öyle ki konumuzla bağlantılı olan her devrimci örgütün yarattığı devrimci değerlerden söz etmekten geri dumanadık. Çünkü devrimci tarih bilinci budur. Bunu emreder. Ama Partizan dergisinin kongreyi değerlendirmesi yazısında bunun tek bir satırını görmek bile mümkün değil. Çünkü o, kongrenin ideolojik, teorik ve politik bakımdan açığa çıkarttığı olumlu sonuçları nasıl gölgelelim telaşında. Tabii ki işe bu telaşla başlayınca ne söylediğini-ne yazdığını da bilemez. Ama ben merkezilikten kurtulup, ortaya çıkartılan devrimci değerler benim de değerlerimdir deyip sahip çıkarsa, işte o zaman bu dizginsiz ithamlara da ihtiyaç duymazdı-duymaz.

Bu tarzları benimsemek güçsüzlerin siyaset tarzıdır. Kendi gerçekleriyle yüz yüze gelmek istemeyenlerin tarzıdır.

Roman yazmıyorsun ki bir konuyu ve olayın kahramanı hakkında dizginsiz bir şekilde abartı yaparak okuru etkilemeye çalışasın. Bir partiyi eleştiriyorsun, onun hakkında iddialar ileri sürüyorsun. Demek ki bu gibi politik so-

runlar Partizan dergisi ve yazarları için pek de ciddi değil. Yaz gitsin ya tutarsa mantığıyla yazı yazılmaz!

Partizan dergisi bu asılsız iddiasını bir de kendince kurgulayarak aşağıya aktaracağımız sonuca gitmekten geri durmamış. Asılsız iddia sahibi Partizan dergisi yazar(lar)ının döktüğü incileri hep birlikte okuyalım:

"...Adına '*Kardelen Hareketi*' dedikleri kendi içlerindeki bu operasyonun '*tamamlanmasından*' sonra, '*bakın içimizdekileri temizledik, gelin birlik yapalım*' kararını aldıklarını söyleyerek partinin kapısını çaldılar." (abç) (agd. Sf:44)

Kurguya bakın, yazılan senaryoya bakın!

Burada anlatılmak istenen şudur: Birliğin önünde engellik teşkil eden Nihat ve diğer birlik başlarıydı. Dolayısıyla bunlar ajan ilan edilerek öldürüldü. Öldürüldükten sonra da bakın ha biz birlik önünde engellik teşkil edenleri temizledik. O halde ne duruyorsunuz gelin birlik yapalım. Dahası da bu temizlik hareketinden sonra gidip kapılarını çalmışız, aman etmeyin ne yaparsanız yapın gelin birlik yapalım diye yalvarmışız.

Birincisi, görüldüğü gibi Partizan dergisi yazarı oldukça mesnetsiz bir kurguyla soruna yaklaşmıştır. Yazdığı senaryonun da gerçeğe uzaktan yakından alakası yoktur. Bu, deli saçması bir iddiadır. Buna, kendisinden başkasını inandıramaz.

İkincisi, Partizan dergisi yazarı birlik sorununa o kadar ciddiyetsiz ve sorumsuz bir şekilde yaklaşıyor ki birliği adeta sırandanlaştırıyor. Birlik sorununa ne denli ciddiyetsiz, sorumsuz ve ilkesiz davrandığını şu sözlerinde açığa vurmaktadır: "...Ancak Neden darbe? Sorusuna geçerli ve tatmin edici bir yanıt verememektedirler." (abç)

Buradaki anlayış yorumlandığında eğer Maoist Komünist Partisi, Partizan dergisi yazarının isteği üzerine darbeci oldukları noktasında "geçerli ve tatmin edici" bir özeleştiri yaparsa, o zaman birlik sorununun önünde engel kalmazmış. Tıpkı '92'de yapılan birlik anlayışını sorguladığı ve savunduğu gibi birlik sorununa yaklaşıyor.

Böylesine birlik anlayışı olur mu?

Böylesine pazarlıkçı birlik siyaseti olur mu?

Bu, nasıl ilkeli birlik anlayışı?

Üçüncüsü, bir partinin birlik anlayışını savunması neden kapı çalmak olarak yorumlanıyor ki?

Birlik çağrısında aşağılanacak ne var? Sanki birliği savunulan örgüt düşman mı? Veya düşmandan kendimizi kurtarmak için gidip kapısını mı çaldık?

Bu ne kibirdilik?

Bu ne kompleks?

Bu ne aşağılama?

Bu ne bürokratism?

Biz birlik konusunda tabii ki birlik istediğimiz partinin-örgütlerin-bireylerin kapısını çalacağız. Halkın kapısını çaldığımız gibi MLM olarak nitelendirdiğimiz parti ve örgütlerin kapısını da çalacağız. Hem de usanmadan çalacağız. Bunda bir aşağılık kompleksimiz yok. Tam tersine daha fazla kapı çalmalıyız. Biz ağa değiliz, patron da değiliz ki başkalarının kapımızı çalmasını bekleyelim. Maoistler için komünistlerin ve halkın kapısını çalmak baş görevdir. Bunsuz bir Maoist parti düşünülemez.

Birlik konusunu tabii ki stratejik (ilkesel) bir sorun olarak ele alıyoruz. İlkesel bir sorun olarak ele almayanlar ya küçük burjuva oportünistleri olur ya da ondan etkilenenler olur.

Kaldı ki bir parti birlik diye bir anlayış ile ri sürmüştü, orada yapacağın pazarlıkçı siyaset tarzı olamaz. Burada yapman gereken birinci görev ayrılık ve ayrılık noktalarını bulup açığa çıkartmak olmalıdır. Partizan dergisi ve arkasından İşçi-köylü gazetesinde kaç dizedir yazılıp-çiziliyor. Birlik konusunda ideolojik-teorik boyutuyla ortaya konulan tek bir ilkesel ayrılık noktası var mı? Ya da herhangi bir yazıda TKP/ML ile Maoist Komünist Partisi arasında şu konuda ilkesel görüş ayrılığı var diye bir tümceye denk gelen oldu mu? Ve Partizan dergisi yazar(lar)ını dün olduğu gibi bugün de hangi noktada ilkesel görüş ayrılığı var sorusunu açık ve dürüst bir şekilde yanıtlamaya davet ediyoruz!

Neyi okuduk? Toptancı bir mantıkla "hiç bir ortak yanımız yok" tümcesini okuduk.

Partizan dergisi yazarları "hiçbir ortak yanımız yok" demekle kimi veya kimleri kandırabilir?

Bırakalım program ve genel siyasal çizgi-deki ortak yanları bir kenara "hiç bir ortak yanımız yok" demek için insanın ya idealist, ya iyi bir tahrifatçı, ya da Maoist ideolojik-politik ve teorik bilinçten yoksun olması gerekir.

Bizim ilkesel konularda TKP/ML ile aramızda bir fark olmuş olsaydı, bunu çekinmeden yazardık. Tabii ki aramızda farklar var. Bir partinin kendi içerisinde de farklar var. Çelişkinin kendisini kabul etmek dahi farkların olduğunu kabul etmektir. Çünkü her fark bir çelişkidir. Yoksa Sovyet Deborin okulunun savunduğu gibi "her farkın bir çelişkiyi" ifade ettiğini red mi ediyorsunuz? Öyleyse monolitik parti anlayışını savunuyorsunuz.

Şu an Maoist Komünist Partisi birliği savunuyor. Partizan dergisi yazarları ise savunmuyor. Bu demek midir ki Partizan yazarları içerisinde birliği savunmayan hiç bir kimse yoktur. Bizce vardır. Olmaması kötüdür. Hem Maoist Komünist Partisi içerisinde iki çizgi mücadelesi mevcuttur. İki çizgi mücadelesi ışığında birlik anlayışını geçmişte savunanlar olduğu gibi birliği savunmayanlar bugün de olabilir.

Partizan dergisi ve yazar(lar)ı iki çizgi mücadelesini kabul ediyorsa, o halde neden için kalkıp da birlik anlayışımız üzerine şaibeler yaratmak için özel bir çaba gösteriyor? Demek ki burada amaç kötüdür. Birliği büyük bir dava ve büyük bir slogan olarak savunan Maoist öncünün doğru yöneliminin kitleler üzerinde yarattığı etkiyi kırmak için bunu yapıyor. İlkeli birlik tutumunu dar grup kaygılarından hareketle engellemeye çalışanların doğruların hükmü karşısında fazla ömrü olmaz.

Daha önce de ifade ettik. Maoist öncü, kongre çizgisiyle birlikte gerek ideolojik gerekse politik olarak düne göre daha da güçlüdür. Dolayısıyla güçsüzlük üzerine birlik teorilerini inşa etmedik-etmiyoruz, etmeyiz de. Bu tarz, gerçeklere göre eleştiri yapmayıp da kurgularla ve çarpıtmalarla siyaset yapanlara özgü olur ancak.

Özcesi, Partizan dergisi ve yazar(lar)ının birlik ve onunla bağıntılı olan sorunlar üzerine yazdıkları taban kitlenin bilincini bulandırmak için hayali kurgu ve spekülasyonlardır. Dün olduğu gibi bugün de birlik konusunda ilkeliz; samimi ve ciddiyiz. Her iki yapı arasında birliğin zeminini oluşturan genel siyasal çizgide esasta ayrılık ortaya çıkmayınca kadar da birlik anlayışımız devam edecektir.

Adı geçen yazıda daha bir dizi hatalı ve yanlış görüşler var. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi bunların üzerinde şimdilik durmayacağız. Aynı şekilde apolitik (yalan söylüyorlar, bozuntu, gürub, fos çıktı vb.) söylemler üzerinde de durmayı gereksiz görüyoruz. Bu tarz hakaret edici ve aşağılayıcı söylemler ideolojik mücadele dili değil. Apolitik yarı-lümpen tartışma dilidir. Bu tarzın sahibinden başkasını vurmayacağını vurgulayalım. O nedenle ciddiye alıp üzerinde durmayacağız.

Geçiyoruz İşçi-Köylü'nün Maoist Komünist Partisi'ne yönelik saldırılarına.

-II- İŞÇİ-KÖYLÜ VE PARTİZAN DERGİSİ HIZ KESMEYEN SALDIRILARINI DAHA DA ARTTIRDI

İşçi-Köylü gazetesinin teorik sefaletle yüklü ve saldırı amaçlı incileri üzerinde sırasıyla duralım.

1) Yazının başlığını oluşturan ifade tarzı İşçi-Köylü'nün Maoist öncüye yönelik yaptığı kaba ve sekte belirlenimlerin aynasıdır.

İşçi-Köylü MKP için tasfiyeciliğin son sınırında çırpınıyor demekle yaptığı eleştiride(!) ne kadar da çaresiz olduğunu gösteriyor. Üstelik büyük görev olarak bildiği bu "eleştirisini" gazete manşetine taşıyarak yapmaktadır.

İşçi-Köylü ne diyor? MKP ve kongresi için "...dibe vuran tasfiyeciliğin son çırpınışı" diyor.

Kimin ne kadar tasfiyeci kimin ne kadar Maoist olduğunu burada tartışmak yersiz ve de ciddiyetsiz bir tartışma olur. Ama yeri gelmişken en azından şunun vurgusunu yapalım: Maoist Komünist Partisi'nin gerek ideolojik mücadele ve siyaset tarzı noktasında yarattığı şekillenme gerek kongrede hazır hale getirdiği program, gerekse kendi tarihiyle yüzleşmesinin muhasebesini yapması bakımından

Bir kez daha şunun altını çizmek isteriz: 30 yıllık bir tarihi muhasebe yapıyor. Ve hem de ilk kongre yapılıyor. Bu kongrenin muhasebe gündeminde tabii ki TKP/ML'de olacaktır. Bunsuz yapılacak bir muhasebe yarım kalmış bir muhasebe olur. Çünkü TKP/ML Maoist Parti'nin 30 yıllık tarihinden ayrı düşünülemez. Kaldı ki MLM olarak tanımladığımız ve birlik sorunumuzun olduğu bir partiye bu 30 yıllık tarihi muhasebe dışı tutabilir miydik? Elbetteki tutulamaz!

TKP/ML'den daha iyi ve ileri bir yerde olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Dolayısıyla İşçi-Köylü önce kendisini aynada iyiden iyiye bir kontrol etsin. Ondan sonra başkasına bu konuda laf söyleme hakkı olur. Bundandır ki söz konusu başlığı daha fazla ciddiye alıp yanıt vermek boşuna zaman harcamaktan başka bir işe yaramaz. Ki saldırı yazısının içerisinde yanıtlayacağımız noktalar aynı zamanda başlığın da yanıtı olacaktır.

2) İşçi-Köylü yazarı Maoist Komünist Partisi'ni eleştirmek için eleştiriyor.

İşçi-Köylü yazar(lar)ı söylentilere göre eleştiri yapıyor. Ve bakın ne diyor:

"Hatta daha da ileriye gidilerek; *söylem düzeyinde de kalsa* (abç) çeşitli kereler; 'birlik' meselesinin Proletarya Partisi içerisinde 'koltuk sevdalıları' 'birkaç kişi' tarafından engellendiği dillendirilmektedir." (agg. Sayı 8-Sayfa;1)

Önce şunun altını çizelim: Bir eleştiri yapılabaksa bunu belgeleri esas alarak yapacaksınız. Bunun dışında yapılan eleştiri tarzı ciddi ve bilimsel olmaz. O şunu demiş bu şunu demiş söylentilerine göre kalemi eline alıp bir tartışma yürütmeye çalışırsan o zaman elli bin tane tartışacak-yazacak konu bulursun. Bu, bilimsel bir yaklaşım değil.

Yazar(lar), bu tür söylentileri esas alıp kaba ve sekte bir yazıyı kaleme alacağına oturup Maoist Komünist Partisi ile TKP/ML arasında temel (ilkel) konularda ayrılık var mı yok mu sorunu üzerinde kafa yorarsa o zaman parti ve devrim için daha büyük bir iş ve görev yapmış olurdu.

Yazar(lar)ın, bu yönlü basit-sıradan söylentilerle kafasını meşgul edip gündemini bunun üzerine kuracağına birlik sorununu teorik-ideolojik zeminiyle tartışmasını beklerdik. Kendi partisini savunmasını demiyoruz. Kimsenin de bu hakta karşı bir ipoteği ve tasarrufu olamaz.

Ama “öfkeyle kalkan zararlar oturur.”

Tepkici ve intikam alır bir şekilde bir yazı kaleme alırsan hata üstüne hata yapmaktan kendini kurtaramazsın. Bakın bu tepkicilik o kadar üst bir boyuta varıyor ki MKP ile TKP/ML arasında “hiç bir ortak yanın olmadığı” belirtmesi yapılabiliyor.

Gerçekte durum öyle midir?

MKP ile TKP/ML arasında “hiç bir ortak yan” yok mudur?

Bu belirlemenin bilimselliğine yazarın kendisi inanıyor mu?

Bu deli saçması saptamanın doğruluğuna yazarın kendisi inanıyorsa o zaman yazar için: bir partinin niteliği hangi kriterler baz alınarak değerlendirilmeye tabi tutulur, sorunun teorik yanıtını bilmiyor diyeceğiz.

Lenin diyor ki, “program ve taktikler içerik iken örgüt biçimdir.”

Buna göre, yani program ve taktikler bir partinin içeriğini belirliyorsa, o halde İşçi-Köylü yazar(lar)ına soralım:

Program noktasında Maoist Komünist Partisi ile TKP/ML’nin savundukları arasında esasta bir farklılık var mı?

Bugüne kadar programda temel bir farkımız var diye ne sözlü ne de yazılı olarak bir

iddiada bulunmadınız. İlk kez “hiçbir ortak yanımızın olmadığından” söz ettiniz.

Daha önce de belirttik. Bu belirlemenizin bilimsel olduğuna inanıyor musunuz veya başkaları inanıyor mu? Varsa bunu dürüst bir şekilde ortaya koymalısınız. Bu soruların yanıtını istiyoruz. Bunu her bir İşçi-Köylü okuru da istemelidir.

Konuya ilişkin daha fazla tartışmayı gereksiz görüyoruz. Çünkü ihtiyac yok. Birlik sorununa ilişkin savunduğumuz tezler ortada. Bu konuya ilişkin görüş ve eleştirilerimizi bir kez daha I. Bölümde ifade ettik. Bu ve benzer soruları yanıtlaması gereken İşçi-Köylü yazarlardır. Bizim açımızdan sorunun ideolojik, teorik ve politik temelleri açık ve net bir şekilde ortaya konulmuştur.

İşçi-Köylü yazarın öfkeyle yazıyı kaleme aldığı için bızını bu kez bildiri yazar gibi ajitasyon çekmekle alıyor:

“İşçiler, emekçiler; İbo’nun Partisi’ne gönül vermiş, umut bağlamış emekçi halkımız, darbeci-tasfiyeciliğin etkisi altında bulunan proletarya partisi taraftarları;...” diye devam ediyor.

Böylesine bir tartışma diline ideolojik mücadele dili diyen varsa beri gelsin!

İşte devrimci teoriye göre eleştiri yapmak yerine geri kesimin duygularına hitab ederek siyaset tarzı izlemek buna denir. Bu tarz, sahibine ne kazandırır ki? Hiçbir şey! Bu tarz sahibi kendi örgütü içerisinde de Maoist birlikçi olamaz. Çünkü her iki parti arasındaki ayrım noktalarını bu kadar gözü kapalı bir şekilde abartan örgüt içerisindeki herhangi bir örgütsel ve politik sorunda hayli abartır. Bu anlayış sahibi birlikçi olsa ne yazar! Zaten bu anlayışla birlikçi de olamaz. Çünkü yazar birliğin hangi ideolojik zemin üzerinde oluşacağının teorisinden yoksundur. Bu tartışmadan kaçıyor. Bu tartışmaya girmiş olsa o zaman şu şöyle söylemiş bu böyle söylemiş tartışmasından kurtulup fikir tartışması yürütür:

3) İşçi-Köylü de tıpkı Partizan dergisi gibi tam gazla iftira atmaya devam ediyor

İşçi-Köylü “şaiyeler yaratma, ifşada bulunduğumuz” gibi iddialar ileri sürüyor ama diğer taraftan bu ifşa ve şaiyeler nedir-nelerdir hiç mi hiç bunlardan söz etmiyor. Şaibe-

de bulunmak bir şey ortaya atıp kanıtlamak mı? Şaibeler atmak kalemi eline aldığı gibi ağzını açıp gözlerini kapayıp saldırıya geçmek mi?

İşçi-Köylü'yü samimiyete davet ediyoruz. İş olsun diye yazı yazılmaz. Söylediklerinin yazdıklarının arkasında duracaksınız. Öyle söyleyip geçmeyeceksin. Nerede ve hangi yazıda şaibe yaratılmış? Bunları kanıtlamak zorundadır. Yoksa kocaman bir iftiracı olarak anılmaktan kurtulamayacaksınız!

Bu konuya ilişkin daha fazla söz söylemeye gerek görmüyoruz. İşçi-Köylü'yü söylediklerini kanıtlamaya davet ediyoruz. Hepsi o kadar.

4) İşçi-Köylü önderlik çizgisiyle partinin genel siyasi çizgisini birbirine karıştırarak Hocacılık devam ettiriyor

İşçi-Köylü'nün hem iftiracı hem de Hocacı bir anlayış ve tavırla Maoist Komünist Partisi için ileri sürdüğü iddia ve yorumları hep birlikte bir kez daha okuyalım:

"...Proletarya partisi tarihini daha kuruluşundan itibaren adeta tümünden bir enkaz yığının gibi ve tümünden 'olumsuz-çarpık-sapmış'(abç) bir rotada gösterme çabalarıyla, parti tarihimize inkarcılık-karalama-dedikodu yöntemiyle saldırıyorlar."

"... Proletarya partisinin en üst organlarını, konferansları, tüm süreç ve dönemeçleri yine 'subjektif', sağ ve sol oportünist' olarak görmek."

"Ve yine Proletarya Partisi'nin ideolojik-teorik temellerini hedef almaktadırlar." (agg. sayı; 8)

Daha önce işaret ettik ve daha da işaret edeceğiz. İşçi-köylü iftira atıyor ve atmaktan da geri durmuyor.

Soruyoruz; Maoist Komünist Partisi yoldaş Kaypakçaya'nın hangi ilkesel tezini reddetmiş veya hangi ilkesel tezine saldırmış? Ama İşçi-Köylü'de yanıt yok. Çamur atmaya devam ediyor.

İşçi-Köylü yazar(lar)ı soruna Hocacı bir tarzda yaklaştığı için önderliğin oportünist çizgileri veya herhangi bir taktik-politik konuda düşülen batayı oportünizm olarak değerlendirmekle o partinin genel çizgisini de oportünist

olarak değerlendirmek gerekir diyor.

Temel mesele politik-örgütsel sorunlara Hocacı mı yoksa Maoist mi bakacağız sorudur. İşçi-Köylü eğer soruna Maoist bir parti bilinciyle yaklaşırsa ne bu türden geri-idealit yorumlara düşer ne de iftira atmış olur.

İşçi-Köylü yazar(lar)ı şu noktada iyi düşünmelidir ve yanıt vermelidir:

Maoist Komünist Partisi parti birinci, ikinci, üçüncü konferansının politik-teorik sonuçlarını nerede ve ne zaman oportünist değerlendirdi ki? Bu konuda tek bir kanıt gösterebilir misiniz? Ama gösteremezsiniz. Yazımızın akışı içerisinde attığınız iftira ve çarpıtmalara karşı yeri geldiğinde hangi konferans için nasıl değerlendirmede bulunmuşuz bunları aktaracağız.

Bir önderliğin veya bir konferansın mevcut siyasal durumu hatalı değerlendirmesi ve buna uygun taktik politikalarını sol ya da sağ olarak değerlendirmek nasıl oluyor da partinin ilkelerine saldırmak oluyor? Veya bu nasıl oluyor da konferansları tümünden reddetmek oluyor?

Sorulum: II. Konferans'ın siyasal durum tespitini "subjektif" olarak değerlendirdiğiniz de acaba II. Konferans'ın tümünü oportünist ve subjektif olarak mı değerlendirdiniz?

Sorulum: II.MK'yı (Kazım Çelik önderliğindeki MK'yı) "sistemleşmiş sağ oportünist" çizginin temsilcisi olarak değerlendiriyorsunuz. Bu, partinin de "sistemleşmiş sağ oportünist" çizgiye sahip olduğunu mu getirir? Ya da sizin yorumunuzla MK "sistemleşmiş sağ oportünist çizgiyi" savunuyor diye bu, partinin de çizgisi midir diyeceğiz?

Eğer öyle değilse neden bu iftiraları atıyor ve çarpıtma yapıyorsunuz? Geriye tek şu kalıyor: Amacınız üzüm yemek değil bağcıyı dövmektir.

Hocacılık, parti içerisinde iki çizgiyi reddeder. Bir önderlik için oportünist dedin mi o parti için de oportünist demen gerekir. Bunların hem bir hem de ayrı olduğunu görmez.

Hocacılık, herhangi bir taktik-politik noktada oportünizme düştüğünü-düşeceğini kabul etmez. Çünkü onlar hata yapmaz. Dolayısıyla hiçbir zaman oportünizme de düşmezler.

Hocacılığa göre bu hatalar uzaydan gelmiştir. Bunların ideolojik-siyasi ve tarihsel-sınıfsal kökleri yoktur.

İşte İşçi-Köylü de teorik sıgılığının yanısıra buradaki yorumlarından bırakalım iftira atmalarını bir kenara partinin yaptığı hataları o özgülde oportünist olarak değerlendirmiyor.

Düşünmüyor! Bir durum değerlendirmesinde subjektivizme düşmüşsen o zaman bunun pratikteki hali de hata yapmaktır. Subjektivizm MLM düşünce yöntemi değil, dokusunu idealist felsefeden alır. Dolayısıyla bu felsefi bakış açısıyla bir politik olay değerlendirildiğinde bunun sonucu olarak da başarısızlık kaçınılmaz olur. Çünkü sorunlara MLM'den saparak yaklaşmışsın. Bunun adı da pratikte ya sağ ya da sol sapma olur.

Sorunu daha fazla uzatmaya ihtiyaç duymuyoruz. İşçi-Köylü sağa-sola iftira atıp Hocacı düşünce tarzında ısrar edeceğine Maoist düşünme ve analiz yöntemini teorik-ideolojik boyutlarıyla kavramaya çalışsın. Bunu becerdiğinde ancak o zaman Maoist Komünist Partisi'ne hak vermiş olacaktır.

Düşünce sistematigi teorik oportünizm içerisinde olduğundan bir önce söylediğini bir kaç sütun sonra reddedebiliyor. Bunu, daha önce ortaya koyduğumuz gibi yazımızın akışı içerisinde daha somut örneklerle ortaya koymaya çalışıyoruz.

5) İşçi-Köylü diyalektik yöntemle, diyalektik ve tarihsel materyalizmi birbirine karıştırarak teorik sefaletle düşüyor.

"... *Diyalektik yöntem ve tarihsel materyalizm ile donanmış olanlar ancak bu bilimsel yöntemi kullanabilirler. Doğaya ve toplumsal sürece müdahale etme eylemi ancak proletaryanın dünya görüşüyle mümkündür.*" (abç) (agg. sayı; 8)

Her MLM şunu bilmelidir ki diyalektik yöntemle materyalizm veya tarihsel materyalizm ayrı ayrı şeylerdir. MLM'ler için şu söylenirse doğru olur: Diyalektik ve tarihsel materyalist dünya görüşüne ancak MLM'ler sahip olabilir. İfade tarzı bu şekilde kullanılırsa doğru olur. Yoksa İşçi-Köylü yazar(lar)ının kullandığı şekilde doğru olmaz.

Bilinir ki diyalektik yöntemi sadece Ma-

teryalistler kullanmaz. Burjuva filozofları ve bilim adamları yöntemde diyalektiktirler ama dünyayı yorumlama ve değiştirme eyleminde idealisttirler. Laboratuvarında kendi deneklerinde bilimsel sonuca gitmek için diyalektik yöntemi uygulamak zorundadırlar. Diyalektik, eşyanın özündeki iç çelişkilerinin incelenmesidir. Bu burjuva filozoflar laboratuvarında diyalektik ama kapıdan dışarı çıktıklarında idealisttirler. Orada ortaya çıkan sonuçları bilimsel dünya görüşüyle (materyalist) yorumlamayıp idealist tarzda yorumlarlar. Ama oraya girdiklerinde ise diyalektik olmak zorundadırlar.

Dahası, İşçi-Köylü yazarının düşünce yöntemiyle hareket edilirse, bugüne kadar doğa üzerinde yapılan deneyler sonucu ortaya çıkan bilimsel bilgileri MLM bilgi teorisinin bir parçası olarak saymamak gerekir. Öyle ya hepsi olmasa da bilimsel deneylerle elde edilen bu bilgilerin esas burjuva filozofları ve bilim adamlarının deneyleri sonucu ortaya çıkmıştır. Ki mevcut sistemler gerçekliğinden hareketle de bu tür bilimler (fizik, kimya, biyoloji vb. gibi) ve bilimsel deneyler burjuvazi ve gerici sistemlerin denetiminde geliştiriliyor.

Sözün kısası, yazar tarihsel-toplumsal olaylarda doğa varlıkları ve olaylarına karşı mücadeleyi birbirine karıştırıyor.

6) İşçi-Köylü, şehitleri kendi hatalarını kamufle etmek için "eleştiri" aracı olarak kullanıyor.

İşçi-Köylü yazar(lar)ı şehit sömürüsü yaparak Maoist Komünist Partisi'ne yönelik aşağıdaki çarpıtma ve iftiraı atmaktan sakınmıyor:

"...Üçüncü konferans sonrası süreçten günümüze dek parti kadro, üye ve militanlarımızın düşman karşısındaki tavrı **esasta olumludur**. Olumlu örnekler yanında **olumsuz örneklerin** olması onun esasta olumlu tespitine gölge düşürmez. Ancak, MKP bileşeni her konuda olduğu gibi bu konuda da proletarya partisine karşı haksız ve gerçekleri ters yüz eden bir tutumla yaklaşmak, **iftira ve karalamayla** proletarya partisine karşı güvensizlik yaratmaktadır.

Başta Muharrem Horoz ve Nergis Gülmez

yoldaşlarımız olmak üzere işkencehanelerde düşmana karşı mücadelede alınlarının akıyla çıkan yoldaşlarımızın direnişleri, tasfiyecileri yaptıkları *iftira utancı içinde boğacaktır.*" (abç) (agg.)

İftira atmışsak adı geçen şehitlerin utancı içerisinde boğulmayı bin kere hak ettiğimizi kabul edeceğiz. Ama kitapta yazılanlar söylendiğinin tam tersi ise o zaman İşçi-Köylü yazarı bu iftira içinde boğulmayı kabul edecek mi?

Kitapta II. OPK sonrası için yazılan ve yapılan değerlendirmeyi bir kez daha hep birlikte okuyalım:

"...Konferansla bu örgütsel darbe arasında daha 6 (altı) ay bile geçmeden mevcut MK üyeleri ve kadrolarının hemen hemen hepsi düşmanın eline geçerken, bu kadrolar içerisinde önemli bir kesim poliste çözüldü." (age.Sf; 496)

"TKP(ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne Bu Tarih Bizim" adlı kitapta TKP/ML'deki üst düzey çözümler için söylenenler bunlardan ibarettir. Bu satırlar dışında 94 sonrası çözümler için söylenen başka bir satır ve ifade tarzı yok. Bunun aksini iddia eden varsa kanıtlamaya davet ediyoruz.

Şimdi eğri oturup doğru konuşalım! Bu değerlendirmede İşçi-Köylü'nün iftira attığı gibi TKP/ML MK üyeleri ve diğer kadro-üyeleri için hepsi veya "esasta" çözüldü diye bir söz veya satır var mı?

"...önemli bir kesim çözüldü" sözünden İşçi-Köylü yazarları ne anlıyor? Önce bunu açıklasınlar! Eğer bu sözcükten "tüm" veya "esas" ifade tarzlarını algılıyorsanız bunu açık bir şekilde ifade etmelisiniz?

Kitap Türkçe bir dille yazılmış. İşçi-Köylü yazarı alıntı yapmadan tartışıyor. Yazısında izlediği ve hakim olan tarzı da budur. Sözü geçen kitabı sadece yazar okumadı. Yazardan başka binlerce insan da okumuştur-okuyor. Dolayısıyla yazar neden-niçin demagoji yaparak, üstelik alıntı yapmadan salvo atışlarda bulunuyor? Amaç bellidir "çamur at izi kalsın." Ama gerçeklerin dilini ve gerçeklerin gücünü hiç bir çarpıtma gölgelemeyiz!

"Önemli bir kesim" sözcüğünden şu anla-

şılır-anlaşılmalıdır. Bununla, bir bütünün esas yanı değil, yarısı değil, bunun altında önemli bir parça anlaşılır. Örneğin yüzde üzerinde tartışılırsa bu önemli kesim sözcüğünden bir tam yüzdenin ellinin altındaki 30-40 gibi durumlar anlaşılır-anlaşılmalıdır.

İşçi-Köylü yazarının sorunu daha iyi anlaması için kendi yazdığından kendi söylediklerini yanıtlayalım.

"...7. Oturumunda parti iradesi şöyle tespit etmiştir: 'genel olarak yaşanan tasfiyecilik partimizin bu sürecinde önemli derecede(abç) etkili olmuştur.' ..." (agg.sayı;10)

Tasfiyeciliğin partinizi "önemli derecede etkilediği" doğru-bilimsel bir tespittir. Ama şimdi duralım: bu tespitinizden dolayı biz kalıp partiniz tasfiyeci olmuştur veya tasfiye olmuştur şeklinde değerlendirebilir miyiz? Ya da kendiniz bu "önemli derecede etkilendi" söyleminden hareketle partiniz için tasfiyeci ve tasfiyeye uğramıştır diyebilir misiniz?

Hayır diyemezsiniz. Ve böyle bir tespit yapmıyorsunuz.

Ama iş bizim yazdıklarımıza gelince demagoji yapmayı elden bırakmıyorsunuz. Her iki ifade tarzının kullanılışı arasında bir fark var mı? Fark yoktur!

Eğer yok bizim önderlik kademesinde yer alan kadrolardan kimse çözülmedi diyorsanız, bunu biz değil siz geriye dönüp baktığınızda kaç kişinin çözüldüğünü ve bu çözülme oranının da söylediklemize denk düşüp düşmediğini düşünün! Yok ikna olmazsanız, tekrar sorun hatırlatalım!

Soruyoruz: Neden-niçin yazdıklarımızdan alıntı yaparak tartışma yöntemini benimsemiyorsunuz? Buna niçin ihtiyaç duymıyorsunuz? Gerçeklerden bu kadar korkmayın!

Görüldüğü gibi karalama ve tahrifat yapan Maoist Komünist Partisi değil, İşçi-Köylü'dür. Üstelik şehitleri işin içerisine karıştırıp duygulara hitap etmektedir. Bu tarz, şehitleri layıkıyla sahiplenmek değil, kötü amaçlar için maske olarak kullanmaktır. Şehitleri gerçekte sahiplenmenin yolu gerçekleri çarpıtmamaktan geçer. Şehitleri sahiplenmenin yolu hatalar karşısında ısrarcı ve tutucu davranmak değil, şehitlerimizin olumlu yanlarını anlatırken

aynı zamanda şehitlerimize ait olan tarihi olumsuzluklarıyla birlikte değerlendirebilmektir.

Bu tarz Maoist ideolojik mücadele tarzı değil.

Bu tarz, ideolojik olarak güçsüz olanların şehitleri kendine payanda yaparak duygu sömürsü yapma tarzıdır.

Evet şehit olmak büyük bir erdemlilik. Fakat doğru bir siyaset izlemede bu tek başına yetmez. Özellikle de fikir mücadelesi yürütürken şehitleri öne çıkartarak bir tartışmaya oturma hiçbir bilimsel ve doğru yanı yoktur-olamaz. Varsa yanlış anlayışlar bunları temel alıp öyle tartışma yürüt.

7) İşçi-Köylü, sorunlara doğrulardan hareket ederek değil eklektik bir tarzda yaklaşıyor

Yazar, Maoist Komünist Partisi'ni "düşmanın önünde tartışıyor" diye eleştirirken şunları söylüyor:

"...MKP, sınıf düşmanlarına malzeme vermekte cömert davranırken Marksizm-Leninizm-Maoizm tarihinden öğrenmekte o kadar cimri davranmaktadır. ..." dedikten sonra ÇKP ile SBKP arasında "açık" tartışma üzerine yapılan polemik aktarıyor.

"Bizler belirgin ve düşmanlara karşı savaşın genel menfaalarına kılavuz nazarıyla bakarak meselelerin daima iç istişareler yoluyla halledilmesi lehinde ve fikir ayrılıklarının düşmanların önüne serilmesi aleyhinde bulunduk ve bulunuyoruz."

Evet bu alıntıda söylenenler doğrudur. Ki 63 polemiklerinde belirtilen temel ilkelerden birisi de kardeş partiler arasındaki sorunlar "iç tartışmalar yoluyla çözümlenmelidir" dir. Buna ÇKP ve Mao uyuyor. Uymayan ise Kruşçev'in başını çektiği modern revizyonist SBKP'dir.

Şimdi gelelim meselenin özüne.

Bir kez daha şunun altını çizmek isteriz: 30 yıllık bir tarihi muhasebe yapılıyor. Ve hem de ilk kongre yapılıyor. Bu kongrenin muhasebe gündeminde tabii ki TKP/ML'de olacaktır. Bunsuz yapılacak bir muhasebe yarım kalmış bir muhasebe olur. Çünkü TKP/ML Maoist Parti'nin 30 yıllık tarihinden

aynı düşünülemez. Kaldı ki MLM olarak tanımladığımız ve birlik sorunumuzun olduğu bir partiyi bu 30 yıllık tarihi muhasebe dışı tutabilir miydik? Elbetteki tutulamaz!

TKP/ML'ye ilişkin değerlendirme yapılmasının amacı budur. Bunda ürkülecek ve kızılacak ne var ki?

Dolayısıyla bir kongrenin gündeminde olan muhasebe kapsamında ele alınan bir değerlendirme "iç tartışma" yolunu reddetmez.

Kongre bu bilinçten hareketle de kongre sonrası TKP/ML ile açıktan tartışma (zorunlu durumlar hariç) değil iç tartışmalar yoluyla sorunu çözmelidir siyasetini benimsemiştir. Ki konuya ilişkin 36 nolu kararda şunların altı çizilmektedir:

"Merkezi Konferansta saptanan TKP/ML ile birlik kararı eksikliklerine rağmen doğrudur. İlkeli birlik perspektifinden şaşılmayacak ve ilkeli birliği zedeleyecek pratiklere müsaade edilmeyecektir. Ayrıca düşmanın önünde açık tartışmalardan kaçınılacaktır. Sadece partimize direkt yönelen eleştirilere yoldaşlık sınırları içerisinde cevap verilecektir."

Bugüne kadar bu siyasete uyulmuştur ve uyulacaktır da.

Konuyla ilgili bir noktanın daha altını çizmek isteriz.

Kongrede kardeş partiler arasındaki sorunları dışarıya taşıma yöntemi doğru bulunmadığı için de 93 OPK'sında tüzüğe yerleştirilen "açık tartışma" siyaseti yanlış bulunarak değiştirilmiştir.

Konuya ilişkin önce 93 OPK'sında tüzüğe yerleştirilen ilgili bölümü aktaralım. Sonra Maoist Komünist Partisi tüzüğündeki anlayışı aktaralım.

TKP(ML) Tüzüğü 1. Bölüm "e" şıkkında şu ifade geçmektedir:

"... Uluslararası Komünist Hareket'in Marksist-Leninist-Maoist ilkeler temelinde birliği için mücadele yürütür. Bu birliğin, açık ideolojik mücadele esas alınarak (abç) sağlanabileceğinin bilincinde hareket eder."

Maoist Komünist Partisi programı 18. maddede söz konusu anlayış şöyle düzeltilmiştir:

"...MLM partilerle proleter enternasyona-

lizmi ve eşitlik ilkesi temelinde ilişki kurar ve geliştirir. MLM partiler arasındaki ayrılıkların düşman önünde açıklanıp tartışılmasını reddeder.” (abç)

Durum, budur. Biz, MLM partiler arasındaki ilişkiler boyutunu sadece tartışma olsun diye yapmıyoruz.

Ama İşçi-Köylü yazarına sormak gerek:

Birincisi, OPK'da karar haline getirilen bu yanlış anlayış ve siyasete ilişkin bir değişikliğe gittiniz mi? Daha açık bir söylemle “7. Konferansta” sözünü ettiğimiz yanlış anlayış ve siyaset tarzını yukarıya alınıldığınız şekliyle değiştirdiniz mi?

İkincisi, değiştirdiyseviz bu durumu neden kamuoyuna yansıtmadınız?

Üçüncüsü, İşçi-Köylü yazar(lar)ının aklına bu doğru yöntem ve anlayış Maoist Komünist Partisi'ni eleştirirken mi geldi? Böyle de olsa bu doğru anlayışın ilk kez akıllarına gelmiş olması iyi bir gelişmedir.

Dördüncüsü, TKP/ML 6. Konferans sonrası DEH için herhangi bir konferansın resmi düşüncesi “oportünist” olmamasına karşın neden oportünist olarak ilan ettiniz? Konferans iradesini çiğneyen bu anti-demokratik darbeci tutumun özeleştirisini yaptınız mı? Yoksa özeleştirisiz kamuoyuna yönelik değil mi? Bugüne kadar herhangi bir yazınızda denk gelmedik. Oportünist demeyi nasıl ki kamuoyuna açık yaptysanız özeleştiriye de kamuoyuna açık bir şekilde sunmanız gerekir.

Beşincisi, deklarasyon oportünist (bu, OPK siyasetidir) ama DEH MLM'dir anlayışını nasıl ve hangi iradeyle değiştirdiniz? Konferans iradesi olmadan bu tür değişiklikleri parti hukuku açısından nasıl değerlendirebilirsiniz? Yoksa bu tarz iradeye vurulmuş darbe değil midir?

OPK siyaseti gereği açık eleştiri yapabilirsiniz DEH'e. Ama onu “oportünist” olarak değerlendirme yetkisine hiç bir MK sahip olamaz.

Bizim bildiğimiz bu konuda henüz bir tüzük değişikliğine gitmiş değilsiniz. Durum böyle ise, o halde, yani kardeş partiler arasında sorunlar “iç tartışmalar yoluyla yapılır” anlayışı bir konferansta resmi siyasetiniz haline

dönüşmemişse, o zaman bu irade çiğnemenin adını nasıl koyuyorsunuz?

Ben istediğim iradeyi çiğnerim. Dolayısıyla benimki anti-demokratik ve darbecilik olmaz, ama başkaları çiğnerse darbecilik olur. Kendine karşı liberalizmi başkalarına karşı ise Marksizmi savunan-uygulayan davranış tarzının Maoist parti hukuku ve iç disiplin bilinciyle uzaktan yakından alakası var mı?

Tüzük işine geldiği gibi kullanılmaz. Yoksa bu tespitte mi “olağanüstü koşullar” deyip onun için çiğnediniz? Öyle ya 94'te disiplini çiğnemek için “olağanüstü koşullar vardı” onun için çiğnendi diye kamufle etmeye çalış, şimdi ise Maoist Komünist Partisi'ni bahane ederek çiğnemeye çalış.

Konferansta (“6. Konferans'ta”) MKP ve öncellerini “küçük burjuva örgüt” olarak değerlendireceksin, ama KDH açığa çıkartıldıktan sonra Ö.Gelecek dizi yazılarında “bunlar örgüt bile değil, gürubtur” deyip iradeyi çiğneyeceksin. Bu tutumlar nasıl demokratik oluyor?

Bunların bile özeleştirisiz verilmedi. Ondan sonra kalkıp özeleştirisiz yapılan anti-demokratik tutumlara ilişkin başkalarını eleştirmeye kalkışacaksın. Bu hakkı nasıl kendinizde buluyorsunuz?

Bir örgüt anti-demokratiklik ve darbecilik yönünde başkasını eleştirmeden önce kendisini aynada kontrol etmelidir. Kendi hatalarını ortaya koyduktan sonra ise başkalarını eleştirme yoluna girer. Bunu yaparken de misilleme bir tarzda yapmaz.

Fazla söze gerek yok. İşçi-Köylü yazar(lar)ı eklektizmden bir an önce vazgeçerek kendi tarzlarını Maoist siyaset yapmanın terazisine vormalıdır.

8) İşçi-Köylü, Yaptığımız Muhasebede Tarihimize Önemli Derecede Yer Tutan Olumsuzlukları Görmezden Gelmemizi Buyuruyor

İşçi-Köylü bizden kendisi gibi olumsuzlukları atlamamızı ve unutulmasını isteyerek şunu belirtiyor:

“Düşünün ki MKP bir yandan proletarya partisine birlik çağrısı yapıyor diğer yandan geçmişte yaşanan tartışılıp, özeleştirisiz veri-

len, gündem olmaktan çıkmış bazı konuları bile yeniden bellek tazelemesine giderek, geçmişte içine düştüğü zaafı tekrar proletaryanın devrim sorunlarının önüne geçirecek, bu konudaki samimiyet ve ciddiyet derecesini ortaya koyuyor.” (abç) (agg. Sayı; 8)

İşçi-Köylü, şunu çok iyi anlamalıdır ve kendisine yönelmelidir ki 30 yıllık mücadele tarihimizin ele alınıp analizi yapıldığında söz konusu ticaret işi atlanarak yazılamaz.

Çünkü bu olay öylesine sıradan bir örgütsel sorun veya suç değildi. Bu olumsuzluğun neye yolaştığını ve nasıl tartışıldığı üzerinde tekrar durmaya gerek görmüyoruz.

Bu olayın ideolojik-politik ve örgütsel arka planı ortaya konularak bu merkezde tartışma yürütülmüştür.

Kaldı ki bu olumsuzluğu Maoist Komünist Partisi kendi tarihinin bir parçası olarak ele alıp değerlendirmiştir. İşçi-Köylü yazar(lar)ı gibi şu dönem benim bu dönem benim değil şeklinde grupçu bir ruhla tarihe sahip de çıkmamıştır. Konferans dönemini sadece savunmaları bu grupçuluğun somut göstergesidir.

Hem bir yandan parti tarihinizin en büyük hatası olarak DABK'la birlik yapmaktır diyeceksin ama öte yandan ise DABK kökenli şehitleri parti şehidi olarak anacaksınız. Dahası, DABK döneminde şehit düşenleri parti şehidi olarak anmayacaksınız. İşte oportünizm ve grupçu ruh buna derler!

Maoist öncünün tarihinde anlayış olarak, dahası pragmatist bir anlayışın sonucu olarak işlenmiş en büyük suçlardan birisini oluşturan bir olumsuzluk geçirtilerle 30 yıllık tarih yazılır-muhasebe edilir mi?

Dürüst ve ciddi olmayan tavır İşçi-Köylü yazar(lar)ının tavrıdır. Bize de bunu unutmamızı tavsiye ederek tarihe karşı çıplak davranmayın diyorlar!

Hayır sizler bu yolda yürümeye devam edebilirsiniz. Bizim görevimiz sizi bu yanlış yoldan döndürmektir. Ama yok ısrarla bu anlayış ve siyaseti izleyeceğiz diyorsanız istediğiniz yere gitmek de serbestsiniz!

İşçi-Köylü yazar(lar)ı bizden bir tarih yazarken ve onun tarihsel dönemeçlerini analize tabi tutarken bu önemli dönemeçleri inkardan,

onu unutmaktan gelmemizi istemekten vazgeçsin. Bu tarzımız hem kendimize karşı hem de kendilerine karşı dürüst bir yaklaşımdır. Tam tersine bu olumsuzluk ve onun yol açtığı dönemi atlayarak bir tarih değerlendirmesine gitmek yanlış ve hatalı bir yaklaşım olurdu.

Görünen o ki bu sorunun muhasebe konusu yapılması İşçi-Köylü yazarını çok etkilemiş. Bu da söz konusu suç-bataya ilişkin gerçekte özeleştirel yaklaşım olduğunu gösteriyor. Demek ki işlenen suçun vahameti hala da bilince çıkartılmış değil.

Özcesi, İşçi-Köylü bu konuda bize yönelik suçlama yapıp ve yakınıp duracağına öncelikli olarak evinin içerisindeki kötü tozları temizleyip-süpürmelidir. Bu tür olumsuzlukları görmezden gelerek tarihi yazmak tarihi inkarcılık olur. Tarihi, yeni kuşaklara doğru aktarmamak olur. Dahası tarihten doğru dersler çıkartmamak olur... Tarihe karşı sorumsuz ve ciddiyetsiz davranarak tarihi sorguladım demekle tarihin önünden kaçamazsın...

9) İşçi-Köylü Yazar(lar)ı DABK'la birlik yapmayı “tarihinin en büyük bir hatası” olarak değerlendirmekle, ya parti tarihini bilmiyor ya da DABK'a yönelik bilinçli-amaçlı bir şekilde saldırıyor.

İşçi-Köylü, DABK'la yapılan birlik üzerine şu soyut ve sekte değerlendirmeyi yapıyor:

“... DABK tasfiyeciliğiyle örgütsel birleşme proletarya partisinin bir hatasıydı. Hem de tarihinin en büyük bir hatasıydı.” (abç) (agg. Sayı; 8)

İşçi-Köylü yazarlarına göre kötü şeyler sadece DABK tarihinde olmuş, kendi tarihlerinde olmamış. O nedenle DABK'la birlik yapmakla bu kötü şeyler kendi örgütlerine de bulaşmış. O da yetmiyormuş gibi grupçu bir ruhla savundukları KONFERANS dönemindeki o kötü şeyi sanki DABK yapmış gibi göstermeye çalışıyorlar.

Birincisi, sözü edilen kötü şey yapılmamışsa taban kitle niye güvensizlik yaşıyor, neden karamsarlığa düşüyor? Hatta bir dizi kadro niye ayrılığının sonrası güvensizliğe düşüyor? Neredeyse bu kötü şeyi de DABK kanadına mal edecekler. Tarihi olduğu gibi yazmamak,

onun üstünü örtmek kitlelere karşı güven vermez. Tarihde olan kötü şeyleri yazmak ve bunun özeleştirisini dünya kamuoyuna vermek kötü şey değil. Vermemek kötüdür. Evet tarihimize ürkütücü iki şey olmuştur. Bunlardan birisi KDH elemanlarına yönelik sorgulama yöntemi iken, diğeri ise malum ticaret işidir. Kaldı ki KDH elemanlarına yönelik sorgulama yöntemi kimseden gizli de yapılmamış. Mevcut iradenin kararıyla yapılmıştır. Dolayısıyla bu bir anlayış ve siyasetin sözkonusu konferansta hakim hale gelmesidir. Kongre bu siyaseti alt etmiştir.

Ama malum ticaret işi örgütten-iradede gizli yapılmıştır. İşin diğeri kötü yanlarını bir kenara bıraksak dahi, örgütten gizli yapılması başlı başına sorgulanması gereken bir olaydır.

Durum bu merkezde iken kalkıp da nasıl bu dönemi atlayın-görmezlikten gelin tavsiyesinde bulunuyorsunuz.

Yoksa DABK'la birlik yapmak bu kötü şeyi açığa çıkarttığı için mi "en büyük hata" oluyor?

Tamam biz de her iki kanadı, 92 birliğine erken oturması bakımından eleştiriyoruz. Bu bakımdan aceleciliğe geldi diyoruz. Öte yandan her iki kanadın da örgütsel birliğini sağlayacak genel siyasi çizgi uygundu diyoruz.

DABK'la birlik yapmanın parti tarihinin "en büyük hatası" olarak görülmesini de ilk kez işitiyoruz-okuyoruz.

Birliğin yapılmasını hatalı değerlendirebilirsiniz. Ama "en büyük hatası" olarak değerlendirmek için bu hatanın en azından yenilgilerden daha büyük olması gerekir. Acaba birlik yapmakla yenilgiye mi uğradınız? Bildiğiniz gibi birlik anı ve sürecinde üye ve kadroların çoğunluğu grupçu ruhla savunduğunuz kanattan gelmekteydi. Nasıl oluyor da o beğenmediğiniz, o çok hakir karşıladığınız "DABK tasfiyeciliği" sizi etkiliyor; hem de kötü etkiliyor?

Demek ki burada sorun kendi yanlış ve hatalı önderliğinizden kaynaklanıyor; önderlik çizginizde yatıyor. Doğru bir şekilde önderlik yapmak yerine hatalı bir çizgide önderlik yapmışınız ki DABK bu üyelerinizi etkiliyor-etkileyebiliyor. Hem de iki yıl gibi bir süre içerisinde bunu yapıyor.

Maoist Komünist Partisi, İşçi-Köylü ya-

zarı gibi ne hataların kaynağını dışarıda arıyor ne de yakınıp-duruyor. Bütün olumsuzlukları sorgularken önce kendi hatalı çizgilerine yöneliyor. Bunu yaparken tabii ki dış faktörlerin payını da diyalektik olarak ortaya koyuyor. Eğer böyle yapmayarak İşçi-Köylü yazarlarının yaptığı siyaset tarzını izlemiş olsaydı, bütün hataların ve başarısızlıkların kaynağını götürüp Nihat vd. Karşı Devrimci Hücre elemanlarına yükleyip işin içerisinden çıkardı. Ama Maoist Komünist Partisi ne yapıyor? Nihat ve diğeri KDH elemanları parti içerisinde palazlanmışsa burada birinci derecede sorumlu olan hatalı anlayış ve çizgimizdir diyor. Eğer anlayışlarda hata, özellikle de sol-sekter çizgi izlenmemiş olsaydı Nihat vb. unsurlar parti içerisinde bu kadar palazlanmış olmayacaktı.

Onu da bir kenara bırakalım: Bu kadar ajan ve işbirlikçi parti içerisinde çıkartılmasına karşın (hem de önemli kademelerde) yine de biz "vah, yok olduk" gibisinden yakınmacı siyaset izlenmedi, izlenmiyordu. Tabii ki bu mücadeledir. Yok olmayla da karşı karşıya gelebilirsin. Ama burada bilince çıkartılması gereken kilit sorun önce nerede hata yaptım diye kendini sorgulamakla işe başlamak olmalıdır. Ancak görünen o ki İşçi-Köylü yazarlarının kendilerine yönelme dertleri yoktur.

Bu ben merkezci anlayıştan hareketle de doğal olarak kendilerini eleştirenleri "dedikodu" "karalama", "yalan", "iki yüzlülük" vb. yapmakla suçlamaktan da geri durmuyorlar.

Bu konu üzerine tartışmayı daha fazla uzatmak istemiyoruz. Çünkü DABK'la birliği parti tarihinin "en büyük hatası" olarak değerlendiren bir anlayış sahibinin doğruların hükmü karşısında ikna olması çok zordur.

Garip ama gerçek! Ne söylediğini-ne savunduğunu bilmeyen yazar iş kendisine yönelik eleştiri olunca bızını alamadan en uç noktada değerlendirme yapabiliyor. Yazarın önce bu tür tutumlardan kurtulması şarttır. Öfke ve kızgınlıkla kaleme sarılıp sorunu grupçu ve kişisel temelde ele alma tarzından kurtulması baş görevi olmalıdır. Grupçu ve kişisel temelde sorunlar ele alındığı an orada bilimsel dü-

şünmek bitmiş demektir.

Yazara bir-iki batırlatma ve soru sorarak bu konuyu bağlayacağız:

“Sistemleşmiş sağ oportünist çizginin sahibi olarak değerlendirdiğin(iz) İİ.MK” ile bir arada durmayı savunuyorsun (bunu lütuf olarak değerlendirseniz de) neden-niçin hala sistemleşmiş çizgi olarak saptamadığın sizin söyleminizle “DABK ve devamcılarıyla” aynı örgüt içerisinde kalmayı-birlik yapmayı savunmuyorsun? Üstelik bunlarla “hiçbir ortak yanımız yok”, “bunlarla birlik yapmak en büyük hataydı” diye belirleme yapıyorsun?

Dahası, İİ. yenilgiye götüren çizgi ve malum ticaret işini yapmak DABK’la birlik yapmaktan daha mı iyiydi?

10) İşçi Köylü yazar(lar)ı öz ile nitelik arasında hem aynılık hem de ayrılık olduğu bilincinde hareket etmeden Maoist Komünist Partisi’ne yönelik abartılı “eleştiri” yapmaktadır

İşçi-Köylü şu saptamada bulunuyor:

“... Dolayısıyla MKP tasfiyeciliğinin, kendi çizgisini proletarya partisine mal etme ve birlik çıkırtkanlığıyla proletarya partisini kitlelerin nezdinde, kendileriyle özdeş gösterme, uzlaşma gayretleri boş bir çabadır.” (abç) (agg. Sayı; 8)

Birincisi, daha önce de tarihimizi muhasebe ederken, hata yapmanın sınıf mücadelesinin kaçınılmaz bir parçası olduğunu söylemiştik. Ama burada mesele hatalardan ders çıkartıp çıkartmamak sorunudur. İşte İşçi-köylü yazar(lar)ını sıkıntıya koyan esas yan da burasıdır. Daha açık bir deyişle hataların özeleştirisini vermek yerine başkalarına saldırıyla kendilerini kamufle etme yolunu tutmaktadırlar.

Tarihimizden utanacağımız hiç bir şey yoktur. Her boyutuyla da ona sahip çıkıyoruz. Olumlu ve olumsuz yanlarıyla bu tarihe sahip çıktık. Ve tarihimizden de onur duyuyoruz. Ondan onur duymak onu kuru kuruya sahiplenmekle de olmuyor. Bunun da bilinciindeyiz. Dolayısıyla bunun dışındaki tarzlarla ancak kendi kendinizi kandırabilirsiniz.

İkincisi, Maoist Komünist Partisi’yle TKP/ML arasında öylesine her fikir noktasın-

da uzlaştığımızı nereden çıkarttınız? Fikirlerde uzlaşma olmaz. Bir doğru bir de yanlış vardır. Yani iki fikirden bir doğru fikir ortaya çıkmaz. İki bir olmaz diyalektik mantığı da budur.

Farklı fikirleri uzlaştırmak oportünizmdir. Bizim böyle bir derdimiz yok. Ve amacımız da olmaz. İşçi-Köylü yazarının öylesine komplekse girerek bizim birlik anlayışımızı “her türlü fikirde uzlaşma” diye yorumlaması soyut bir suçlamadır.

Üçüncüsü, bizim birlik anlayışımız tamamıyla genel siyasi çizgideki uyumdaşlığı baz alarak ileri sürülen bir anlayıştır. Genel siyasi çizgide aynılık iki partinin özünü oluşturmaktadır. O nedenle yazar genel siyasi çizgi denilince önce bundan ne anlıyor? sorusunu yanıtlamalıdır. Ama bugüne kadar yazdıklarının hiç birisinde TKP/ML ile Maoist Komünist Partisi arasında genel siyasi çizgide temel bir aynılık var diye yazmadı-yazmadılar. O halde “hiçbir ortak yanımız yok” söylemi abartı ve basit bir suçlamadan öte bir anlam ifade ediyor mu?

Dördüncüsü, öz ile nitelik hem aynı hem de ayrı şeyleri ifade eder. Yazar bunun ayırında değil. Maoist Komünist Partisi’yle TKP/ML’nin özünü meydana getiren genel siyasi çizgi aynıdır fakat bu iki yapı arasında biçimde de olsa farklılıklar vardır. Bu farklılıklar olmasaydı ayrı örgütsel varlıklarını sürdürmezlerdi. Ama bu farklılıklar iki yapının aynı öz etrafında birleşmesini engelleyici faktörler değil. İşte meselenin ana halkası burasıdır. İşçi-Köylü yazar(lar)ının kavramadığı ana nokta da burasıdır.

Öz ile niteliğin hem ayrı hem de aynı olduğunu biraz açalım: Bilinen su örneğinden felsefi olarak konumuza açıklık getirmeye çalışalım:

Bilindiği gibi su molekülü 2 hidrojen, 1 oksijen atomunun bileşiminden meydana gelmektedir. Her maddenin üç halinin olduğunu yazarın kendisi de bilir. Buna göre su molekülünün de sıvı, gaz ve katı halinin olduğu nesnel bir gerçekliktir. İşte suyun sıvı, buhar ve buz halleri başlı başına bir niteliktir. Bu üç halin birbirine göre farklı olguları temsil etmeleri ve nitelikleri farklı olmasına karşın her üç

halin de özünü oluşturan yine 2 hidrojen ve 1 oksijen atomudur. Her üç halde de bu atom sayısı değişmiyor.

Buradan hareketle TKP/ML ile Maoist Komünist Partisi'nin özünü oluşturan temel ilkeler aynı fakat mevcut oluşumları itibarıyla farklıdır. Bu anlamda hem aynı hem de farklı niteliktedirler.

Hindistan'da bir dizi Maoist parti ve örgüt var. Bu örgütler arasında özde farklılık yok. Ama örgütsel yapıları ayırdır. Ki bu örgütlerden örgütsel birliğe gidenler oldu ve ayrıca birlik görüşmeleri yapanlar var. Hatırlanacağı gibi Nepal'de de NKP(M) ile Maşal'da birleşti.

Öz nitelik meselesinde bir partinin önderlik çizgisi oportünist olabilir ama bu, o partinin ve önderliğinin (sistemleşmemiş çizgi boyutuyla söylüyoruz bunu) özünde komünist olmadığını getirmez. Daha açık bir deyişle bir önderliğin çizgisinin ister bir taktik politikada isterse bir dönem boyunca oportünist olması (sistemleşmiş çizgi düzeyinde olmayacak) o önderlik ve partinin MLM özünü ortadan kaldırmaz. Ama sistemleşmiş oportünist çizgi sahipleri MLM olarak nitelendirilemez. Bu durumda partinin kendisi de söz konusu sistemleşmiş çizgiyi henüz onaylamamışsa partinin özü ve niteliği için MLM değerlendirmesi yapmak doğru ve bilimsel bir tespit olur.

11) Öznellik, başarısızlık ve yenilgiye; nesnellik ve bilimsellik ise başarıya ve büyük zaferlere götürür.

Öznellik tek yanlıdır. Öznellik düşüncesi yöntemiyle hareket edenler gerek politik, gerek doğa, gerekse sosyal vb. tüm olguları tek yanlı bir şekilde değerlendiren, felsefi dokusunu ise idealizm ve metafiziklikten alırlar. Bu düşünce yapısının sınıfsal kaynağı ise burjuva ve küçük burjuvadır.

Nesnellik ve bilimsellik ise ideolojik dokusunu materyalizmden alırken yöntemini ise diyalektikten alır. Nesnellik, varolan olgulara hiçbir şey katmadan değerlendirmek ve anlatmaktır. Bu bağlamda nesnellik aynı zamanda bilimseliktir. Çünkü bilimsellik, doğa ve toplumsal olayları diyalektik ve tarihsel materyalist görüş açısıyla değerlendirir.

Bu bilinçten hareketle ki herhangi bir

siyasal olayı ve tarihi gelişmeyi bilimsel olarak analiz etmeyenler başarısızlığa uğrar. Daha büyük başarısızlıklar ise yenilgiyi getirir. Çünkü yanlış ve hatalı düşünce yöntemi olan öznellik sınıf mücadelesinin pratiği tarafından mahkum edilir.

Buradan hareketle İşçi-Köylü yazarının Maoist Komünist Partisi'ne yönelik yaptığı şu sözleri bir kez daha hep birlikte okuyalım:

"...MKP'de, elbetteki proletarya partisini ve tarihini emsalleri gibi yadsımaştır. Proletarya partisinden geçmişine cepheden saldırılmış, tümünden partiyi inkar etmiştir." (abç)

Diğer abartılı ve suçlayıcı yaklaşımları bir kenara bırakalım, "tümünden inkar etmiş" sözünün, bilimsel bir değerlendirmeyle uzaktan yakından ilişkisi var mıdır? Bu söylem ve değerlendirme dahi yazarın geçmişe ve gelen eleştirilere karşı nasıl da öznellikçi ve abartıcı yaklaştığını net ve açık bir şekilde ortaya koymak için yeterli kanıttır.

'TKP(ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne Bu Tarih Bizim' adlı kitabı, daha önce de vurgusunu yaptığımız gibi sadece yazar okumadı-okumuyor. Bu abartılı yaklaşımlara kimi veya kimleri inandırabilir ki?

Soruyoruz:

Tarihimizi bilimsel bir temelde eleştirmek mi inkarcılık yoksa bu tarihi işimize geldiği yerde savunmak mı inkarcılık?

Tarihe bilimsel bir şekilde sahip çıkmak mı inkarcılık yoksa sadece "kendi dönemini" savunmak mı inkarcılık?

Birinci, ikinci ve üçüncü konferansların programatik, ideolojik-teorik sonuçlarını ve buradan hareketle konferansların niteliklerini MLM değerlendirmek mi inkarcılık yoksa bu dönemlerdeki bazı hatalı tespitleri savunmak mı inkarcılık?

Yoldaş Kaypakaya'nın ortaya koyduğu programatik görüşleri program haline getirerek ülke ve dünya kamuoyuna sunmak mı inkarcılık, yoksa bu programatik görüşleri savunanları "aramızda hiçbir ortak yan yok" vb. gibi öznellikçi, inkarcı tespitlerle dejenere etmeye kalkışmak mı inkarcılık?

Partinin tüm dönemlerini hiçbir kanat gözetmeden sahiplenmek mi inkarcılık yoksa

sadece KONFERANS kanadını savunmak mı inkarcılık?

TMLGB dışındaki tüm bölge faaliyetlerini olumsuz ama MK faaliyetini olumlu değerlendiren anti-MLM tespiti eleştirmek mi inkarcılık, yoksa bu tespitlere dogmatik bir şekilde sarılmak mı inkarcılık?

Malum ticaret işini ve KDH elemanlarını sorgulama yöntemini tarihimize not düşmek mi inkarcılık yoksa malum ticaret işini tarihimizde olmamış gibi göstermek mi inkarcılık?

92 birliğin yapılış şeklini abartılı ("tarihin en büyük hatası") bir şekilde kötü göstermek mi inkarcılık, yoksa onun yanlış ve hatalı yönlerini bilimsel bir şekilde ortaya koymak mı inkarcılık?

87 DABK, 94 TKP/ML ayrılığını doğru bir bakış açısıyla alt etmek mi inkarcılık yoksa 94 ayrılığını "doğru" göstermek mi inkarcılık?

DABK ve KONFERANS kanadının şehitlerini parti şehitleri olarak anmak mı inkarcılık, yoksa sadece KONFERANS kökenlileri parti şehidi olarak anmak mı, inkarcılık?

Ayrılanlara ilişkin ölüm kararını eleştirmek mi inkarcılık, yoksa ölüm kararını savunmak mı inkarcılık?

Tarih ve gerçekleri çarpıtarak işi inkarcılığa kadar vardırıran daha bir dizi abartılı örnek sunabiliriz. Ancak sunduğumuz örnekler kimin inkarcı kimin inkarcı olmadığını göstermek için yeterlidir. "Tümünden inkar ediyor" saptamasını yapmak dahi inkarcı yaklaşımdan başka bir anlam ifade etmez...

12) İşçi-Köylü yazar(lar)ı iftira atmaya ve çarpıtma yapmaya doymuyor.

Daha önce de üzerinde durarak ortaya koyduğumuz gibi İşçi-Köylü yazar(lar)ı Maoist Komünist Partisi'ne yönelik eleştiri adı altında yaptığı her bir haksız saldırıyı bir sonraki saldırıyla birlikte daha bir iftiracılık ve çarpıtma ile boyutlanarak ilerliyor.

Yazar MKP'nin, partinin 1. yenilgisi üzerine yaptığı değerlendirmeyi olduğu gibi aktarmak yerine yanlış görülen bir anlayışı aktararak bakın bu yenilgi buna bağlanıyor diye iftira atmaktan çekinmiyor.

Önce iftiracı İşçi-Köylü yazarının aktardık-

ları ve yaptığı yorumu aktaralım, sonra 1. yenilgi üzerine kitapta geçen tespitleri aktaralım:

"...MKP 1. yenilginin ardındaki örgütsel ve tarihsel nedenleri de kendince şöyle belirlemektedir:

'Çağımız; emperyalizmin toptan çöküşü, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağdır!'

'Bu tespit, genel eleştiri ve diğer temel yazılarımızda yer yer geçmektedir. Bu konuda partimizin 1. konferansta yaptığı özeleştiri esasta doğrudur.

Bu tespit proleter dünya devrimi sürecinin tek tek ülkelerde devrimin gelişeceğini, emperyalizmin dünya çapında toptan bir şekilde değil, tek tek ülkelerin emperyalist zincirin halkalarından devrimler sonucu kopması ve süreç içinde yıkılacağını kavramayan bir tespitti.

Bizim çağ tespitimiz, proleter dünya devriminin karşısındaki engeller olan emperyalizm (sosyal emperyalizm) ve her türlü gericiliği küçümseyen; dünya çapında devrimin güçlerini iyice abartan bir anlayıştan kaynaklanıyordu.' (MKP Kongre Belgeleri sayı:31-32)

1. konferanstaki subjektif değerlendirmeden yola çıkan MKP, proletarya partisinin 1. yenilgisini böyle değerlendirirken gerçekte proletarya partisine yön veren çizginin de Lin Biaocu-Troçkist stratejik görüşün olduğunu söylüyor." (abç) (agg. Sayı: 9)

Yazar ya okuduğunu anlamıyor ya da iftira ve çarpıtma yapmayı tarz haline getirdiği için kendi kafasındaki kurguları MKP'ye mal ederek iftiracı bir şekilde saldırıya geçiyor. Ama kaldırdığı taşı ayağına vurduğunun ise farkında değil.

Yaptığı alıntı doğru aktarılmış. Fakat söz konusu alıntının içerisinde MKP'nin 1. yenilgiyi çağ tespitine bağladığına dair tek bir kelime yok. Veya okur bu alıntıdan yenilginin çağ tespitine bağlandığına dair tek kelime görebildi mi?

Yazar alıntıyı yaparken bununla birlikte bir satır öncesindeki ifade tarzını da aktarmış olsaydı o zaman yazarın yaptığı yorum ve iddiaların ne denli iftira ve çarpıtma olduğunu okur görmüş olacaktı.

Önce bu tümceyi aktaralım.

Hatalar üzerine genel bir teorik açıklama yapıldıktan sonra en son tümce şöyle düşülüyor:

“Bu ön teorik açıklamayı düştükten sonra partimizin kuruluş sonrası üzerinde barındırdığı siyasi ve örgütsel hataları kısaca özetleyelim.” (abc) (age; Sf; 31)

Yazar eleştiri yapmak ve gerçeklerden hareket etmek yerine demagojiyi tercih ettiği için çağ tespiti için yapılan eleştirileri MKP'nin örgütsel yenilginin esas nedeni olarak göstermeye çalışıyor; deyip çığırkanlık yapıyor. Ama bu çığırkanlık boşuna.

Bu tümce, dahası makalenin başlığı şöyle atılmıştır: “1. Örgütsel Yenilgi ve Ardındaki Siyasi ve Örgütsel Hatalarımız”. Bu başlıktan, alıntılıdığımız tümceden anlaşıldığı üzere partimizin 1. örgütsel yenilgisi ve siyasi-örgütsel hatalarımız üzerinde durulmaktadır.

Çağ tespitindeki hata bir teorik-siyasi hata olarak değerlendirilmektedir. MKP, çağ tespitinin yanlışlığından hareketle partimiz 1. yenilgiyi aldı diye bir tespit yapmıyor. 1. Konferansın konuya ilişkin yaptığı değerlendirmeye esasta katılıyoruz ifadesi 1. Konferansın çağ tespitinin yanlışlığı üzerine yapılan eleştirilere katılmak için kullanılmıştır. Ki aynı yönlü eleştirileri İşçi-Köylü yazarı da yazısında dile getirmektedir.

MKP yenilgi için şu tespitleri yapıyor; aktaralım:

“Partimizin yenilgisine neden olan temel siyasi hata ülkedeki devrimci durum tespitinin yanlışlığıdır.”(age:Sf;34)

“Partimizin uğradığı bu ağır örgütsel yenilginin esas nedeni partimizin askeri, siyasi ve örgütsel hatalarıdır.”(age:Sf;37)

“Partimizin yenilgisinin asıl nedeni subjektivizmdir derken, bu alanda mevcut siyasal durumun subjektif bir şekilde tespit edildiğini ve bu subjektivizmden kaynaklı olarak da örgütsel darbe ve arkasından yenilgi alındığını belirtiyoruz. Siyasal durum değerlendirilmesinde “sol” tespit yapılmıştır. Daha açıkçası mevcut objektif, subjektif koşulların ilerisinde nesnel gerçekliğe uymayan siyasal durum tespiti yapılarak, taktik

politikada hatalı tutum izlenmiştir.”(age:Sf;41)

Bu saptamaların altı doldurularak uzun uzadıya, hem de sayfalarca dönemin siyasal durumu değerlendirilmeye çalışılıyor. Ayrıntılı bilgi edinmek için adı geçen esere bakılabilir.

Özcesi, ne söz konusu kitapta ne de başka bir yerde 1. yenilginin esas nedeni çağ tespiti-ne dayandırılmıyor. Ama bizim İşçi-Köylü yazarı zortama bir şekilde iftira atmaktan geri durmuyor.

Yazar bu noktada da yine iki çizgi konusunda yanlış düşündüğünü ele veriyor.

Yazar ne diyor?

“...MKP'nin iddia ettiği gibi, proletaryaya partisinin anlayışını oluşturmamaktadır.” (abc) (agg. aynı sayı)

Yazara göre bu fikrin anlayış olması için illa da sistemleşmiş çizgi haline gelmesi şarttır. Yoksa ona o noktada ne yanlış anlayış denilir ne de o boyutuyla çizgi denilir. Bu yorumdan anlaşılacağı gibi yoldaş Kaypaktaya böyle bir anlayış savunmamış, dolayısıyla bu da partimiz tarafından bir önemliliğine de olsa savunulmamış. Peki bu yanlış anlayış nereden parti belgelerine girdi? Eğer partimizin anlayışı değilse niye bunun özeleştirisini yapmak zorunda kaldık?

Evet bu anlayış sistemleşmiş bir çizgi olarak partide yer edinmedi. Eğer bu yer edinme gerçekleşmiş olsaydı o zaman partinin bu tespite bağlı olarak temel görüşleri de değişmiş olurdu.

İşçi-Köylü'nün, burada sorunu sistemleşmiş veya sistemleşmemiş çizgi boyutuyla tartışacağına götürüp “anlayışımız değil” boyutuyla tartışması ne denli hatalı ve yanlış bir düşünce savunduğunu ortaya koyuyor. Zaten yazarın geçmişte değerlendirmedeki temel hatasını da bu yanlış bakış açısı oluşturmaktadır.

Çağ tespitinin ÇKP'den kaynaklandığını belirtmiştik. Ki ÇKP bu yanlış tespiti 10. kongrede alt etti.

İşçi-Köylü yazarı, bu konuda başkalarını dogmatiklikle suçlayacağına önce kendi kafasındaki dogmaları düzeltse daha iyi eder. Dogmatiklik hatalarda ısrarcılıktır; kitabi bil-

gilere bağlı kalarak somut durumu görmezlik-ten gelen tek yanlılıktır. Bu bağlamda öznelci-liğin bir yansımasıdır.

Bir konudaki fikri dahi anlayış olarak de-ğerlendirmeyen bir yazar, Marksist-Leninist-Maoistlik konusunda, dahası dogmatiklik noktasında başkalarına eleştiri yürütemez-ders veremez. Çünkü düşünce tarzı hatalar ve yanlışlıklarla doludur. Bunun neresinde Ma-oiist düşünce tarzı?

Yazar bu anti-Maoist düşünce yöntemiyle söz konusu sorun üzerine bir satır daha fazla yorum yapmaya çalışırken daha da ideolojik-teorik oportünizme doğru yuvarlanıyor. Ho-cacı yorumu hep birlikte bir kez daha okuya-lım:

“... ‘Emperyalizmin toptan çöküşe, soya-lizmin toptan zafere ilerlediği’ çağ tespiti te-orisini savunan bir partinin azami-asgari programı da Marksist-Leninist-Maoist ola-maz.” (agg.aynı sayı)

Evet eğer bir parti söz konusu teoriyi tem-el görüşleri haline getirip sistemleştirirse bu durumda o partiyi MLM olarak nitelendir-mek doğru bir tespit olmaz.

Ama yazarın dediği gibi böyle bir teoriyi ne ÇKP sistemleştirdi ne de yoldaş Kaypak-kaya sistemli bir şekilde savundu diye eleştiri-ren yok. O halde niçin böyle bir tartışmayı ya-pıyor ki? Ya da neden böyle bir iddiada bulu-nup iftira atmaya ihtiyaç duyuyor? Demek ki yazar ne yazdığının-ne üzerinde tartışma yap-tığının bilincinde değil. Dahası az önce de işa-ret ettiğimiz gibi yazar bir düşüncenin sistem-leşmiş çizgi haline getirilerek savunulmasıyla o yanlış fikrin henüz embriyonik düzeyde sa-vunulmasını birbirine karıştırıyor. Onun için iki farklı görüşe anlayış ve iki çizgi demek için o görüşlerin illa da sistemleşmiş boyut alması şarttır. Yoksa dönüp dolaşıp aynı tür tartışmaları yapar mı? Ona göre iki farklı fikir iki farklı çizgiyi ifade etmez. Bunun için gö-rüşlerin ancak program ve platform haline gelmesi şarttır. Böyle olunca ancak çizgi kav-ramını kullanmalıyız diyor.

Dolayısıyla bu, vb. sorunlar üzerinde tar-tışmayı daha fazla uzatmak pratik bir değer taşımayacaktır. Daha açıkçası, İşçi-Köylü ya-

Evet temel ilkesel fikirlerde, programsal vb. düzeyde ayrılık noktalarımız olmuş olsaydı o zaman birlik diye bir sorunu gündemimize alıp tartışmazdık. Ancak gerçekler öyle konuşmu-yor. Gerçekler bize şunu daya-tıyor: Sözü geçen iki örgütün birliğini sağlayacak ideolojik-si-yasi zemin çok güçlüdür diyor. Bu gerçekliğin karşısında hiç bir birey ve iktidar duramaz.

Fakat görüldüğü gibi İşçi-Köylü zorlama bir şekilde **ilke-sel** olarak **ayrı** noktalarımız var diyor. Yanlış ve hatalı görüşler-de ısrar ediyor. Gerçekler kar-şısında dogmatik ve statükocu bir şekilde ısrar ediyor. Geri yanlarında ısrar ediyor.

zar(lar)ı Maoist iki çizgi ve mücadelesi an-la-yışında olmadığı için bu tür tartışmaları yürü-tüyor; iftira ve çarpıtmalarla saldırıya geçi-yorlar.

Diyor ki, eğer her konuda benim gibi dü-şünmezsen MLM değilsin!

Diyor ki, her konuda 3. Konferans gibi düşünmezsen partiyi inkar ediyorsun, tasfi-yecisin!

Diyor ki, eğer bir önderlik herhangi bir taktik konuda oportünizme düşmüşse o halde o partinin genel siyasi çizgisi için de oportü-nist demelisin!

İşte Hocacılık! İşte dogmatiklik!

13) İşçi-Köylü yazarı MKP’nin savun-duklarını tahrifata uğrattığı gibi RSDİP’i de tahrifata uğratmaktan sakınmıyor.

İşçi-Köylü yazarı doğru teoriye göre önü-nü aydınlatması gerekirken doğru teoriyi ken-di yanlış düşüncesine uydurarak şöyle diyor:

“...Enternasyonal proletaryanın en önde

gelen partilerinden olan RSDİP'in 1905-1907 yenilgisini hiç de incelememişler. 1906'da Duma'nın ikinci kez boykotu hata olmasına rağmen, yine de 1905-1907 yenilgisi objektif yenilgidir." (abç) (agg. aynı sayı)

Önce yazara soralım:

1) Yazar, 1906 boykotu için söylenen hata dışında diğer yenilgiler için "objektif" belirlemesini kendisi mi yorumluyor, yoksa "objektif yenilgi" diye belirlenmiş bir kaynak mı var?

2) Yazar, RSDİP'in söz konusu yenilgiyi nerede ve hangi kitapta "objektif yenilgi" olarak değerlendirdiğine dair bize bir kaynak verebilir mi?

Yazar'ın 1905-1907 için yaptığı belirlemeleri (1906 yenilgisi için söyledikleri hariç) dönemi ve yenilginin nedenini ortaya koyan bir-iki kitaba yazanın iddialı söylemi sayesinde tekrar baktık. Fakat yazanın yaptığı belirlemelere, yani 1905 ve 1907 için objektif yenilgidir tespitine denk gelmedik. Gerek Bolşevik Parti Tarihi, gerekse Örgütlenme Üzerine (Lenin) adlı kitaplarda adı geçen süreçler ve yenilginin nedenleri ortaya konulmaktadır. Ancak hiçbirinde de yenilgilerin nedeni objektiftir diye bir belirleme bulamadık.

Söz konusu yenilgilerin nedenine ilişkin okurun bilgisinin tazelenmesi için Lenin yoldaşın Örgütlenme Üzerine adlı kitabında yaptığı saptamaları aktaralım:

"1905 Devrimi, liberaller arasındaki dönemlerin ve benzerlerinin sandıkları gibi, 'çok ileri' gittiği ya da Aralık ayaklanması 'zorlama' olduğu için yenilgiye uğramadı. Tam tersine, yenilginin nedeni, ayaklanmanın gerekliliğinin yeterince sağlam bir şekilde özümlememiş ve ayaklanmanın birleşik, kararlı, örgütlü olmaması, her yerde aynı anda başlamaması ve saldırıya geçmemesiydi." (abç) (Örgütlenme Üzerine. Sf; 70-71)

Bu değerlendirmeye okur karar versin. Ve İşçi-Köylü yazarı iyiden iyiye bir kez daha düşünsün. Burada ortaya konulanlar yenilginin esas nedeni olarak objektif nedenler mi, yoksa subjektif nedenler mi olduğunu gösteriyor?

Yazanın karıştırdığı temel noktalardan bi-

rincisi dönemin Rusyasındaki devrimci durumun boyutuyla, İbrahim döneminin Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki devrimci durumun boyutudur. Rusya'da devrimci durum yüksek iken, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devrimci durum geridir. Devrimci durum geri olmasına ve subjektif güç müsait olmamasına karşın hem devrimci durumu abartıyor hem de buna uygun sol taktik bir politika izliyor. Objektif koşulların tabii ki bu yenilgiye büyük payı vardır. Ama burada yenilgiye neden olan esas faktör mevcut durum değerlendirmesi ve izlenen sol-taktik politikanın olması gerçekliğidir.

Yazar kendince İbrahim'i düzeltmeye çalışıyor ve şöyle diyor:

"Dolayısıyla iddia ettikleri gibi kongre hazırlığı içinde proletarya partisi 'saldırı', 'sol', 'subjektif' bir pratik içinde değildir. Kongre hazırlığını dönemselsel olarak önüne koyan Proletarya partisi objektif olarak taktik savunma konumundadır."

Ama MKP yapılan bazı cezalandırmalar (abç) ve düşmanın saldırılarına silahlı mücadeleyle yanıt verilmesinden yola çıkıyor." (agg. Sayı: 9)

Dönemin koşullarında Dersim-Darıkent nahiyesi karakoluna yönelik baskın, Fehmi Altın Bilek'in, Mazgirt İlk Öğretim Müfettişi'nin evine bomba, Karakoçan Kaymakamının evine yönelik bombalı eylemler savunma amaçlı mıdır?

Dahası yoldaş Kaypakakaya'nın kendisi dahi bu dönemi öyle savunma amaçlı bir taktik olarak belirlemiyor. Devrimci duruma ilişkin subjektif tespit yapıldığı gibi dönemin silahlı eylemlerine ilişkin "Köylük Bölgedeki Yoldaşlara Mektup" başlıklı yazıda şu değerlendirilmeyi yapıyor:

"Diğer yandan, köylük bölgelerdeki faaliyetimizin muhtevası ve biçimi, Şafak revizyonizminden ayrıldığıımızdan beri hızla değişmiştir. 'Barışçı' propaganda ve ajitasyonun yerini silahlı mücadele biçimleri, silahlı propaganda ve ajitasyon metodları almıştır." (Seçme yazılar.Sf;3). Bu mektup 7 Aralık 1972 yılında kaleme alınmıştır.

Dönemin devrimci durumuna ilişkin ay-

rintılara girmeye gerek yok. Bu konuda İşçi-Köylü yazarı da aynı fikri paylaşıyor. Ama yazar İbrahim adına İbrahim'in söylediklerini düzeltmeye çalışıyor. Yanlış olan tutum budur. Söz konusu eylemleri, hemde saldırı amaçlı olarak yaygın bir şekilde yapmayı nasıl savunma amaçlı olarak yorumluyor? Bu dönemle söz konusu tarihi-siyasal koşulları karıştırıyor. İçinden geçtiğimiz tarihsel koşullarda bu tür eylemleri gerilla bölgesinde yapınca düşman belkide fazla kaale almaz. Ama 72 ortamında durum böyle değildi. En sıradan bir molotoflama yüzünden yüzlerce insanı devlet topluyor ve işkencelerden geçiriyordu. Dolayısıyla söz konusu eylemleri o tarihi-siyasal koşullarda savunma amaçlı yapılmıştır diye yorumlamak İbrahim'i düzeltmeye kalkışmaktır.

Soruna ilişkin ayrıntılı ve derinlikli bilgi edinmek için muhasebe kitabına yeniden bakılmalıdır.

Tüm bunlardan sonra yenilginin esas nedenini subjektif değil de objektif koşullardır diye belirlemenin doğru bir dayanağı olabilir mi?

14) İşçi-Köylü yazarı fikir tartışması yapmak yerine Yurtdışı hizbi üzerinden geri duygulara oynayarak siyaset izliyor

İşçi-Köylü yazarı her derdin devası olarak 3. konferansı gördükten sonra MKP ile Yurtdışı hizbini (Bolşevik Partizan) aynı torbaya doldurarak şu soyut ve abartılı saldırıyı yapıyor:

"1. yenilginin de objektif yenilgi olduğu tespiti yapılmış ve Marksizm-Leninizm'in en üst aşaması olarak Mao Zedung Düşüncesi resmileştirilerek parti bilincine kazanmıştır. Daha sonra da 5. Konferansta Maoizm kavramıyla anti-Maoizm proletarya partisi açısından iyice çürütülmüştür. Ama DABK ve bugünkü temsilcisi MKP tasfiyeciliği Maoizm'den ne kadar uzak olduğunu Mao'ya alerjisi olan YDH ile aynı mevzide bulunarak göstermiştir." (abç) (agg. sayı 9)

Yazarı, MKP ile YDH'i aynı torbaya koymasının nedeni tabanın YDH'ye olan alerjisi-ni sözüm ona kullanarak MKP'yi vurmak istemesidir.

Öncelikle şunu belirtelim. Bu siyaset ve eleştiri tarzı bilimsel değil. Varsa bir yanlış

anlayış onu ele alıp eleştirirsin.

1. Konferans'taki söz konusu düşüncelerin hepsini YDH'ye mal etmek o dönem itibarıyla YDH'nin sistemleşmiş çizgi temsilcisi olduğunu söylemekle aynıdır. Mümkündür YDH hizbinin başını çekenler aynı düşünceleri 1.Konferans'ta da savunmuş olabilir. MZD formülasyonu noktasında o dönem itibarıyla farklı, yani bugünkü gibi düşünen bir kişi daha hatırlamıyoruz. Herkes MZD formülasyonunu reddediyordu. Dahası bu formülasyonu sadece 1. Konferans savunmadı, II. Konferans da savundu. Keza aynı şekilde 1. yenilginin nedenlerini de II.Konferans 1.Konferans gibi savunmaya devam etti.

Yazara kalırsa, hadi MKP'ye kızgınlığından MKP ile YDH'yi aynı torbaya koyuyor, ama II. Konferans için ne kılıf bulacaktır?

Kaldı ki bir konuda YDH ile aynı fikirleri savunmak neden hemen YDH ile aynı kefeye konuluyor ve onun gibi MZD'den uzaklaşmış olunuyor. Bütün yanlış ve hatalı işin kolayını bularak YDH'ye bağlamak ne kadar dürüst tavır olur?

Partinin bütün günahlarını KK, YDH, II.MK(sağcı olana), DABK kanadına, MKP'ye bağlayıp hataları görmezlikten gelmek ne kadar bilimsel bir tutum olur. Acaba bundan sonra kime bağlanacak? Bu gidişatla 6. Konferans sonrası, daha çok da 97 sonrası önderliğe bağlanacağı benziyor.

Şöyle bir eleştiri yaparsak doğru olur mu?

Bilindiği gibi yoldaş Kaypakkaya "Devrimci Halkın Birleşik Cephesi ancak bir veya birkaç bölgede Kızıl Siyasi İktidar kurulduktan sonra kurulabilir" diyor. MKP'de bu tezi savunuyor.

Ama 1. Konferans, II. Konferans, III. Konferans ve TKP/ML ise "Kızıl Siyasi İktidar"lar kurulmadan da HBC kurulabilir" anlayışını savunmaktadır. Ve İbrahim'in söz konusu düşüncesi ilk kez 1. Konferans'ta değiştirildi.

Şimdi buradan hareketle, yani 1.Konferans'ta bu değişiklik olmuş diye kalkıp bu tespiti YDH'ye bağlar ve oradan da TKP/ML için YDH ile aynı zeminde buluşuyor diye bir belirleme yaparsak, bu tepit öznelci sekte bir

tespit olmaz mı?

Neden-niçin bu kadar abartılı tespit yapıyor ki? Veya zayıf halkalar üzerinden geri duygulara hitap etme neden siyaset tarzı olarak benimseniyor? Olumsuz anlayışları ve hataları YDH'ye, olumlu fikir ve tutumları ise kendisine mal etmek tarihi doğru ve bilimsel olarak sahiplenmek olmaz. Bu, tarihi inkarcılık olur.

Ne bu belirlemeler bilimseldir, ne de ucuz hesaplar peşinde koşarak siyaset tarzı yapmak bilimseldir.

Yazar bu tarz tartışmalar yürüterek doğru ve verimli sonuçlara varamaz.

15) İşçi-Köylü, tartışmayı anlayışlar düzleminden çıkartarak kişiselleştiriyor

İşçi-Köylü'den aktaralım:

"Partiyi bölmek gibi düşmanın görevini icra eden 'ajan' NT'nin aklanmasına da ihtiyaç duyuyorlar. Çünkü 'ajan' NT'nin peşinden sözü edilen süreçte tıptış tıptış gidenler, kendi sorumluluklarını sorgulayacak ve deşifre edecek parti hukukundan ve etik anlayıştan yoksundurlar. 'İkinci Kaypakkaya' dedikleri bir 'ajan'ın her eylemine parmak basanlar, (abç) kendilerini ve oynadıkları rolü yargılama cüretine sahip değillerdir."

"Sorumluluğu bir 'ajan'da değil, (abç)parti iradesinden yana, parti bölünmesin diye tavır koyanlara mal ediyorlar." (agg. Sayı:10)

İlk olarak ajan Nihat unsuruna kim nerede "İkinci Kaypakkaya" demiş, bu ispatı gerektirecek bir durumdur. Bildiğimiz yazılı bir belge yok. Birileri kalkıp öyle demişse bile bu durum hiçbir zaman Maoistlerin resmi görüşü olmamıştır. Dolayısıyla yazarın bu tür söylemlere itibar edip polemik yürütmesi basit ve sıradan tartışma yöntemidir. Bu bağlamda bu söylemi ciddiye almayıp geçiyoruz. Tartışacaksan anlayışlar üzerinde ve yazılı olan belgeler üzerinden tartışma yürüt. Yoksa Nihat üzerinden tartışma yürüterek Maoist komünistleri vurmaya kalkışma yöntemi sahibini yaralamaktan başka bir işe yaramaz.

İkinci olarak, bir komünist partisi kendi geçmişini sorgularken burada önce çizgi sorgulamasına gider. Yoksa sorunu götürüp sa-

dece bir ajana bağlayıp işin içersinden çıkmaz. Hem kaldı ki bu olay sıradan bir olay değil. Bir örgüt içerisinde disiplinsizlik ve hizipçiliğin olduğu bir olaydır. O nedenle burada sorgulanması gereken ilk önce kim ve nasıl hizipçilik yaptı, kim veya kimler nasıl bir çizgi izledi de ajan Nihat vb. unsurlar bu durumu kalkıp parti aleyhine kullandı ve oradan da örgütteki ayrılıkta rol oynadı sorusu sorgulanmalıdır.

Üçüncü olarak, Nihat'ın peşinden tıptış tıptış giden yoktur. Olsa dahi burada tıptış tıptış gitmeyi mi sorgulayacağız yoksa mevcut çizgileri mi sorgulayacağız?

Lenin yoldaşın partisinden de politbüro üyesi olan ajan Minolevski'nin de peşinde onlarca-yüzlerce kadro gitmiştir. Bilindiği gibi Lenin yoldaş bu unsurun ajanlığı somutlanıncaya kadar ajan olduğuna inanmıyor. Yıllarca politbüro üyeliği yapmasına karşın Lenin yoldaşın partisi öndertliğinde yapılan devrimi önleyememiştir. Demek ki burada doğru bir çalışma ve çizgi izlenmiştir. Yoksa düşman partiye kendi politik ajanlarını kaleyi içten fetretmek için her zaman yollamaya çalışıyor. Burada kilit sorun düşünme ve çalışma tarzı ile ilgilidir. Yani benim düşünme ve çalışma tarzım ajanların düşünme ve çalışma tarzına daha fazla hizmet ediyorsa o halde ajanlar tabii ki bu fırsatları hiç mi hiç kaçırmayacaktır.

İşte burada HH'nin başını çektiği kliğın "hizipçilik" ve öncesinde malum ticaret işi gibi davranışları tabii ki Nihat unsuru gibi ajan unsurlar örgütü bölmek için kullanacaktır. Bu fırsatları kaçınırlar mı? İşçi-Köylü yazarı esas olarak bu nokta üzerinde yoğunlaşıp HH'nin başını çektiği kliğın hatalı ve hizipçi yanlarını sorgulayacağına gidip Nihat'la uğraşması hiç bir doğru sonuca götürmez.

Hadi diyelim ki Nihat unsuru ajan çıkmadı, o zaman neyle açıklayacaksınız? Ya da Nihat unsuru Maoist Komünist Partisi saflarında değil de TKP/ML saflarında kalsaydı o zaman bu durumu nasıl açıklayacaksınız? Daha önce partide hiç mi ajan çıkmadı? O durumda partinin hatalı çizgilerini götürüp ajanlara bağlayıp işin içersinden çıkmamız mı gerekir?

Şöyle bir tanımlama bilimsel olur mu?

KDH güdümünde sol veya sağ çizgi? Geçmişte bu tür anti-bilimsel belirlemeler saflarımızda da olmuştu. Bu, ne demektir? Parti içerisinde politik ajanlara izin vermek demektir. Çizgilerin adı ideolojik olarak ortaya konulur. Ajanları parti içerisine alma ve tutma gibisinden bir üyelik kriteri ve anlayışı olmadığına göre böyle bir tanımlama da doğru ve bilimsel olmaz.

İşçi-Köylü yazarı, tam bir mabet gibi hiç mi hiç HH kliğine dokunmuyor ve dokunmak istemiyor. Hiçbir yerde bunların da hatası vardı diye tek bir sözcük bulmak mümkün değil. Bu, diyalektik reddetmektir. Bir anlık ayrılığın birinci derecede sorumlusunun AK kliği olduğunu kabul edelim. Yazar yine de aman ha hiç ona, HH ve kliğine dokunmayın: onun hiç mi hiç hatası olmamış. Bütün hatalar AK kliğine aittir deyip, işin içerisinden çıkın.

Bunu da bir anlık kabul edelim. Bu AK kliğinin bu kadar örgüte nüfuz etmesinin, yani peşinden adam götürmesinde HH kliği ve daha öncesi malum ticaret işi gibi hatalı anlayış ve tutumların bu nüfuzda hiç mi payı yoktu? Yazar, galiba bunu da kabul etmez gibi görünüyor?!

Konuya ilişkin görüş ve eleştirilerimizi daha fazla uzatmayacağız. Ayrıntılı ve derinlikli bilgi için adı geçen muhasebe kitabına bakılabilir. Bu konudaki hatalarımız nedir-ne değildir yönü çizgileri tarihsel ve sınıfsal boyutlarıyla ortaya koymuş ve bunu da sakınmadan kamuoyuna sunmuş durumdayız.

Dolayısıyla bizim vermediğimiz hesap yoktur. Bundan dolayı da oldukça rahat ve huzurluyuz. Hesap vermeyenler, hesap vermekten korkup yanlışlarda ısrar edenler korksular.

Nihat'ın saflarımızda çıkmasından gocunmadık-boynumuz da bükülmedi. Bundan da herhangi bir karamsarlık ve umutsuzluğa kapıldığımız yok ve olmadı da. Bu tür durumları sınıf mücadelesinin kaçınılmaz sonuçları olarak gördük ve göreceğiz de. Bu tür durumlar her komünist partisinde çıktı ve çıkar. Bundandır ki biz meseleye Nihat gibi unsurların parti içine sızmasını önlemenin ideolojik-politik ve örgütsel tedbirleri üzerinde kafa

yorduk-yoruyoruz. Ki bu da kapsamlı bir analizle bilinen kitapta ortaya konuldu. O nedenle Nihat ve KDH üzerinden MLM bir partiyi vurmaya çalışanlar ancak kendilerini vurabilirler. Nitekim vurdular da. MLKP, fazla zaman geçmeden MKP'nin yaşadığı sürecin bir benzerini yaşadı. Hatırlanacağı gibi bir yazılarında "kır-şehiri kuşatsın" devrim mantığıımızın hatalı olduğunu göstermek için "KDH kırdı çıktı" diyerek vurmaya çalıştı.

Aynı şekilde, farklı bir nedenle de olsa İşçi-Köylü önceli yazarlarda KDH sonrası kaleme kağıda sarılarak Nihat üzerinden Maoist Komünist Partisi'ni "güruh"(aşağılanmış bir grup, sürü) olarak değerlendirmekten geri durmadı. Öyle ki hem de 6. Konferanslarında "küçük burjuva örgüt" olarak değerlendirmelerine karşın bunu yaptılar.

Ama ne oldu? MKP'nin daha sonrası tarihini herkes okudu-gördü ve yaşadı. En zor durumda olduğu dönemlerinde bile iki konferans bir kongre yaptı. Onlarca şehit vererek sırtını Halk Savaşı çizgisine dayamaktan vazgeçmedi. Tüm bunların yanında hataları konusunda hiçbir kibirliliğe kapılmadan Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası başta olmak üzere dünya proletaryası ve halklarına derin ve kapsamlı özeleştiri de verdi.

Nihat unsurunun anlayışına ve davranış tarzına karşı parti içerisinde ne kadar mücadele verilmiş, verilmemiş sorusunu sormak ise oldukça basit bir yaklaşımdır. Muhasebe bir daha okunsun. Orada soruna nasıl yaklaşıldığı gayet net bir şekilde ortaya konulmuştur. Nihat'ı tartışmaktan çok sorunu çizgi boyutuyla tartışıp ortaya koymak dahi o sürecin nasıl eleştirildiğini ortaya koymak için yeter bir kanıttır. Yazarın sorunları çizgi düzleminde ele alıp tartışmayı yürütmediği için bu konuda yazılanları da görmezden gelerek suçlamada bulunması gayet normal karşılanmalıdır.

O süreçteki olumsuzluklar diyalektik bir yöntemle analiz edilmiştir. Ama yeri gelmişken sadece yazarın kafasına iyice yerleşmesi için şu hatırlatmayı yapmak isityoruz:

Nihat, ayrılık sonrası yapılan ilk MK toplantısında ayrılığın başını çeken "HH hakkın-

da ölümü" savunurken, ancak diğer MK üyelerinden hiçbirisi savunmamıştır. Bu sorun parti içi bir sorun olarak ele alınıp değerlendirilmelidir denilerek reddedilmiştir. Eğer yazarın iddia ettiği gibi Nihat'ın peşinden "tıpış tıpış" gidilmiş olunsaydı en azından HH hakkında ölüm kararı alınırdı. Ve de alındıktan sonra da bunun uygulama koşulları vardı. Bu durum belgelerle mevcuttur. Tıpış tıpış gidilmediğine dair yeterli bir kanıt mı? Örnekler daha da çoğaltılabilir. Etkisinde kalmak mı deniliyor. Evet kalmıştır. Bu adı geçen kitapta zaten ortaya konulmuştur.

O halde yazara sormalı: Nihat'ın bir politik ajan olarak bir ayrılığın başını çeken için ölümü savunması gayet normal. Ama ya sizin hala "6. Konferans" sonrası TKP(ML)-Birlik kadrolarından üç kişi hakkında ölüm kararını almanız ve hala da bunu savunmanız normal karşılanır mı? Acaba bu karar alanlar ajan mı? Ya da hakkında ölüm kararı çıkartılanlar ajan mı? Öyle de olsa bir örgütün kadrolarıdır ve dolayısıyla ölüm kararı alamazsınız! Çünkü bir örgütün başka bir örgüt üzerinde tasarruf hakkı olamaz.

Demek ki burada sorun anlayış ve çizgi sorunudur. Soruna anlayış ve çizgi sorunu temelinde yaklaşıp tartışacaksınız.

Özcesi, sorunu anlayışlar boyutuyla değil de şu ajan bu ajan, ya da şu kişi bu kişiye mal ederek tartışırın işin içerisinde çıkamazsın. O durumda tartışmalar kısır döngü içerisinde dönüp dolaşır. Tıpkı İşçi-Köylü ve Partizan dergisi yazarının yaptığı gibi doğru sonuçlara değil yanlış sonuçlara varmaktan kurtulamazsın.

16) İşçi-Köylü, "ideolojik temeli olmayan bir birlik" derken kendisini monolitik (tekçi) parti anlayışının sahibi Hocacılıktan kurtaramıyor

İşçi-Köylü yazarı dönüp dolaşıp 92 birliğine tövbe getiriyor.

Bakalım yazar ne diyor:

"İdeolojik temeli olmayan bir birliğe gitmekle proletarya partisi yanlış bir adım atmıştı. Proletarya partisi yaşadığı acı tecrübe sonucu bunu görebildi." (agg. aynı sayı)

Önce ideolojik temel denilince ne anlıyo-

ruz, bunu bir kez daha açımlayalım:

İdeolojik temel demek bir partinin bir örgütün ulusal ve uluslararası düzlemde savunduğu programdır, teoridir, örgütsel ilkeler ve temel mücadele biçimlerine ilişkin taktiklerdir.

Daha özlü bir şekilde ifade edecek olursak ideolojik temel Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir.

Buna göre dönemin her iki kanadının da programatik görüşleri, örgütsel ilkeleri, mücadele biçimlerine ilişkin temel taktikler ve uluslararası düzlemde savunduğu ideolojik çizgisi aynıydı.

İşte İşçi-Köylü yazarının kavrayamadığı nokta burasıdır. Bu nokta da bir partinin özüdür.

Yoksa her iki yapıda taktik-politikalarda birçok bakımdan sağ veya sol oportünist çizgiler izlemişlerdir. Örgütsel, siyasal ve askeri taktikler sorununda oportünizme düşmüşlerdir.

Bir partinin bir bütünsellik içerisinde MLM çizgiyi her alanda uygulaması için de program, örgütsel ilkeler ve taktik-politik önderlik çizgisinde MLM olması şarttır. Programın MLM, örgütsel ilkelerin MLM olması ve taktik-politikalarda MLM hat izlemelisin ki o parti için her alandaki çizgisi MLM'dir diyebilesin. Taktik-politik önderlik çizgisi bir başka deyişle eylem çizgisi demektir. Hepimizin de temel sorunu bu önderlik çizgisinin ve kurumun otumadığı gerçekliği değil midir?

Örgütsel birliğe aceleci bir tarzda oturulduğunun, bu anlamda yöntemde oportünizme düşüldüğünün altını biz de çiziyoruz. Ama örgütsel birlik konusunda dün olduğu gibi bugün de yukarıda temas ettiğimiz ideolojik zemin müsaittir.

Eğer yazar ideolojik zemini ortaya koyduğumuz şekliyle algılamıyorsa, o zaman bu her konuda fikir birliği demek olur. Bu da hem diyalektiğe aykırı bir anlayıştır, hem de diyalektiğe aykırı olduğu için Hocacı monolitik parti anlayışıdır.

Burada açık bir kavrayışsızlık söz konusudur. TKP/ML içerisinde her konuda fikir birliğinin olduğunu kim söyleyebilir? Kimse söyleyemez. Ama yazara ideolojik temel yok yorumlamasında "bir ikiye bölünür" di-

yalektik bilinci yok.

Yanlış ve hatalı algılamalara meydan vermemek için her politik hatanın bir ideolojik kaynaktan beslendiğini bir kez daha vurgulayalım. Bu ne kadar bilimsel bir tespit ise, her fikir ayrılığının ilkel düzeyde bir görüş ayrılığı da olmadığı bilimsel bir gerçekliktir.

İşçi-Köylü'nün karıştırdığı noktalar tam da burasıdır.

17) İşçi-Köylü asılsız iddialarda bulunmaya devam ediyor

İşçi-Köylü, "Komün" ve "Uzun Yürüyüş"ün genel siyasi çizgisini MLM olarak nitelendirdiğimizi iddia ederek şu sanal vurgularda bulunmaktadır:

"...Lakin, MKP uzun zamandan beri önüne koyduğu, tasfiyeciliğin parti içine nüfuz etmesi çabalarını yine sürdürüyor. Hem de bu sefer daha geniş bir blokla, proletarya partisine entegre olmanın gayreti içindedir. Kendisi dışındaki, ideolojik politik kökenleri daha ikinci MK döneminde oluşan Komün çizgisini, Maoist Merkez adlı çizgiyi ve Kavga Kaçkını Suçlular Gürihu'nu da (KKSG) Marksist-Leninist-Maoist olarak değerlendirerek (abç) partinin güçleri olarak görmektedirler." (agg. Sayı 11)

Önce şunun altını çizelim: "KKSG" diye nitelendirme(güruh vb.) hem dil hem de anlayış bakımından oldukça kaba ve sekter bir yaklaşımdır. Bu tür söylemler kesinlikle ideolojik-teorik mücadele dili olamaz. "Bozuntu", "çapsız", "densiz", "fos çıktılar", "buhar olup uçtular" vb. gibi söylemler sokağın yarı-lümpen dilidir. Yazarın bu tür söylemleri dahi başlı başına ideolojik mücadele dilinden ne denli uzak olduğunu gösteriyor. O nedenle yazarın öncelikle bu türden apolitik, yarı-lümpen dili terk etmesini öneririz.

Bu ön hatırlatmayı düştükten sonra geçiyoruz konumuzun özü üzerinde tartışmayı yoğunlaştırmaya.

Maoist Parti Merkezi dışında kalan yapıları herhangi bir yazımızda MLM olarak nitelendirmiş değiliz. O halde yazar hangi cüretle bu yapıları MLM nitelendirdiğimiz iddiasını ileri sürüyor?

Yazımızın başında da işaret ettiğimiz gibi yazar alıntısız ve asılsız iddialar üzerine kur-

duğu kurgularla tartışmayı tercih ettiği için bu türden soyut iddialarda da pekala bulunabilir.

Garip ama gerçek! Bu kadar soyut bir iddiayı ortaya atmaya nasıl cesaret ediyor? Şunu dese durum anlaşılırdı: "MKP'nin, bu tür anlayışlarıyla adı geçen hareketleri de MLM değerlendirmesi gerekir. Veya bu tür anlayışlar oraya götürür." Bu merkezde bir yorum yapmış olsa bunu saygıyla karşılayıp tartışırız. Ama açıktan açığa "MLM nitelendirdiğimizi" belirtiyor. Bunun için de elinizde somut bir belge var mı diye soruyoruz?

Bir yazı, hele ki bir eleştiri yazısı yazarken bir durup bin düşünmek gerek. Üstelik bir iddia atılmaktadır ortaya. Yazarın bunu kanıtlanma sorumluluğu olmalıdır.

Bu asılsız iddiaların adını biz koymuyoruz. Okurun koymasını istiyoruz!

18) İşçi-Köylü, tahrifat ve iftiralara dayalı zorlama tespitler yapmaktan usanmıyor

İşçi-Köylü'nün tahrifatçı, iftiracı ve zorlama tespitlerini hep birlikte okuyalım:

"... MKP tüm konferansı devrimci durum tespitiyle özdeş görmekte, devrimci durum tespitinden yola çıkarak 2. Konferans'ı tek bir gündemiyle ele alıp, konferansın bütününi sol oportünist olarak değerlendirmektedir. ... MKP, bütün içersinden tek bir parçayı alarak, konferansın bütünü (abç) hakkında 'sağ-sol oportünist çizgilerin hakim olduğu' şeklinde kehanetlerde bulunuyor."

"... Kaldı ki 2.MK ilk baştaki sol saldırı taktiğinden (abç) sonra devrimci duruma ilişkin defalarca değişik tespitler de yapmıştır." (agg. Sayı; 11)

Şimdi ise II. Konferans'a ilişkin "TKP(ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne Bu Tarih Bizim" adlı kitapta yapılan belirlemeleri özet olarak aktaralım. Okur nasıl bir iftira, tahrifat ve zorlama tespitler yapıldığını daha açık ve net bir şekilde görmüş olur.

Önce adı geçen kitapta II. Konferans'ın gündemlerini ve buna ilişkin kitabın değerlendirmesini aktaralım:

"2.Konferans Aşağıdaki Gündemler etrafında toplandı:

-57 Deklerasyonu ve 1960 Bildirisinin de-

ğertendirilmesi

-63 Polemikleri

-Demokratik Halk devrimi ve Demokratik Halk İktidarı'nın bileşimi ve özü üzerine

-Amavutluk Emek Partisi'nin değertendirilmesi

-Mao'nun öğretilerinin 'askıya' alınması üzerine

-“Yarı-Feodal sistemle geniş halk yığınları arasındaki çelişki baş çelişkidir,” tespiti üzere.

-Gerilla Savaşının Hazırlık Devresi (GSHD) tespit üzerine

-Konferans özeleştirisi üzerine

-MK'nın faaliyetlerinin değertendirilmesi

-Merkez komitesi seçimi

-Parti tüzüğünde bazı değışiklikle vb.” (Sf;92)

Bu gündemlerin sonuçlarına ilişkin kitabın değertendirmesi ise kısaca şöyledir:

“...2.Konferansımız esasta Marksist-Leninist-Maoist sonuçlara sahiptir. İçinde bazı hatalı ve eksik kararlar olsa da 2. Konferans'a damgasını vuran çizgi MLM'dir.”(adı geçen kitap.Sf;92)

Burada yazılanlar görüldüğü gibi Türkçe yazılmıştır. Ve yapılan değertendirme de tek gündeme bağlı olarak mı yapılmıştır?

Tek gündeme bağlı kalarak değertendirme yapılmadığını ve 2. Konferans'ın teorik-ideolojik-politik sonuçları bakımından oportünist olarak değil MLM değertendirildiğine dair daha çok örnek var kitapta. Bunları aktarmaya devam edelim:

“2.Konferans'ın Deklarasyonu değertendirmesi esasta doğrudur. Dolayısıyla ayrıntıya girmeye gerek yok.” (age;Sf;95)

Kitap, II.Konferans'ın 63 Polemiklerine ilişkin yaptığı değertendirmeyi doğru bularak şunlara altını çizmektedir:

“Buradaki bakış açısı ve alınan karar doğrudur.” (age.Sf;96)

Kitapta, II.Konferans'ın üçüncü gündem hakkında (DHD ve DHI) ortaya çıkardığı sentez için ise şu değertendirme yapılmaktadır:

“...2. Konferansı'n Stalin ve Komüntern'e ilişkin yaptığı titrek eleştirileri bir kenara bırakırsak buradaki tüm görüşler esasta doğrudur.” (sf;107)

Kitap, II. Konferans'ın AEP değertendir-

mesine katılarak şunu belirtiyor:

“2. Konferans'ın bu konuda, yani AEP'in niteliği üzerine yaptığı tartışma ve gittiği sonuçlar esasta doğrudur. MLM bir bakış açısıyla AEP değertendirilmiş ve esas olarak özü ortaya konmuştur.” (Sf; 108)

Kitap, Mao Zedung öğretisinin askıya alınması noktasında II. Konferans'ın kararını onaylamaktadır:

“1.MK'nın Mao Zedung yoldaşın öğretileri ve usta olup olmamasının 'askıya' alınması önerisi 2.Konferans kararında da görülebileceği gibi doğru bir temelde reddedilmiştir.” (Sf; 120)

Kitap, II. Konferans'ın baş çelişki noktasındaki düzeltmesini doğru bularak onaylamaktadır.

Kitap, GSHD ve barışçıl mücadelenin bazı dönemlerde taktik olarak esas hale geleceği noktasında II. Konferans'ın yorum ve tespitlerine esasta katılmamaktadır.

Kitap, II. Konferans'ın 1.MK'yı değertendirmesine esasta katılarak şunun altını çiziyor:

“...Geçmiş sorgularken özellikle de 1.MK'yı değertendirirken esasta olumlu ve doğru sonuçlara vardı.” (Sf;130)

Kitapta, II. Konferans'ın hata ve eksiklikleri sayıldıktan sonra II. Konferans için genel olarak şu değertendirme yapılmaktadır:

“Yukarıya ana hatlarıyla aktardığımız olumsuzlukları ve hatalarına karşın 2. Konferansımız esasta Marksist-Leninist-Maoist bir hattadır.” (abç) (Sf; 131)

Okur, MKP'nin II. Konferans için yaptığı tespiti bir kez daha okumuş oldu. Burada yazılanlarda II. Konferans'ın niteliği veya II. Konferans için oportünisttir sözcüğüne denk gelen oldu mu?

Peki o zaman İşçi-Köylü yazarı bu iftira ve çarpıtmalara neden ihtiyaç duyuyor.

Yazarın kendisi de alıntılarımız gibi II. Konferans'ın durum tespitini subjektif değertendirmekte ve buna bağlı olarak da II.MK'nın “sol taktik saldırı” içinde olduğundan söz ediyor.

İşçi-Köylü'ye sorulur:

II. MK için “ilk başta sol saldırı taktiği” içerisinde olması tespitini yapmakla II. Kon-

ferans oportünist mi oldu?

Ya da, bir taktiği sol olarak değerlendirmek aynı zamanda o taktikte sapma içerisine girildiğini göstermiyor mu?

Dahası, sağ veya sol çizgiler birbirinden beslenmez mi? Solu küçümsemediğin ve onun üzerine doğru yöntemle gitmediğin zaman sağ, sağ küçümseyip onun üzerine gitmediğin zaman sol güçlenmez mi? Veya sağ ile sol düşünceler "ikiz kardeş" değil mi? Bunlar bir parti içerisinde bir arada, bir insan da bulunmaz mı?

Dahası da var: Bir çizgi birden bire mi ortaya çıkıyor? Bunun tarihsel kökleri yok mu?

Sağ ya da sol çizginin birbiriyle bağını kopartarak veya tarihsel-ideolojik köklerini ortaya koymadan o çizgiyi nasıl alt edecek-sin ki?

Başkan Mao, "çelişkinin birden bire ortaya çıktığı," "sürecin başından beri ortaya çıkmadığı ve bunu dış faktörlere bağlayan" metafizik görüş sahibi Sovyet Deborin okulu eleştirirken şunların altını çiziyor:

"Sovyet felsefe çevrelerindeki tartışmalara bakılırsa, Deborin okulu, çelişkinin, sürecin başında meydana çıkmadığı, ancak gelişmenin belirli bir aşamasında ortaya çıktığı görüşündedir. Yani o ana kadar gelişme, iç nedenlerle değil, dış nedenlerle olmaktadır.(abc) Böylece Deborin, metafizik dış nedenler ve mekanizm teorisine dönmektedir. ...Deborin okulu, dünyadaki her farkın bir çelişkiyi içerdiğini ve bu farkın çelişkinin tam kendisi olduğunu anlamıyor. Çelişki evrensel-dir, mutlak ve şeylerin bütün gelişme sürecinde vardır ve bütün süreçlerde baştan sona devam edip gider." (Teori ve Pratik.Sf;37-38)

İşçi-Köylü de II.MK'nın sağ hatta evrilmesinin tarihsel-diyalektik bağını II. Konferans'ın sol-subjektif durum tespitiyle kumamakla tıpkı Deborin okulu gibi felsefik idealizm ve metafizik yöntemden hareket etmektedir.

İşin bir başka boyutu varki o da şudur: İşçi-Köylü II. Konferans'ın durum değerlendirmesini ve taktiğini sol değerlendiriyor, MKP de sol-subjektif değerlendiriyor. Ama her ne

hikmetse kalkıp MKP'nin II.Konferans'ın "bütününü olumsuzladığını" iddia edecek kadar ileri gitmektedir.

O zaman aradaki fark ne?

Birincisi, İşçi-Köylü yazarının yazılanları olduğu gibi aktarmayıp tahrifata uğratarak kendi kafasındaki kurgusal şablonla MKP'ye asılsız suçlama yapmayı yazım tarzı haline getirmek.

İkincisi ise, MKP'nin II.MK'nın sağ çizgisinin tarihsel ilişkisini II. Konferans'la kurması gerçekliği ve bilimselliği iken, İşçi-Köylü'nün tarihsel-diyalektik bağ kumadan metafizik bir yöntemle sorunları ele alış tarzıdır.

Devrimci durum tespiti için kim stratejiktir dedi ki?

Yazar söylenmeyen-yazılmayan şeyler üzerine teori yapmaya çalışıyor? Tabii ki siyasal durum tespiti aylık, aylık ve dönemselidir. Bu duruma ilişkin taktik politikayı da elbette ki Merkez Komitesi veya Siyasi Büro belirleyecektir. Bunda bilinmeyecek ne var ki! Yeni Amerikalar keşfetmiş gibi teori üretmeye kalkışmak doğru bir tutum değil. Doğru yöntem, yazılanlar üzerinden teorik tartışmayı yürütmek olmalıdır. Yoksa kafada kurgulanlarla ve eleştirmek için eleştirmek yönteminden hareket etmek bilimsel ve dürüst bir tavır değildir.

Yeri gelmişken devrimci durumun da öylesine günlük bir şekilde değiştiğini-değişeceğini de iddia etmenin gülünç olacağını belirtmek isteriz. Evet bazı durum değişiklikleri gündüktür. Ama devrimci durumdaki duraksama veya gerileme öylesine bir-iki günlük gelişmelerle ortaya çıkan politik olgular değildir.

II.MK'nın devamı olan sağ MK taktik değiştirmek istedi de biz mi bırakmadık? Burada ortaya konulan, güçlendirme sonrası MK'nın sağ taktik çizgisinin köklerinin II.Konferansa kadar gittiği gerçekliktir.

II.Konferans eğer durum değerlendirmesini doğru yapmış olsaydı ve buna uygun da örgütü konuşlandırmış olsaydı o zaman 6(alı) ay içerisinde hem büyük darbe alınmamış olurdu, hem de bu sağ çizginin boyutlanması ve arkasından yenilgi önlenmiş olurdu. Hatır-

lanacağı gibi Güçlendirme MK'sının sekreteri Süleyman Cihan yoldaşla birlikte I.MK içerisinde MLM kanadı temsil etmekteydi. Kaldı ki aynı kadro II. Konferans'ın sol-subjektif durum değerlendirmesinin başını çekmekteydi.

Durum böyle olunca yenilginin köklerini, hem de sol çizgi sonucu çok büyük darbeler almış bir çizgiyle yenilginin tarihsel bağını kurtarmak idealizm olmaz mı?

Tüm bunlar bir kez daha açık bir şekilde gösteriyor ki İşçi-Köylü yazarı iş olsun, yani "çamur at izi kalsın" diye eleştiri(!) yapıyor.

II.Konferans'ın bütünü için "oportünist" denildiğini okuyan-gören oldu mu? Dahası II. Konferans'a damgasını vuran esas yanın sol oportünist olarak değerlendirildiğine dair tek sözcük okuyan-bulan var mı?

O halde İşçi-Köylü için büyük bir tahrifatçıdır diye tespitte bulunmak doğru ve bilimsel bir tespit olacaktır...

19) İşçi-Köylü'nün birlik sorunu karşısındaki anti-bilimsel anlayış ve tutumunu bir de bu sayfalarda okuyalım

İşçi-Köylü "7. Oturumda" birlik sorununu gündeme alınmamasının nedenini övünerek şöyle açıklıyor:

"...Çağrılarının komünistlerin birliğini sağlamaktan ziyade, **bir meşruluk sorunu yaşadıkları** (abç) darbeci tasfiyeciliğin, kendi meşruluğunu sağlama, darbeci tasfiyeci emellerini haklı gösterme amacı taşıdığı bilindiği içindir ki; bu 'birlik çağrıları kamuoyu önünde tartışılmadı. Buna gerek duyulmadı ve bu yüzden de özel bir önem de verilmedi. Bu yaklaşım, bu bilinç açıklığı ve var olan netlik aynı zamanda kendisini proletarya partisinin 7. oturumunda da gösterdi. **Darbeci tasfiyeciliğin birlik çağrısı ayrı bir gündem maddesi olarak değerlendirilmeye değer bir yaklaşım olarak dahi görülmedi.**" (agg.sayı 13)

Değerlendirmeye bakın hizaya geçin!

Meşruluğu kanıtlamak için birlik çağrısı yapılmıyormuş!

Bu da yeni bir tez! Ne büyük bir öngörü(!)

İnsan bu kadar öngörülü olur mu?

İşçi-Köylü bu büyük öngörüsünü yıllar öncesinden açıklamış olsaydı o zaman biz de

bundan payımızı alarak hazırola geçerdik. Ama İşçi-Köylü bu öngörüsünden bizi ne yazık ki mahrum bıraktı. Ne hikmetse gele gele bugün açıkladı?!

Bilimsel insanların görevi yanlış yolda yürüyenleri aydınlatmak olmaz mı? Kısacası, bugüne kadar bu büyük ve erdemli tezlerinizden neden bizi mahrum bıraktınız ki? Bu, MLM'liğe sığar mı? Niye bencillik yapıp bu bilimsel-doğru bilgileri(!) kendinize sakladınız ki?

Çok büyük ve doğru düşündükleri(!) için de Maoist Komünist Partisi'nin birlik çağrısını ciddiye alıp değerlendirmemişler.

Peki bu nasıl ciddiyet?

Bu nasıl MLM'lik?

Hani MKP'nin tabanına TKP/ML saflarına katılmak için çağrı yapıyordun. Ama diğer taraftan da birlik çağrılarına yanıt vermek istemiyorsun. Doğru ve gerçeklere dayalı yanıt ver ki o zaman MKP'nin tabanı hiç zaman kaybetmeden TKP/ML'ye koşup gelsin. Ama İşçi-Köylü bu sorumluluğu dahi taşımadığı gibi birlik sorununu gündeme almadıkları için de övünmekten geri durmuyor.

Onbinlerce taraftar ve sempatizana sahip bir hareketin tabanına karşı bu kadar sorumsuz ve ciddiyetsiz bir yaklaşım olur mu?

Bu kadar gayri ciddi ve tepkici yaklaşım olur mu?

İşçi-Köylü'nün kaba ve sekte, dahası alabildiğine tepkici yaklaşımlarına az da olsa yardımcı olabilir düşüncesiyle Hindistan'daki Maoist iki örgüt arasındaki gelişmeleri kısaca da olsa aktaralım:

Bilindiği gibi Hindistan'da birden fazla Maoist örgüt ve parti vardır. Bunlardan iki örgüt yakın zamanda birleşerek MKM(Hindistan) adını aldılar. Birliği sağlayan MKM (Maoist Komünist Merkez)ile BENGAL diye bilinen örgütlerdir. MKM aynı zamanda DEH üyesiydi.

Son zamanlarda ise yine Maoist Komünist Merkez(MKM)ile Hindistan Komünist Partisi(ML-Halk Savaşı) arasında birlik görüşmeleri sürmektedir. Bu iki parti arasında geçmişte silahlı çatışmalar yaşanmış ve bu çatışmaların kimisi ölümle sonuçlanmıştı. DEH Ko-

mitesi ve NKP(M)'nin müdahalesiyle çatışmalar durmuştu. Ve şimdi MLM birlik yönelimiyle biraraya gelmeleri karşısında sevinmemek mümkün mü?

Bu örneği niye verdik?

İşçi-Köylü ve yazarlarının yaklaşık on yıldır tıpkı bir kan davası gibi duygusal tepkilerde ayrılık sorununa yaklaşımlarını kırmak için verdik. Bilimsel düşün sahipleri doğrular karşısında tutucu davranmaz. Birbirine karşı siyasi kin gütmmez! Gerek örgüt içerisinde gerekse örgüt dışında siyasette kindarlık komploculuktan tutalım da her türlü kötü pratiğe iter insanı.

Kaldı ki bizim savunduğumuz gelin hemen birlik yapalım değil. Tartışalım. Zengin teorik tartışmalar yapalım. Ancak bunu seviyeli yapalım. Tartışmalarımız aramızdaki sorunlara çözümünü hızlandırmaya hizmet etmelidir. İlkesel fikir ayrılığımız yok diyoruz. Kendimizi "illada ilkesel görüş ayrılıkları var" şeklinde zorlarsak, bu gerçekçi bir anlayış ve tutum olmaz.

Evet temel ilkesel fikirlerde, programsal vb. düzeyde ayrılık noktalarımız olmuş olsaydı o zaman birlik diye bir sorunu gündemimize alıp tartışmazdık. Ancak gerçekler öyle konuşmuyor. Gerçekler bize şunu dayatıyor: Sözü geçen iki örgütün birliğini sağlayacak ideolojik-siyasi zemin çok güçlüdür diyor. Bu gerçekliğin karşısında hiçbir birey ve iktidar duramaz.

Fakat görüldüğü gibi İşçi-Köylü zorlama bir şekilde ilkesel olarak ayrı noktalarımız var diyor. Yanlış ve hatalı görüşlerde ısrar ediyor. Gerçekler karşısında dogmatik ve statükocu bir şekilde ısrar ediyor. Geri yanlarında ısrar ediyor. Bunun için de diyoruz ki zorlama bir şekilde her yazıda yeni yeni ayrılık noktaları ortaya çıkartıyor. Hem de bunlardan kimilerine "ilkeseldir" diyerek okurun bilincini bulandırmaya çalışıyor.

Bu da yetmiyormuş gibi sanki çok büyük bir görev yerine getirmişler gibi birlik sorununun gündeme alınmamasını da övünç kaynağı yapıyor.

Bir örgütün, bir partinin meşru olup olması bir başka örgütün tasarrufu altında olur

mu? Hem de binlerce onbinlerce bir kitleye nüfuz etmiş bir örgütü kim nasıl ve de hangi hakla meşru göremez! Bu hakkı nasıl kendisinde buluyor?

Kim ayrılıkçı-kim değil bu durumu belgeleriyle ortaya koyduk. Dolayısıyla bizim tartıştığımız TKP/ML örgütü meşru mu değil mi tartışması değil. Meselenin kilit noktası TKP/ML'nin ayrılıkçı olup olmadığını kabul edip-etmemesidir.

Bu tür tartışmaları yapmak çok geri ve de düzeysiz bir tartışmadır. Belli bir siyasi amaç ve program doğrultusunda bir araya gelen üç kişi de bir örgüttür, beş bin kişi de bir örgüttür. Örgüt ve örgütlenme birden fazla kişinin bir araya gelerek kolektif bir şekilde iş yapmasıdır. Parti ise farklıdır. Parti kelimenin geniş anlamında örgütler toplamı iken dar anlamında ise bir örgüttür. Dolayısıyla hiçbir partinin başka bir parti veya örgütü sen örgüt değilsin, sen parti değilsin diye yapacağı tespit bilimsel olamaz. Nitekim geçmişte TKP/ML'de dahil bir çok örgüt bu tür geri ve anti-bilimsel tespitler yapmaktan geri durmadı. Sanki örgüt olarak değerlendirmemekle o örgütlerin gerçekliklerini ortadan kaldıracaklar. Kimsenin buna hakkı yok. Ve olmamalıdır.

Kaldı ki MKP meşru mudur değil midir tartışmasını yapmak bile abesle iştigaldir. Ayrılık ilan edenler ve "ayrılıkçılar" belgeleriyle ortada. Tüm bunlara karşın İşçi-Köylü "yavuz hırsız ev sahibini bastırır" rolünü oynamaktan vazgeçmiyor.

Bir anlık da olsa MKP'nin ayrılıkçı olduğunu kabul edelim. Ama bunun gerçeği ifade ettiğine kendinizi inandıracak mısınız? Bu kadar belgeyi biz yazmadık. Dolayısıyla çarpıtıyor deyip kabul etmeyesiniz. Kalkıp tarihe belgeleriyle not düşülmüş bir olayı (ayrılık) inkar edin ve tarihten kaldırıp atın diye neden kendinizi kandırıyorsunuz? Buna, bizi de ortak etmeye çalışıyorsunuz.

Bu geri ve tepkici teorileri üretmekten vazgeçin lütfen! Kendinizi savunun! Buna kimsenin bir dediği olmaz. Fakat kendinizi savunurken gerçeklere bağlı kalarak savunma yapın. Zorlama savunuların ne partiye, ne devrime bir faydası var. Bizim istediğimiz

gerçeklerin diliyle savununu ve eleştiri yapmanızdır. Bildiri diliyle savununu ve eleştiri yapmaz!

20) İşçi-Köylü, bu kadar zorlama teori ve çarpıtmayı nasıl beceriyor?

İşçi-Köylü sayı 13'te Devrimci Demokrasi gazetesinin 14. sayısında yer alan "Bir Kez Daha Maoistlerin Birliği üzerine" başlıklı yazıya atfen şu zorlama tespitleri yapıyor:

Birlik yazısında ortaya konulan görüş farklılıklarının niteliğini açıktan ortaya koymuyor. Bunun için "nemenem farklılıklar" olduğu noktasında görüş belirlenmesini okura bırakıyor. Bu farklılıkların adı, boyutu ve niteliği ortaya konulmalıdır. Geçişimci bir şekilde görüş belirtilmez. Bizim bildiğimiz İşçi-Köylü bugüne kadar bu tür görüş ayrılıkları için "ilkeseldir" diye bir fikir belirtmemiştir. Aslında burada da kaçamak cevap vermekle sorun geçiştirilmeye çalışılıyor. Bu, doğru bir yaklaşım değil. Sorunun yanıtını okura bırakarak geçiştirmek bilimsel ve ciddi bir tutum olamaz.

Bu ön hatırlatmayı düştükten sonra geçelim İşçi-Köylü'nün ilkesel ayrılık için ileri sürdüğü gereksiz gerekçelere.

"...Proletarya partisi ile kendileri arasındaki **ilkesel düzeyde** bir farklılığın olmadığını söylemek, Marksizm-Leninizm-Maoizm ile tasfiyecilik arasında bir fark olmadığı anlamına gelmektedir ki, bunu da en çok anti-MLM düşünce ve anlayışlar savunur ve savunmaktadır.

Evet proletarya partisi ile MKP tasfiyecileri arasında **ilkesel düzeyde farklılıklar vardır**. Bu farklılık Marksizm-Leninizm-Maoizm ile tasfiyecilik arasındaki farktır. Bu farklılık proletarya ile küçük burjuvazi arasındaki farktır." (abc) (agg, Sayı 13)

İşçi-Köylü'ye soruyoruz:

Bir anlık da olsa İşçi-Köylü'nün yaptığı değerlendirmenin doğru olduğunu kabul edelim. Bu durumda bile TKP/ML'nin, MKP'yi şu şu noktalarda ilkesel görüş ayrılıklarımız var diye ikna etmek diye bir derdi yok mu? Yani, en azından her iki yapının tabanını şu noktalarda ilkesel görüş ayrılıklarımız var diye ikna etmek diye bir göreviniz yok mu?

Bir tarafı "tasfiyeciler" ve kendini ise

"MLM" olarak değerlendirmek için en kolay yanıdır. Fakat bilimsel gerçekler hiçde öyle söylemiyor! Bu, aynı zamanda sorumsuz-ciddiyetsiz bir yaklaşımdır. Bu, okurun politik bilinciyle alay etmektir. Okurun hepsi olmasa da, en azından önemli bir kesiminin neyin ilkesel neyin ilkesel olmadığı noktasında bilinç açıklığı vardır. Dolayısıyla İşçi-Köylü kendi bilinç seviyesini başkalarının bilinç seviyesinin yerine koyarak basit-ucuz siyaset tarzı gütmekten vazgeçmelidir. Sadece okur kitlesini kandırmaya çalışmıyor. Bu yöntemle kendisini de kandırıyor. İşin en olumsuz boyutu da burasıdır. Kendisinin dahi ikna olmadığı bir konuda başkalarını ikna edebilir mi?

Gerçekler karşısında saklambaç oyunu oynamaktan vazgeçelim. Kitlelerin bilinci ni aldatmaktan vazgeçelim!

Marksist-Leninist-Maoistler ile yasalci-tasfiyeciler arasında tabii ki ilkesel görüş ayrılığı vardır. Ama bilinmelidir ki tasfiyeciliğin ideolojik olarak beslendiği kaynak reformizmdir. Siyasi duruş olarak yasalci, düzen içidir. Daha açıkçası tasfiyeciler partiler illegal örgütlenmeyi değil yasal örgütlenmeyi, parlamentere mücadeleyi esas alır. Düzendan beslenir. Peki sormalı? MKP legalist-reformist mi? Ya da MKP yasalci-tasfiyeciler mi? Bu teoriye kargalar güler! MKP için tasfiyeciler diyenlerin, bu tespiti en başta kendileri için demeleri gerekir. Çünkü her iki partinin de ideolojik-siyasi özünü belirleyen-besleyen ana çizgi aynıdır!

MKP, bazı yanlış taktik politikaları sonucu örgütsel tasfiyeye de yol açmış olabilir. Tıpkı TKP/ML gibi. Tıpkı geçmişin sol veya sağ çizgilerinin yol açtığı örgütsel darbe ve yenilgiler gibi. Tıpkı II.MK'nın sağ siyasal çizgisi sonucu örgütsel yenilgiler de alınmış olabilir. Ama bu durum ne MKP'nin ne de II.MK'nın tasfiyeciler olduğunu göstermez.

MKP'yi "dibe vuran tasfiyeciler" olarak nitelendirmek, tasfiyeciliğin ne anlama geldiğini ve bunun ideolojik-siyasi arka planını bilmemek demektir. Bu, aynı zamanda kendi kendini inkar da demektir. Çünkü "tasfiyeciler" diye nitelendirdiğin bir partiyle ideolojik-siyasi özün aynı ise o durumda yaptığın "tasfi-

yecisi" belirlemesiyle kendi varlığını da inkar etmiş olursun. Dolayısıyla bu belirlemenin üzerinde daha fazla durmak istemiyoruz.

Kaldı ki İşçi-Köylü TKP/ML'nin '95 sonrası sürecini değerlendirirken reformist-tasfiyeciler rüzgardan etkilendiğini belirtiyor. Şimdi buradan hareketle TKP/ML'nin tasfiyeciler bir akım olduğunu söyleyebilir miyiz? Ya da TKP/ML'nin bazı politik-taktik, örgütsel ve askeri çizgisinden dolayı örgütsel tasfiyeler yaşamış olması TKP/ML'nin yasalci-tasfiyeciler bir parti olduğu anlamına gelir mi? Aynı durum MKP için de geçerlidir.

Sözün özü, kavramları ve saptamaları yerli yerinde kullanmadığımız zaman bu durum zamanla ideolojik kaosa götürür.

Bildiğimiz kadarıyla TKP/ML, MKP'yi sınıf olarak küçük burjuva bir örgüt olarak değerlendirmektedir. Bunu, anlayışla karşılarıyoruz. Fakat öğrenmek ve yanıtlanmasını istediğimiz soru şudur: MKP, neden-niçin küçük burjuva bir örgüttür? Bunun ideolojik-politik arka planı yok mu? Bu örgüte niteliğini veren program ve eylem çizgisini açıklayamayacak mısınız? Bu örgütün genel siyasi

insanların bilincini bulandırmak ve aldatmaktan başka bir amaca hizmet etmez.

Niye "küçük burjuva örgüttür"? Bunun ideolojik-siyasi arka planını teorik olarak ortaya koyup kitleleri aydınlatmak her Maoist'in görevi olmalıdır. Kendisine Maoist diyenler bundan kaçamaz. Bunları ortaya koymazsanız iftiracı ve aldatmacılar olarak anılacaksınız.

Oysa biz açıkça, hemde üzerine basa basa diyoruz ki TKP/ML ile MKP arasında ilkesel konularda fikir ayrılığı yoktur. Veya bugüne kadar bu yönlü bir ayrılık göremedik. Biz ilkesel ayrılık yok diyoruz. Bu konuda politik olarak miyop da olabiliriz. Ama İşçi-Köylü'nün görevi bizi bu politik miyopluktan kurtarmak değil mi? Demek ki İşçi-Köylü ya kendi yazdıklarının doğruluğuna inanmıyor, ya çok sorumsuz davranarak bizi ikna etmek gibi bir görevinin olduğunu bilincinde değil. Ya da derin bir politik-teorik körlük yaşamaktadır. Yoksa, bildiri yazar gibi insanları ikna edemezsiniz. Çünkü yazdıkları(nız) doğruları ifade etmiyor. Bilimsel derinlik yok. Dolayısıyla gelin 'MLM'lere katılın' demekle kim-

Partizan ve İşçi-Köylü'de dört dizi şeklinde yayımlanan söz konusu yazı(lar)da eleştirilecek daha onlarca yanlış-hatalı anlayış, tutum ve söylem mevcuttur. Ancak biz aktarmadığımız noktalar üzerinde durmaya ihtiyaç duymadık. Bunun esas nedeni İşçi-Köylü'nün tahrifat ve iftiralarına derinlikli ve geniş bir şekilde söz konusu kitapta ("TKP(ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne Bu Tarih Bizim") yer verilmiş olması gerçekliğidir.

çizgisini ortaya koyma gibisinden bir göreviniz yok mudur?

Oysa bugüne kadar parti, devlet ve devrim gibi temel konularda ilkesel olarak ayrı düşüşümüz noktalar var diye beyanda bulunulmadı? Bunu açık ve net bir şekilde açıklamanızı istiyoruz. MKP'nin hangi temel görüşü yasalıcıdır? Hangi ilkesel fikri yasalıcılığı savunuyor? Bunları anlayış temelinde ortaya koyarak gerek kendi tabanınız gerekse MKP'nin tabanını ikna etme diye bir göreviniz yok mu? Bir teori ortaya at ama altını doldurma. Bu,

se gelip katılmaz. Tam tersine bu tür anlayış ve yöntemlerle kaybedersiniz. Böylesine bir çağrı yapmaya kalkışmanız dahi başlı başına ilkesel görüş ayrılığı noktasında kendinizi ikna etmediğinizi göstermektedir. Dolayısıyla basit ve ucuz siyaset tarzı gütmekten vazgeçip doğru ve bilimsel olan üzerinden eleştiri yürütün. Devrimci teorisinin diliyle ideolojik mücadeleyi yürütün. Önce kendinizi ikna edin ki sonra da başkalarını ikna edebilesiniz. Çünkü kendisini ikna edemeyen başkalarını hiç ikna edemez.

Elbette ki her iki yapı arasında görüş ayrılıkları var. Bunu görmezlikten gelen yok. Fakat bunlar ilkesel düzlemde değil. Bunun için de birlik çağrısı yapıyor ve bunun üzerinde tartışmaları zenginleştirmeye çalışıyoruz. Ama İşçi-Köylü bundan kaçıyor. Devrimci teoriden yoksun ve sığ bir tespitle illa da "ilkesel görüş ayrılığımız var", diyerek zorlama bir teori ortaya atıyor. Ama bunların adını ve kendisini ortaya koymuyor-koyamıyor. Böyle olunca da işin içerisinden çıkamıyor. Ve çareyi de aman ha "duygusalığa kapılmayın" diye çağrı yapmakta buluyor.

Her iki yapı arasında göze çarpan farklı görüşleri bir kez daha ortaya koyup özetleyelim

Halkın Birleşik Cephesi Konusunda

Maoist Komünist Partisi, Devrimci Halkın Birleşik Cephesi'nin kurulması için bir veya bir kaç bölgede Kızıl Siyasi İktidarlara'nın kurulmasını şart koşarken (yoldaş Kaypakaya'nın koyduğu şekliyle), ancak TKP/ML bir veya bir kaç bölgede Kızıl Siyasi İktidar kurulmadan da halkın birleşik cephesi kurulur siyasetini savunmaktadır.

Başlıca çelişkiler konusunda

Maoist Komünist Partisi, ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişkiyi başlıca çelişkiler arasında tespit ederken ancak TKP/ML böyle bir tespit yapmıyor.

Maoist Komünist Partisi, üzerinde yaşadığımız coğrafya için Türkiye -Kuzey Kürdistan adlandırması kullanırken, TKP/ML Türkiye veya Türkiye Kürdistan'ı adlandırması yapmaktadır.

Devrimci Enternasyonal Hareket (DEH)ve Deklerasyonu hakkında:

Maoist Komünist Partisi DEH ve Deklerasyonu için MLM değerlendirmesi yaparken TKP/ML her ikisi için de oportünist değerlendirmesi yapmaktadır.

Maoizm konusunda

Her iki parti de Maozmi savunmaktadır. Maoist Komünist Partisi "illa da Maoizm" vurgusu yaparken TKP/ML bu vurguyu yapmamaktadır.

İki çizgi konusunda

Maoist Komünist Partisi, her politik görüş ve ayrılığını çizgi olarak ifade ederken, ancak TKP/ML'nin bu konuda görüşü net değildir. Mevcut durumda hakim olan ve yansıyan görüş açısı sistemleşmiş görüş ayrılıklarını çizgi olarak değerlendirdiğidir. Bunun dışındaki görüş farklılıklarını çizgi olarak değerlendirmemektedir.

PKK-KADEK konusunda

Maoist Komünist Partisi, PKK-KADEK'i devrimci ulusal hareket olarak nitelendirirken TKP/ML reformist ulusal hareket olarak değerlendirmektedir.

Maoist Parti Merkezi konusunda

Maoist Komünist Partisi, yoldaş Kaypakaya'nın ortaya koyduğu programatik görüşleri ve DEH'in uluslararası çizgisini ve Deklerasyonu'nu MLM olarak değerlendiren Maoist Parti Merkezi adlı örgütü MLM olarak nitelendirirken, TKP/ML ise MLM olarak nitelendirmemektedir.

Örgütsel ayrılık ilan edenlere karşı tavır konusunda

Maoist Komünist Partisi, hiçbir şiddeti savunmazken TKP/ML şiddeti savunmaktadır. Maoist Komünist Partisi örgütsel olarak ayrılık ilan edenlerin silah, para vb. gibi maddi konuların bölüşümünde eşit paylaşımdan yana bir siyaset bilerleyip bunu uygularken ancak TKP/ML yukarıda ortaya koyduğumuz politikasını ısrarla sürdürmektedir. Geline aşamada hala da bu yanlış siyaset tarzının teorisini yapmaya çalışıyor.

Geçmişin muhasebesi konusunda

Maoist Komünist Partisi 1.yenilginin politik arka planını oluşturan esas faktör olarak subjektif faktörlerdir belirtmesi yaparken TKP/ML objektif faktörler olarak değerlendirmektedir.

Geçmişin muhasebesi noktasında MKP ile TKP/ML arasında önemli farklılıklar söz konusudur. Ancak bunların üzerinde burada durmak yazımızın kapsamını aşmakta olduğundan, durmayacağız. Ayrıntılı bilgi için adı geçen kitaba bakılmalıdır. Kaldı ki bu konudaki farklılıkların netliği ancak TKP/ML'nin geçmişin muhasebesini derli toplu bir şekilde yapması durumunda ortaya çıkacaktır. O nedenle burada ayrıntıya girmeyi gerekli gör-

medik.

21) İşçi-Köylü, somut politikalar izleme adı altında genel siyasi çizgiden saparak taktik politika belirlemeye çalışıyor.

İşçi-Köylü, ülkede toplam nüfus bileşiminin şehirlerde daha fazla olmasından hareketle örgütlenmede şehirlere daha fazla ağırlık vermeyi savunarak şu tespitlerde bulunuyor:

"Dördüncüsü, devrim, kitlelerin eseri ise proleteraya partisi nüfus bileşiminde yaşanan bu değişimi hesaba katarak, düne oranla bugün şehirlere biraz daha önem vermelidir. Bu önemin temel mantığı ise, yine ana damarı güçlendimketir. Militarist güçlerin gerillaya karşı yarattığı tecrit, kuşatma çemberini kırmaya dönüktür. Dahası ana damara hizmet edecek tarzda, dönemsel olarak belli alanlarda yoğunlaşmak(abç) savaşın mantığıyla çelişmez." (agg.sayı 1)

İşçi-Köylü, sözüm ona ülkenin siyasi tespitini yapıyor ve bunun için de altı noktali analiz yapıyor. Bu analizini de somut durumun somut tabanlı adı altında yaptığını söyleyerek gelinen aşamada ülke nüfusunun çoğunluğu köylük alanlarda değil, şehirlerde. Dolayısıyla bu nüfus değişikliğinden ötürü de örgütlenmede ağırlığı şehirlere vermelidir diyor. Tabii bunu da gerilla savaşını güçlendirmek adı altında kılıflandırıyor.

Öncelikle şunu vurgulamalıyız: Kır-Şehir diyalektiğinde ülke nüfusunun çoğunluğunu şehirlerdeki nüfus köylük alanlardaki nüfusa oranla fazla da olsa, ancak bu durum ülke devriminin özünü değiştirmez. Dolayısıyla buradaki örgütlenmenin ana merkezini yine köylük alanlar oluşturur. Yoldaş Kaypaktaya bunu çok net ve somut bir şekilde ortaya koymuştur.

İşçi-Köylü, demokratik devrimimizin özü toprak devrimidir gibisinden açık ve net vurgularda bulunmuyor. Şu değişiklik olmuş, bu değişiklik olmuş deyip bunu göz önünde bulundurarak yeni mücadele ve örgüt biçimleri geliştirmeliyiz diyor: "Halk Savaşı, gerilla savaşı öncesi örneklerinin aynısı olmayacak", "köylülerin sosyal yaşamları değişim göstermiştir. Meseleye salt toprak sorunu olarak bakılamaz. Tarıma dayalı çelişkiler gücünü ko-

rumaktadır. Savaşla birlikte değişimler olmuştur. Bu değişimlerin incelenmesi gerekir." "...Halk Savaşı'nı reçetelere indirgeyemeyiz." "Şehirlerde örgütlenmenin gerekliliği artmıştır." vb. vb. değişimler olduğundan söz ediliyor. Ancak bu değişimler nitel bir değişim mi, nedir? Bunların adını koymuyor. Örneğin savaş nerede ve nasıl bir değişim yaratmıştır? Köylülerin sosyal yaşamı nasıl değişmiştir? Halk Savaşı ve gerilla savaşı nasıl geçmiş örnekleri gibi olmayacak?

13. sayıda yazdıklarıyla "tarım devrimini savunmuyoruz" diyorlar. Bu konuda şimdilik olmak kaydıyla bir mesele kalmadı. Şimdilik diyoruz. Çünkü, alıntılarladığımız "değişiklikler" diye vurgulanmaya çalışılan hususlar bu konuda henüz yeterli düzeyde bir açıklık yaratmış değil. Sıralanan "değişiklik" vurguları neyin nesidir? Neyin siyaseti ve teorisi yapılmak isteniyor? Bunların açılımı gerekmiyor mu? "İncelenmesi gerekir" deyip ortaya net olmayan tezleri atmayacaksınız. Onları da bir kenara bırakıyoruz.

"Tarıma dayalı çelişkiler gücünü korumaktadır." Bu ifade tarzıyla anlatılmak istenen ne? Buradaki çelişkilerin boyutu ne? Ekonomik mi, sınıfsal mı? Yoksa siyasi mi? Tarım denilince çok geniş alanları kapsar. Bunun içerisine tarımın makinallaşmasından tutalım da sulamaya kadar bir çok alan girer. Bu söylemde toprak sorunu anlaşılmaz. Köylülük ile ağa arasındaki çelişki anlaşılmaz. Burada tarımdaki altyapı sorunu anlaşılar.

"Meseleye salt toprak sorunu olarak bakılamaz." Burada anlatılmak istenen ne? Şimdiye kadar demokratik devrimin özü toprak devrimidir diyen TKP/ML, yoksa meseleye sadece toprak sorunu olarak mı bakıyordu? Biz söyleyelim böyle bakan yoktu. Bir devrimin özü toprak devrimi olması demek o sorunun salt toprak sorunu olduğu anlamına gelmez. Bir çok alanı kapsar. O halde İşçi-Köylü "meseleye salt toprak sorunu olarak bakılamaz" demekle neyin keşfini yapıyor-yapmak istiyor? Bunlar mücadele ve örgütlenme biçimlerini değiştirecek boyutta mı? Meseleye böyle bakması gerekir. Yoksa her şeyin kendi içiğinde nicel değişiklik olur. Her nicel de-

ğişikliğe göre farklı nitelikte mücadele ve örgüt biçimi olur mu? Tüm bu soruları İşçi-Köylü yanıtlamalıdır!

İşçi-Köylü değişiklik diye teorisini yapmaya çalıştığı siyaseti en sonunda ortaya koyuyor. Ve tüm bunların örgütlemekteki çaresi olarak da alınıldığımız dördüncü vurguyu ortaya koyuyor. Ne diyor?

Şehirlerdeki nüfus köylülük alanlara göre daha fazla. O halde proletarya partisi örgütlenmede esas çalışma alanı olarak şehirleri belirlemelidir diyor. "... Nüfus bileşiminde yaşanan bu değişimi hesaba katarak, dünya oranla bugün şehirlere biraz daha önem verilmelidir." Bu belirlemeyle "dönemsel olarak belli alanlarda yoğunlaşmak" belirlemesi birbirini tamamlayan ifade tarzlarıdır. Şehirlerde yoğunlaşmayı hangi temel değişiklikler sonucu tez haline getirdiniz? Şehirlerdeki nüfusun köylük alanlardaki nüfusa oranla daha fazla olması örgütlenmede esas ağırlığın şehirlere kaydırılmasını mı getirir?

Her örgütlenme belli bir mücadele biçimine uygun ele alınır. Yani önce mücadele biçimi sonra buna uygun örgüt biçimi devreye sokulur. O halde şehirlerde örgütlenme esas ise mücadele biçimi de bu örgütsel yoğunluğa uygun olmak zorundadır.

Kaldığı TKP/ML örgütlenmede '95 sonrasında günümüze kadar şehirlere daha fazla ağırlık verdi. Ama başarılı olmadı. O zaman bunun teorisini yapmıyordu. Şimdiki tespitle farkı da bu. Nüfusun yoğunluğundan dolayı şehirlerin örgütlenmede öne çıkarılması hangi devrim modeli için geçerlidir? Her şeyi bir kenara bırakalım. Kolombiya'da nüfusun yüzde 35'i kırlarda yaşamasına rağmen esas mücadele ve çalışma alanları bildiğiniz gibi yine kırlar belirlenmiş durumdadır.

Şehirlerde ağır örgütsel darbeler yenildi. TKP/ML irade sorunu yaşamışsa bu sorunu ortaya çıkartan en temel faktörlerden birisi de kadroların ezici çoğunluğunun şehirlerde konuşlandırılması siyasetinden kaynaklıdır. Demek ki hala da doğru bir tecrübe edinilmemiş. Acaba sorun sadece tecrübesizlikle mi ilişkili, yoksa genel siyasi çizgi konusunda farklı bir düşünceyle mi ilgili?! Bu durum her boyutuyla

la henüz açığa çıkmış değil. Fakat şunu da belirtmeliyiz ki bu konuda sağlam bir duruş olmadığı da ortadadır.

"Dönemsel olarak şehirlerde yoğunlaşma" teorisi bu ülke devriminin gerçekliğine uygun düşmez. İşçi-Köylü şunu açıktan savunursa, yani "biz geline aşamada devrimimizin özü toprak devrimi olarak belirlemiyoruz; dolayısıyla kırları değil şehirleri esas çalışma alanı olarak belirlemekteyiz." derse, bu düşünce kendi içerisinde tutarlılık arzeder. O durumda bu düşüncenin doğru olup olmadığını tartışınız. Tutarlılık açısından bunu yapmak zorundasınız. Bir yandan ülke yarı-feodal yarı-sömürge diyeceksin ama öte yandan örgütlenmenin (bunu dönemsel olduğu şeklinde kılıflarsanız da farketmez) yoğunluğunu şehirlere vereceksin. Bu düşünce tarzı eklektik oportünizmdir. Bundan kurtulmanız lazım.

Mücadele ve örgüt biçimleri bir ülkenin sosyo-ekonomik yapısına göre belirlenir. Başkan Mao genel siyasi çizgiyi göz önünde bulundurmadan taktik-politika belirlemeye çalışanlar için şu vurguyu yapmaktadır:

"Yoldaşlar, partimizin, Çin devriminin genel çizgisinin ve genel siyasetinin yanı sıra, çalışmalarımız için çeşitli somut çizgiler ve somut siyasetler de saptadığımız biliyorsunuz. Bununla birlikte birçok yoldaş, partimizin somut çalışma çizgilerini ve somut siyasetlerini hatırla tuttukları halde genel çizgisini ve genel siyasetini sık sık unutuyorlar. Partinin genel çizgisini ve genel siyasetini gerçekten unutacak olursak, o zaman kör, ham, karışık kafalı devrimciler olup çıkarız ve somut bir çalışma çizgisini ve somut bir siyaseti uygularken de rotamızı şaşırır, bir sola, bir sağa yalpalarız ve çalışmalarımız zarar görür.

Tekrar ediyorum:

Proleterya önderliğinde geniş halk kitlelerini emperyalizme, feodalizme ve bürokrat kapitalizme karşı yürüttükleri devrim: Çin'in Yeni Demokratik Devrim'i budur. Tarihin bugünkü aşamasında Çin Komünist Partisi'nin genel çizgisi ve genel siyaseti budur." (abç) (Seçme Eserler. Cilt: 4 Sf; 230-31)

Bizde aynı şeyi İşçi-Köylü için söylüyoruz. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın Yeni De-

mokratik Devrim stratejisi Maoist Komünist Partisi'nin bugünkü aşamada genel siyasi çizgisi ve genel siyaseti budur. Bunun için de faaliyetlerin yoğunluğunu yoksul köylülüğe dayandırmak ve orta köylülerle birleşerek yürütmek şarttır.

Somut-taktik politika deyip genel çizgiyi unutmak sadece teorik olarak sapmayla kalmaz. Bu, pratik olarak da örgütü büyük darbe ve örgütsel yenilgilere kadar götürüyor. Geçmişte aldığımız ağır darbe ve yenilgilere (özellikle de II. yenilgi ve sonrası süreçlerde) baktığımızda dahi nasıl bir sapma içerisinde olduğumuzu görebiliriz. Yakın döneme bakalım: TKP/ML, 95 sonrası yine en ağır darbeleri şehirlerde almıştır. Kadrolarının ezici çoğunluğu yine şehir merkezlerinde ele geçmiştir.

Tüm bu olumsuz pratik sonuçlar açık bir şekilde orta yerde duruyorken İşçi-Köylü'nün hala kalkıp "dönemsel olarak şehirlerde yoğunlaşmalıyız" siyasetini savunmaya kalkışması demek, geçmişin acı gerçeklerinden ders çıkartmadığını gösteriyor.

Ya da, genel siyasi çizgiyi değiştiriyoruz deyip işin içerisinden çıkılırsın.

Bu anlayışları, başka bir ifadeyle İşçi-Köylü'nün konferans kararı diye aktardığı anlayışları başka bir şekilde yorumlamak olmaz.

Konumuzu, nüfus bileşiminin yoğunluğunun şehirlerde olmasından hareketle örgütlenmede esas çalışma alanlarının ve devrimin özünün değişmeyeceğine dair yoldaş Kaypak-kaya'nın vurgularını aktararak bağlayalım. Çünkü bugün İşçi-Köylü ile yaptığımız tartışmaların bir benzerini Yoldaş Kaypak-kaya da dönemin revizyonist önderi D. Perinçek'le yapmaktadır:

"Yarı-sömürge ülkeler, emperyalizmin yarı işgali altında olan ülkelerdir. Bu gibi ülkelerde emperyalizm hakimiyetini, esas olarak, yerli gerici sınıflar vasıtasıyla devam ettirmekle birlikte, kendisi de onlara üsleriyle, tesisleriyle, askerleriyle, filosuyla, silah yardımıyla... çeşitli şekillerde destek oluyor. Bu nedenle yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde 'şehirlerin kırlardan kuşatılması' stratejisi, sadece feodalizmin mevcudiyetinden ve köylülerin nüfusun çoğunluğunu teşkil etmesinden

değil, aynı zamanda emperyalizmin yarı işgalinden de ileri gelmektedir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere özgü olan şey, **feodalizme karşı özü toprak devrimi olan demokratik devrimle**, emperyalizme karşı milli devrimin birleşmiş olmasıdır. Feodalizmin mevcudiyet derecesi ve köylülerin genel nüfusa oranı(ki bunlar birbirine bağlı şeylerdir), **demokratik devrimin programını etkiler, ama 'şehirlerin kırlardan kuşatılması' stratejisini değiştirmez.**" (abç) (Seçme yazılar. Sayfa:395-396)

Devamla görüşlerini şöyle özetliyor:

"Özetlersek, 'şehirlerin kırlardan kuşatılması' stratejisini tayin eden şey, devrimle karşı-devrim arasındaki kuvvet ilişkisinin köylerde şehirlere nisbetle daha fazla devrimin lehine olmasıdır. Karşı-devrim zincirinin en zayıf halkasının köylük bölgelerde güçlü olmasıdır. Dolayısıyla, devrim cephesinin köylük bölgelerde daha fazla güçlü olmasıdır. Bir ülkenin feodal ilişkileri bağrında taşınması, bu kuvvet ilişkisini şöyle etkiler: Feodalizmin mevcudiyeti, genel olarak köylü nüfusunun fazla olması ve bir bütün olarak köylü kitlesinin devrimci olmasının sonucunu doğurur. Bu durum köylük bölgelerdeki kuvvet dengesini, devrimin (demokratik devrimin) lehine olarak etkiler. Ayrıca feodalizmin varlığı, sanayinin ve dolayısıyla işçi sınıfının nisbeten zayıf olmasına yol açacağı için, şehirlerde kuvvet ilişkisini, devrimin aleyhine olarak etkiler. Bir ülkenin yarı-sömürge olması veya sömürge olması da, şehirlerdeki kuvvet ilişkisini devrimin aleyhine olarak etikeler. Bu iki şart, bir arada, kırlık bölgelerin esas mücadele alanı olmasını, 'şehirlerin kırlardan kuşatılması' stratejisinin güdülmesini gerektirir. Feodalizmin giderek çözülmesi ve ona bağlı olarak köylü nüfusunun azalması halinde de, bu strateji geçerliliğini korur. Çünkü yarı-sömürge (veya sömürge) şartları, büyük şehirlerde kuvvet ilişkisini karşı-devrimin lehine değiştirmiştir.." (age, Sf; 397-98)

Özcesi, taktik deyip genel siyasi çizgiyi ve siyaseti bir kenara atmayacaktır. Her taktik-politika genel siyasi çizgi doğrultusunda yapılmak zorundadır. Yoksa sağa sola sapma kaçınılmazdır. Taktik yapıyorum adı altında ge-

nel çizgiyi yemeye çalırsan orada birer pragmatist olur çıkarsın...

İşçi-Köylü'de adı geçen dizi yazılarda eleştirilmesi gereken daha onlarca yanlış anlayış; tahrifat ve çarpıtma var. Bir başka deyişle daha bir dizi noktada eleştirdiğimiz konular var. Tüm bu ayrı düşünüş tarzımız ve eleştirilerimize karşın hala ilkesel düzeyde görüş ayrılığımız var diye bir iddiamız yok. Bu tür görüş ayrılıkları aynı parti içerisinde yer alan üyeler arasında da olabilecek görüş ayrılıkları boyutundadır. Olmaması imkansızdır. İki farklı görüşten doğru bir görüş çıkmaz, ancak bir bütünün içerisinde iki farklı görüşün varlığı mutlaklıktır. Her alanda zıtların birliği ve mücadelesinin mutlak bir şekilde olması gerçekliği de budur.

Partizan ve İşçi-Köylü'de dört dizi şeklindeki yayımlanan söz konusu yazı(lar)da eleştirilecek daha onlarca yanlış-hatalı anlayış, tutum ve söylem mevcuttur. Ancak biz aktarmadığımız noktalar üzerinde durmaya ihtiyaç duymadık. Bunun esas nedeni İşçi-Köylü'nün tahrifat ve iftiralarına derinlikli ve geniş bir şekilde söz konusu kitapta ('TKP(ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne Bu Tarih Bizim') yer verilmiş olması gerçekliğidir.

Bu bölümde söyleyeceklerimizi Lenin yoldaşın gerçekleri sınıftan ve halktan gizlemek için tarihi ve doğruları çarpıtanlara yönelik yaptığı eleştirilerle bağlıyoruz.

"Ve lütfen 'yoldaşça olmayan yöntemlerle' tartıştığımı ileri sürerek, bağırıp çağırmanın. İyi niyetlerinizin saflığından şüphe etmeyi düşünmüyorum; dediğim gibi, insan siyasal saflıktan ötürü de demagog olabilir. Ama sizin demagoglar durumuna düştüğünüzü gösterdim, ve demagogların işçi sınıfının en kötü düşmanı olduklarını usanmadan yineleyeceğim. En kötü düşmanlardır, çünkü, bilinçsiz işçi, kendisini bir dost olarak sunan ve bazan da bunu içtenlikle yapan kimselerin kendi düşmanı olduklarını anlamaz. En kötü düşmanlardır, çünkü, birliğin bulunmadığı sallantılı bir dönemde, hareketimizin henüz şekillenmeye başladığı bir sırada, hatalarını sonradan acı deneyimle anlayacak olan yığınları yanlış yola yöneltmek

için demagogjik yöntemleri kullanmaktan daha kolay bir şey yoktur." (abc) (Lenin; Ne Yapmalı? Sf; 152)

-III- SONUÇ

* Her iki yazıda analiz yöntemine hakim olan yön metafizik, yorumlamaya ise damgasını vuran yan öznelci düşünce yönteminin dayandığı felsefi idealizmdir. Neden-sonuç ilişkisi kurulmadan, tarihi süreç iç ve dış bağlantılarıyla parçalara bölünerek önce analiz edilmeli yöntemi yerine sonuçtan hareket edilerek saldırı amaçlı eleştiri yöntemi tercih edilmiştir.

Söz konusu yazılara bu yanlış analiz yöntemi damgasını vurduğu içinde doğru ve bilimsel eleştiriler yerini kaba ve sekteleştirilene bırakmıştır.

*Yazı(lar)da, Maoist iki çizgi ve mücadelesi teorik anlamda kavranmadığı gibi ideolojik(teorik) mücadelenin önemi de kavranamamıştır. Yazı(lar)daki bu olumsuz bakış açısı ve analiz yöntemi aynı zamanda özeleştirel yaklaşımı da önemiştir. Bunun içinde yazının ana kurgusu tarih karşısında çıplak bir şekilde hesap vermek yerine Maoist Komünist Partisi'ne asılsız iddialar ve tahrifatlarla yüklü saldırı taktiği üzerine kurulmuştur. Şüphesiz ki saldırı amacıyla kaleme alınmış bir yazıya hakim olan düşünce ve analiz yöntemi de bilimsel olamaz.

Dahası, yazının amacı "üzüm yemek değil bağcıyı dövmektir." Eleştirideki siyaset yöntemi bu olunca "kaldırdığı taşı kendi ayağına düşürmüştür."

İdeolojik mücadelenin dili karşı tarafı olumlu yönde etkilemek için yapılmalıdır. Bunun dışındaki tarzlar gerçeklerin diliyle konuşmak ve tartışmak değil, kaba ve sekteleştirilendir. Bu tarz da taktir edilmelidir ki kazanıcı değil kaybettiricidir. Bu tarz bilimsel olmayan eleştiri yöntemiyle ancak tutulan dal kesilir.

*Yazı(lar)da, tarihe karşı materyalist ta-

rih bilinciyle değil idealist tarih bilinciyle yaklaşmış. Bu yanlış tarih bilinci ve metafizik yöntem yazı ve yazarlarını devrimci tarih bilincinden daha fazla uzaklaştırarak gerçekleri gizleme ve küllendirme yoluna itmiştir. Grup kaygısıyla tarih anlatılmıştır. Bundandır ki tarihe karşı sorumlu ve ciddi davranılmamıştır. Yazı(lar), politik-örgütsel hataların tarihsel arkaplanını ortaya koymaktan oldukça uzaktır.

*Yazının politik-teorik içeriğine damgasını vuran yan teorik-ideolojik sıklıktır. Teorik darlığın olduğu yerde kavramları ve adlandırmaları da yerli yerine oturtamazsın. Bu teorik sıklıktan dolayı yazı kendi içerisinde ciddi boyutta ideolojik kaos taşımaktadır. Öyle ki, dar deneycilikle dogmatizmi; parçayla bütün; önderlik çizgisiyle partinin genel siyasi çizgisi; taktik-politik çizgiyle partinin genel siyasi çizgisi; öz ile biçim öz ile nitelik; çizgiyle sistemleşmiş çizgi; vb. gibi önemli teorik sorunlar noktasında kafası açık olmadığı gibi, aynı konularda Hocacı ideolojiye sapmıştır.

*Yazılara, Maoist ideolojik mücadele tarzı değil, kuru ajitasyon, geri duyguları sömürücü, misillemeci, yan-politik ve yan-lümpen bir dil damgasını vurmuştur. Eleştirilerde(!) ideolojik kavramlar kullanılmak yerine, yer yer, "yalan söylüyorlar", "ahı gitmiş vahu kalmış", "bozuntu", "güruh", "çapsız", "densiz", "fos çıkıklar", "buhar oldu uçtular", "yok oldular" vb. sözlerde olduğu gibi sokak dili tercih edilmiştir.

*Yazı, "TKP(ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne Bu Tarih Bizim" adlı tarihi muhasebe kitabı Türkçe yazılmış olmasına karşın, ancak kitapta olmayan şeyleri kitaba mal ederek tahrifatçılığı siyaset tarzı haline getirmiştir. Yazılmayan, savunulmayan şeyleri yazılmış-savunulmuş gibi gösterecek açıktan iftira atmaktan geri durmamıştır. Hem de adı geçen kitabı binlerce insan okumasına rağmen bu yapılabilmektedir. Açıktan açığa tahrifat yapmak kötü bir niyetten başka bir şekilde yorumlanamaz. Yazıda, tahrifatçılık yapmak için o kadar zorlanmıştır ki bir-iki sütun önce yazılan,

daha sonra farkında olmadan kendi tahrifatını düzeltmek zorunda kalmıştır. Bu konuda şimdilik fazla örnek sunmaya ihtiyaç duymadık. Bu tahrifatçılık için örneklerle sadece "2. Konferans'la" ilgili kitaba atfen yapılan aktarım ve çarpıtmalara bakıldığında görülür.

*Yazılar, özeleştirisi ve hesabı verilen sorunlar üzerinden siyaset yapmaya çalışmıştır. Yazı sahipleri, hatalarını, hiç bir grupsal kaygı gütmekten gayet dürüst, ciddi ve bilimsel bir şekilde ortaya koyan Maoist Komünist Partisi'nin tarihi muhasebede kendi olumsuzluklarına yönelik özeleştirisini kendisine örnek almak yerine, bir yandan bu özeleştirelere saldırıyor, öte yandan ise özeleştirisi yapılan konuları kendilerine payanda yaparak saldırı yapmaktan geri durmuyor.

*Yazılarda, adı geçen kitaba atfen Maoist öncü "yalan" söylemek ve "dedikodu" yapmakla suçlanıyor. Ancak her ne hikmetse bugüne kadar "yalan" ve "dedikodu" diye diline doladıkları bu iddialarını ortaya koymadılar-koyamadılar. Somut tek bir örnek dahi verilemedi. Bunlar ortaya konulsaydı o zaman eminiz ki Maoist öncü, bu gerçekler ve haklı eleştiriler karşısında tıpkı tarihi muhasebeyle ortaya koyduğu tutumunu bu noktada da sürdürür ve çekinmeden özeleştirisi verirdi. Ama söz konusu yazılarda bu bilimsellik yok. Tam tersine bu yazılar, eleştirisini ayrıntılarda ortaya koyduğumuz gibi bir çok noktada sadece abartı yapmak ve öznelciliğe düşmekle kalmayıp hiçbir somut dayanağı olmayan iftiralar atmaktan da geri durmamıştır.

*Yazı(lar), Maoist Komünist Partisi ile "hiçbir ortak yanlarının olmadığı" belirlenmesini yapmakla kaba bir inkarcılığa düştüğü gibi aynı zamanda kaba bir öznelciliğe de sivrulmüştür. Öyle ki adı geçen yazılarda "her iki yapı arasında gerek program gerekse devrimin diğer temel ilkesel sorunlarına ilişkin şu şu noktalarda ilkesel ayrılık noktalarımız var" diye tek bir kanıt dahi sunulmamıştır-sunulamamıştır.

*Yazıda, tarihin not ettiği gerçekler "ör-

gütsel deşifrazyon yapıyor” adı altında gizlenme yoluna gidiliyor. Bu yolu takip etmemiz bize de öneriliyor. Öyle ki proletarya partisi içerisinde “olumsuzluklarıyla” bir döneme damgasını vuranların, hatta ayrılık ve bölünmelerin başını çekenlerin, üstelik de kod isimlerinin şifrelendirilmiş halleriyle dahi tarihe not düşülmesine karşı çıkılıyor. Yazının hakim mantığı mevcut parti tarihi için sanki bu tarih sadece olumsuzluklarla yazıldı gibi göstermeye çalışıyor. Gerçeklerin diliyle yazmak, ya işlerine gelmiyor, ya da tarih bilincinden ve dolaylı bilgi kaynaklarından yoksundurlar. Bundan olacak ki yoldaş Kaypakkaya’nın TİHKP içerisindeyken, hem de isimlerinin şifrelendirilmesiyle yaptığı polemikleri bir anda unutuveriyorlar. Bir başka deyişle, deşifrasyonsa, o zaman en büyük deşifrasyonu Yoldaş Kaypakkaya yapmıştır dememiz gerekir. Kaldı ki kitapta kod isimlerin şifreli halde yazılması yeni değil. Bunlar, hem tarih tarafından not düşülmüştü hem de kendi yazımlarında da söz konusuydu.

*Yazı, gerçeklerin diliyle yazılıp-çizilmesini; bunun hesabını ülke ve dünya kamuoyuna ciddi ve dürüst bir şekilde verilmesini “kitlelere karamsarlık ve umutsuzluk aşılacak” olarak yorumluyor.

Oysa bu tarzla verilmek istenen mesaj şudur: “Gerçeği ve doğruları kitlelerden gizle! Gerçekler karşısında hazır ola geçme! Her türlü oportünizme karşı mücadele etme, onunla uzlaş! Hile ve entrikaları gizle; bölücü ve yıkıcıları görmezden gelerek onlarla birleş!” Kısacası yazı, parti içerisinde büyük suç ve büyük hata işleyenleri gizle tavsiyesinde bulunuyor. Varsa da bu gibi hatalar ve suçlar bunun özeleştirisini açıktan ve zamanında yapacağına sürece yay-unutulur çağrısını yapıyor. Bu anlayış ve yöntem niyet ne olursa olsun bize pragmatist siyaset tarzını izlememizi salık vermektedir. Ki yazı sahipleri bu anlayış ve siyaset tarzından hareket ettikleri için, gerek geçmişte gerekse bugün izledikleri ciddi-büyük hataların ve suçların özeleştirisini vermekten çekiniyor-vermiyorlar, vermek

istemiyorlar. Öyle ki öncünün KONFERANS kanadının DABK kanadı ile birliği, Konferans kanadı adına, proletarya partisinin “en büyük bir hatası” diye okura-kamuoyuna sunulmaya çalışılıyor.

*Yazıda, meselelere bakış açısı Maoist değil Hoca’cıdır. Bunu, yapılan yorumlardan tespit edebiliriz-edebilmekteyiz. Yazının iki çizgiyi kavrayışı Maoist değil, monolitik parti anlayışına denk düşmektedir. Önderlik çizgileriyle partinin genel siyasi çizgisini birbirine karıştırmaktadır. Öz’le niteliğin hem aynı hem de ayrı olduğunun ayırıcında değil. İlkesel görüş ayrılıklarıyla, nüans farklılıklar konusunda oldukça bilinç bulanıklığı yaşamaktadır. İlkelde uzlaşmayla politikada uzlaşmayı birbirine karıştırmaktadır. İlkelde uzlaşmaya hayır ama politikada uzlaşmaya evet Leninist perspektif kavranmamıştır.

Biz Maoist öncüler olarak yazı sahipleriyle aramızda fark var diyoruz, ama bunlar ilkesel ve özdeki farklılıklar düzleminde değil. Bunun için de birliği savunuyoruz. Aksini kendileri ortaya koysunlar. Ama bugüne kadar bir türlü de ortaya koyamadılar. Zaten söz konusu yazılarda, ilkesel görüş ayrılıklarıyla ilkesel olmayan görüş ayrılıkları diye teorik bir tartışma da yok.

*Yazılar, ben merkezci, grupçu kaygılar ve statükocu-dogmatik bir anlayış ve davranışla çakışan reaktif psiko-politik ruh haliyle kaleme alınmıştır. Sorunları basit-yüzeysel ve misillemece bir tarzda tartışarak meselenin özünden kaçmıştır. “Reaktif” politik ruh haline sahip bir siyaset tarzı izleyenler; kendi statükolarına dogmatik ve gerici bir şekilde bağlı kalarak o tabuya kimsenin dokunmasını-eleştirmesini istemezler. Dokunanları ise “kafa tutuyorlar” diye ölüm kararı çıkartarak veya değişik zor yöntemleriyle kafalarını ezeceksin. Onlar, körü körüne geri yanlarına sarılır; hatalarını küllendirmek ve hatalarının esas kaynağını dışarıya bağlamak için ise sürekli bir şekilde kanıt aramaya çalışırlar; dahası hem politik hem de sosyal yaşamlarına yön vermekten aciz biri gibi davranarak tüm

olumsuzlukları dış faktörlerin üzerine atıp işin içerisinden çıkmaya çalışırlar.

İşte adı geçen yazı(lar)da MKP'ye saldırıların altında bu ruh hali ve siyaset tarzı yatmaktadır...

Özcesi, adı geçen yazı(lar)da MLM'leri etkileyecek; değiştirip-dönüştürecek bilimsel teorik analiz ya hiç yoktur ya da yok denemek kadar azdır...